LIZA MARKLUND

explozii în stockholm

Ați prins gustul romanului polițist suedez?
Acum vă recomandăm noua serie *Annika Bengtzon*

FICTION CONNECTION 3

TREI

LIZA MARKLUND

EXPLOZII ÎN STOCKHOLM

Titlul original: SRÄNGAREN

Traducere și note de
LAURENȚIU DULMAN

Editura Trei, 2010
Colecție coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio

Foto copertă: © Guliver/Getty Images/ Eduardo Garcia

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Elena Bițu, Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARKLUND, LIZA
Explozii în Stockholm / Liza Marklund; trad.:
Laurențiu Dulman București: Editura Trei, 2010
ISBN 978-973-707-393-8
I. Dulman, Laurențiu (trad.)
821.113.6-31=135.1

Titlul original: SRÄNGAREN
Autor: Liza Marklund

Copyright © Liza Marklund, 1998
Ediția în limba română s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.
Copyright © Editura Trei, 2001
pentru prezenta ediție
C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-393-8

PROLOG

Femeia care avea să moară în curând a ieșit pe ușă cu băgare de seamă, apoi s-a uitat repede de jur-împrejur. Casa scării era cufundată în beznă – nu aprinsese lumina când coborâse. În cadrul ușii întunecate, femeia cu palton deschis la culoare părea o fantomă. A ezitat o clipă înainte să pășească pe trotuar, ca și cum ar fi bănuit că era urmărită. A tras aer în piept cu putere de câteva ori, iar preț de câteva clipe aburul albicios al respirației i-a învăluit capul ca o aureolă. Și-a potrivit pe umăr cureaua genții și a strâns cu putere mânerul servietei, iar apoi, ușor adusă de spate, a pornit spre Götgatan[1] cu pași iuți și silențioși. Era un frig cumplit, iar vântul tăios îi pătrundea pe sub haine până la piele. A ocolit un petic de gheață, alunecând ușor pe pavaj, după care s-a îndepărtat de un stâlp de iluminat ca să rămână la adăpostul întunericului. Liniștea nopții era întreruptă de zgomote difuze: bâzâitul unui sistem de ventilație, strigătele câtorva tineri beți și o sirenă îndepărtată.

Femeia avea un mers ferm și hotărât. Degaja siguranță de sine și un miros de parfum scump. Când i-a sunat telefonul mobil, a rămas țintuită locului. S-a uitat repede în jur, apoi s-a aplecat și a pus servieta jos, sprijinind-o de picior. În timp ce scotocea prin geanta de umăr, se vedea limpede că era extrem de enervată. A înhățat telefonul și l-a dus la ureche. În ciuda întunericului, nu te puteai înșela în privința reacțiilor ei: enervarea a făcut loc uimirii, apoi furiei, iar în cele din urmă, fricii.

După ce a terminat de vorbit, femeia a rămas nemișcată preț de câteva secunde, ținând telefonul în mână. A plecat fruntea, ca și cum ar fi căzut pe gânduri. O mașină de poliție a trecut încet pe lângă ea. Femeia a ridicat capul, a urmărit-o cu privirea, dar n-a dat niciun semn că ar vrea s-o oprească.

Apoi a părut că se răzgândește. S-a întors și a pornit spre locul de unde venise, dar a trecut de ușa întunecată și a ajuns la trecerea de pietoni de la intersecția cu strada Katarina

[1] Götgatan: stradă din centrul Stockholmului care datează din secolul al XII-lea.

Bangata. A așteptat să treacă un autobuz de noapte, apoi a ridicat capul din pământ și a privit de-a lungul străzii, până dincolo de scuarul Vintertullstorget și de canalul Sickla. În zare se vedea stadionul Victoria, care, peste șapte luni, avea să găzduiască Jocurile Olimpice de vară.

După ce-a trecut autobuzul, femeia a traversat Ringvägen și a pornit pe Katarina Bangata. Fața îi era lipsită de expresie, iar pașii săi grăbiți arătau că îi era foarte frig. A traversat canalul Sickla, a intrat în satul olimpic prin zona rezervată presei, apoi a pornit spre stadion cu mișcări iuți și ușor smucite. A ales drumul de pe malul apei, care era mai lung și mai friguros – dinspre mare bătea un vânt înghețat –, pentru că nu voia să fie văzută. Era atât de întuneric, încât s-a împiedicat de nenumărate ori.

Când a ajuns în dreptul oficiului poștal și al farmaciei, a luat-o spre zona amenajată pentru antrenamente și a străbătut în fugă ultima sută de metri până la stadion. Gâfâia și era furioasă, când se află în fața intrării principale. A deschis ușa și a pășit în întuneric.

— Spune-mi repede ce vrei! i-a spus ea cu o privire tăioasă persoanei care s-a ivit din semiîntuneric.

A văzut ciocanul ridicat, dar n-a avut timp să se sperie.

Prima lovitură i-a zdrobit ochiul stâng.

VIAȚA

Chiar în spatele gardului, se afla un ditamai mușuroiul de furnici. Aveam doar câțiva ani și îl studiam zi de zi. Mă apropiam atât de mult de el, încât micile insecte mi se cățărau pe picioare. Uneori, urmăream o furnică începând de la peluza din fața casei, peste drumul acoperit cu pietriș, apoi de-a lungul grămezii de nisip, până ajungea la mușuroi. După ce sosea la destinație, mă străduiam din răsputeri să n-o pierd din ochi, dar niciodată nu reușeam. Atenția îmi era atrasă de alte furnici, iar când deveneau prea numeroase, privirea îmi zbura în toate părțile și îmi pierdeam răbdarea.

Alteori, puneam o grămăjoară de zahăr pe mușuroi. Furnicilor le plăcea la nebunie darul meu, iar eu le priveam zâmbind în timp ce îl luau cu asalt și îl cărau în adâncul mușuroiului grăunte cu grăunte. Toamna, când vremea se răcea, iar furnicile se lăsau pe tânjală, le tulburam liniștea cu un băț. Oamenii în toată firea se supărau când vedeau ce fac: îmi spuneau că împiedicam furnicile să muncească și că le stricam casa. Chiar și azi îmi aduc aminte că mi se părea nedrept din partea lor, pentru că nu aveam de gând să le fac rău. Voiam doar să mă distrez nițel, să stârnesc micile creaturi.

Joaca mea cu furnicile ajunsese să-mi bântuie visele. Fascinația mea pentru aceste insecte se transformase într-o teamă cumplită de fojgăiala lor. După ce am ajuns om în toată firea, n-am mai fost în stare să privesc trei insecte de orice fel strânse la un loc. Dacă nu reușesc să le urmăresc pe toate odată, mă cuprinde panica. Fobia mi s-a declanșat după ce mi-am dat seama cât de mult mă asemăn cu micile insecte.

În adolescență, căutam cu îndârjire răspunsuri cu privire la existența mea, construind în minte teorii pe care le testam în rezolvarea a tot felul de probleme. Nu puteam accepta că viața se desfășura la întâmplare. Îmi era limpede că existența mea avea un scop, dar nu mă puteam hotărî ce sau cine anume mă adusese pe lumea asta: întâmplarea, soarta, evoluția sau poate Dumnezeu.

Dar, până la urmă, am început să cred că este destul de probabil ca viața să nu aibă niciun sens, ceea ce m-a umplut de furie și regrete. Dacă existența noastră nu are niciun scop,

înseamnă că noi, oamenii, am fost creați dintr-un simplu capriciu. Cineva ne-a adus pe această lume ca să ne studieze în timp ce purtăm războaie, ne târâm de colo-colo, suferim și ne zbatem ca să supraviețuim. Din când în când, acest Cineva alege pe câțiva dintre noi și ne oferă recompense – la fel cum puneam eu grămăjoara de zahăr pe mușuroi –, apoi ne studiază bucuria și disperarea cu aceeași indiferență.

Această certitudine a devenit din ce în ce mai puternica odată cu trecerea anilor. În cele din urmă, mi-am dat seama că este complet lipsit de importanță dacă viața mea are sau nu un sens. Și chiar dacă ar avea unul, nu am cum să-l aflu câtă vreme trăiesc pe această lume. Dacă ar fi existat răspunsuri la marile întrebări, le-aș fi descoperit deja, însă dat fiind că până acum nu le-am găsit, nu mai are niciun rost să mă gândesc la ele.

După ce am ajuns la această concluzie, am dobândit o oarecare liniște interioară.

Sâmbătă, 18 decembrie

Zgomotul a ajuns la ea în timp ce avea un vis erotic foarte ciudat. Stătea întinsă pe un fel de targă de sticlă într-o navetă spațială, iar Thomas se afla deasupra ei. Trei prezentatori ai emisiunii radiofonice *Studio Șase* stăteau lângă ei și îi priveau cu fețe inexpresive. Ea avea mare nevoie să meargă la toaletă.

— Nu poți să te duci acum! Tocmai am pornit într-o călătorie spațială, îi spunea Thomas, după care ea s-a uitat printr-o fereastră panoramică și a văzut că avea dreptate.

Cel de-al doilea țârâit a sfâșiat cosmosul, iar ea a rămas însetată și transpirată în întuneric. A încercat să-și concentreze privirea asupra tavanului întunecat.

— Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu. Or să se scoale copiii! a mârâit Thomas dintre perne.

Așa că a întors capul și s-a uitat la ceas: 3:22. Neliniștea i-a dispărut ca prin farmec. Și-a întins brațul amorțit de somn spre telefon. Era Jansson, redactorul de noapte.

— La stadionul Victoria a explodat o bombă. Și a izbucnit un incendiu uriaș! Am trimis acolo un reporter de noapte, dar avem nevoie și de tine. Cât de repede poți să ajungi acolo?

A tras aer în piept cu putere, încercând să-și dea seama de

importanța veștii, și a simțit un val de adrenalină care i-a străbătut întreg trupul, inundându-i creierul. Mintea îi era invadată de frânturi de gânduri: „arena olimpică… foc… la dracu'… sudul orașului… șoseaua de centură sau podul Skanstull".

— Și care-i situația în oraș? Se poate circula ca lumea? a întrebat ea, cu o voce mai răgușită decât și-ar fi dorit.

— Centura de sud e blocată. La fel și ieșirea de lângă stadion. E posibil ca Tunelul de Sud să fi fost închis, așa că nu încerca s-o iei pe scurtături…

— Ce fotoreporter avem acolo?

— L-am trimis pe Henriksson. Iar fotoreporterii independenți au ajuns deja la fața locului.

Jansson a închis fără să mai aștepte vreun răspuns de la ea. Annika a ascultat bâzâitul liniei telefonice preț de câteva secunde, apoi a pus receptorul în furcă.

— Ce s-a mai întâmplat? a întrebat-o Thomas.

Annika a oftat, apoi i-a răspuns:

— O explozie la stadionul olimpic. Trebuie să mă duc acolo. Chestia asta o să-mi mănânce toată ziua…

După care a adăugat pe un ton ezitant:

— Și toată noaptea.

Thomas a întâmpinat această completare cu câteva mormăituri.

Annika s-a eliberat cu grijă din îmbrățișarea somnoroasă a lui Ellen, inspirându-i mirosurile de copil: pijamaua umezită de transpirație, pielea catifelată, gura cu iz neplăcut în care își ținea aproape tot timpul policarul. I-a sărutat fruntea delicată, iar fetița s-a răsucit în somn, s-a întins, apoi s-a făcut covrig – avea trei ani și era foarte stăpână pe sine, chiar și în somn. Cu mâna ușor amorțită, Annika a format numărul unei firme de taxiuri. A renunțat la căldura ademenitoare a patului și s-a așezat pe podea.

— Trimiteți, vă rog, o mașină pe Hantverkargatan, la numărul 32… Pentru doamna Bengtzon. Mă grăbesc… La stadionul olimpic… Da, știu că e în flăcări…

Annika abia aștepta să facă pipi.

•

Era un ger cumplit. Și-a ridicat gulerul, apoi și-a tras căciula pe urechi. Gura îi mirosea a pastă de dinți, iar aburul

respirației îi învăluia capul ca un norișor. Taxiul a oprit în fața blocului chiar în momentul în care Annika a închis ușa de la intrare.

— La docul Hammarby, vă rog. Mai exact, la stadionul olimpic, i-a spus Annika șoferului după ce s-a așezat pe bancheta din spate, punându-și alături geanta de umăr.

Taximetristul s-a uitat la ea în oglinda retrovizoare.

— Sunteți Annika Bengtzon de la *Kvällspressen*, nu-i așa? a întrebat-o, schițând un zâmbet. Vă citesc deseori articolele. Mi-a plăcut ce-ați scris despre Coreea – copiii mei sunt de acolo. Am fost și eu la Panmunjom[2]. Descrierile dumneavoastră se potriveau exact cu ce-am văzut eu acolo. Soldații care stăteau față în față în zona demilitarizată și n-aveau voie să vorbească unul cu altul… Mi-a plăcut articolul ăla.

Ca de obicei, Annika asculta laudele care i se aduceau fără să le ia în seamă. Sau se străduia să nu le ia în seamă. Dacă și-ar fi închipuit că era foarte bună, poate că ar fi pierdut acea stare de grație – sau ce-o fi fost – mulțumită căreia reușea să scrie.

— Vă mulțumesc. Mă bucur că v-a plăcut. Credeți c-o puteți lua prin Tunelul de Sud? Sau ar fi mai bine să mergem pe la suprafață?

La fel ca majoritatea colegilor săi, taximetristul era la curent cu ultimele noutăți. Dacă undeva în țară se întâmpla ceva la ora patru dimineața, aveai de dat două telefoane: unul la poliție și altul la compania de taxiuri din orașul respectiv. În felul acesta, puteai fi sigur că făceai rost de suficient material ca să scrii un articol pentru a doua zi. De la poliție aflai ce se întâmplase, iar de la unul dintre taximetriști primeai, cu siguranță, o mărturie de la fața locului.

— Când s-a produs explozia, mă aflam pe Götgatan, a spus șoferul, virând pe o linie continuă dublă. Se zgâlțâiau stâlpii de iluminat, ce mai! „Dumnezeule, mi-am zis, ne bombardează rușii!” Am întrebat prin stație ce s-a întâmplat și mi s-a spus că stadionul Victoria a fost făcut praf. Unul dintre colegii mei se afla acolo când s-a întâmplat. Tocmai dusese un client la unul dintre localurile fără autorizație care s-au deschis în clădirile alea noi…

Mașina gonea spre primărie, iar Annika a scos din geantă un

[2] Panmunjom: localitate situată la graniţa dintre Coreea de Nord şi Coreea de Sud.

creion și un carnețel.

— Și cum se simte acum?

— Cred că bine… O bucată de metal i-a intrat prin geamul din stânga și a trecut pe lângă el la doar câțiva centimetri. Mi s-a zis prin stație că are doar câteva zgârieturi pe față.

Au trecut pe lângă stația de metrou Gamla Stan, apropiindu-se în viteză de Slussen[3].

— Unde l-au dus?

— Pe cine?

— Pe colegul rănit de schijă.

— Ah, pe Brattström… Cred că la Spitalul de Sud, e cel mai aproape de stadion.

— Care-i numele lui complet?

— Nu știu. O să întreb prin stație…

•

Îl chema Arne Brattström. Annika și-a scos telefonul mobil, și-a pus în ureche dispozitivul hands-free și a format numărul lui Jansson, care se afla în redacție. Acesta s-a uitat pe display-ul telefonului fix de pe biroul său și a recunoscut imediat numărul de mobil al colegei sale.

— A fost rănit un taximetrist pe nume Arne Brattström, i-a spus ea. L-au dus la Spitalul de Sud. Poate îi facem o vizită și obținem informații pentru un articol…

— Bine, i-a răspuns Jansson. O să verificăm.

A luat receptorul de la gură, apoi a strigat la un reporter de noapte:

— Fă o verificare pe numele Arne Brattström! Și sună la poliție. Întreabă dacă rudele lui au aflat c-a fost rănit. Apoi sun-o pe nevastă-sa, dacă e căsătorit!

Jansson a dus iarăși receptorul la gură:

— Avem o fotografie de sus a stadionului. Când ajungi acolo?

— În șapte-opt minute, i-a răspuns Annika. Depinde de cât stăm la cordonul de polițiști. Tu ce faci?

— Până una-alta, avem știrea propriu-zisă și câteva informații de la poliție, iar reporterii de noapte îi sună pe locatarii din blocurile de vizavi, ca să afle detalii. Unul dintre reporteri e deja acolo, dar, în curând, o să se ducă acasă. Și facem o listă a atentatelor cu bombă care au avut loc la edițiile precedente ale

[3] Slussen: zonă din centrul Stockholmului unde se află ecluza care separă lacul Mälaren şi Marea Baltică.

Jocurilor Olimpice. Am aflat și cum îl cheamă pe individul care a aruncat cu petarde pe mai multe stadioane din Stockholm și Gothenburg în perioada când Stockholmul și-a depus candidatura pentru organizarea Jocurilor Olimpice…

Jansson a fost întrerupt de cineva. Annika auzea prin telefon agitația care domnea în redacție.

— Atunci o să te sun imediat ce aflu noutăți, i-a spus ea repede, apoi a închis.

— Se pare că poliția a făcut un cordon în jurul zonei fierbinți, a intervenit taximetristul. Ar fi bine să încercăm pe la intrarea din spate.

Șoferul a cotit pe Folkungagatan, apoi a pornit în viteză spre strada Värmdö. Annika a format un nou număr și, în timp ce aștepta să i se răspundă, a văzut pe geam câțiva cheflii care se duceau acasă, mergând împleticit. Erau destul de mulți – mai mulți decât și-ar fi închipuit. Dar și-a dat seama că așa se întâmpla noapte de noapte; Annika nu ieșea din casă la acea oră decât atunci când avea loc o crimă. Uitase că orașul nu era doar decorul infracțiunilor și al drumurilor de serviciu. Stockholmul avea și o altă viață, care nu putea fi trăită decât noaptea.

În cele din urmă, i-a răspuns vocea încordată a unui bărbat.

— Știu că deocamdată nu-mi poți spune nimic, a început Annika, dar aș vrea să știu când o să ai timp să stai de vorbă cu mine. Te sun eu, numai spune-mi când poți vorbi.

— Bengtzon, zău că nu știu, i-a răspuns bărbatul cu un oftat. Sună-mă mai încolo.

Annika s-a uitat la ceas.

— E patru fără douăzeci. Pregătesc un articol pentru ediția de azi. Să te sun pe la șapte jumate?

— Mda, sună-mă la șapte jumate.

— Bine, pe curând!

Reușise să-i smulgă o promisiune, așa că sursa ei nu mai avea cum să dea înapoi. Polițiștii nu-i puteau suferi pe reporterii care sunau după un incident major ca să ceară toate detaliile. Chiar dacă poliția avea informații, era greu de stabilit ce anume putea fi dat publicității, în jurul orei șapte și jumătate, Annika urma să aibă propriile observații, întrebări și teorii, iar anchetatorii de la Krim – biroul de investigații criminalistice – aveau să știe ce anume puteau face public.

Deci, totul mergea bine.

— Deja se vede fumul, i-a spus taximetristul. Annika s-a aplecat un pic între cele două scaune din față și s-a uitat în sus, spre dreapta.

— Ah, da! Se vede…

Fumul subțire și negru se înălța spre luna palidă aflată în primul pătrar. Taxiul a ieșit de pe strada Värmdö și a luat-o pe centura de sud, care era blocată începând de la câteva sute de metri de intrarea în tunel și de stadion. Vreo zece mașini așteptau la barieră. Taximetristul a oprit în spatele coloanei, iar Annika i-a plătit cu cardul pentru taxiuri.

— Când vă întoarceți? a întrebat-o șoferul. Vreți să vă aștept?

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns ea cu un zâmbet ușor. O să stau ceva timp pe-aici…

Și-a pus în geantă creionul, carnețelul și mobilul, iar înainte să închidă ușa, taximetristul i-a strigat:

— Crăciun fericit!

„Dumnezeule! și-a zis Annika. Mai e o săptămână până la Crăciun și deja au început cu urările!”

— Crăciun fericit! i-a urat ea prin geamul portierei.

S-a apropiat de barieră, croindu-și drum printre mașini și oameni. Nu era păzită de poliție. Foarte bine. Dacă ar fi fost polițiști, ar fi trebuit să le dea socoteală. A sărit peste bariera de lemn montată de angajații de la administrația drumurilor, alunecând ușor când a ajuns pe partea cealaltă. Se uita țintă la complexul olimpic, fără să ia în seamă strigătele indignate ale celor din urma ei. Trecuse de multe ori cu mașina pe acolo și, de fiecare dată, fusese fascinată de construcția aceea enormă: stadionul Victoria era construit pe un deal stâncos unde înainte se aflase o pârtie de schi. Trebuise ca dealul să fie excavat și bineînțeles că ecologiștii făcuseră mare tărăboi, ca de fiecare dată când erau tăiați doi-trei copaci. Centura de sud traversa dealul chiar pe sub stadion, dar intrarea în tunel fusese blocată de bucăți mari de beton și de câteva mașini ale serviciilor de urgență. Luminile girofarurilor se reflectau în asfaltul alunecos. Înainte, tribuna nordică a stadionului se înălța deasupra tunelului ca o ciupercă uriașă, dar acum era grav avariată. Probabil că bomba explodase chiar acolo. Pe fundalul cerului întunecat, ceea ce altădată era forma rotunjită a tribunei devenise o linie zimțată, întreruptă de fisuri enorme. Annika a

luat-o la fugă spre stadion, dându-și seama că ar fi putut s-o oprească cineva.

— Hei, unde mergi? a strigat un pompier.

— Acolo! i-a răspuns ea.

— Accesul în zonă e interzis!

— Ce să-ți spun?!, a bombănit Annika. Încearcă să mă prinzi!

A alergat mai departe, cotind spre dreapta. Canalul Sickla era înghețat. Deasupra gheții se înălța o platformă de beton pe care se sprijinea pasajul înainte să intre în tunel. Annika s-a cățărat pe gard, apoi a sărit pe partea cealaltă, de la o înălțime de un metru, iar când a aterizat, geanta de umăr i s-a zgâlțâit zdravăn.

S-a oprit preț de o clipă și s-a uitat în jur. Mai fusese la stadion doar de două ori: prima oară la o conferință de presă, iar a doua oară, toamna trecută, într-o duminică după-amiază, cu prietena ei, Anne Snapphane. În dreapta, se afla satul olimpic; clădirile din docul Hammarby, unde aveau să locuiască atleții pe perioada Olimpiadei, erau aproape terminate. Ferestrele se transformaseră în găuri negre – explozia spărsese toate geamurile. În față, se deslușea cu greu un teren de antrenamente învăluit în întuneric, iar în stânga, un zid de beton înalt de vreo zece metri. Deasupra lui se vedea parcul din fața intrării principale în stadion.

Annika a luat-o la fugă pe drumul care ducea la stadion, încercând să identifice sunetele pe care le auzea: o sirenă îndepărtată, voci difuze și șuierul furtunurilor de apă folosite de pompieri sau poate un ventilator enorm. La o oarecare distanță de drum, se vedeau girofarurile mașinilor de la serviciile de urgență. Annika a ajuns la niște trepte pe care a dat să le urce în grabă, ca să ajungă la stadion, dar, chiar în momentul acela un polițist s-a apucat să întindă o bandă alb cu albastru.

— Perimetrul urmează să fie izolat, i-a spus el.

— Fotograful meu se află acolo, i-a răspuns Annika. Nu vreau decât să mă duc să-l iau.

Polițistul i-a făcut semn să treacă. „Ar fi bine să nu mai mint atâta”, și-a zis ea.

Șirul de trepte era întrerupt de trei platforme identice. Când a ajuns sus, a trebuit să-și tragă sufletul. Parcul din fața intrării era plin de mașini ale serviciilor de urgență și de oameni care

umblau de colo-colo. Doi dintre stâlpii care susțineau tribuna de nord se prăbușiseră, iar de jur-împrejur erau împrăștiate resturi de scaune verzi. Un car de televiziune tocmai venise la fața locului. Annika a văzut un reporter de la un alt tabloid – singurul rival serios pe care îl avea *Kvällspressen* – și trei fotoreporteri independenți. A ridicat capul și s-a uitat în craterul făcut de explozie. Cinci elicoptere, dintre care cel puțin două erau ale presei, survolau perimetrul la mică altitudine.

— Annika! a strigat cineva.

Era Johan Henriksson, fotograful de la *Kvällspressen* – un colaborator de douăzeci și trei de ani care venise din nord, de la un ziar local din Östersund. Era talentat și ambițios, două calități dintre care mai importantă era a doua. S-a apropiat în fugă de ea, zdruncinându-și cele două aparate atârnate de gât și husa de pe umăr.

— Ce-ai aflat? l-a întrebat Annika, scoțându-și carnețelul și creionul.

— Am ajuns aici la jumătate de minut după pompieri. Am cerut unei ambulanțe să ducă la spital un taximetrist ușor rănit. Pompierii n-au reușit să arunce apă până în tribună, așa că au băgat mașinile în stadion. Am făcut fotografii din exterior, dar nu mi-au dat voie înăuntru. Iar în urmă cu câteva minute, polițiștii au început să se agite ceva de speriat! Cred că s-a întâmplat ceva.

— Sau poate că au descoperit ceva…, a spus Annika.

Și-a pus carnețelul în buzunar, apoi a pornit în grabă spre locul unde își amintea că se afla una dintre intrări, ținând creionul în mână ca pe un baston. Dacă n-o înșela memoria, trebuia să fie undeva în dreapta, chiar sub tribuna prăbușită. A traversat harababura de nedescris din parc fără ca nimeni să încerce s-o oprească. Și-a croit drum printre moloz, bârne de oțel contorsionate și bucăți de scaune verzi. A urcat scara cu patru șiruri de trepte care ducea spre intrare, iar când a ajuns sus, abia mai putea să respire. Poliția pusese deja în fața intrării un cordon complet inutil, dat fiind că ușile nu fuseseră avariate și erau încuiate. Respectându-și obiceiul, companiile de securitate suedeze nu se puteau abține să nu pună mici abțibilduri caraghioase pe ușile tuturor clădirilor pe care fuseseră angajate să le păzească. Stadionul olimpic nu făcea

excepție. Annika și-a scos iarăși carnețelul ca să-și noteze numele și numărul de telefon al companiei.

— Vă rog să părăsiți zona! Stadionul se poate prăbuși în orice moment! Repet…

Acest avertisment se auzea din difuzoarele unei mașini de poliție care străbătea parcul cu viteză mică. Toată lumea s-a retras spre zona pentru antrenamente și satul olimpic. În loc să se întoarcă în parc, Annika s-a furișat pe lângă peretele stadionului, coborând panta domoală din stânga. Erau mai multe intrări și voia să le vadă pe toate – niciuna dintre ele nu părea să fi fost avariată sau forțată. În cele din urmă, Annika a fost oprită de un polițist.

— Îmi pare rău, doamnă, dar a venit momentul să vă duceți acasă, i-a spus el, apucând-o de braț.

— Cine conduce investigațiile? a întrebat ea, arătându-i legitimația de presă.

— Ofițerul e prea ocupat ca să stea de vorbă cu dumneavoastră. Trebuie să plecați de aici. Evacuăm întreaga zonă, i-a explicat polițistul, care era destul de agitat.

Annika s-a smuls din strânsoarea lui, l-a privit în față și s-a gândit să-și încerce norocul:

— Ce-ați descoperit în stadion?

— Nu se știe cu siguranță, i-a răspuns polițistul, umezindu-și buzele cu limba. Și, oricum, n-am voie să vă spun.

„Vasăzică așa!”, s-a gândit Annika.

— Cine ar putea să-mi spună? Și când?

— Nu știu. Vorbiți cu ofițerul de presă de la Krim. Iar acum chiar trebuie să plecați de aici!

•

Polițiștii au izolat întreg perimetrul, inclusiv zona pentru antrenamente, care se afla la câteva sute de metri de stadion. Annika l-a găsit pe Henriksson lângă clădirea în care urmau să fie amenajate câteva restaurante și un cinematograf. În fața oficiului poștal, acolo unde trotuarul era cel mai lat, fusese amenajat în pripă un centru de presă. Jurnaliștii se adunaseră în jurul centrului improvizat și mulți dintre ei umblau de colo-colo cu zâmbetul pe buze, salutându-și colegii. Annikăi nu-i plăceau deloc palmele amicale pe care și le dădeau pe spate ziariștii – când veneau să culeagă informații despre accidente, cei mai mulți dintre ei nu făceau decât să se fâțâie și să-și

povestească unii altora pe la ce chefuri fuseseră în ultima vreme. Annika s-a tras la o parte împreună cu fotograful.

— Trebuie să te duci la redacție? l-a întrebat ea. Ziarul merge la tipar.

— Nu, fotoreporterii independenți care tocmai au plecat au luat și filmele mele, așa că pot să mai rămân.

— Perfect! Presimt că urmează să se întâmple ceva.

Un car de televiziune a oprit chiar lângă ei. Annika și fotograful au plecat de lângă centrul de presă și s-au apropiat de canal, trecând pe lângă bancă și farmacie. Annika s-a oprit, privind spre stadion. Mașinile de poliție și cele ale pompierilor încă se aflau în parcul din fața intrării principale. Oare ce făceau acolo? Dinspre mare bătea un vânt tăios, iar gheața din golful Hammarby era brăzdată de o crăpătură uriașă, asemănătoare cu o rană neagră. Annika s-a întors cu spatele la vânt, încălzindu-și nasul cu mâinile înmănușate. Deodată, a zărit printre degete două mașini albe în dreptul podului pietonal din cartierul Södermalm. Ce naiba, era o ambulanță! Și mașina unui doctor! S-a uitat la ceas: era cinci fără douăzeci și cinci. Nu putea să-și sune sursa decât peste trei ore. Și-a pus dispozitivul hands-free în ureche și a sunat la biroul de presă al Krim, dar nu i-a răspuns nimeni. Apoi l-a sunat pe Jansson.

— Ia zi, ce vrei? a întrebat-o el.

— Am văzut o ambulanță care se apropie de stadion.

— În șapte minute trebuie să predau un material!

Annika a auzit zgomotul tastelor.

— Ce spun agențiile de presă? l-a întrebat ea. S-a vorbit până acum despre vreun rănit?

— Până acum, singurul rănit e taximetristul ăla, dar încă n-a vorbit nimeni cu el. Știm doar că stadionul a fost grav avariat. Și avem câteva declarații de la biroul de presă al Krim. Deocamdată, nu ne-au zis mare lucru. Numai chestii de umplutură.

— Am aflat că taximetristul a fost trimis la spital în urmă cu o oră. De pe frecvențele poliției nu s-a aflat nimic?

— Nimic interesant.

— Nici măcar informații incomplete?

— Nu.

— Iar de la posturile de radio?

— Până acum, nimic. La ora șase, o să se dea pe TV2[4] un buletin de știri special.

— Da, am văzut un car de televiziune lângă stadion.

— Stai cu ochii-n patru! Te sun înainte să trimit la tipografie prima pagină.

Jansson a închis, iar Annika a rămas cu casca în ureche.

— De ce folosești chestia aia? a întrebat-o Henriksson, făcând un semn cu mâna spre firul care îi atârna din ureche.

— Nu știai că radiațiile de la mobil îți prăjesc creierul? i-a răspuns ea zâmbind. E foarte comod: pot să fug, să scriu și să vorbesc la telefon în același timp. Și e silențios: nu auzi când dau un telefon.

Îi lăcrimau ochii din pricina frigului, iar ca să poată vedea ce se întâmpla în apropierea stadionului, a trebuit să clipească de câteva ori.

— Ai cumva un obiectiv telefoto?

— Nu, că nu-l pot folosi pe întunericul ăsta, i-a răspuns Henriksson.

— Atunci ia obiectivul cel mai puternic și încearcă să vezi ce se întâmplă acolo, i-a cerut Annika, făcând un semn cu mâna înmănușată.

Henriksson a oftat ușor, apoi și-a pus husa jos și a început să scotocească prin ea.

— Și am nevoie de un trepied… a mormăit el.

Cele două mașini intraseră pe o pantă acoperită cu iarbă și parcaseră în dreptul scărilor care duceau la una dintre intrări. Din mașina doctorului au coborât trei bărbați care au rămas în picioare lângă ea, stând de vorbă. Un polițist în uniformă s-a apropiat și a dat mâna cu ei. În ambulanță, nu se vedea nicio mișcare.

— Pare că nu se grăbesc, a spus Henriksson.

Apoi s-au apropiat de nou-veniți alți doi bărbați: unul era polițist în uniformă, iar despre celălalt fotograful a presupus că era polițist în civil. Vorbeau și gesticulau, iar unul dintre ei a făcut semn cu mâna spre spărtura rămasă în urma exploziei.

Annikăi i-a sunat mobilul.

— Alo! a răspuns ea.

— Ce face ambulanța? a întrebat-o Jansson.

— Nimic. Așteaptă.

[4] TV2: unul dintre posturile Televiziunii Naţionale Suedeze.

— Și ia zi, ai aflat ceva?

— Ai reușit să dai de taximetristul rănit?

— Nu încă, dar am trimis niște oameni la spital. Nu-i căsătorit și nici n-are iubită.

— Ai încercat să iei legătura cu Christina Furhage, șefa Comitetului Olimpic?

— N-am reușit să dau de ea.

— Cred că-i distrusă… A muncit atât de mult pentru Jocurile astea. Trebuie să tratăm incidentul și din perspectiva Olimpiadei. Ce urmări o să aibă această explozie? Va putea fi reparată tribuna la timp? Ce părere are Samaranch[5]? Și alte chestii de genu' ăsta.

— Da, așa ne-am gândit și noi. Deja avem oameni care se ocupă de toate astea.

— Bine, atunci o să scriu un material despre explozie. Cred că e vorba de un sabotaj. O să împart materialul în trei secțiuni: încercările poliției de a identifica atentatorul, cum arată stadionul după explozie și… Annika s-a oprit.

— Alo! Bengtzon!…

— Au deschis ușile din spate ale ambulanței, a spus ea după câteva clipe. Scot o targă cu rotile și o împing spre intrarea în stadion. La naiba, Jansson! Au mai găsit o victimă!

— Bine. Deci avem trei secțiuni: investigațiile poliției, mărturii de la fața locului și victima. Îți pun la dispoziție paginile șase, șapte și opt, plus paginile de mijloc, a spus Jansson, apoi a închis.

Annika era cu ochii-n patru, în timp ce echipajul ambulanței se îndrepta spre stadion. Aparatul lui Henriksson bâzâia. Niciun alt jurnalist nu observase cele două mașini albe care sosiseră la stadion, pentru că perspectiva le era blocată de construcțiile din zona pentru antrenamente.

— Doamne, ce frig e! a spus Henriksson după ce nou-veniții au intrat în stadion.

— Hai să mergem în mașină și să dăm niște telefoane, i-a sugerat Annika.

S-au întors la centrul de presă improvizat. Jurnaliștii stăteau în picioare și răbdau de frig. Cei din echipa TV își întindeau cablurile, iar câțiva reporteri suflau în pixuri ca să înmoaie

[5] Juan Antonio Samaranch Torelló (1920–2010): preşedinte al Comitetului Olimpic Internaţional în perioada 1980–2001.

pasta înghețată. „De ce nu se învață odată să scrie cu creionul când temperatura scade sub zero grade?”, s-a întrebat Annika zâmbind. Angajații radiourilor, cu aparatele lor agățate în spate, semănau cu niște insecte uriașe. Toată lumea aștepta. Unul dintre fotoreporterii independenți care lucra pentru *Kvällspressen* tocmai se întorsese de la redacție.

— O să fie un fel de conferință de presă la ora șase, a spus el.

— În direct pentru buletinul de știri special de la TV2… Ce pleașcă! a mormăit Annika.

Henriksson își parcase mașina destul de departe, în spatele terenurilor de tenis, lângă clinica sportivă.

— Când am venit, a trebuit să ocolesc o stradă pe care polițiștii o blocaseră deja, s-a scuzat el.

Aveau ceva de mers. Annika simțea că-i amorțesc picioarele din pricina gerului. Începuse să ningă ușor – mare ghinion! Mai ales atunci când ai de gând să faci fotografii noaptea, cu un obiectiv telefoto. Au ajuns la Saab-ul lui Henriksson și au fost nevoiți să dea jos zăpada de pe parbriz.

— Foarte bine! a spus Annika, privind spre stadion. De aici vedem tot! Și ambulanța, și mașina doctorului.

Au urcat amândoi în mașină și au pornit motorul ca să facă puțină căldură. Annika a încercat încă o dată să ia legătura cu biroul de presă al Krim, dar suna ocupat. A format numărul serviciului de urgență și a întrebat cine a anunțat incidentul, câte telefoane primiseră, dacă fusese rănit cineva din blocurile învecinate și dacă aveau vreo idee despre amploarea pagubelor. Ca de obicei, i s-a răspuns la cele mai multe dintre întrebări.

Apoi a format numărul de pe abțibildul găsit pe porțile stadionului Victoria – era numărul companiei de securitate care asigura paza arenei olimpice. I-a răspuns cineva de la dispeceratul aflat în cartierul Kungsholmen, în partea central-vestică a Stockholmului. A întrebat dacă în primele ore ale nopții se declanșase vreunul dintre dispozitivele amplasate la stadion.

— Nu avem voie să divulgăm informații despre apelurile de urgență pe care le primim, i-a spus bărbatul de la dispecerat.

— Înțeleg, i-a răspuns Annika, dar nu vă întreb despre un apel de urgență pe care l-ați primit, ci despre unul pe care probabil nu l-ați primit.

— Sunteți cumva surdă?

— Bine, atunci s-o luăm altfel. Cum primiți un apel de urgență?

— Păi…, apelul ajunge aici.

— La dispecerat?

— Da, unde altundeva? Apelul ajunge într-un computer, iar computerul afișează pe ecran un plan de acțiune.

— Deci, dacă ați fi primit un apel de urgență de la stadionul olimpic, v-ar fi apărut pe ecran?

— Păi…, da!

— Și apoi computerul ar fi afișat pașii pe care ar fi trebuit să-i urmați?

— Da…, exact!

— Și cum ați intervenit în noaptea asta? Că n-am văzut nicio mașină a companiei la fața locului.

Bărbatul a tăcut.

— Stadionul Victoria a fost aruncat în aer. Suntem de acord în privința asta, așa-i? Ce trebuie să faceți dacă una dintre construcțiile din perimetrul olimpic ia foc ori este avariată într-un fel sau altul?

— Păi, ne apare pe ecran, a răspuns bărbatul.

— Și ce-ați făcut?

Bărbatul a tăcut iarăși.

— Deci n-ați primit niciun apel de urgență de la stadion, nu-i așa? a întrebat Annika.

Dispecerul a tăcut câteva clipe, apoi a răspuns:

— Nu pot să vă spun nimic nici despre apelurile pe care nu le primim.

Annika a tras aer în piept și a zâmbit:

— Vă mulțumesc!

— Dar n-o să publicați nimic din ce v-am spus, nu? a întrebat-o dispecerul pe un ton îngrijorat.

— Nimic din ce mi-ați spus? i-a răspuns Annika. Păi, aproape că n-ați scos niciun cuvânt. N-ați făcut decât să-mi amintiți întruna că trebuie să respectați politica de confidențialitate a companiei.

Apoi a închis. Gata, reușise să capete o imagine de ansamblu asupra incidentului. A tras iarăși aer în piept și s-a uitat prin parbriz. Una dintre mașinile de pompieri plecase, dar ambulanța și mașina doctorului erau în continuare parcate

lângă stadion. Sosiseră și pirotehniștii – mașinile lor erau împrăștiate prin tot parcul din fața intrării principale. Câțiva bărbați în combinezoane gri își luau echipamentul din mașini. Focul fusese stins, așa că nu se mai vedea decât foarte puțin fum.

— Cum a aflat ziarul nostru de toată povestea asta? l-a întrebat Annika pe fotograf.

— De la Smidig.

De obicei, fiecare redacție are câțiva vânzători de ponturi mai mult sau mai puțin profesioniști, care urmăresc cu mare atenție domeniul în care sunt specializați. *Kvällspressen* nu făcea excepție de la această regulă. Smidig și Leif erau cei mai buni informatori cu privire la activitatea poliției: îi ascultau frecvențele non-stop. Imediat ce se întâmpla ceva mai mult sau mai puțin important, sunau la redacțiile ziarelor și dădeau de veste. Unii informatori își făceau veacul prin arhivele diferitelor instituții juridice și ale celor guvernamentale.

Cufundată în gânduri, Annika își plimba privirea pe deasupra complexului olimpic. Chiar în fața ei se afla clădirea cu zece etaje de unde aveau să fie coordonate toate activitățile din cadrul Olimpiadei. Acoperișul acelui bloc și colina pe care se înălța stadionul erau unite printr-o pasarelă. Ce ciudat! Cine ar fi vrut s-o străbată? A urmărit pasarela cu privirea de la un capăt la altul.

— Henriksson, va trebui să mai fotografiem ceva.

S-a uitat la ceas. Era cinci și jumătate. Sigur aveau să termine până să înceapă conferința de presă.

— Dacă urcăm până la flacăra olimpică de pe vârful dealului, o să avem o perspectivă foarte amplă.

— Crezi? a întrebat fotograful cu un aer neîncrezător. Zidurile sunt atât de înalte, încât nu poți să le sari și nici să arunci o privire înăuntru.

— Se prea poate să nu vedem terenurile olimpice, dar cine știe, poate vedem tribuna de nord, că doar aia ne interesează acum.

Henriksson s-a uitat la ceas.

— Oare avem timp? Și nu cumva ăia din elicopter au fotografiat tot? N-ar fi mai bine să urmărim ambulanța?

Annika și-a mușcat buza de jos.

— Acum nu-i niciun elicopter deasupra stadionului. Poate că

poliția le-a ordonat să se retragă. O să cerem unui fotograf independent să supravegheze ambulanța… Hai să mergem!

Salvarea fusese zărită și de către ceilalți jurnaliști și toți puneau întrebări în stânga și-n dreapta. Echipa de la TV2 își mutase duba mai aproape de canal, ca să obțină imagini mai bune ale stadionului. Un reporter înghețat făcea repetiții pentru transmisiunea în direct de la ora șase. Nu se vedea niciun polițist în zonă. După ce au primit câteva indicații de la Annika, fotoreporterii independenți care colaborau cu *Kvällspressen* au plecat de acolo.

Ca să ajungă în vârful dealului, au avut nevoie de mai mult timp decât își închipuise ea. Înaintau greu, pentru că terenul era pietros și alunecos. Se împiedicau și înjurau în întuneric. În plus, Henriksson căra și un trepied enorm. N-au întâlnit nicio barieră a poliției și, până la urmă, au urcat panta destul de repede, dar, când au ajuns în vârful dealului, au dat peste un zid de beton de vreo doi metri.

— Nu pot să cred! a gemut Henriksson.

— Poate că-i mai bine așa, i-a spus Annika. Haide, urcă-te pe umerii mei. Te ridic, apoi te cațeri pe flacăra olimpică. De acolo sigur o să vezi ceva.

Fotograful s-a holbat la ea.

— Vrei să urc pe flacăra olimpică?

— De ce nu? Nu-i aprinsă și nici n-a fost împrejmuită de poliție. Sunt sigură că poți să te cațeri pe platformă. E doar la un metru deasupra zidului. Gândește-te că urmează să susțină flacăra olimpică, așa că n-o să se rupă sub greutatea ta… Haide!

Annika i-a dat trepiedul și husa aparatului, apoi Henriksson s-a cățărat pe structura de metal.

— E plină de găuri! a strigat el.

— Sunt găuri prin care iese gazul… i-a explicat Annika. Ia spune-mi, vezi tribuna de nord?

Henriksson s-a ridicat în picioare și s-a uitat spre stadion.

— Vezi ceva? a strigat Annika.

— Bineînțeles! i-a răspuns fotograful, apoi și-a ridicat ușor aparatul și a început să fotografieze.

— Și ce vezi?

Henriksson și-a coborât aparatul, fără să-și ia ochii de la stadion.

— Au adus câteva reflectoare ca să lumineze tribuna, a început el să explice. Sunt vreo zece oameni care adună niște rămășițe și le pun în săculeți de plastic. Îi văd și pe tipii care au coborât din mașina doctorului. Și ei adună niște chestii. Sunt foarte meticuloși.

Apoi a dus iarăși aparatul la ochi. Annika simțea că i se face părul măciucă. Rahat! Oare era chiar atât de grav? Henriksson și-a desfăcut trepiedul, iar după ce-a terminat trei role de film, a coborât. Alergau amândoi și alunecau pe panta dealului, șocați și puțin îngrețoșați. Oare ce strângeau doctorii în săculeții ăia? Resturi de explozibil? Slabe șanse…

S-au întors la centrul de presă de pe trotuar la șase fără două minute. Proiectoarele camerelor de televiziune luminau întreaga scenă, iar fulgii străluceau în lumina lor albăstrie. Echipa de la TV2 pusese totul la punct, iar reporterul își pudrase fața. Un grup de polițiști, în frunte cu comandantul lor, s-a apropiat de grupul jurnaliștilor. Au trecut de barieră și s-au oprit. În fața lor se afla un zid de reporteri. Comandantul a mijit ochii din pricina reflectoarelor și în jurul său s-a făcut liniște deplină. Și-a aruncat ochii pe hârtia din mână, apoi a ridicat privirea și a început sa vorbească.

— În noaptea aceasta, la ora 3:17, o încărcătură explozivă a fost detonată pe stadionul Victoria din Stockholm. Deocamdată, nu se știe ce fel de explozibil a fost folosit. Detonația a avariat grav tribuna de nord. Încă nu se știe dacă va putea fi reparată.

A făcut o pauză și și-a consultat încă o dată hârtiile. Aparatele foto țăcăneau, iar camerele video bâzâiau discret. Annika stătea în partea stângă, la o distanță destul de mare, ca să audă ce spune polițistul și, în același timp, să urmărească ambulanța.

— Explozia a provocat un incendiu, dar pompierii au reușit să-l stingă.

Încă o pauză.

— Un taximetrist a fost rănit de o bucată de grindă care i-a spart geamul din stânga al mașinii, a continuat comandantul. Bărbatul a fost dus la Spitalul de Sud și se află în afara oricărui pericol. Fațadele și ferestrele a zece clădiri de pe cealaltă parte a canalului Sickla au fost avariate. E vorba de clădiri aflate în construcție și care încă nu sunt locuite. Până în prezent, n-au fost descoperite alte victime.

O altă pauză. Apoi ofițerul a continuat cu un aer obosit și posomorât.

— E vorba de o acțiune de sabotaj. Dispozitivul explozibil care a distrus tribuna a fost foarte puternic. În prezent, strângem probe care ne vor ajuta să identificăm autorii. Facem tot ce ne stă în putință pentru a duce la capăt această investigație. Atât deocamdată. Vă mulțumesc.

Apoi ofițerul s-a întors si s-a strecurat pe sub cordonul care izola perimetrul olimpic. Un val de voci și întrebări l-a făcut să se oprească.

— … vreun suspect?

— … alte victime?

— … medicii care au venit la fața locului?

— Atât deocamdată, a repetat ofițerul, apoi a plecat.

Mergea cu pași hotărâți și cu umerii plecați, urmat de colegii săi. Grămada de jurnaliști s-a risipit imediat. Reporterul de la TV2 a intrat în lumina reflectoarelor, și-a prezentat materialul în fața camerei, apoi a dat legătura în studio. Toată lumea apăsa frenetic pe tastele mobilelor și sufla în pixuri ca să le înmoaie pasta.

— Mda, a comentat Henriksson, n-am aflat mare lucru.

— Hai să mergem, i-a zis Annika.

L-au lăsat la fața locului pe unul dintre fotoreporterii independenți și s-au îndreptat spre mașina lui Henriksson.

— Hai să mergem în zona scuarului Vintertullstorget. Poate dăm de niște martori oculari.

Au vizitat câțiva dintre oamenii care locuiau cel mai aproape de stadion: familii cu copii, pensionari, doi bețivi și niște tineri petrecăreți. Unii dintre ei – nu toți, desigur – au zis că au fost treziți de bubuitură; mai întâi, au fost surprinși, apoi, au fost cuprinși de panică.

— Ajunge, a spus Annika pe la șapte fără un sfert. Trebuie să punem cap la cap tot ce avem.

Au urcat în mașină și au mers spre redacție în tăcere. Annika se gândea la titluri de articole și la paragrafele introductive. Și mintea lui Henriksson lucra: răsfoia și sorta negativele, se întreba care ar fi fost cele mai potrivite, developa filmul și usca fotografiile.

Ninsoarea se înteți se, așa că temperatura crescuse, iar șoseaua devenise foarte alunecoasă. Când s-au apropiat de un

sens giratoriu, au văzut patru mașini care se tamponaseră, iar Henriksson a oprit ca să facă niște fotografii.

Au ajuns în redacție la șapte fără câteva minute. Atmosfera era destul de calmă, dar se vedea că toți erau un pic agitați. Jansson încă era acolo; în weekend, redactorul de noapte se ocupa și de edițiile locale. De obicei, sâmbăta nu trebuia decât să adauge un articol despre cine știe ce ciudățenie, dar redacția era întotdeauna pregătită să schimbe tot ziarul. Exact asta făceau în dimineața aceea.

— Ia spune, avem material? a întrebat-o Jansson, ridicându-se de pe scaun în clipa când a văzut-o.

— Eu așa zic, i-a răspuns Annika. Cred că în tribuna de nord a fost găsit un cadavru făcut praf. Bag mâna-n foc! În juma' de oră o să știu cu siguranță dacă-i adevărat sau nu.

Jansson s-a legănat de pe un picior pe altul.

— Juma' de oră… nu se poate mai devreme? Annika și-a dat jos paltonul, aruncându-i o privire peste umăr. A luat un exemplar din ediția de dimineață și s-a dus în biroul ei.

— Bine…, a zis redactorul de noapte, apoi s-a așezat pe scaun.

Mai întâi, Annika a scris articolul care descria ce se întâmplase – n-a făcut decât să rescrie și să dezvolte materialul pe care îl pregătise reporterul de noapte. A adăugat câteva mărturii ale vecinilor și declarația de la conferința de presă potrivit căreia incendiul fusese stins. Apoi s-a apucat de articolul cu mărturii de la fața locului, în care a descris zgomotele din preajma stadionului și alte detalii de acest fel. La șapte și douăzeci și opt de minute și-a sunat sursa.

— Nu-ți pot divulga nimic deocamdată, i-a spus bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Știu, i-ar răspunde Annika. Am să vorbesc eu, iar tu n-o să zici nimic sau o să mă corectezi dacă greșesc…

— De data asta, nu pot, a întrerupt-o el.

La dracu'! Annika a tras aer în piept și s-a hotărât să treacă la atac:

— Mai întâi, ascultă ce vreau să-ți spun! Uite cum cred că stau lucrurile: azi-noapte, cineva a murit pe stadion. A fost făcut pilaf undeva, în tribună. Chiar acum, câțiva oameni strâng rămășițele. Și cred că atentatul a fost comis de cineva din interior, pentru că toate alarmele au fost dezactivate. Stadionul

ăla e prevăzut cu sute de alarme: alarme antifurt, alarme de incendiu, senzori de mișcare etc. Ei bine, toate au fost dezactivate… Niciuna dintre intrările arenei n-a fost forțată. Cineva care avea cheia de la o ușă a pătruns în interior și a oprit alarmele – fie victima, fie făptașul. Iar acum încerci să afli cine, așa-i?

Annika s-a oprit, ținându-și respirația.

— Nu poți să publici chestiile astea acum, i-a spus polițistul.

Annika a răsuflat ușurată.

— Mai exact, ce nu pot publica?

— Ipoteza omului din interior. Nu vrem să se afle. Alarmele erau în perfectă stare de funcționare, dar au fost dezactivate. Și e adevărat că a murit cineva. Dar încă nu știm cine.

Polițistul de la celălalt capăt al firului avea vocea unui om epuizat.

— Și când o să aflați?

— Habar n-am. S-ar putea să fie greu de stabilit identitatea victimei… cu ochiul liber, ca să zic așa. Dar se pare că au fost descoperite alte indicii. E tot ce pot să-ți spun.

— E bărbat sau femeie? Polițistul a ezitat.

— Nu acum, i-a răspuns el, apoi a închis.

Annika i-a aruncat o privire lui Jansson.

— Mi-a confirmat că a murit cineva, dar încă nu se știe cine.

— Deci au găsit niște carne tocată…, a comentat Jansson.

Annika a înghițit în sec și a încuviințat din cap.

•

Helena Starke s-a trezit cu o mahmureală îngrozitoare. Cât timp a stat întinsă în pat, a fost cum a fost, dar, când s-a dus să bea un pahar cu apă, a vomat pe covorașul din hol. A rămas în patru labe câteva clipe, gâfâind, apoi a reușit să ajungă la baie. A umplut cu apă paharul în care ținea periuța și l-a golit dintr-o sorbitură. Dumnezeule, n-avea să mai pună gura pe băutură niciodată! Când s-a uitat în oglindă, și-a văzut ochii injectați printre stropii de pastă de dinți. Of, nu se mai învăța minte odată! A deschis un dulăpior și a bâjbâit după tubul cu Tylenol[6]. A înghițit trei pastile cu multă apă și s-a rugat să nu le vomite.

Apoi s-a dus în bucătărie cu pași împleticiți și s-a așezat la masă. Coapsele goale i s-au crispat când au dat de scaunul rece. Oare cât băuse cu o noapte înainte? Sticla de coniac

[6] Tylenol: medicament cu proprietăţi analgezice şi antipiretice.

rămăsese pe masă – era goală. Și-a lipit obrazul de tăblie și a încercat să-și aducă aminte ce se întâmplase. Restaurantul, muzica, figurile oamenilor – toate alcătuiau un singur flashback. Doamne, nici măcar nu-și putea aminti cum ajunsese acasă! Era cu Christina, nu-i așa? Parcă plecaseră împreună de la restaurant…

A oftat, s-a ridicat în picioare, a pus apă într-un ibric și l-a luat cu ea. În drum spre dormitor, a strâns covorașul din hol și l-a aruncat în coșul cu rufe murdare; mai avea un pic și vomita încă o dată din pricina duhorii.

Ceasul cu radio de pe noptieră arăta ora nouă fără cinci. A oftat iarăși. Pe măsură ce înainta în vârstă, se trezea din ce în ce mai devreme, mai ales dacă băuse cu o noapte înainte. Cu câțiva ani în urmă, dormea toată ziua după o beție. Dar acum lucrurile stăteau altfel: se trezea devreme, cu o greață insuportabilă, apoi stătea toată ziua în pat și transpira. Moțăia din când în când, dar nu reușea să adoarmă. Adunându-și toate forțele, a întins mâna după ibric și a băut niște apă. A pus pernele una peste alta, proptindu-le de tăblie, apoi s-a sprijinit cu spatele de ele. Dintr-odată a văzut hainele pe care le purtase cu o noapte înainte; fuseseră împăturite cu grijă și așezate pe scrin – a simțit fiori reci pe șira spinării. Cine dracu’ i le aranjase? Poate chiar ea. Lucrul cel mai înspăimântător când ți se taie filmul la beție e că umbli de colo-colo ca un zombie și faci lucruri absolut normale, fără să-ți dai seama. S-a înfiorat numai când s-a gândit la chestia asta, apoi a pornit radioul. Voia să asculte niscaiva știri până își făcea efectul Tylenolul.

Dar știrea zilei a făcut-o să vomite încă o dată. În plus, și-a dat seama că nu avea să se mai odihnească deloc în ziua aceea.

După ce a tras apa ca să se ducă voma, a luat telefonul și a sunat-o pe Christina.

•

Agenția de presă TT a dat publicității informațiile pe care Annika le aflase în dimineața aceea abia la ora 9:04. Deci *Kvällspressen* a fost primul ziar care a publicat știrea că la stadionul olimpic se descoperise o victimă. Titlurile lor de-o șchioapă sunau așa: EXPLOZIA DE LA STADIONUL OLIMPIC A FĂCUT O VICTIMĂ și DEJA A ÎNCEPUT URMĂRIREA ATENTATORULUI.

Primul titlu era destul de riscant, dar Jansson l-a acceptat

până la urmă. Fotografia stadionului făcută de Henriksson de pe flacăra olimpică ocupa cea mai mare parte a celor două pagini de mijloc. Era o imagine impresionantă: reflectoarele care dădeau la iveală craterul, oamenii aplecați ca să adune resturi și fulgii care învăluiau toată scena. Era șocantă, dar nu macabră. Nu se vedea niciun pic de sânge și nici cadavrul, dar cei care se uitau la fotografie știau ce făceau toți acei oameni. Deja vânduseră fotografia agenției Reuters. Buletinul de știri de la TV2 cita ziarul *Kvällspressen*, în timp ce crainicii de la postul național de radio pretindeau că ei ar fi difuzat primii știrea.

După ce au dat ediția la tipar, reporterii și redactorii de la departamentul Investigații s-au strâns în biroul Annikăi. Prin colțuri se vedeau cutii cu tot felul de mape și dosare pline cu tăieturi din ziare – erau articolele ei mai vechi. Canapeaua rămăsese de la ocupantul anterior al biroului, dar masa de scris era nouă. Annika fusese numită șefă la Investigații cu două luni înainte și tot atunci se mutase în acel birou.

— Avem mai multe lucruri de lămurit, așa că va trebui să ne împărțim sarcinile, le-a spus ea colegilor, punându-și picioarele pe birou.

După ce trimisese ediția la tipografie și luase o pauză, oboseala o toropise ca o lovitură în moalele capului. S-a lăsat pe spate, ținând în mână cana de cafea.

— Unu: cine este victima găsită la tribună? Asta va fi marea știre a ediției de mâine și se prea poate să fie descoperite și alte cadavre. Doi: o să ne ținem la curent cu investigațiile poliției. Trei: trebuie să analizăm totul din perspectiva Jocurilor Olimpice. Patru: cum de s-a putut întâmpla așa ceva? Cinci: trebuie să luăm legătura cu taximetristul; până acum, nimeni n-a stat de vorbă cu el. Poate că a auzit sau a văzut ceva.

S-a uitat la chipurile celor din birou, urmărind reacțiile pe care le stârnise enumerarea ei. Jansson era pe jumătate adormit – în curând, avea să plece acasă. Ingvar Johansson, redactorul de știri, se uita la ea cu o față inexpresivă. Ca de obicei, reporterul Nils Langeby, cel mai în vârstă de la Investigații – avea cincizeci și trei de ani –, nu-și putea ascunde antipatia față de ea. Reporterul Patrik Nilsson asculta cu atenție, ba chiar s-ar putea spune că era fascinat, iar reportera Berit Hamrin o urmărea cu un aer calm. Singura persoană de la Investigații care lipsea era Eva-Britt Qvist, secretara

departamentului și, în același timp, asistentă în munca de documentare.

— Mi se pare că abordăm incidentul ăsta într-o manieră dezgustătoare, a comentat Nils.

Annika a oftat – veșnica poveste…

— Și ce abordare propui?

— Ne concentrăm prea mult asupra poveștilor de senzație. De ce nu scriem niciodată despre crimele împotriva naturii? Sau despre violența din școli?

— E drept că ar fi bine să ne ocupăm mai mult de genul ăsta de…

— Normal c-ar fi bine! a întrerupt-o Nils. Ne adâncim tot mai mult într-o hazna plină cu povești lacrimogene despre femei maltratate, atentate cu bombă și bătăi între găștile de motocicliști…

Annika a tras adânc aer în piept, a numărat până la trei și abia apoi i-a răspuns:

— Nils, punctul tău de vedere e foarte pertinent, dar poate că nu e cel mai nimerit moment să discutăm despre asta…

— De ce nu? Ce, nu-s în stare să-mi dau seama când e cel mai bine să aduc vorba despre un subiect? s-a răstit el, îndreptându-se de spate.

— Nils, e drept că de obicei te ocupi de problemele de mediu și de violența în școli, i-a spus Annika pe un ton calm. Te-ai specializat în temele astea. Spune-mi, simți cumva că te întrerupem din treburile tale dacă te chemăm să ne ajuți într-o zi ca asta?

— Da! a răcnit el.

Annika se uita la bărbatul furios din fața sa. Cum dracu’ avea s-o scoată la capăt cu el? Dacă nu l-ar fi chemat, ar fi fost supărat că n-a fost implicat în povestea cu atentatul. Iar dacă i-ar fi dat o sarcină, mai întâi ar fi refuzat-o, apoi și-ar fi făcut treaba de mântuială. Pe de altă parte, dacă nu i-ar fi cerut să facă nimic, s-ar fi plâns că era tratat cu indiferență.

Gândurile i-au fost întrerupte de Anders Schyman, redactorul-șef. Când acesta a intrat în birou, toți cei de față – inclusiv Annika – l-au salutat și au adoptat atitudini mai puțin relaxate.

— Felicitări, Annika! Iar ție, Jansson, îți mulțumesc pentru treaba excelentă pe care ai făcut-o în dimineața asta. Am luat-o

înaintea tuturor. Ați fost nemaipomeniți! Fotografia de pe paginile de mijloc este extraordinară și n-a publicat-o decât ziarul nostru. Cum ați făcut, Annika? a întrebat el, așezându-se într-un colț al biroului, pe o cutie.

Annika i-a povestit totul, smulgându-le colegilor aplauze și câteva ovații. Tărășenia cu flacăra olimpică și celelalte peripeții aveau să facă furori la Clubul Presei.

— Și ce facem acum?

Annika și-a dat jos picioarele de pe birou, apoi a parcurs lista pe care o avea în față.

— Patrik, tu ai să te ocupi de cercetările cu privire la identitatea atentatorului și de dovezi. O să ții legătura cu poliția și cu toți cei care conduc investigațiile. E posibil ca în după-amiaza asta să organizeze o conferință de presă. Află ora și ai grijă să faci rost de niște fotografii. Cred c-ar fi bine să mergem cu toții.

Patrik a încuviințat din cap.

— Berit, tu ai să te ocupi de victimă. Cine e și ce s-a întâmplat cu ea. Nu uita de mai vechiul atentator olimpic – i se zicea Tigrul. Sunt sigură că se află pe lista suspecților, chiar dacă, prin comparație cu explozia de azi-noapte, bombițele lui erau niște simple petarde. Află cu ce se mai ocupă și ce-a făcut azi-noapte. O să încerc și eu să dau de el, dat fiind că eu am fost cea care i-a luat interviu la vremea respectivă. Nils, tu ocupă-te de măsurile de securitate. Află cum naiba s-a putut întâmpla așa ceva cu doar șapte luni înainte de Jocurile Olimpice. Și cum au funcționat sistemele de alarmă până acum.

— Asta e muncă de cercetare, a comentat Nils Langeby. Ai putea pune pe cineva din redacție să se ocupe de chestia asta. Eu sunt reporter.

— Ba nu-i muncă de cercetare, a intervenit Anders Schyman. Cred că e una dintre cele mai importante și mai complicate dintre toate problemele pe care le ridică explozia asta. Fă o analiză a atentatului dintr-o perspectivă globală și încearcă să arăți cum va afecta el lumea sporturilor. Ar ieși unul dintre cele mai importante materiale din ediția de mâine, Nils.

Reporterul habar n-avea cum să reacționeze: să fie măgulit că i se dăduse una dintre cele mai importante sarcini sau să se supere pentru că i se tăiase macaroana. Ca de obicei, a ales varianta care îl punea în cea mai bună lumină:

— Mă rog, calitatea articolului depinde de cât de bine îți faci treaba.

Annika i-a aruncat lui Anders Schyman o privire plină de recunoștință, apoi a continuat:

— Și poate se ocupă tura de noapte de impactul atentatului asupra Jocurilor Olimpice. Știm ceva despre taximetristul rănit?

Ingvar Johansson a dat ușor din cap:

— Chiar în timp ce stăm de vorbă, oamenii noștri îl duc într-un hotel din oraș. Locuiește în suburbiile din sud, dar presa ar fi putut da de el dacă îl lăsam să se ducă acasă. Așa că o să-l ținem ascuns la Royal Viking până mâine. Janet Ullberg încearcă să dea de Christina Furhage, șefa Comitetului Olimpic. O fotografie cu ea în fața tribunei avariate ar fi excelentă. Și avem câțiva studenți de la Facultatea de Jurnalism care dau telefoane pentru emisiunea *Sună acum*!…

Ziarul făcea deseori anchete telefonice cu privire la știrile de maximă importanță. Era un mijloc de a-i face pe oameni să simtă că iau parte le evenimente. Lui Schyman îi plăceau anchetele de acest fel.

— Și ce întrebare or să pună? a intervenit el, luând în mână o hârtie.

— „Ar trebui anulată Olimpiada? Sunați în seara aceasta între orele 17 și 19.” E limpede că avem de-a face cu un atac al Tigrului sau al unui grup care nu vrea ca Suedia să găzduiască Jocurile Olimpice, a spus Johansson.

Annika a ezitat preț de o clipă.

— Bineînțeles că trebuie să luăm în calcul și perspectiva asta, dar nu-s sigură că despre asta-i vorba.

— De ce? a întrebat Ingvar Johansson. N-avem niciun motiv să ignorăm ipoteza asta. După materialul despre victimă, cel de-al doilea material important va fi cel despre terorist.

— Cred că n-ar trebui să marșăm prea mult pe ipoteza teroristă, a zis Annika, blestemându-se în gând pentru că promisese sursei sale din poliție să nu scoată o vorbă despre informațiile care dădeau de înțeles că atentatul putea avea legătură cu cineva din interior. Câtă vreme nici măcar nu cunoaștem identitatea victimei, nu putem face speculații cu privire la atentator și motivele lui.

— Ba putem! a obiectat Ingvar Johansson. Va trebui să luăm legătura cu cei din poliție și să-i întrebăm ce părere au despre

ipoteza noastră. Și nu le va fi greu să se pronunțe, pentru că, deocamdată, nu pot nici să nege, nici să afirme nimic.

— Pentru moment, cred c-ar fi bine să nu ne hotărâm asupra nici unei ipoteze, a intervenit Anders Schyman. Și nici nu trebuie să respingem vreuna. Până una-alta, să rămânem deschiși la toate variantele. Mai întâi, să facem investigații și abia apoi să hotărâm care sunt subiectele ediției de mâine. În afară de ce-am stabilit până acum, mai avem ceva de făcut?

— Deocamdată, nu. După ce-o să se afle identitatea victimei, cred că va trebui să luăm legătura cu rudele.

— Într-un mod cât se poate de delicat…, a ținut să precizeze – complet inutil – Anders Schyman. Nu vreau ca oamenii să ne poarte pică pentru că nu le respectăm suferința.

— O să mă ocup eu de asta, a spus Annika zâmbind discret.

•

După ce s-a terminat ședința, Annika a sunat acasă. I-a răspuns Kalle, băiatul ei de cinci ani.

— Salut, scumpule! Ce faci?

— Bine. Ne ducem la McDonald's… Și să știi că Ellen a vărsat suc de portocale pe caseta cu *101 dalmații*. De ce-a făcut prostia asta? Acuma n-o să ne mai putem uita la ea…

Băiatul a tăcut și a oftat.

— Da, e păcat. Dar cum de-a vărsat suc pe ea? Ce căuta caseta pe masa din bucătărie?

— Păi, nu era în bucătărie. Era în sufragerie, pe podea, iar Ellen mi-a răsturnat paharul cu piciorul. Se ducea la baie…

— Și de ce ți-ai lăsat paharul pe podea? Doar ți-am zis să nu mai mergi cu micul dejun în sufragerie!

Annika simțea că se înfurie. Doamne, ori de câte ori pleca de acasă pe neașteptate, nu se putea să nu se strice câte ceva. Nimeni nu respecta regulile.

— Dar n-a fost vina mea, a scâncit Kalle. Numai Ellen e de vină! Ea a stricat caseta!

Băiatul deja începuse să plângă în hohote. A pus receptorul jos și a fugit.

— Kalle! Alo! Kalle!

De ce dracu' se întâmplase chestia asta chiar atunci? Nu-și dorea decât să stea de vorbă cu copiii, ca să aibă conștiința împăcată. După câteva clipe, Thomas a ridicat receptorul:

— Ce i-ai zis?

Annika a oftat. Simțea că o ia durerea de cap.

— De ce și-au luat micul dejun în sufragerie?

— Păi, n-au mâncat în sufragerie, a lămurit-o Thomas, iar Annika și-a dat seama că soțul ei se străduia să rămână calm. I-am dat voie lui Kalle să ia cu el paharul cu suc, atâta tot! N-a fost tocmai înțelept din partea mea, dacă ne gândim la consecințe, dar o să-i liniștesc: îi duc la McDonald's și le cumpăr o casetă nouă. Nu te mai gândi că trebuie să rezolvi tu toate problemele. Concentrează-te pe munca de la ziar… Ia zi, cum merge treaba?

Vasăzică, încerca s-o dea la pace. Annika a înghițit în sec:

— E vorba de un caz foarte urât. Crimă, sinucidere… sau poate un accident. Deocamdată nu se știe.

— Da, am auzit… Te întorci târziu, nu?

— Da, alergătura abia a început…

— Te iubesc! i-a spus el.

Dintr-odată, Annika a simțit că ochii i se umplu de lacrimi.

— Și eu te iubesc, i-a șoptit ea.

•

Sursa ei din poliție lucrase toată noaptea, după care se dusese acasă, așa că era nevoită să se bazeze pe informațiile oficiale oferite de Krim. În cursul dimineții, nu se întâmplase nimic semnificativ; cadavrul nu fusese identificat, pompierii își terminaseră treaba, iar investigațiile erau în derulare. Annika a hotărât să meargă încă o dată la stadion, luând cu ea un alt fotograf – un colaborator pe nume Ulf Olsson.

— Nu-s îmbrăcat cum trebuie pentru treaba asta, i-a zis Ulf în timp ce coborau cu liftul la garaj.

Annika s-a uitat la el:

— Cum adică?

Purta un palton de lână gri-închis, pantofi obișnuiți și costum.

— Sunt îmbrăcat ca pentru a merge să fac fotografii la premiera unei piese de teatru. Ai fi putut să-mi spui mai devreme că mergem într-un loc unde a murit cineva… Știai chestia asta de-acum câteva ore.

Fotograful o privea cu un aer mustrător. Pe Annika o durea capul din ce în ce mai tare. Iar acum dăduse peste un fotograf tupeist.

— Auzi, de când îți permiți tu să-mi spui ce-ar fi trebuit să fac? Ești fotograf, ce dracu'! De la un fotograf se așteaptă exact

asta: să facă fotografii! Și explozia asta e puțin mai importantă decât premiera unei piese de teatru! Dacă nu vrei să-ți pătezi costumul Armani cu carne tocată, ține-ți tot timpul o salopetă în geantă!

Când s-a oprit liftul, Annika a deschis ușa cu piciorul. Amatori nenorociți!

— Nu-mi place cum vorbești cu mine, s-a smiorcăit fotograful în urma ei.

Cuprinsă de furie, Annika s-a întors cu fața spre el:

— Maturizează-te odată! i-a spus ea printre dinți. Unde mai pui c-ai fi putut afla singur ce s-a întâmplat și unde mergem. Îți închipui cumva că-s un biet valet care trebuie să-ți dea sfaturi vestimentare?

Ulf a înghițit în sec, strângând pumnii.

— Cred că ești foarte nedreaptă! a scâncit el.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a gemut Annika. Nu te mai smiorcăi atâta! Urcă în mașină și hai să mergem la stadion! Sau te aștepți să conduc eu?

De obicei, fotograful era cel care conducea când o echipă trebuia să meargă la fața locului, deși era mașina ziarului. În multe cazuri, mașinile pe care le aveau la dispoziție redacțiile publicațiilor aparțineau, de fapt, companiilor de presă pentru care lucrau fotografii. Dar neînțelegerile iscate din pricina cheltuielilor presupuse de această practică îi determinaseră pe cei de la *Kvällspressen* să renunțe la ea.

Până la urmă, Annika a fost cea care s-a urcat la volan. Au pornit spre centura de vest a orașului și niciunul dintre ei n-a scos o vorbă până au ajuns la docurile Hammarby. Annika a luat-o pe drumul care trecea pe lângă zona industrială Hammarby. Voia să iasă în spatele complexului olimpic, ca să ajungă mai ușor la stadion, dar degeaba: întreg perimetrul fusese încercuit de poliție. Annika era furioasă, iar Ulf Olsson se simțea ușurat – nu trebuia să se furișeze pe lângă stadion și nici să-și murdărească pantofii.

— Trebuie să avem fotografii ale tribunei făcute în timpul zilei, a spus Annika, apoi a cotit pe lângă banda de plastic întinsă de poliție și a luat-o pe Lumavägen. Știu pe cineva de la o televiziune care își are sediul într-o clădire din apropiere. Cu puțin noroc, poate urcăm pe acoperiș.

A luat telefonul și a sunat-o pe prietena ei, Anne Snapphane,

producătoarea unor emisiuni pentru femei la unul dintre canalele care se difuzau numai prin cablu.

— Fac montajul unei emisiuni, i-a spus Anne, pe un ton expeditiv. Ce vrei?

Cinci minute mai târziu, cei doi se aflau pe acoperișul fostei fabrici de becuri din partea de sud a docului Hammarby. Perspectiva asupra stadionului mutilat era extraordinară. Olsson a scos un obiectiv telefoto și a consumat un film întreg – era de-ajuns.

Annika și fotograful n-au scos o vorbă nici pe drumul de întoarcere.

•

— Conferința de presă începe la ora două! a strigat Patrik atunci când Annika a intrat în redacție. Deja am ales fotografiile.

Annika i-a răspuns cu un gest al mâinii și a intrat în biroul ei. Și-a agățat paltonul și fularul în cuier, a trântit geanta pe birou, a schimbat bateria telefonului mobil și a pus-o pe cea consumată la încărcat. S-a gândit la felul în care se purtase cu fotograful. Oare de ce-i sărise țandăra? Și de ce-i părea rău? A ezitat preț de o clipă, apoi l-a sunat pe redactorul-șef.

— Da, Annika, bineînțeles că am timp să stau de vorbă cu tine, i-a răspuns el.

A străbătut zona cu birouri separate prin paravane și s-a îndreptat spre ușa lui Anders Schyman. Activitatea era foarte redusă: Ingvar Johansson mânca o salată, ținând telefonul la ureche, Pelle Oscarsson, redactorul foto, prelucra niște fotografii în Photoshop cu un aer absent, iar unul dintre redactorii-șefi adjuncți aranja pe calculator paginile ediției de a doua zi.

Imediat după ce-a intrat în biroul redactorului-șef, Annika a auzit genericul buletinului de prânz al postului național de radio. Incidentul era abordat pornind de la ideea că ar fi fost vorba de un atentat terorist: crainicul a spus că poliția încerca să prindă membrii unui grup care ar fi avut ceva împotriva Jocurilor Olimpice. Și asta era tot.

— Ipoteza cu teroriștii nu stă în picioare, a spus Annika. Poliția crede că e vorba de un atac pus la cale din interior.

— Păi, de ce? a întrebat Anders Schyman după ce-a fluierat a mirare.

— Niciuna dintre intrările stadionului n-a fost forțată și toate alarmele erau dezactivate. Nu se știe dacă le-a dezactivat atentatorul sau victima, dar, oricum ar fi, nu încape îndoială că făptașul e un om din interior.

— Nu neapărat, a contrazis-o Schyman. Se prea poate ca alarmele să fi fost defecte.

— Nu erau defecte, a replicat Annika. Erau în perfectă stare de funcționare, dar au fost dezactivate.

— Sau pesemne cineva a uitat să le pornească…, a insistat redactorul-șef.

Annika s-a gândit preț de câteva clipe, apoi a încuviințat din cap – era o ipoteză verosimilă.

Pe urmă, s-au așezat pe canapeaua confortabilă de lângă perete, plecând urechea din când în când la buletinul de știri. Annika se uita pe geam, dincolo de Ambasada Rusiei. Cerul începea să se întunece, deși parcă nici nu se luminase de-a binelea; o ceață cenușie făcea ca ferestrele să pară murdare. A observat că cineva pusese niște podoabe de Crăciun în biroul redactorului-șef: câteva crăciunițe roșii și două sfeșnice.

— Azi m-am răstit la Ulf Olsson, a spus Annika pe un ton coborât.

Schyman n-a spus nimic.

— Când i-am zis că trebuie să mergem la docurile Hammarby, s-a plâns că nu-i îmbrăcat cum trebuie și a dat vina pe mine: cică ar fi trebuit să-l anunț din timp că urma să mergem acolo.

Apoi a tăcut, iar Anders Schyman s-a uitat la ea o clipă și i-a spus:

— Nu tu hotărăști unde merg fotografii, ci redactorul foto. Unde mai pui că reporterii și fotografii trebuie să fie îmbrăcați în așa fel încât să poată merge oricând în orice loc. Face parte din meseria lor.

— Și i-am vorbit urât…, a adăugat Annika.

— N-a fost foarte înțelept din partea ta. Dacă aș fi în locul tău, i-aș cere scuze… Fă-i un favor. Sau dă-i un sfat. Și încearcă să afli cât mai multe despre ipoteza sabotajului din interior. Nu trebuie să ne axăm pe ipoteza teroristă, dacă n-avem dovezi care s-o susțină.

Schyman s-a ridicat în picioare, dând de înțeles că întrevederea luase sfârșit. Annika se simțea ușurată atât pentru

că obținuse sprijinul redactorului-șef pentru ipoteza omului din interior, cât și pentru că avusese tăria să-i spună superiorului ei că-și ieșise din fire și că-l bruscase pe fotograf. E drept că, în redacție, oamenii se enervau zi de zi, dar ea era femeie și fusese numită de curând șefă la Investigații, așa că trebuia să se abțină.

A luat o geantă mare pe care era imprimat logoul companiei și s-a dus în biroul fotografilor. Ulf Olsson era singur și citea o revistă.

— Îmi pare rău că ți-am vorbit urât, i-a spus Annika. Uite, ți-am adus o geantă în care să-ți pui câteva haine de iarnă: o pereche de pantaloni, încălțări călduroase, o căciulă și mănuși. O ții în dulapul tău din redacție sau în portbagajul mașinii.

Fotograful i-a aruncat o privire încruntată.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme că mergem la…

— Va trebui să discuți chestia asta cu redactorul foto sau cu redactorul-șef. Ai developat filmul?

— Nu, voiam să…

— Bine, atunci ocupă-te de chestia asta.

Annika a ieșit din birou, simțind în ceafă privirea fotografului, în drum spre biroul ei, și-a dat seama că nu mâncase nimic toată ziua – nici măcar nu-și luase micul dejun –, așa că a dat o fugă până la bufet, de unde și-a luat un sendviș cu chiftele și o cola dietetică.

•

Știrea despre explozia de la stadionul olimpic deja făcuse înconjurul lumii. Marile posturi de televiziune și cotidienele internaționale importante trimiseseră corespondenți la conferința de presă ținută la ora două după-amiază la sediul poliției: CNN, Sky News, BBC, posturile scandinave, *Le Monde*, *The European*, *The Times*, *Die Zeit* și multe altele. Releele de transmisie ale posturilor de televiziune blocau cea mai mare parte a aleii care ducea la intrarea în sediul poliției.

Annika s-a dus la conferință împreună cu alți patru colegi de redacție: reporterii Patrik și Berit, plus doi fotografi. Sala era înțesată cu oameni și tot felul de echipamente. Annika și ceilalți doi reporteri au luat loc pe niște scaune așezate în spate, iar fotografii și-au croit drum cu coatele până în față. Ca de obicei, angajații televiziunilor se așezaseră chiar în fața podiumului, împiedicându-i pe toți ceilalți să vadă. Oamenii se împiedicau

de kilometrii de cablu care șerpuiau pe podea și toată lumea era nevoită să-i lase pe reporterii televiziunilor să pună primele întrebări. Reflectoarele camerelor de luat vederi luminau întreaga sală, dar cele mai multe erau orientate spre podiumul de unde reprezentanții poliției aveau să se adreseze națiunii. Câteva dintre posturile TV urmau să transmită conferința în direct: CNN, Sky și TV2. Reporterii își pregăteau prezentările de dinaintea conferinței, făcând mâzgăluri pe niște foi, fotografii puneau role noi în aparate, iar reporterii posturilor de radio apăsau pe butoanele reportofoanelor, mormăind: „test… unu, doi… test…” Murmurul vocilor semăna cu vuietul unei cascade. Atmosfera era deja sufocantă. Annika a bombănit ceva, apoi și-a pus paltonul și fularul grămadă pe podea.

Când reprezentanții poliției au intrat în sală printr-o ușă aflată lângă podium, murmurul s-a domolit și a fost înlocuit de țăcănitul aparatelor de fotografiat. Pe podium au urcat patru bărbați: ofițerul de presă al poliției din Stockholm, procurorul-șef Kjell Lindström, un anchetator de la Krim al cărui nume Annika nu și-l putea aminti și, în fine, Evert Danielsson, șeful Secretariatului Olimpic. Cei patru s-au așezat fără grabă la masă, apoi au luat câte o gură din nelipsitele pahare cu apă.

Ofițerul de presă a deschis conferința prezentând faptele: avusese loc o explozie care făcuse o victimă, pagubele erau însemnate, iar investigațiile poliției erau în plină desfășurare. Ofițerul deja părea obosit și îngrijorat. „Oare cum o să arate după încă două zile la fel de solicitante?”, s-a întrebat Annika.

Apoi a venit rândul procurorului-șef:

— Deocamdată nu am reușit să stabilim identitatea victimei de la stadion. Întâmpinăm dificultăți din pricina stării în care a fost găsit cadavrul, dar dispunem de câteva indicii. Rămășițele explozibilului au fost trimise la Londra pentru a fi analizate în detaliu. Până în prezent, nu am primit rezultatele finale, dar datele pe care le deținem arată că este posibil să fi fost folosiți explozibili de uz civil. Știm deja că nu au fost folosiți explozibili militari.

Procurorul-șef a luat încă o gură de apă. Camerele de luat vederi bâzâiau.

— De asemenea, încercăm să dăm de bărbatul care, în urmă cu șapte ani, a fost condamnat pentru două atacuri cu bombă

asupra unor stadioane. Deocamdată, nu se află pe lista suspecților, dar va fi convocat pentru interogatoriu.

Kjell Lindström s-a uitat pe foile pe care le avea în față. Părea că ezită. Când a ridicat privirea, s-a uitat în obiectivul camerei de la TV2:

— O persoană îmbrăcată cu haine închise la culoare a fost văzută în apropierea stadionului chiar înaintea exploziei. Facem apel pe această cale către toți cei care ne pot oferi informații relevante cu privire la atentatul de la stadionul Victoria. Poliția vrea să stea de vorbă cu toți cei care se aflau în apropierea complexului olimpic în intervalul cuprins între miezul nopții și ora 3:20 dimineața. Anumite informații care par lipsite de importanță pentru publicul larg pot constitui indicii relevante pentru poliție.

A turuit două numere de telefon care sigur aveau să fie repetate în buletinul de știri de pe TV2. După ce procurorul-șef a terminat ce avea de spus, Evert Danielsson de la Secretariatul Olimpic și-a dres glasul.

— Ne aflăm în fața unei tragedii, a început el cu un aer destul de agitat. Atât pentru Suedia în calitate de gazdă a Jocurilor Olimpice, cât și pentru întreaga lume sportivă. Jocurile reprezintă o competiție între egali, indiferent de rasă, sex, credințe religioase și politice. De aceea, este profund regretabil că acest simbol mondial a fost atacat și că arena competițiilor olimpice a fost ținta unui atac terorist.

Annika și-a întins gâtul ca să vadă peste camera celor de la CNN. A privit cu atenție fața procurorului-șef și pe cele ale reprezentanților poliției, ca să surprindă reacțiile produse de lamentațiile lui Danielsson. După cum era de așteptat, toți trei au tresărit, pentru că, în prezența lor, șeful Secretariatului Olimpic oferise opiniei publice atât un motiv, cât și un procedeu: atentatul era un act terorist îndreptat împotriva Jocurilor Olimpice. Dar poliția încă nu știa cine era victima. Sau aflaseră, dar nu voiau să spună? Oare lui Danielsson nu-i ajunsese la urechi ceea ce Annika știa deja, și anume că era probabil ca atentatul să fi fost pus la cale de cineva din interior?

Procurorul-șef a intervenit, încercând să-l oprească pe Danielsson, dar acesta a continuat fără să-l ia în seamă:

— Îi rog pe toți cei care cred că au informații relevante să ia

legătura cu autoritățile. Este extrem de important ca poliția să-l aresteze pe cel care a comis acest… Ce s-a întâmplat?

Directorul Secretariatului s-a uitat cu un aer uluit la procurorul-șef, care probabil îl ciupise sau îl lovise cu piciorul fără ca reporterii să vadă.

— Aș vrea să subliniez, a spus Kjell Lindström, aplecându-se către microfoane, că deocamdată nu avem cum să stabilim motivul atentatului.

S-a uitat pieziș la Evert Danielsson, apoi a continuat:

— Până în prezent, nu deținem niciun indiciu care să ne facă să credem că avem de-a face cu un act terorist îndreptat împotriva Jocurilor Olimpice. Repet: niciun indiciu. Nu au fost trimise amenințări nici Secretariatului, nici celor care administrează complexul olimpic. În stadiul actual al investigațiilor, nu excludem nicio pistă și niciunul dintre motivele posibile ale acestui atentat.

Apoi s-a lăsat pe spate:

— Aveți întrebări?

Reporterii TV erau pregătiți și abia așteptau să-i asalteze pe cei patru. Imediat ce li se dădea posibilitatea, își ciuruiau victimele cu întrebări: se aruncau asupra lor la fel ca jucătorii de hochei atunci când pornesc la contraatac. Primele întrebări se refereau la fapte deja cunoscute, dar care fuseseră prezentate prea pe larg sau într-o manieră prea complicată, astfel încât nu intrau într-o știre de nouăzeci de secunde. Tocmai de aceea reporterii TV întotdeauna voiau să li se repete anumite lucruri, în speranța că vor primi răspunsuri mai simple și mai la obiect.

— Aveți vreun suspect?

— Aveți vreo pistă?

— A fost identificată victima?

— Ar putea fi vorba despre un act terorist?

Annika a oftat. Singurul motiv pentru care mergea la astfel de conferințe era că putea să studieze comportamentul anchetatorilor. Tot ce spuneau reprezentanții poliției avea să fie preluat de mass-media, dar posibilitatea de a observa expresiile celor care nu se aflau în obiectivul camerelor de luat vederi oferea deseori satisfacții mai mari decât răspunsurile cât se poate de previzibile. La acea conferință, de exemplu, a văzut cât de tare s-a înfuriat Kjell Lindström pe Evert Danielsson

pentru că turuise despre „acte de terorism”. Poliția suedeză făcea tot posibilul pentru ca opinia publică internațională să nu asocieze Stockholmul și Jocurile Olimpice cu terorismul. Era foarte probabil ca atentatul de la stadion să nu fi fost mâna unor teroriști. Annika a observat și că, spre deosebire de alte dați, poliția chiar oferise câteva informații noi, așa că și-a notat câteva întrebări în carnețel. Ceea ce nu știa până atunci era că, în noaptea atentatului, fusese văzută în apropierea stadionului o persoană îmbrăcată cu haine închise la culoare. Unde și la ce oră? Dacă această persoană fusese văzută de un martor ocular, cine era și de ce se afla în preajma complexului olimpic? De ce nu fuseseră trimise probele la laboratorul din Linköping[7]? Și când aveau să fie gata analizele? Cum ajunseseră la concluzia că fuseseră folosiți explozibili de uz civil? În ce mod avea să influențeze investigațiile acest fapt? Anchetatorii aveau să-și extindă cercetările sau să și le restrângă? Cât de ușor pot fi procurați explozibilii de uz civil? Cât va dura repararea tribunei de nord? Stadionul este cumva asigurat? Dacă da, de ce companie? Și cine era victima? Îi stabiliseră identitatea? Și la ce se referise Kjell Lindström când spusese că poliția avea indicii care puteau contribui la identificarea victimei? Annika a oftat încă o dată. Se profila o poveste foarte lungă și foarte încâlcită.

•

Procurorul-șef Kjell Lindström s-a ridicat de la masă și a ieșit, străbătând cu pași mari coridorul care ducea la sala de conferințe. Față îi era palidă și încordată. Strângea atât de tare mânerul servietei, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Simțea că, dacă nu-și controlează mâinile, avea să-l strângă de gât pe Evert Danielsson. Era urmat de ceilalți participanți la conferință și de cei trei polițiști în uniformă care stătuseră în picioare în spatele lor. Unul dintre aceștia a închis ușa pe care ieșiseră cele patru oficialități și, pe un ton apăsat, le-a cerut reporterilor insistenți să se retragă.

— Nu înțeleg de ce-i atât de regretabil să spui ce gândește toată lumea, s-a arătat nedumerit șeful Secretariatului, care se afla în spatele lui Lindström. Pentru toți e evident că avem de-a face cu un atentat terorist. Secretariatul consideră că e important să stabilim cât mai repede un curent de opinie care

[7] Linköping: oraş din sudul Suediei.

să contracareze atentatul, o forță care să facă față oricărei încercări de a sabota Jocurile Olimpice…

Procurorul s-a întors către Evert Danielsson, apropiindu-și foarte mult fața de a lui:

— Ascultă-mă bine: nu avem niciun indiciu care să ne facă să credem c-ar fi vorba de un atac terorist! Ai înțeles? Ultimul lucru de care are nevoie acum poliția e o dezbatere de rahat despre măsurile antiteroriste! Și s-ar ajunge la niște pretenții exagerate cu privire la siguranța stadioanelor și a clădirilor publice, pe care, pur și simplu, n-avem cum să le satisfacem… Ai idee câte stadioane sunt implicate într-un fel sau altul în organizarea Jocurilor Olimpice? Da, bineînțeles că știi! Nu-ți aduci aminte ce s-a întâmplat pe vremea când Tigrul ne dădea bătăi de cap? După ce a pus alea două bombe, toți reporterii lu' pește de prin țară au început să dea târcoale în toiul nopții tuturor arenelor fără sisteme de alarmă. Iar apoi scriau articole de senzație în care trâmbițau că pe arenele suedeze paza e de căcat!

— Cum de ești așa sigur că nu-i vorba de un atac terorist? a întrebat Danielsson cu un aer ușor intimidat.

Lindström a oftat:

— Crede-mă, avem motive întemeiate.

Apoi a dat să meargă mai departe.

— Cum ar fi? a insistat directorul Secretariatului.

Procurorul s-a oprit din nou și i-a răspuns pe un ton calm:

— A fost mâna cuiva din interior, a unora care se ocupă de organizarea Jocurilor. Ai priceput? Unul dintre oamenii tăi, amice! Tocmai de-aia e foarte regretabil că te-ai apucat să turui despre atacuri teroriste. Înțelegi ce spun?

Evert Danielsson s-a îngălbenit:

— Nu se poate!

Kjell Lindström și-a continuat drumul:

— Ba se poate! Și dacă ai să te duci la anchetatorii de la Krim, poate o să le spui ce persoane din Secretariat sunt autorizate să folosească toate cardurile de acces, cheile și codurile sistemelor de pază de la stadionul Victoria.

•

Când Annika s-a întors la redacție după conferința de presă, Ingvar Johansson i-a făcut semn cu mâna din spatele unuia dintre computere și a i-a zis:

— Vino să vezi dacă înțelegi ceva din chestia asta!

Annika s-a dus mai întâi în biroul ei ca să-și lase geanta, paltonul, fularul și mănușile. A simțit că puloverul era cam lipicios la subsuori și dintr-odată și-a dat seama că sărise peste dușul de dimineață. Și-a încheiat jacheta la toți nasturii, sperând că n-o să împrăștie miros de transpirație.

Janet Ullberg, o reporteră independentă mai tânără decât ea, și Ingvar Johansson stăteau aplecați în fața unui computer cu modem de mare viteză.

— Janet a căutat-o pe Christina Furhage toată ziua, dar n-a reușit să dea de ea, i-a spus Johansson în timp ce tasta ceva. Avem un număr al ei, dar nu răspunde nimeni. Potrivit Secretariatului Olimpic, sigur e în Stockholm, probabil la ea acasă. Așa că vrem să-i căutăm adresa și să mergem să-i ciocănim la ușă… Dar am introdus niște indicii și n-am găsit nimic. Nu figurează pe nicăieri.

Johansson i-a arătat informația de pe ecran. Calculatorul nu găsise nicio Christina Furhage: *Nu există niciun nume care să corespundă criteriilor introduse.* Annika s-a strecurat prin spatele lui Janet și s-a așezat pe scaunul din fața computerului.

— Nu se poate să n-o găsim. Toată lumea figurează într-un registru sau altul. Ați făcut o căutare prea limitată, asta-i tot.

— Nu înțeleg… Ce faci acolo? a întrebat Janet cu voce scăzută.

Annika i-a explicat în timp ce tasta:

— Registrul Public… E vorba despre departamentul guvernamental pentru informații cu privire la toți cetățenii suedezi – poți afla date de naștere, de deces sau de căsătorie și, bineînțeles, adrese. I se spune RegPub. Nici măcar nu mai este administrat de stat: a fost vândut unei companii anglo-franceze. În fine, pe RegPub dai de orice cetățean suedez: poți să afli codul numeric personal, adresa actuală, adresele anterioare și datele de naștere atât ale suedezilor nativi, cât și ale imigranților care au primit CNP suedez. Înainte, puteai să afli și legăturile de rudenie – mai exact, cu cine e căsătorită o anumită persoană și câți copii are –, dar, de vreo doi, nu mai poți accesa informațiile astea. Ei bine, cu ajutorul modemului ne conectăm la o chestie care se cheamă Piața Info. Vedeți…? Poți alege între mai multe baze de date: de exemplu, Registrul Național Auto sau Registrul întreprinderilor Mici și Mijlocii, dar

noi vrem RegPub. Vasăzică tastăm „regpub” aici, unde e cursorul…

— Mă întorc la biroul meu. Cheamă-mă când găsești ceva, a spus Ingvar Johansson, apoi a plecat.

— … și gata, am intrat! a continuat Annika. Iar acum putem alege între mai multe funcții – depinde de ce anume vrem să aflăm. Vezi? Apeși pe tasta F2 când ai un CNP și vrei să afli al cui este. Dacă ai o dată de naștere și vrei să afli CNP-ul, apeși F3. F4 și F5 nu-s disponibile – sunt pentru legăturile de rudenie –, dar putem folosi F7 și F8. Ca să afli unde locuiește cineva, apeși pe F8. Introduci numele persoanei și gata! Ia uite!

Annika a apăsat pe F8 și pe ecran a apărut un formular.

— Așadar, o căutăm pe Christina Furhage, care locuiește undeva în Suedia, a spus ea, apoi a introdus câteva date – sexul, numele și prenumele – lăsând libere căsuțele pentru data aproximativă a nașterii, codul districtului și codul poștal.

Computerul a procesat informațiile, iar după câteva secunde, pe ecran au apărut trei rânduri.

— Bun! Să le luăm pe rând! a spus Annika, apropiind pixul de ecran. Ia uite: „Furhage, Eleonora Christina, născută în 1912 la Kalix, ist”. „Ist” vine de la „istoric”: cred că biata femeie a murit deja. Persoanele care decedează sunt păstrate în registru cam un an. „Ist” ar putea însemna și că femeia și-a schimbat numele – s-o fi măritat cu un boșorog de la azilul de bătrâni. Dacă vrei să afli chestia asta, apeși pe F7, ca să afli istoricul persoanei în cauză, dar n-o să ne ocupăm de asta acum.

Apoi a coborât pixul la cel de-al doilea rând.

— „Furhage, Sofia Christina, născută în 1993 la Kalix.” Deci e un copil. Se prea poate să fie rudă cu cea de mai înainte. De obicei, purtătorii unui nume de familie mai ciudat sunt din același loc…

A coborât pixul încă un pic:

— Asta trebuie să fie Christina pe care o căutăm. Annika a tastat litera „V” în fața celui de-al treilea rând, apoi a apăsat pe o altă tastă.

— Dumnezeule! a exclamat ea, apropiindu-se de monitor, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce vedea – era o informație care apărea extrem de rar.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Janet.

— Femeia asta e trecută la categoria „confidențial”, i-a

explicat Annika.

A tastat: „Command P”, apoi s-a dus lângă imprimantă. A luat în mână foaia și s-a dus la Ingvar Johansson.

— A apărut cumva la noi în ziar vreun articol potrivit căruia Christina Furhage ar avea bodyguarzi, că ar fi primit amenințări cu moartea sau ceva de genul ăsta?

Ingvar Johansson s-a rezemat de speteaza scaunului și, preț de câteva clipe, s-a gândit la întrebare, apoi a răspuns:

— Din câte știu, nu. De ce?

Annika i-a întins foaia cu datele furnizate de RegPub:

— Christina Furhage trebuie să fi primit niște amenințări foarte serioase. Numai șeful de la Direcția Financiară știe unde locuiește. În toată Suedia nu-s decât vreo sută de persoane care beneficiază de o astfel de protecție.

Ingvar Johansson a luat foaia și s-a uitat pe ea cu un aer indiferent:

— Ce vrei să spui? Datele ei personale nu-s protejate, din moment ce numele ei apare în registru.

— Așa-i, dar ia uite ce scrie în căsuța pentru adresă: „c/o adr. Tyresö”.

Annika s-a așezat pe un scaun.

— Autoritățile pot aplica mai multe niveluri de confidențialitate pentru a proteja diverse persoane expuse riscurilor, i-a explicat ea. Nivelul cel mai scăzut de protecție constă în afișarea unei mărci de confidențialitate în Registrul Public. Nu-i o practică ieșită din comun: există aproximativ cinci mii de persoane ale căror date personale sunt confidențiale. În astfel de cazuri, pe ecran apare mesajul: „Date protejate”.

— Da, știu asta. Dar în dreptul Christinei Furhage nu apare mesajul ăsta, i-a răspuns Ingvar Johansson.

Însă Annika s-a făcut că nu aude:

— Pentru ca datele tale personale să primească o marcă de confidențialitate, trebuie să fii amenințat de un pericol real. Nu-ți pot fi secretizate datele decât în urma deciziei luate de către șeful Direcției Financiare de care aparții.

Annika a lovit hârtia din mâna lui Johansson cu pixul:

— Dar chestia asta chiar e ieșită din comun! E un nivel de protecție mult mai ridicat decât celălalt și mult mai greu de obținut. Mai exact, în Registrul Public ești invizibil. Furhage nu

figurează în registru decât în felul ăsta: cu o trimitere la șeful Direcție Financiare din Tyresö[8]. Este singurul funcționar public din întreaga țară care știe unde locuiește Furhage.

Ingvar Johansson s-a uitat la ea cu un aer sceptic:

— De unde știi toate chestiile astea?

— Îți aduci aminte că am făcut o anchetă despre Fundația Paradis și că am scris articole despre oameni care trăiesc în Suedia sub acoperire?

— Da, și ce-i cu asta?

— Am mai întâlnit un caz ca al Christinei Furhage o singură dată: atunci când căutam oameni pe care guvernul făcuse tot posibilul să-i ascundă cât mai bine.

— Dar Christina Furhage nu se ascunde…

— Deocamdată, n-am reușit să dăm de ea, nu-i așa? Ai zis că avem un număr de telefon la care ar putea fi găsită. Care e?

S-au uitat în agenda telefonică a ziarului, care putea fi consultată de pe orice calculator din redacție. În dreptul Christinei Furhage, șefa Comitetului Olimpic, figura un număr de mobil. Annika a format numărul, dar i-a răspuns căsuța vocală.

— Are telefonul închis, a dedus ea.

A sunat la informații, ca să afle pe numele cui era acel număr: a aflat că nu figura în registrul telefonic. Auzind asta, Ingvar Johansson a oftat:

— Oricum, e prea întuneric acum: n-aș fi avut cum să obțin o fotografie cu Furhage în fața stadionului pentru ediția de dimineață. Poate reușim mâine.

— Mai întâi, trebuie să aflăm unde e, i-a spus Annika. E limpede că trebuie să facă o declarație în legătură cu cele întâmplate.

Apoi s-a ridicat de pe scaun și a pornit spre biroul ei.

— Ce-ai de gând să faci acum? a întrebat-o Johansson.

— Sun la Secretariatul Olimpic. Sunt sigură că oamenii de acolo știu ce naiba se întâmplă.

•

Annika s-a trântit pe scaun, apoi și-a pus capul pe birou. Cu coada ochiului, a văzut un melc cu scorțișoară care zăcea pe tăblie din ziua dinainte. L-a înhățat și a luat o gură. Se uscase de-a binelea, dar, până la urmă, a reușit să-l mănânce,

[8] Tyresö: suburbie a Stockholmului.

amestecând îmbucăturile cu ce rămăsese pe fundul paharului de cola dietetică pe care și-l cumpărase la prânz. A strâns firimiturile cu latul palmei, apoi a format numărul centralei telefonice a Secretariatului Olimpic. Suna ocupat. A încercat încă o dată, dar a avut grijă să schimbe ultima cifră: în loc de zero, a format unu – era un truc prin care puteai evita centrala, ca să ajungi direct la biroul unui angajat. Uneori, era nevoie să încerci de o sută de ori, dar, mai devreme sau mai târziu, dădeai peste un biet funcționar care lucra după program. Dar, de data aceasta, a mers mult mai ușor: în mod surprinzător, a avut succes de la prima încercare. I-a răspuns însuși Evert Danielsson, șeful Secretariatului.

Annika a stat pe gânduri preț de o secundă, apoi a hotărât să sară peste replicile de complezență și să treacă direct la subiect:

— Am vrea o declarație din partea Christinei Furhage. Și am vrea s-o obținem cât mai repede.

— Ați sunat de vreo zece ori azi, a bombănit Danielsson. Și v-am promis că o să-i transmitem întrebările dumneavoastră.

— Am vrea să stăm de vorbă cu ea personal. Vă dați seama că nu se poate ascunde într-o zi ca asta! Ce-o să zică lumea? Este vorba despre Jocurile pe care le organizează chiar *dumneaei*, ce Dumnezeu! Până acum nu i-a fost teamă să stea de vorbă cu presa. De ce se ascunde? Haideți, faceți-ne legătura cu dânsa!

Preț de câteva secunde, Annika a ascultat respirația precipitată a lui Danielsson.

— Nu știm unde e, a spus el cu glas scăzut.

Annika a simțit că-i crește pulsul și a pornit reportofonul de lângă telefon.

— Nici dumneavoastră nu ați reușit să dați de ea? l-a întrebat ea tot cu glas scăzut.

Danielsson a înghițit în sec:

— Nu, deși am căutat-o toată ziua. N-am reușit să dăm nici de soțul ei. Dar n-o să scrieți despre asta în ziar, nu-i așa?

— Nu vă pot promite…, i-a răspuns Annika. Dar unde ar putea să fie?

— Am crezut că-i acasă.

— Și unde locuiește? a întrebat ea, având în minte informația pe care o găsise în Registrul Public.

— Aici, în oraș. Am trimis oameni s-o caute, dar n-a răspuns nimeni la ușă.

Annika a tras aer în piept. Oare de ce-i spunea directorul toate astea? Vorbea ca un om disperat, așa că Annika a hotărât să bată fierul cât era cald și i-a pus repede o întrebare frontală:

— Cine a amenințat-o pe Christina Furhage?

Lui Danielsson i s-a tăiat respirația:

— Poftim?… Ce vreți să spuneți?

— Nu vă mai prefaceți că nu știți despre ce-i vorba! Dacă vreți să nu publicăm nimic din ce-am aflat, trebuie să-mi spuneți ce se întâmplă.

— Cum de ați…? Cine v-a spus că…?

— În Registrul Public, datele Christinei Furhage apar ca fiind confidențiale. Ceea ce înseamnă că amenințările la adresa ei sunt atât de serioase, încât un tribunal a emis un ordin prin care agresorului i se interzice să se mai apropie de dumneaei. E adevărat?

— Dumnezeule! a suspinat Danielsson. De unde ați aflat toate astea?

Annika a bombănit ceva ca pentru sine, apoi i-a zis:

— Din Registrul Public. Cel care cunoaște limbajul nu trebuie decât să citească ce scrie pe ecranul computerului. A fost emis un astfel de ordin împotriva vreunei persoane care a amenințat-o pe Christina Furhage?

— Nu mai pot sta de vorbă cu dumneavoastră, i-a spus Danielsson pe un ton protocolar, apoi a închis.

Annika a ascultat preț de câteva clipe bâzâitul liniei telefonice, apoi a oftat și pus receptorul în furcă.

•

Evert Danielsson se uita țintă la femeia care stătea în ușă.

— De câtă vreme ești? a întrebat-o.

— Ce faci aici? i-a replicat Helena Starke, încrucișându-și brațele.

Directorul Secretariatului s-a ridicat de pe scaunul Christinei Furhage, privind în jur cu un aer distrat, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că se afla în biroul Christinei.

— Păi…, am venit să mă uit în agenda ei, ca să văd dacă nu cumva și-a notat unde avea de gând să meargă…, dar n-am găsit nimic.

Femeia îl privea pe Evert Danielsson cu un aer mustrător.

Directorul a privit-o în ochi și nu s-a putut abține să nu facă o remarcă:

— Arăți ca dracu'!

— Ești cât se poate de misogin! i-a răspuns ea, privindu-l cu dispreț, apoi s-a apropiat de biroul Christinei Furhage. Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat, află că azi-noapte m-am îmbătat muci și că dimineață am vomitat pe covorașul de la intrare. Și, dacă o să zici că nu-i șade bine unei doamne să facă chestii dintr-astea, ești un om mort! Iar Christina o fi hotărât să-și petreacă ziua alături de familie, a adăugat Helena Starke, trăgând cu mișcări precise unul dintre sertarele biroului. Asta înseamnă că a preferat să lucreze de acasă, i-a explicat ea.

Apoi a scos din sertar o agendă groasă, a deschis-o aproape de sfârșit și a răsfoit-o cu mișcări rapide, făcând foile să foșnească.

— Mda, nimic! Pagina pentru sâmbătă, 18 decembrie, e complet goală.

— Poate că face curățenie înainte de Crăciun, i-a spus Evert Danielsson, după care au zâmbit amândoi – și-au închipuit cât de caraghioasă ar fi fost Christina în halat, cu o cârpă pentru șters praful în mână.

— Cine a sunat? l-a întrebat ea, punând agenda în sertar.

Directorul Secretariatului a observat că Helena Starke a închis sertarul cu o mișcare fermă, după care i-a răsucit cheița și a scos-o din încuietoare.

— O jurnalistă de la *Kvällspressen*. Nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

Helena a băgat cheița într-unui dintre buzunarele blugilor.

— De ce i-ai zis că n-am reușit să dăm de Christina?

— Păi, ce era să-i spun? Că nu are de dat nicio declarație? Că se ascunde? În felul ăsta, n-aș fi făcut decât să înrăutățesc situația, i-a explicat el, ridicând din umeri cu un aer neajutorat.

Helena Starke s-a apropiat de director atât de mult, încât acesta i-a simțit damful de alcool, apoi i-a zis:

— Întrebarea este: *unde* e Christina? De ce n-a venit la birou? E limpede că se află într-un loc unde n-a ajuns încă nicio știre despre atentat, nu-i așa? Dar unde anume? Ai vreo idee?

— S-o fi dus la vila de la țară?

Helena s-a uitat la el cu un aer compătimitor:

— Mda, sigur s-a dus la țară… Iar porcăriile alea despre

teroriști pe care le-ai turuit la conferința de presă n-au fost niște chestii foarte inteligente, nu-i așa? Ce crezi c-o să spună Christina când o să afle?

Evert Danielsson și-a ieșit din fire: avea sentimentul că era profund nedreptățit.

— Dar asta am crezut cu toții! Ai fost de față când am discutat chestia asta. N-a fost numai părerea mea. Dimpotrivă, am hotărât cu toții că trebuie să facem ceva și că cel mai bine ar fi să ne adresăm opiniei publice în cel mai scurt timp posibil. Nu s-a opus nimeni.

Helena s-a întors cu spatele și a pornit spre ușă:

— Poliția a negat cu tărie ipoteza atacului terorist, așa că te-ai făcut de râs. Cei care te-au văzut la televizor și-au făcut impresia că ești isteric și paranoic. N-aveam nevoie de asta acum…

Odată ajunsă în prag, s-a întors către șeful Secretariatului și s-a sprijinit de toc:

— Mai stai aici sau pot să încui?

Danielsson a ieșit din biroul Christinei Furhage fără să scoată o vorbă.

•

În seara aceea, ședința de redacție a avut loc în biroul lui Anders Schyman, unde se afla o masă de conferințe. Buletinul de știri de la TV1 avea să înceapă în cincisprezece minute. Venise toată lumea, în afară de Jansson.

— Vine și el, a explicat Annika. Atâta doar că…

Prin sintagma „atâta doar că…” erau explicate întârzierile provocate de motive cât se poate de banale; era folosită pentru a scuza reporterii care habar n-aveau că, la o anumită oră, trebuie să fie într-un anumit loc sau pentru maniacii vorbitului la telefon care purtau o conversație chiar în acel moment. Se folosea și atunci când cineva era plecat la toaletă sau să-și ia o cafea.

Participanții la ședință își răsfoiau hârtiile sau, pur și simplu, așteptau. Annika a recapitulat chestiunile pe care voia să le supună dezbaterii. Nu avea o listă la fel de lungă precum Ingvar Johansson, redactorul de știri, care împărțea colegilor de la masă coli cu subiectele la care se lucra în redacție. Pelle Oscarsson, redactorul foto, vorbea la telefonul mobil, iar redactorul-șef se legăna de pe un picior pe altul, privind în gol

spre televizorul al cărui volum fusese dat la minimum.

— Scuze! a spus redactorul de noapte, dând buzna în birou cu o ceașcă de cafea într-o mână și cu machetele tuturor paginilor în cealaltă.

Încă era pe jumătate adormit și deja ajunsese la a doua cafea. Bineînțeles că a vărsat puțină cafea pe jos când a închis ușa, detaliu care nu i-a scăpat lui Anders Schyman. Redactorul-șef a oftat, apoi a tras un scaun și s-a așezat la masă:

— Gata, suntem toți. Să începem cu atentatul. Ce materiale avem?

Annika a luat cuvântul imediat, fără să aștepte ca Ingvar Johansson să-și facă numărul. Știa că redactorului de știri îi plăcea să prezinte toate subiectele, inclusiv pe ale ei, dar în seara aceea nu voia să aștepte.

— După părerea mea, a început ea, în secțiunea dedicată atentatului ar trebui să avem patru subiecte. N-avem cum să evităm ipoteza teroristă. Însuși Evert Danielsson a pomenit-o la conferința de presă, însă poliția ar vrea să nu fie luată prea în serios. Unul dintre subiecte ar putea fi tocmai această divergență de opinii. Adevărul e următorul: Christina Furhage a fost ținta unor intimidări, dar nu știm încă de ce natură. Datele ei personale din Registrul Public au fost secretizate, așa că numai angajații de la Direcția financiară din Tyresö îi cunosc adresa. În plus, nimeni nu știe unde e, nici măcar colegii ei cei mai apropiați de la Secretariatul Olimpic. De subiectul ăsta mă ocup eu.

— La ce titlu te-ai gândit? a întrebat-o Jansson.

— Ceva de genu': „Șefa Comitetului Olimpic a fost victima unor amenințări". Apoi dăm un citat din Danielsson: „Avem de-a face cu un atentat terorist".

Jansson a încuviințat din cap.

— Apoi urmează subiectul central – pagubele. Va trebui să facem o prezentare amănunțită, cu subtitluri și diagrame; tot materialul va fi dispus în jurul unei fotografii de mari dimensiuni a tribunei devastate. Patrik se va ocupa de asta. Avem fotografii ale stadionului făcute în timpul zilei, atât din elicopter, cât și de pe acoperișul fostei fabrici de becuri, nu-i așa, Pelle?

Redactorul foto a încuviințat din cap:

— Da, așa-i. Și cred că fotografiile din elicopter sunt mai bune. Din păcate, cele făcute de pe acoperiș sunt subexpuse: pur și simplu, sunt prea întunecate. Le-am pus pe Macintosh și am încercat să le măresc luminozitatea, dar sunt și cam neclare, așa că cel mai bine ar fi să le folosim pe cele din elicopter.

Jansson a făcut o însemnare pe macheta uneia dintre pagini, iar Annika s-a înfuriat: vasăzică nenorocitu' ăla de fotograf în costum Armani nu știa nici să focalizeze, nici să regleze ca lumea deschiderea diafragmei!

— Cine a făcut fotografiile de pe acoperiș? a intervenit Anders Schyman.

— Olsson, i-a răspuns Annika pe un ton tăios.

Redactorul-șef a făcut o însemnare, apoi a întrebat-o pe Annika:

— Altceva?

— Va trebui să scriem și despre victimă. E bărbat său femeie? Și cam ce vârstă are? Ce-a stabilit medicul legist? Ce-a descoperit poliția în legătură cu identitatea ei? La ce indicii s-a referit procurorul-șef în timpul conferinței de presă? De toate astea o să ne ocupăm noi doi: Berit cu mine.

— Dar ce-am reușit să aflăm până acum? a întrebat Schyman.

Annika a oftat:

— Din păcate, nu mare lucru. O să ne continuăm cercetările în noaptea asta. Sunt sigură c-o să găsim ceva.

Redactorul-șef a încuviințat din cap, iar Annika a continuat:

— În fine, va trebui să scriem și despre ancheta poliției: ce piste urmăresc, ce ipoteze și ce dovezi au. Cine e persoana care a fost văzută în apropierea stadionului cu puțin timp înainte de explozie? Cine a văzut-o? De chestiile astea o să se ocupe Patrik. Încă n-am reușit să dăm de Tigru; nici poliția nu l-a găsit. Potrivit declarațiilor lui Lindström, nu e pe lista suspecților, dar cine îl crede? E posibil ca în noaptea asta să fie dat în urmărire generală, deci va trebui să urmărim acțiunile poliției în legătură cu Tigrul. Și, bineînțeles, va trebui să abordăm atentatul din perspectiva organizării olimpiadei. Ingvar are detalii cu privire la subiectul ăsta…

— Da, așa-i, a intervenit redactorul de știri, dregându-și glasul. Cât privește măsurile de securitate prevăzute pentru Jocurile Olimpice, am luat legătura cu Samaranch, care acum

se află la Comitetul Olimpic Internațional din Lausanne. E sigur că Stockholmul va organiza cum se cuvine Jocurile, că poliția suedeză îl va aresta pe atentator în scurtă vreme și așa mai departe… A zis și că, după părerea lui, explozia de la stadion nu pune sub semnul întrebării organizarea olimpiadei – cred că ar fi bine să scoatem în evidență declarația asta. Apoi trebuie să arătăm și ce urmează să facă autoritățile; de chestia asta s-a ocupat Janet. Lucrările de reconstrucție a tribunei vor începe imediat după ce experții poliției își vor termina investigațiile; se estimează că cercetările la fața locului vor dura șapte-opt săptămâni. Trebuie să ne ocupăm și de taximetristul rănit; avem exclusivitate asupra acestui subiect, așa că o să-l tratăm pe larg. Pregătim și un material în care să prezentăm atentatele care au avut loc cu ocazia altor olimpiade; o să le includem și pe cele ale Tigrului, dar numai dacă nu reușim să dăm de el în cursul nopții, caz în care o să pregătim un material numai despre el.

— Avem numărul lui de acasă în agenda telefonică, a intervenit Annika. I-am lăsat un mesaj pe robot, așa că e posibil să ia legătura cu noi.

— Foarte bine. Iar Nils Langeby pregătește un material suplimentar care să reunească cele mai importante reacții la nivel internațional. Și, în fine, o să prezentăm și reacțiile oamenilor obișnuiți – emisiunea *Sună acum*! tocmai a început.

Ingvar Johansson s-a oprit, apoi a început să-și foiască hârtiile.

— Altceva? a întrebat redactorul-șef.

— Și avem fotografiile pe care le-a făcut Henriksson de pe flacăra olimpică, a adăugat Annika. Au apărut deja în ediția de azi, dar încă nu fost publicate în edițiile locale. Henriksson a făcut multe fotografii – câteva role –, așa că avem de unde alege câteva cadre care să ilustreze articolul despre victimă din ediția de mâine. Reciclăm și noi un pic…

Pelle Oscarsson a încuviințat din cap:

— Da, avem o mulțime de fotografii. Sunt sigur că putem găsi una care să difere semnificativ de cele pe care le-am publicat deja.

— A început buletinul de știri de pe TV1, a intervenit Ingvar Johansson, apoi a luat telecomanda și a dat sonorul televizorului mai tare.

S-au întors cu toții spre televizor, ca să vadă ce pregătise postul național. Buletinul s-a deschis cu imagini de la conferința de presă a poliției, urmate de niște imagini mai vechi, în care tribuna încă era cuprinsă de flăcări. Apoi s-au difuzat câteva interviuri previzibile: cu procurorul-șef Lindström, cu Evert Danielsson de la Secretariatul Olimpic, cu un anchetator de la Krim și cu o bătrână care locuia în apropierea stadionului și care fusese trezită de explozie.

— Așadar, nimic nou, a comentat Ingvar Johansson, apoi a dat pe CNN.

Ședința a continuat, iar redactorul de știri a prezentat celelalte subiecte ale ediției de a doua zi. Au dat volumul televizorului la minimum în timp ce pe CNN se difuzau știrile de ultimă oră; un reporter al postului transmitea la intervale regulate de la fața locului, mai exact, chiar de lângă cordonul care împrejmuia satul olimpic. CNN avea încă doi reporteri care prezentau informații legate de atentat: unul se afla în fața sediului poliției din Stockholm, iar celălalt, în fața Comitetului Olimpic Internațional din Lausanne. Transmisiunile în direct alternau cu reportaje despre edițiile anterioare ale Jocurilor Olimpice și despre alte acte de violență comise de-a lungul anilor cu ocazia olimpiadelor. De asemenea, postul a difuzat reacții ale unor celebrități internaționale și declarația unui purtător de cuvânt de la Casa Albă, care condamna atacul asupra stadionului Victoria.

Annika și-a dat seama că nu asculta ce spunea Ingvar Johansson. Când colegul ei a ajuns la paginile de divertisment, s-a scuzat și a ieșit din birou. S-a dus la bufet și a comandat paste cu creveți și o bere slab alcoolizată. Cuptorul cu microunde bâzâia în spatele tejghelei, iar ea s-a așezat la o masă, cu fața spre fereastră. Se întunecase de-a binelea. Dacă își încorda privirea și se străduia să focalizeze, reușea să distingă ferestrele clădirii de vizavi; altminteri, nu vedea decât propria-i imagine reflectată în geam.

După ce-a terminat de mâncat, i-a chemat în biroul ei pe Patrik și Berit, doi dintre reporterii de la Investigații – care era un departament destul de mic –, ca să pună cap la cap informațiile de care făcuseră rost.

— Eu o să mă ocup de ipoteza teroristă, a spus Annika. Berit, știi ceva despre victimă?

— Da, am aflat câteva chestii, i-a răspuns reportera, răsfoindu-și însemnările. Experții poliției au găsit în tribună câteva lucruri despre care cred că aparțineau victimei; toate erau foarte deteriorate, dar, în cele din urmă, s-a stabilit că e vorba de o servietă, o mapă marca Filofax și un telefon mobil.

Berit Hamrin a tăcut o clipă, apoi și-a dat seama că Annika și Patrik făcuseră ochii mari.

— Dumnezeule! a exclamat Annika. Înseamnă că polițiștii au aflat cine e victima!

— E posibil, i-a răspuns Berit, dar, până acum, n-au spus nimic pe tema asta. Am avut nevoie de două ore ca să scot de la ei informația asta.

— Excelent! a felicitat-o Annika. Bravo ție! Te-ai descurcat de minune! E prima oară când aud informația asta.

Apoi s-a rezemat de spetează, râzând și bătând din palme. Patrik zâmbea.

— Tu ce-ai aflat? l-a întrebat Annika, întorcându-se către el.

— Eu m-am ocupat de explozia propriu-zisă. Am pus pe server toate informațiile de care am reușit să fac rost; am adăugat și o poză a stadionului, așa cum mi-ai cerut. Dar, din păcate, n-am reușit să aflu mare lucru despre ancheta poliției. De-a lungul zilei, anchetatorii au pus întrebări locuitorilor din zonă. Au mers din ușă în ușă, dar nu prea au avut cu cine sta de vorbă, pentru că, deocamdată, nu s-a mutat multă lume acolo.

— Cine e persoana cu haine închise la culoare? Și cine-i martorul care a văzut-o în apropierea stadionului?

— N-am reușit să aflu nimic pe tema asta, i-a răspuns Patrik.

Dintr-odată, Annika și-a amintit un lucru pe care i-l spusese taximetristul dis-de-dimineață, în timp ce o ducea la stadion.

— În zonă se află un local fără autorizație, a spus ea, îndreptându-se de spate. Când a explodat bomba, taximetristul tocmai dusese un client acolo. Cu siguranță, era ceva lume acolo, atât clienți, cât și angajați ai localului. Cred că de la ei am putea afla cine e martorul pe care îl căutăm. A fost cineva pe-acolo?

Patrik și Berit s-au uitat unul la altul.

— Atunci trebuie să mergem și să stăm de vorbă cu oamenii din local, a spus Annika.

— Un local fără autorizație? a întrebat Berit pe un ton sceptic. Și crezi c-or să vrea să stea de vorbă cu noi?

— Parcă poți să știi vreodată?! i-a răspuns Annika. Oricum, nu mă deranjează dacă își păstrează anonimatul; nu trebuie decât să vă spună dacă au văzut ceva sau dacă au vreo informație relevantă.

— E o idee bună, a spus Patrik. Nu-i exclus să aflăm câte ceva.

— Oare poliția a stat de vorbă cu ei?

— Nu știu, n-am întrebat.

— Bine, a zis Annika. Atunci o să sun eu la poliție. Tu încearcă să găsești localul ăla. Sună-l pe taximetristul rănit; l-am ascuns în hotelul Royal Viking. Întreabă-l unde anume se află localul. Presupun că, în seara asta, n-o să fie deschis, pentru că se află în perimetrul încercuit de poliție. Și întreabă-l dacă știe cum îl cheamă pe tipul pe care l-a dus acolo. Poate că tocmai taximetristul i-a recomandat clubul, pentru că știe pe cineva care lucrează acolo…

— Mă duc imediat, a spus Patrik, apoi și-a luat haina și a plecat.

Berit a oftat:

— Nu prea cred că a fost un atac terorist. Care ar fi scopul? Să se oprească Jocurile Olimpice? Dacă asta urmăreau, presupușii teroriști s-au trezit cam târziu…

Annika mâzgălea ceva pe carnețel.

— Un lucru știu sigur, a spus ea. Ar fi bine ca poliția să-l prindă cât mai repede pe atentatorul ăla, altminteri Suedia o să aibă de suferit de pe urmă exploziei de la stadion la fel de mult ca după asasinarea lui Olof Palme[9].

Berit a încuviințat din cap, și-a strâns lucrurile și s-a dus în biroul ei.

•

Annika a format numărul sursei sale din poliție, însă telefonul suna ocupat. I-a trimis lui Patrik prin e-mail un comunicat al poliției despre localul ilegal, apoi a făcut rost de un anuar al guvernului, ca să afle cine era șeful Direcției Financiare din Tyresö. I-a găsit atât numele, cât și anul nașterii. Avea un nume atât de banal, încât ar fi fost greu să-i găsească numărul în cartea de telefon, așa că, mai întâi, l-a căutat în Registrul Public. I-a aflat adresa de acasă, apoi a

[9] Olof Palme (1927-1986): om politic suedez, preşedinte al Partidului Social Democrat şi prim-ministru în perioada 1969-1972 şi 1982-1986.

sunat la informații și i-a aflat numărul imediat.

Bărbatul a răspuns abia după ce soneria telefonului s-a auzit a patra oară. Avea vocea unui om foarte beat – la urma urmei, era sâmbătă seara. Annika și-a pornit reportofonul.

— Nu vă pot spune nimic despre Christina Furhage, i-a explicat șeful Direcției Financiare pe un ton care dădea de înțeles că mai avea puțin și îi închidea telefonul în nas.

— Bineînțeles, i-a răspuns ea cât se poate de calm. Aș vrea doar să vă pun câteva întrebări cu caracter general în legătură cu oamenii ale căror date personale sunt secretizate și cu privire la genul de amenințări care impun această procedură.

De la celălalt capăt al firului, Annika a auzit în fundal câțiva oameni care râdeau în hohote. Probabil că telefonul ei picase în mijlocul unei cine sau al unei petreceri.

— Sunați-mă luni pe numărul de la birou, i-a răspuns șeful Direcției.

— Vai, dar mai e atât de mult până atunci, a spus ea cu o voce insinuantă. Noi o să scoatem ziarul mâine, iar cititorii au dreptul să afle ce aveți de declarat. Cum să motivăm refuzul dumneavoastră?

Annika auzea respirația bărbatului de la celălalt capăt al firului și a înțeles că acesta nu știa cum să procedeze. Șeful Direcției și-a dat seama că jurnalista făcea aluzie la starea lui de ebrietate. Desigur, Annika n-ar fi scris în ziar despre acest detaliu – era o chestie care, pur și simplu, nu se făcea. Dar, dacă se întâmpla ca o persoană oficială să se încăpățâneze, atunci nu ezita să se folosească de câteva șmecherii ca să obțină ce voia.

— Ce vreți să știți? a întrebat șeful Direcției pe un ton glacial.

Pe chipul Annikăi s-a așternut un zâmbet:

— Ce trebuie să ți se întâmple pentru ca datele personale să-ți fie secretizate?

Știa răspunsul la această întrebare, dar explicația pe care urma să i-o dea șeful Direcției nu avea să fie altceva decât un rezumat al cazului Christinei Furhage.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a oftat, stând pe gânduri preț de câteva clipe:

— Păi, trebuie să fi primit o amenințare. Desigur, o amenințare reală. Nu ajunge un simplu telefon, ci trebuie ceva

mai mult… ceva serios.

— Cum ar fi o amenințare cu moartea? a întrebat Annika.

— Da, ceva de genul ăsta. Dar trebuie să mai fie ceva…, astfel încât un tribunal să poată emite un ordin de restricție…

— Adică un incident? Un act de agresiune? a întrebat Annika.

— Se poate spune și așa.

— Datele cuiva ar putea fi secretizate din motive mai puțin grave decât cele pe care mi le-ați descris?

— Nu, nicidecum, a răspuns șeful Direcției pe un ton ferm. Dacă cineva ar primi o amenințare mai puțin gravă, ar fi suficient ca datele sale din Registrul Public să primească o marcă de confidențialitate.

— Câte persoane au beneficiat de secretizarea datelor de când lucrați la Tyresö?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a căzut iarăși pe gânduri, apoi a răspuns:

— Păi…, trei.

— Christina Furhage, soțul și fiica ei, a adăugat Annika.

— N-am zis asta! s-a opus șeful Direcției.

— Ce-mi puteți spune despre faptul că datele Christinei Furhage au fost secretizate? a schimbat ea repede subiectul.

— Nimic, a răspuns el fără să șovăie.

— În ce au constat amenințările primite de Christina Furhage?

— Nu vă pot spune nimic despre asta.

— În ce a constat agresiunea care v-a determinat să acceptați secretizarea datelor sale?

— Nu vă pot spune nimic despre cazul ei. Iar acum va trebui să punem capăt acestei discuții, a spus șeful Direcției, apoi a închis.

Annika a zâmbit iarăși. Aflase tot ce voia să știe. Fără să spună o vorbă despre Christina, bărbatul de la celălalt capăt al firului îi confirmase tot ce bănuia.

•

După ce a dat alte câteva telefoane ca să verifice informațiile pe care le deținea, Annika și-a scris articolul despre posibilele amenințări primite de Christina Furhage, rezervând un spațiu limitat ipotezei teroriste. A terminat de scris la ora unsprezece și câteva minute. Patrik încă nu se întorsese, iar această întârziere era de bun augur.

A ieșit din birou ca să-i ducă articolul lui Jansson, care acum funcționa la turație maximă, zburlindu-și părul și vorbind încontinuu la telefon.

A hotărât să se ducă acasă pe jos, deși era obosită, iar afară era întuneric și frig. Unde mai pui că o cam dureau picioarele – așa i se întâmpla ori de câte ori era sleită de puteri. Cel mai bun remediu era o plimbare cu pas iute; în plus, odată ajunsă acasă, nu mai trebuia să ia niciun analgezic. De teamă ca nu cumva să se răzgândească, și-a luat repede paltonul, și-a tras căciula peste urechi, iar înainte să iasă din redacție, i-a spus lui Jansson doar atât:

— Mă găsești pe mobil.

Redactorul de noapte i-a făcut un semn cu mâna fără să-și întrerupă convorbirea telefonică.

În ziua aceea, temperatura variase simțitor; la ora când Annika a ieșit în stradă, scăzuse sub zero grade. Începuse să ningă încetișor, iar fulgii mari aproape că rămâneau nemișcați în aer preț de o clipă, apoi șovăiau îndelung înainte să se așeze pe pământ. Zăpada înăbușea toate zgomotele, așa că Annika n-a auzit autobuzul 57 decât atunci când a trecut pe lângă ea.

A coborât treptele care duceau la parcul Rålambshov. Aleea lată și mocirloasă care îl traversa era brăzdată de urmele bicicletelor și ale cărucioarelor pentru copii. La un moment dat, a alunecat și era cât pe-aci să cadă; a înjurat în gând, apoi și-a continuat drumul. Un iepure înspăimântat s-a speriat de ea și s-a ascuns în întuneric. I se părea surprinzător că în centrul orașului putea întâlni animale sălbatice. Thomas îi povestise că odată, când se întorcea de la bar, fusese urmărit de un bursuc chiar pe strada unde locuiau. Amintirea aceasta i-a stârnit un hohot de râs.

În parc, vântul era mai puternic decât printre clădiri, așa că și-a înfășurat mai bine fularul în jurul gâtului. Fulgii din ce în ce mai jucăuși îi umezeau părul. În ziua aceea, nu-și văzuse copiii deloc. Sunase acasă o singură dată, dar, dacă ar fi sunat mai des, cu siguranță s-ar fi întristat. În timpul săptămânii, n-o deranja că trebuia să meargă la serviciu, pentru că în zilele lucrătoare toți copiii din Suedia mergeau la creșă sau la grădiniță, așa că avea conștiința împăcată. Dar într-o sâmbătă ca aceea, ultima dinaintea Crăciunului, ar fi trebuit să stea acasă și să facă bomboane din caramel și cozonăcei cu șofran.

Învăluită într-un vârtej de fulgi, Annika a scos un oftat adânc. Problema era că, ori de câte ori gătea sau punea la cale cine știe ce activitate de anvergură, atmosfera nu era tocmai distractivă. La început, Ellen și Kalle erau încântați și se luau la harță pentru că amândoi voiau să stea lângă ea ca să-i dea o mână de ajutor. Dar, după ce se înghionteau ca să bage mâna în aluat și după ce făceau mizerie în bucătărie, Annika își cam pierdea răbdarea. Cel mai nasol era când gătea după o zi proastă: întotdeauna sfârșea prin a-și ieși din fire. Se întâmplase așa de nenumărate ori. Copiii se bosumflau și plecau să se uite la televizor, iar ea termina de gătit cu viteza fulgerului. Apoi Thomas îi ducea la culcare, în timp ce ea făcea curat în bucătărie. Gândindu-se la toate astea, Annika a oftat încă o dată. Poate că în ziua aceea totul ar fi fost altfel. Poate că nici Ellen, nici Kalle nu și-ar fi ars degetele băgând mâna în caramelul încins și lipicios și ar fi stat cu toții în bucătărie, mâncând cozonăcei cu șofran proaspăt scoși din cuptor.

A ajuns pe malul apei și a luat-o pe promenada care mărginește bulevardul Norr Mälarstrand, iuțind pasul. Durerile din picioare i se domoliseră și se străduia să meargă într-un ritm iute și constant. Respira mai repede, iar inima îi bătea mai tare.

Înainte, îi plăcea mai mult să meargă la serviciu decât să stea acasă. În munca ei de reporteră, rezultatele veneau foarte repede și obținea aprecierea tuturor, iar articolele pe care le publica în ziar erau însoțite de poza ei. Avea independență absolută și știa exact ce se aștepta de la ea în diferite împrejurări; știa cum să abordeze o situație și cum să ceară ce voia să obțină. Sarcinile cărora trebuia să le facă față acasă erau mai dificile, mai numeroase și mai puțin explicite. Simțea că niciodată nu era suficient de bucuroasă, entuziastă, calmă, eficientă, afectuoasă sau odihnită. În apartament era mai tot timpul dezordine, iar coșul cu rufe murdare era mai tot timpul gata să dea pe-afară. Thomas se purta foarte frumos cu copiii – poate chiar mai frumos decât ea –, dar niciodată nu spăla aragazul sau tăblia pentru gătit, uita de cele mai multe ori să pună farfuriile murdare în chiuvetă și întotdeauna lăsa pe podeaua din dormitor scrisori nedesfăcute și mormane de haine. De parcă și-ar fi închipuit că farfuriile săreau de pe masă în chiuvetă și că facturile se plăteau singure.

Dar, de când fusese numită șefă la Investigații, nu i se mai părea plăcut să meargă la serviciu. Nu-și închipuise nicio clipă că numirea ei avea să provoace reacții atât de ostile în rândul colegilor. Nici măcar nu fusese o decizie controversată, pentru că, în practică, ea era cea care, în paralel cu munca de reporter, conducea departamentul de Investigații de vreun an de zile. Singura noutate era că acum era plătită pentru ce făcea – așa vedea Annika lucrurile. Dar bineînțeles că Nils Langeby sărise ca ars, întrucât se gândea că postul i s-ar fi cuvenit lui: el avea cincizeci și trei de ani, iar ea, doar treizeci și doi. De asemenea, a fost uimită să constate că oamenilor li se părea firesc s-o pună în discuție și s-o critice în repetate rânduri. Dintr-odată, colegii au început să facă tot felul de comentarii pe seama felului în care se îmbrăca, ceea ce nu se întâmpla înainte. Spuneau niște lucruri de-a dreptul jignitoare despre caracterul și despre capacitățile ei. Nu știuse că, după numirea în fruntea Investigațiilor, avea să devină un fel de persoană publică… Ei bine, acum știa.

A iuțit pasul, pentru că abia aștepta să ajungă acasă. A aruncat o privire caselor de pe cealaltă parte a străzii. Ferestrele își împrăștiau lumina caldă și îmbietoare pe deasupra apei; aproape toate erau împodobite cu sfeșnice sau ghirlande luminoase. Creau o atmosferă sigură și prietenoasă. La un moment dat, a cotit pe John Ericssonsgatan, îndreptându-se către Hantverkargatan.

•

Apartamentul era tăcut și întunecat. Și-a scos cu grijă paltonul și ghetele, apoi s-a dus în camera copiilor în vârful picioarelor. Amândoi erau îmbrăcați în pijamale: a lui Ellen avea imprimeuri cu Barbie, iar a lui Kalle, cu Batman. Annika s-a apropiat de ei, ca să le simtă mirosul dulceag, iar Ellen s-a răsucit de pe-o parte pe alta.

Thomas era în pat, dar încă nu adormise. Veioza de pe noptieră arunca o lumină discretă asupra jumătății lui de pat. Citea *The Economist.* Annika și-a dat jos hainele și l-a sărutat pe păr.

— Ești obosită? a întrebat-o el.

— Așa și așa…, i-a răspuns ea dinăuntrul cămărușei în care era amenajat șifonierul – intrase ca să-și pună hainele în coșul cu rufe murdare. Explozia asta ne-a dat multe bătăi de cap.

Apoi a ieșit goală de acolo și s-a strecurat în pat.

— Vai, ești rece ca gheața! i-a spus Thomas.

Dintr-odată, Annika și-a dat seama cât de reci îi erau coapsele.

— Am venit pe jos, i-a explicat ea.

— Cum așa, ziarul nu-ți dă bani de taxi? Doar ai muncit toată ziua! Douăzeci de ore!

Remarca soțului a iritat-o pe Annika.

— Bineînțeles că mi-ar fi dat bani de taxi, dar am vrut să vin pe jos, i-a explicat ea, ridicând tonul. Ce dracu', nu fi arțăgos!

Thomas a pus revista pe podea, a stins veioza, apoi i-a întors spatele în mod ostentativ. Annika a scos un oftat:

— Thomas, te rog să nu te superi…

— Azi a fost sâmbătă și ai lipsit de acasă toată ziua, iar când te întorci, te răstești și îmi vorbești urât, i-a spus el pe un ton supărat. Ia zi, ai nevoie de mine și de copii numai ca să ai pe cine să-ți verși nervii?

Annika și-a dat seama că greșise. Era obosită, iar ochii i se umeziseră.

— Îmi pare rău că m-am înfuriat și te-am repezit…, a șoptit ea. Dar am impresia că toți colegii din redacție se iau de mine și mi-e greu să fac față la stresul ăsta. Mă simt vinovată că nu stau acasă cu tine și copiii. Mi-e teamă ca nu cumva să credeți că vă neglijez, dar n-am cum să las baltă ziarul, așa că-s prinsă la mijloc… parcă aș fi sub foc încrucișat…

Apoi a început să plângă de-a binelea. Thomas a oftat, iar după câteva clipe s-a întors cu fața spre ea și a luat-o în brațe.

— Nu mai plânge, draga mea… Ce naiba, totul o să fie bine! Doar știi că ești cea mai tare din redacție… Vai, dar ești rece sloi! Sper să nu răcești chiar acum, înainte de Crăciun.

Cu lacrimi în ochi, Annika a izbucnit în râs, apoi s-a ghemuit la pieptul lui. Au tăcut amândoi, cuprinși de sentimentul cald că se înțelegeau unul pe altul. Annika și-a sprijinit capul pe pernă și a clipit de câteva ori. Tavanul întunecat părea că plutește. Dintr-odată, și-a amintit că, imediat ce se trezise în dimineața aceea, primul lucru pe care-l văzuse fusese tot tavanul; apoi și-a adus aminte ce visa când a auzit telefonul.

— Să știi că te-am visat în dimineața asta…, i-a spus ea în șoaptă.

— Sper că era un vis porcos, a murmurat el, pe jumătate

adormit.

Annika a râs pe tăcute:

— Nici n-ai idee cât de porcos era!... Ne aflam într-o navetă spațială și toți bărbații de la emisiunea *Studioul Șase* se holbau la noi.

— Niște invidioși..., a spus Thomas, apoi a adormit.

IUBIREA

Când mi s-a întâmplat prima oară, eram om în toată firea și dobândisem deja o oarecare situație. Preț de câteva clipe, mi-a îndepărtat sentimentul de singurătate cosmică. Sufletele noastre chiar s-au contopit într-un fel pe care nu-l mai trăisem niciodată. E un sentiment foarte interesant – n-am să spun mai multe despre el –, și de atunci l-am mai avut de câteva ori. Și totuși, privind în urmă, cred că, de cele mai multe ori, m-a stăpânit sentimentul de indiferență, ba chiar de resemnare. O spun fără amărăciune și fără niciun pic de dezamăgire – e o simplă afirmație. Abia în ultimul an am început să mă întreb dacă nu cumva ar putea fi și altfel. Se prea poate ca femeia de care m-am îndrăgostit să fie în stare să schimbe totul.

Dar, în adâncul sufletului meu, știu că nu este așa. Iubirea e banală. Îți provoacă o intoxicație chimică foarte asemănătoare cu aceea dată de o reușită mult așteptată sau de mersul cu mare viteză. În acele momente, nu mai ținem cont de nimic și ne concentrăm doar asupra propriei noastre delectări; viața de zi cu zi ne este distorsionată și devenim iraționali: ne simțim fericiți și ni se pare că totul este posibil. În ciuda variațiilor, vraja nu ține niciodată foarte mult. Până la urmă, se ajunge la plictis și dezgust.

Iubirea perfectă nu poate fi dobândită niciodată. Tocmai de aceea iubirea trebuie să moară atunci când își atinge intensitatea maximă; e la fel ca un trandafir care nu are decât o șansă, anume să fie tăiat când floarea sa a atins frumusețea desăvârșită. O plantă moartă și păstrată în ierbar poate să încânte ochii ani de-a rândul. O iubire curmată în clipa când a devenit foarte pasională are puterea de a vrăji oamenii timp de secole întregi.

Mitul iubirii este o născocire a basmelor, la fel de ireală și improbabilă ca un orgasm continuu.

Iubirea nu trebuie confundată cu devotamentul autentic – acesta este un sentiment complet diferit. Iubirea nu se „coace”, ci doar se veștejește, iar în cazurile cele mai fericite, este înlocuită de afecțiune și toleranță; însă, de cele mai multe ori, locul îi este luat de pretenții niciodată formulate și de amărăciune. Acest lucru este valabil pentru toate tipurile de

iubire: cea dintre sexe, cea dintre generații sau cea de la locul de muncă... Am întâlnit de atâtea ori neveste înăcrite, cu unghiile roase până la os, și soți măcinați de frustrări sexuale, părinți cu handicapuri emoționale și copii neglijați, șefi care suspină că nu-i înțelege nimeni și angajați care, în loc să fie mulțumiți că au o slujbă, nu fac decât să ceară tot timpul câte ceva.

Se poate să-ți iubești slujba. Iubirea asta mi s-a părut întotdeauna mai autentică decât cea dintre oameni. Cred că satisfacția sinceră pe care o trăiești atunci când reușești să faci un lucru pe care ți l-ai propus eclipsează toate celelalte trăiri. Mi se pare cât se poate de evident că devotamentul față de propriile-ți îndatoriri poate să fie la fel de puternic precum cel față de o persoană care oricum nu-l merită.

Sentimentul că poate iubita mea merită acest devotament mă umple de teamă și nesiguranță.

Duminică, 19 decembrie

Pentru tabloide, duminica a fost dintotdeauna ziua cu cele mai mari vânzări. Oamenii au atât cheful, cât și timpul necesar ca să citească niște lucruri care nu-i solicită prea mult și sunt suficient de relaxați cât să dezlege rebusuri și să-și verifice cultura generală cu întrebările de la rubrica numită „Cine știe răspunde”. De asemenea, cele mai multe cotidiene publică de ani de zile suplimente duminicale destul de consistente. Tocmai de aceea *Tidningsstatistik*, instituția care monitorizează și dă publicității datele cu privire la tirajele ziarelor din Suedia, tratează ediția de duminică separat față de cele din timpul săptămânii.

Și totuși, nimic nu vinde mai bine un ziar decât o știre bună. În plus, dacă evenimentul la care se referă știrea se produce sâmbătă, încasările de duminică pot fi uriașe. Anders Schyman și-a dat seama imediat că vânzările din duminica aceea aveau să fie considerabile imediat ce poștașul i-a adus presa la casa sa din Saltsjöbaden, un cartier elegant și plin de verdeață de la marginea Stockholmului. A luat ziarele și s-a dus cu ele în sufragerie. Soția îl aștepta cu micul dejun și tocmai turna cafeaua în cești.

— Ei, cum arată? l-a întrebat ea, dar n-a primit de la soțul ei

decât un mormăit.

Acela era momentul magic al zilei. Era încordat și își concentra toată atenția asupra ziarelor, așezând pe masă tabloidul pe care îl conducea și pe cel rival, ca să compare primele pagini. „Jansson iarăși s-a descurcat de minune”, și-a spus Schyman zâmbind. Ambele ziare abordau ipoteza teroristă, dar numai *Kvällspressen* avea știrea potrivit căreia șefa Comitetului Olimpic primise amenințări cu moartea. De asemenea, ziarul lor avea un articol de fond mai bun, celebrități mai arătoase în capul paginii și o poză mai de efect a stadionului. Zâmbetul i s-a lărgit, apoi s-a relaxat.

— Arată bine, i-a spus soției, luându-și ceașca de cafea. Ba chiar foarte bine!

•

Primul lucru pe care l-a auzit Annika în dimineața aceea au fost vocile personajelor de desene animate; țipetele lor stridente și efectele sonore se strecurau pe sub ușa dormitorului. Ca să nu le mai audă, și-a pus perna pe cap. Unul dintre puținele neajunsuri ale faptului de a avea copii era că, duminică dimineața, trebuia să îndure vocile afectate ale actorilor de mâna a treia care dublau personajele din serialul *Darkwing Duck.* Ca de obicei, Thomas nu auzea nimic: dormea cu jumătatea lui de plapumă mototolită între picioare.

A rămas nemișcată preț de câteva clipe, ca să-și dea seama cum se simțea. Încă era obosită, iar durerile din picioare nu dispăruseră de tot. Și-a adus aminte imediat de explozie și s-a gândit că probabil avusese un vis despre atacul de la stadion. Așa pățea de fiecare dată când se ocupa de un subiect foarte important: intra într-un fel de tunel lung și nu mai ieșea din el decât după ce termina cu subiectul respectiv. Uneori, trebuia să ia câte o pauză și să se relaxeze, atât pentru binele ei, cât și de dragul copiilor. Lui Thomas nu-i plăcea când Annika se dedica trup și suflet muncii de la ziar.

— E doar o slujbă! îi spunea el. Întotdeauna îți scrii articolele ca și cum ar fi vorba de o problemă de viață și de moarte.

Iar ea își spunea că, în meseria ei, aproape totul era extrem de important.

A oftat, a dat la o parte perna și plapuma, apoi s-a dat jos din pat. Când s-a ridicat în picioare, s-a clătinat un pic, ceea ce a făcut-o să-și dea seama că era mai obosită decât își închipuise.

Și-a văzut imaginea reflectată în geam și a avut impresia că se uită la o femeie de o sută de ani. A oftat încă o dată, apoi s-a dus în bucătărie.

Copiii mâncaseră deja. Farfuriile rămăseseră pe masă, iar tăblia era presărată cu tot felul de pete. Kalle era suficient de mare cât să scoată cerealele din dulap și iaurtul din frigider. După ce se arsese cu prăjitorul de pâine, băiatul renunțase la a-i mai pregăti lui Ellen pâine prăjită de secară unsă cu unt de arahide și gem, deși era una dintre mâncărurile ei preferate.

Annika a pus ibricul pe foc, apoi s-a dus să-și vadă copiii. Strigătele de bucurie au izbucnit imediat ce și-a făcut apariția în ușa sufrageriei.

— Mami!

Patru brațe și patru ochi nerăbdători au dat buzna spre ea, iar cele două buze umede au sărutat-o cu nesaț. Copiii se agitau, o îmbrățișau și nu mai conteneau cu dovezile de afecțiune:

— Mami, mami, ce dor ne-a fost de tine! Mami, unde ai fost ieri? Ai lucrat toată ziua, mami? N-ai venit acasă, mami, așa că ne-am băgat în pat…

I-a strâns în brațe pe amândoi, așezându-se pe vine în pragul sufrageriei.

— Mami, ieri am cumpărat un film. Se numește: *Ești nebună, Madicken*! Ne-am speriat foarte tare! Tipul ăla rău a lovit-o pe Mia… Vrei să vezi ce-am desenat, mami? E pentru tine!

Cei doi copii s-au smuls din strânsoarea mamei și au zbughit-o în direcții diferite. Kalle s-a întors primul și i-a arătat carcasa filmului bazat pe cartea lui Astrid Lindgren[10] despre prietena ei din copilărie.

— Directorul școlii e un om foarte rău. I-a dat o palmă Miei pentru că i-a luat portofelul, a spus Kalle pe un ton foarte serios.

— Da, știu… A fost foarte urât din partea lui, i-a spus Annika, mângâindu-l pe păr. Așa era la școală pe vremuri. Îngrozitor, nu?

— La fel e și acuma? a întrebat Kalle cu un aer îngrijorat.

— Ah, nu! i-a răspuns Annika, apoi l-a luat în brațe și l-a sărutat pe obraz. Nimeni n-are voie să-l lovească pe băiețelul

[10] Astrid Lindgren (1907–2002): scriitoare suedeză, autoare de literatură pentru copii.

meu.

Deodată, din camera copiilor s-a auzit țipătul înfiorător al lui Ellen:

— Mi-a dispărut desenul! Mi l-a luat Kalle!

Băiatul s-a încordat.

— Ba nu! a strigat el. L-ai pierdut! Tu ești de vină!

Țipătul din camera copiilor s-a transformat într-un hohot de plâns:

— Ba nu! Mi l-a luat Kalle!

— Nu-i adevărat! Alintato!

Annika i-a dat drumul lui Kalle, s-a ridicat în picioare și l-a luat de mână.

— Ajunge! i-a spus ea pe un ton ferm. Hai cu mine să căutăm desenul. Probabil că e rătăcit printre foile de pe birou. Și nu mai spune că sora ta e alintată.

— Alintato! Alintato! a strigat Kalle.

Hohotul de plâns a lui Ellen a redevenit țipăt:

— Mami, Kalle îmi vorbește urât! Zice că-s alintată!

— Gata, tăceți amândoi! le-a spus Annika, ridicând tonul. O să-l treziți pe tati.

Când au intrat în dormitorul copiilor, Ellen a ridicat pumnul ca să-l lovească pe Kalle, dar Annika i-a înhățat mâna la timp, simțind că-și pierde răbdarea.

— Gata! a țipat ea. Potoliți-vă!

— Ce-i cu tărăboiul ăsta? a întrebat Thomas, care apăruse în prag. Ce Dumnezeu, chiar trebuie să mă trezesc devreme în fiecare dimineață?

— Vedeți, l-ați trezit pe tati! a strigat Annika.

— Tu faci mai multă gălăgie decât ei doi la un loc! i-a spus Thomas, apoi a trântit ușa.

Annika a simțit că iarăși i se umezesc ochii. Ce naiba, oare de ce nu se învăța minte odată? Imediat după aceea s-a așezat pe podea.

— Mami, ce-ai pățit? Ești tristă?

— Nu, nu-s tristă. Sunt prost dispusă, asta-i tot. Ieri am lucrat toată ziua…

S-a străduit să zâmbească, apoi i-a luat în brațe pe amândoi.

— Ar trebui să muncești mai puțin, i-a spus Kalle pe un ton foarte serios. Te obosești prea tare.

Annika l-a sărutat:

— Ești un înțelept! Iar acuma haideți să căutăm desenul ăla.

Căzuse după calorifer. Annika a suflat praful de pe el și s-a arătat extrem de încântată. Ellen radia de bucurie.

— O să-l pun pe peretele din dormitorul nostru, dar după ce se scoală tati.

Apa din ibric clocotea de mult: jumătate din ea se transformase în aburi și se condensase pe geamuri. A mai pus niște apă în ibric, apoi a crăpat fereastra ca să se aerisească.

— Vreți să mai mâncați ceva? i-a întrebat ea.

Da, voiau niște pâine prăjită de secară cu unt de arahide… Cât timp Annika a răsfoit în grabă ziarele de dimineață și a ascultat știrile la radio, Kalle și Ellen s-au tot ciorovăit, s-au îmbrâncit și au căzut de câteva ori. N-a găsit nicio știre nouă în ziare, iar radioul a citat ambele tabloide: articolul ei despre amenințările cu moartea primite de Christina Furhage și interviul realizat de ziarul rival cu Samaranch, președintele Comitetului Olimpic Internațional. „Ce să-ți spun, s-a gândit Annika, ne-au făcut-o: au dat o fugă până la Lausanne…” Dar nu de-aia o durea pe ea capul…

Mai avea de mâncat o felie de pâine de secară.

•

Helena Starke a descuiat ușa și a oprit alarma. Uneori, când ajungea la Secretariatul Olimpic, găsea alarma dezactivată: inconștientul care pleca ultimul din clădire uita s-o pornească. Dar, în ziua aceea, n-a avut o astfel de surpriză, pentru că ultimul angajat care părăsise clădirea cu o noapte înainte – sau mai degrabă, cu puțin înainte să se crape de ziuă… – fusese ea însăși, iar ei nu i se întâmpla să uite de alarmă.

S-a dus direct la biroul Christinei și a descuiat ușa. Când a văzut că ledul robotului telefonic licărea, Helenei i-a crescut pulsul: cineva sunase în timpul nopții. A ridicat repede receptorul și a introdus parola Christinei. Erau două mesaje vocale, câte unul de la fiecare tabloid din oraș. A tras o înjurătură și a pus receptorul în furcă. Hienele alea nenorocite! Reușiseră cumva să facă rost de numărul de serviciu al Christinei. A oftat și s-a sprijinit de spetează scaunului, legănându-se ușor. Încă nu-și revenise complet după beție; își simțea gura amară și avea amețeli. De-ar fi putut să-și amintească ce-i spusese Christina cu două nopți înainte. Mintea i se limpezise suficient cât să-și aducă aminte că șefa

Comitetului venise la ea acasă: era foarte furioasă sau, cel puțin, așa își amintea ea… În cele din urmă, Helena a dat din umeri și s-a ridicat de pe scaun.

Când a auzit că se apropie cineva, a împins repede scaunul la loc și a rămas în picioare lângă birou. Era Evert Danielsson, care avea ochii încercănați și buzele strânse.

— Ai aflat ceva? a întrebat-o el din prag.

Helena a ridicat din umeri:

— În legătură cu ce?… Atentatorul încă n-a fost arestat, Christina n-a dat niciun semn, iar tu ai reușit să împrăștii peste tot ipoteza teroristă. Te-ai uitat pe ziarele de azi?

Buzele lui Danielsson s-au crispat și mai tare. „Va să zică e necăjit că l-a luat gura pe dinainte”, și-a spus Helena cu dispreț. Șeful Secretariatului nu-și făcea griji din pricina incidentului și a consecințelor sale, ci numai pentru propria-i piele. O atitudine atât de egoistă și atât de tristă!

— Consiliul se întrunește în după-amiaza asta, la ora patru, i-a spus ea, apoi a dat să iasă din birou. Și va trebui să prezinți un raport asupra situației înainte să luăm o decizie cu privire la ce avem de făcut în continuare…, a adăugat ea când a ajuns în prag.

— Dar de când faci tu parte din consiliu? a întrebat Evert Danielsson pe un ton calm.

Helena Starke a rămas țintuită locului preț de o clipă, dar apoi s-a prefăcut că n-a auzit întrebarea.

— Și a venit momentul să-i convocăm pe granguri. Cred c-ar fi bine să-i punem la curent cu ce se întâmplă. O să le sară țandăra dacă îi ignorăm, iar acum avem nevoie de ei mai mult ca oricând.

Evert Danielsson a ieșit din birou, iar Helena a încuiat ușa. Șeful Secretariatului se uita lung la ea. Da, Helena avea dreptate. Trebuia să-i convoace cât mai repede pe toți grangurii: pe reprezentanții familiei regale și pe industriași, pe delegații bisericii și pe ceilalți membri onorifici ai consiliului. Trebuia să le spună ce se întâmplase și să-i liniștească, astfel încât să nu pară dezorientați dacă îi întreba cineva despre explozie. „Acum avem nevoie de ei mai mult ca oricând” – perfect adevărat.

— Te ocupi tu de invitații? a întrebat-o Evert Danielsson.

Helena Starke a încuviințat din cap și a pornit pe coridor.

•

Annika a fost primul reporter care a ajuns în redacție; ceilalți aveau să vină abia în jurul orei zece. Ingvar Johansson era la biroul lui și vorbea la telefon. I-a arătat teancul de ziare de lângă perete, apoi i-a făcut semn cu mâna spre canapeaua din redacție. Annika și-a pus paltonul pe speteaza canapelei, a luat ediția din acea dimineață și un pahar de cafea, apoi s-a așezat, așteptând ca Johansson să termine de vorbit. Vocea lui urca și cobora în fundal asemenea unei melodii, iar Annika răsfoia ziarul ca să vadă dacă aflaseră ceva nou pe timpul nopții. Materialul ei despre ipoteza teroristă și amenințările la adresa Christinei Furhage ocupa paginile șase și șapte, cele mai consistente și mai importante pagini de știri. Redactorul foto găsise în arhivă o fotografie cu șefa Comitetului în fruntea unui grup de bărbați îmbrăcați în costume și pardesiuri închise la culoare. Furhage era îmbrăcată într-un deux-pièces alb peste care purta un palton scurt, deschis la culoare – o siluetă luminoasă în fruntea convoiului de bărbați. Avea un chip sever și părea încordată, oferind imaginea unei persoane inocente, supusă amenințărilor. Pe pagina șapte era o fotografie cu Evert Danielsson ieșind din sala de conferințe a poliției – arăta ca un om împovărat de griji. Annika a remarcat că fotografia fusese făcută de Ulf Olsson.

Pe următoarele două pagini erau articolele lui Berit despre victimă și despre cercetările efectuate de poliție la fața locului. Jansson le ilustrase cu una dintre fotografiile făcute de Henriksson de pe flacăra olimpică; semăna cu cea apărută cu o zi înainte, dar mergea foarte bine cu materialul lui Berit. Era și o relatare cu privire la explozie făcută de Arne Brattström, taximetristul rănit.

Pe paginile zece și unsprezece a dat peste o surpriză. Patrik muncise toată noapte și făcuse rost de două subiecte: „«Am văzut pe cineva în preajma stadionului», declară martorul secret al poliției și «Tigrul este căutat de poliție»„.

„Excelent!”, și-a spus Annika. Patrik dăduse peste unul dintre barmanii care lucrau în localul fără autorizație; acesta povestise că, în drum spre serviciu, văzuse pe cineva care traversa cu pas grăbit parcul din fața intrării principale a stadionului. Episodul avusese loc la ora unu noaptea, deci nu chiar înaintea exploziei, așa cum declaraseră reprezentanții

poliției. Declarația barmanului suna așa: „Am văzut o persoană îmbrăcată într-un hanorac negru, cu gluga pe cap. Avea pantaloni închiși la culoare și bocanci”.

„Deci, până una-alta, asta e descrierea atentatorului…”, s-a gândit Annika.

După cum era de așteptat, poliția făcuse tot posibilul ca să pună mâna pe Tigru. Pe una dintre cele două pagini apăreau și ipotezele imprecise ale poliției cu privire la victimă și la natura atacului.

Paginile douăsprezece și treisprezece erau dedicate consecințelor atentatului asupra Olimpiadei și măsurilor de securitate care trebuiau luate în viitor. Era și o retrospectivă a atacurilor din timpul altor ediții ale Jocurilor Olimpice. Următoarele două pagini erau pline cu oferte promoționale de Crăciun, iar paginile șaisprezece și șaptesprezece conțineau opiniile câtorva cetățeni obișnuiți și materialul despre reacțiile internaționale, pregătit de Nils Langeby.

Celelalte pagini fuseseră umplute cu subiecte dintre cele mai diverse: câteva celebrități care vorbeau fără ocolișuri despre bolile lor, cazul impresionant al unui copil afectat de o maladie gravă, un scandal sindical, o vedetă pop de mâna a doua prinsă beată la volan și un grup de travestiți care protestau față de reducerile bugetare din domeniul sănătății publice.

Materialul lui Patrik cu privire la explozia propriu-zisă primise locul de onoare – paginile de mijloc. În jurul unei fotografii din elicopter a stadionului erau rânduite relatări ale evenimentului, descrieri și explicații scurte și limpezi.

La un moment dat, Annika a ridicat privirea din ziar și a văzut că Ingvar Johansson terminase de vorbit la telefon. Probabil că se uita la ea de câteva minute.

— A ieșit o ediție pe cinste, nu crezi? i-a spus Annika, fluturând ușor ziarul înainte să-l pună pe canapea.

— Da, nu-i rea, i-a răspuns Johansson, întorcându-se cu spatele la ea. Dar deja ține de trecut… Tot ce contează acum e ediția de mâine.

„Mda, omu’ ăsta chiar că știe să-ți strice cheful”, și-a zis Annika. După părerea ei, redactorii de știri ai tabloidelor trăiau prea mult în viitor și prea puțin în trecut. Dacă făceai o greșeală, te durea fix în cur, pentru că ținea de ediția de ieri, iar dacă ceva îți ieșea bine, nu erai apreciat suficient. Păcat.

Annika era de părere că întreaga redacție ar fi avut numai de câștigat dacă s-ar fi analizat pe îndelete reușitele și eșecurile.

— Ai ceva pentru ediția de mâine? a întrebat-o el, fără să se întoarcă.

„Ce nu-i convine acuma?”, s-a întrebat Annika, simțind că se enervează. „De ce se poartă așa? Poate că l-am scos din sărite cu ceva, iar acuma mă pedepsește. Dar ce i-am făcut? S-o fi enervat pentru că nu l-am lăsat pe el să se ducă la conferința de presă de ieri?”

— Păi, ce naiba aș putea să am pentru ediția de mâine? s-a răstit ea. Abia am intrat pe ușă!

Chiar și Annika a fost surprinsă de enervarea din tonul ei. Și-a luat repede paltonul și geanta, s-a ridicat în picioare și a plecat spre biroul său.

— La ora zece și jumătate are loc o conferință de presă a poliției, i-a spus Ingvar Johansson.

După ce a intrat în birou, Annika s-a uitat la ceas. Mai avea cincizeci de minute la dispoziție, timp suficient cât să dea niște telefoane.

Mai întâi a format numărul de mobil al Christinei Furhage. Șefa Comitetului nu făcuse nicio declarație, ceea ce însemna că nici măcar cei de la Secretariat nu reușiseră să dea de ea. Un lucru îi era clar Annikăi: tăcerea Christinei Furhage era foarte ciudată.

Spre surprinderea ei, telefonul nu era închis. Și-a dres repede glasul, ascultând soneria, dar după al cincilea apel, s-a declanșat căsuța vocală. Acum știa cel puțin că telefonul era pornit, așa că a memorat numărul.

Apoi Patrik și Berit au apărut deodată în ușa biroului.

— Ești ocupată?

— Nicidecum! a spus Annika. Intrați! Haideți să trecem în revistă ce avem de făcut.

S-a ridicat de pe scaun, a ocolit biroul și s-a așezat pe canapeaua cea veche.

— Ieri ați făcut o treabă excelentă! i-a felicitat ea. Numai noi am scris despre ce s-a găsit la fața locului și nimeni altcineva n-a stat de vorbă cu barmanul din localul ăla.

— Din păcate, interviul pe care rivalii noștri i l-au luat lui Samaranch a fost mai de efect, a intervenit Berit. L-ai citit? Se pare că e foarte furios și că a amenințat c-o să anuleze Jocurile,

dacă poliția nu reușește să-l aresteze pe atentator.

— Da, am auzit, a spus Annika. Păcat că n-am publicat nimic despre reacția lui… Dar mă întreb dacă zvonurile astea sunt adevărate. Adică, dacă vrea să anuleze Jocurile, de ce n-a făcut o declarație publică? Atât într-un comunicat oficial, cât și în celelalte declarații pe care le-a dat presei a zis că, fie ce-o fi, Jocurile n-or să fie anulate.

— Cine știe, poate că rivalii noștri dețin monopolul asupra adevăratelor păreri ale lui Samaranch, a spus Berit.

Annika a deschis tabloidul rival la pagina cu interviul.

— Interviul i-a fost luat de corespondentul lor de la Roma, a zis ea. E bun. Și cred că Samaranch chiar a adus vorba de anularea Jocurilor, dar sunt sigură că, în după-amiaza asta, o să facă o dezmințire oficială.

— De ce în după-amiaza asta? a întrebat Patrik.

— Pentru că CNN-ul o să pomenească interviul ăsta și o să facă o știre de senzație, i-a răspuns Annika, zâmbind. Și-o să vină cu un titlu pe măsură: „Jocurile Olimpice în pericol”, iar în fundal o să se audă o melodie grandioasă, în cheie minoră…

Pe chipul lui Berit s-a așternut un zâmbet:

— Am auzit că, în curând, o să aibă loc o nouă conferință de presă.

— Da, i-a confirmat Annika. Probabil că or să spună cine este victima și mă întreb dacă nu cumva e chiar șefa Comitetului Olimpic.

— Furhage? a întrebat Patrik. Ce te face să crezi asta?

— Păi, ia gândește-te! i-a răspuns Annika. Furhage sau se ascunde, sau a pățit ceva grav. Nimeni nu reușește să dea de ea, nici măcar colegii ei cei mai apropiați. Știrea despre explozie a făcut înconjurul lumii, deci e imposibil să nu-i fi ajuns la urechi. Deci sau nu vrea să apară în public – adică se ascunde – sau nu poate, pentru că e bolnavă, moartă sau răpită.

— Și eu m-am gândit la asta, a spus Berit. Ba chiar i-am întrebat ieri pe anchetatori ce părere au despre ipoteza mea, dar au negat-o categoric.

— Asta nu înseamnă nimic…, a comentat Annika, părând dusă pe gânduri. Oricum, e limpede că Furhage e un subiect și pentru următoarea ediție. Trebuie să aflăm mai multe despre amenințările cu moartea pe care le-a primit. Dacă *ea* este victima, va trebui să publicăm un material despre viața ei.

Avem pregătit un necrolog pentru Furhage?

— Nu, a răspuns Berit. Nu s-a gândit nimeni că e posibil ca Furhage să dea ortu' popii.

— Să cerem cuiva să ne facă rost de niște poze cu ea și de câteva tăieturi din ziare. A vorbit vreunul dintre voi cu Eva-Britt?

Berit și Patrik au dat din cap în semn că nu. Annika s-a apropiat de birou; a format numărul de acasă al secretarei și a întrebat-o dacă putea veni la muncă.

— Știu că-i ultima duminică dinainte de Crăciun, i-a spus Annika, dar ar fi excelent dacă ai putea veni. Noi mergem la o conferință de presă a poliției și ne-ar fi de mare ajutor dacă, la întoarcere, am avea strânse la un loc toate pozele și toate articolele despre Christina Furhage pe care le-am publicat de-a lungul timpului.

— Tocmai am pus niște aluat la dospit, i-a răspuns Eva-Britt Qvist.

— Ce păcat!… a exclamat Annika. Dar azi or să se întâmple niște chestii foarte importante și n-avem cum să le facem față singuri. Azi-noapte, Patrik a lucrat până la patru și jumătate, iar eu am lucrat ieri de la trei dimineața până la unsprezece seara. La fel și Berit. Și am avea nevoie de ajutorul tău. Nu trebuie să faci altceva decât de obicei: cauți în baza de date și compilezi tot ce avem despre Furhage…

— Îmi pare rău, dar ți-am zis că nu pot, i-a răspuns Eva-Britt Qvist. Am și eu o familie.

Annika a reușit să se abțină și nu i-a trântit în nas răspunsul care îi stătea pe buze, ci i-a vorbit pe un ton calm:

— Știu cum e să fii nevoit să-ți schimbi planurile. E îngrozitor să-ți dezamăgești copiii și soțul. Dar o să fii plătită pentru orele suplimentare sau o să-ți iei o zi liberă: între Crăciun și Anul Nou sau în următoarea vacanță școlară… când vrei tu. Dar ar fi extraordinar dacă ai putea pregăti materialul până ne întoarcem de la conferința de presă.

— Dar ți-am zis că am pus niște aluat la dospit! N-am cum să vin!

Annika a tras adânc aer în piept:

— Bine, dacă așa nu ajungem la niciun rezultat, atunci o să procedăm altfel: îți comand să vii la serviciu. Să fii aici într-un sfert de oră!

— Și cum rămâne cu cozonăceii mei?!

— Ei bine, or să pună aluatul în tăvi soțul și copiii! a răspuns Annika, apoi a închis.

Spre supărarea ei, a văzut că îi tremura mâna. Ura chestia asta! Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să procedeze la fel ca Eva-Britt Qvist, în cazul în care ar fi sunat-o un superior și i-ar fi cerut să lucreze peste program. Dacă lucrai la un ziar și se întâmpla ceva important, trebuia să-ți faci timp și să vii la redacție – era o regulă nescrisă. Cine voia o slujbă cu program de la nouă la cinci, de luni până vineri, nu avea decât să caute un post în serviciul contabil al unei companii telefonice sau într-o instituție asemănătoare. Oricine putea să se uite prin baza de date – Berit, ea însăși sau un alt reporter –, dar într-o situație ca aceea, toți erau foarte ocupați. Unde mai pui că toată lumea voia să se pregătească pentru Crăciun, așa că trebuia să împartă sarcinile în mod echitabil; chiar dacă era duminică, fiecare trebuia să vină la serviciu și să facă treaba pentru care era plătit. Nu putea să cedeze și s-o lase pe Eva-Britt în plata Domnului, pentru că asta i-ar fi transformat viața de șefă într-un adevărat iad. Lipsa de respect de care tocmai dăduse dovadă secretara de la Investigații cu siguranță nu avea să-i aducă zile libere… Annika și-ar fi dorit s-o poată concedia pe loc.

— Eva-Britt o să vină în curând, le-a spus ea celor doi colegi.

Preț de o clipă, i s-a părut că observă un ușor zâmbet pe chipul lui Berit.

•

Au plecat la conferință în două mașini. Annika, Berit și fotograful Johan Henriksson au urcat într-una dintre ele, iar Patrik și Ulf Olsson în cealaltă. Cu o zi înainte, presa fusese foarte agitată, dar în dimineața aceea, era și mai agitată. Henriksson a fost nevoit să parcheze în piața Kungsholm, la mai bine de jumătate de kilometru de destinație; Bergsgatan și Agnegatan, cele două străzi care mărgineau sediul poliției, erau ocupate de care de televiziune și de Volvo-uri cu logourile diferitelor trusturi de presă. Annikăi i-a făcut plăcere să meargă pe jos până la intrarea în sediu. După ninsoarea de cu o zi înainte, aerul era limpede și curat. Zăpada scârțâia sub picioare, iar acoperișurile albe străluceau în lumina puternică a soarelui de dimineață.

— Uite, eu locuiesc acolo, a spus Annika, arătând cu mâna un bloc din secolul al nouăsprezecelea proaspăt renovat, aflat pe strada Hantverkargatan.

— Apartamentul e închiriat sau l-ai cumpărat? a întrebat-o Berit.

— E închiriat de la primărie pe termen nelimitat.

— Și cum ai reușit să pui mâna pe el? a intervenit Henriksson, gândindu-se la apartamentul pe care îl subînchiriase într-o suburbie din sudul orașului.

— Am fost încăpățânată, i-a explicat Annika. Ne-am mutat în blocul ăla în urmă cu opt ani și am semnat un contract de închiriere pe termen limitat. Era un apartament cu două camere mic și fără cine știe ce dotări. Unde mai pui că ferestrele dădeau în spatele blocului. Și trebuia să folosim baia comună din subsolul clădirii vecine… Blocul urma să fie renovat, așa că am semnat un contract pe șase luni. Dar apoi a venit criza și proprietarul a dat faliment. N-a vrut nimeni să cumpere blocul, așa că l-a preluat consiliul local. După cinci ani, am semnat cu primăria un contract de închiriere pe termen nelimitat. Dar între timp, au apărut și copiii, așa că locuiam în apartamentul ăla patru inși: eu, Thomas, Kalle și Ellen. În cele din urmă, blocul a fost renovat și am primit un apartament cu patru camere cu vedere la stradă. Nu-i rău, nu?

— Ai câștigat potul cel mare! a spus Berit.

— Și cât e chiria? a întrebat Henriksson.

— Mai bine mă întrebi cât de frumos e lambriul și cât de înalte sunt tavanele…

— Te-ai îmburghezit! a spus Henriksson, iar Annika a izbucnit în râs.

Jurnaliștii de la *Kvällspressen* au ajuns târziu la sediul poliției și au izbutit cu greu să se strecoare în sala de conferințe. Annika a rămas în prag și abia reușea să vadă ce se întâmpla în sală. Și-a întins gâtul și văzut o mulțime de reporteri care făceau tot posibilul să le arate celor din jur cât de important era evenimentul și cât de serios își făceau treaba. Henriksson și Olsson și-au croit drum cu coatele până în față, ajungând lângă podium chiar în momentul în care au intrat în sală oficialitățile. Erau mai puține decât la conferința anterioară. Annika nu i-a văzut decât pe procurorul-șef Kjell Lindström și pe ofițerul de presă al poliției. Evert Danielsson și anchetatorul de la Krim nu

mai veniseră. Annika abia reușea să vadă până în față pe deasupra unei reportere. Ofițerul de presă și-a dres glasul, apoi a început să vorbească. A făcut o prezentare succintă a situației, repetând faptele deja cunoscute de presă: că Tigrul era căutat pentru a fi interogat și că ancheta poliției era în plină desfășurare. A vorbit vreo zece minute, după care Kjell Lindström s-a aplecat în față, iar jurnaliștii din sală i-au imitat gestul. Toată lumea bănuia cam ce avea să urmeze.

— Procedura de identificare a victimei de la stadion este aproape încheiată, a spus procurorul, ceea ce i-a făcut pe toți cei de față să-și întindă gâturile și mai mult. Familia a fost informată și tocmai de aceea am hotărât să dăm publicității rezultatele obținute, deși specialiștii noștri mai au de pus la punct câteva detalii… Victima este Christina Furhage, directorul Comitetului de Organizare a Jocurilor Olimpice de la Stockholm.

Annika a tresărit. „Da! Eram sigură! Eram sigură!” Când rumoarea celor prezenți în sală a atins cote maxime, Annika deja pornise spre ieșirea din sală. Și-a pus în ureche dispozitivul hands-free, apoi a format numărul de mobil pe care-l memorase în dimineața aceea. Telefonul și-a făcut treaba prompt, iar celălalt mobil a început să sune. Annika s-a oprit în micul hol care despărțea sala de conferințe de ușa de la intrare, a tras aer în piept și a închis ochii, adunându-și întreaga energie ca să transmită un mesaj telepatic: „Răspunde, te rog! Răspunde!” Telefonul a sunat de trei ori, de patru ori și… clic! Cineva a răspuns! Dumnezeule, oare cine era?

Annika a strâns pleoapele și mai tare, apoi a început să vorbească rar și liniștit:

— Bună ziua. Sunt Annika Bengtzon de la *Kvällspressen.* Cu cine stau de vorbă?

— Mă numesc Bertil Milander, i-a răspuns un bărbat cu voce stinsă.

Bertil Milander… Bertil Milander… Nu cumva era soțul Christinei Furhage? Nu așa îl chema? Ca să fie sigură, Annika a continuat pe același ton calm:

— Bertil Milander, soțul Christinei Furhage?

Bărbatul de la celălalt telefon a oftat:

— Da, eu sunt.

Inima Annikăi bătea cu putere. Era cel mai neplăcut telefon

pe care îl putea da un jurnalist – suna un om căruia îi murise cineva foarte drag. În lumea presei avea loc o dezbatere cu privire la oportunitatea unor astfel de telefoane. După părerea Annikăi, era preferabil ca, în astfel de situații, jurnaliștii să sune rudele îndurerate, fie și numai ca să le pună la curent cu ce avea de gând să facă ziarul pentru care lucrau.

— Mai întâi, dați-mi voie să vă spun că sunt profund îndurerată de pierderea pe care ați suferit-o. Poliția tocmai a adus la cunoștința presei că victima exploziei de la stadionul Victoria este Christina Furhage, soția dumneavoastră.

Bertil Milander n-a spun nimic.

— Dar spuneți-mi, s-a trezit ea întrebând, acesta este numărul Christinei Furhage?

— Nu, e al familiei, i-a răspuns Bertil Milander pe un ton surprins.

— V-am sunat să vă spun că o să scriem despre soția dumneavoastră în ediția de mâine.

— Deja ați scris despre ea.

— Am scris despre atentat, adică despre explozia propriu-zisă.

— Fotografia aceea a fost publicată de ziarul dumneavoastră? Mă refer la fotografia în care…

Dar vocea i s-a frânt și a început să plângă. Annika a dus mâna la gură și s-a uitat în tavan. Doamne, Dumnezeule! Bertil Milander văzuse fotografia în care doctorii strângeau ce mai rămăsese din soția lui. Annika a tras aer în piept fără să scoată un zgomot.

— Da, noi am publicat-o, a spus ea pe un ton calm. Regret că nu v-am putut anunța că o să publicăm acea fotografie, dar abia acum câteva clipe am aflat că victima era soția dumneavoastră. Nu v-am putut suna mai devreme, îmi cer scuze dacă fotografia v-a îndurerat… Tocmai de aceea cred că este foarte important să stăm de vorbă acum. Vom scrie despre soția dumneavoastră și mâine.

Bertil Milander plângea.

— Dacă vreți să ne transmiteți ceva, vă ascult, i-a spus Annika. Vă rog să-mi spuneți dacă e ceva care vă deranjează, dacă vreți să scriem sau să nu scriem despre ceva anume. Alo? Domnule Milander?…

Soțul Christinei Furhage și-a suflat nasul:

— Da, vă ascult…

Annika s-a uitat prin ușa de sticlă a sălii de conferințe și a văzut cohorta de jurnaliști pregătindu-se să iasă din clădire. A împins repede ușa de la intrare și a ieșit pe treptele din fața sediului. A auzit în cască două bipuri care o anunțau că cineva încerca să-l sune pe Milander.

— Îmi dau seama că trebuie să vă fie extrem de greu, a spus ea. Îmi închipui că sunteți foarte îndurerat… Dar acest atentat interesează întreaga opinie internațională; este una dintre cele mai îngrozitoare crime comise în această țară. Soția dumneavoastră era o persoană publică importantă și un model pentru femeile din Suedia. Așa că noi, jurnaliștii, suntem datori să prezentăm acest tragic eveniment. Și tocmai de aceea vă rog să stați de vorbă cu noi, ca să facem o prezentare care să nu vi se pară lipsită de respect. Aș vrea să știu cam ce-ați dori să scriem. Am putea înrăutăți situația fără să vrem, scriind despre chestiuni sensibile…

Annika a auzit încă o dată cele două bipuri. Bertil Milander șovăia.

— Am să vă las numărul meu și pe cel al redactorului-șef ca să luați legătura cu noi când vă veți simți pregătit să…

— Veniți la mine acasă, a întrerupt-o el. Vreau să stăm de vorbă.

Annika a închis ochii și s-a rușinat de bucuria pe care i-o stârnea reușita ei: urma să-l intervieveze pe soțul victimei! Și-a notat adresa secretă a lui Bertil Milander, mâzgălind-o cu pixul pe o chitanță de taxi găsită în buzunar. Apoi, fără să se mai gândească dacă era moral sau nu, a adăugat repede:

— De acum încolo, telefonul dumneavoastră o să sune încontinuu. Dacă n-o să mai suportați, nu ezitați să-l închideți.

Reușise să dea de soțul victimei. Și cel mai bine ar fi fost ca nimeni altcineva să nu mai ia legătura cu el.

Annika s-a întors în sediul poliției ca să-și caute colegii. Prima peste care a dat a fost Berit.

— Am reușit să iau legătura cu familia Christinei Furhage, i-a spus Annika. O să-l iau pe Henriksson cu mine și-o să merg la ei acasă. Tu ocupă-te de ultimele ore din viața victimei, iar Patrik să se intereseze de mersul anchetei.

— Am înțeles, i-a răspuns Berit. Henriksson a ieșit prin spate. L-a luat deoparte pe Kjell Lindström, ca să-i facă o pozǎ. Cred

că cel mai bine ar fi să ocolim clădirea…

Annika a dat buzna afară din sediul poliției și, într-adevăr, a dat de Henriksson pe Bergsgatan, strada de după colțul clădirii. Fotograful se cocoțase pe un container pentru reciclat hârtie, iar Lindström stătea în picioare și avea în spate coridorul din plasă de sârmă care ducea la postul de control amplasat la intrarea în sediul poliției. Annika l-a salutat pe procurorul-șef, apoi l-a luat cu ea pe tânărul fotograf:

— Haide, Henriksson! Mâine iarăși o să-ți apară pozele pe paginile de mijloc.

•

Helena Starke s-a șters la gură cu dosul palmei. Simțea că degetele îi sunt lipicioase, însă nu reușea să simtă mirosul de vomă. Toate simțurile îi erau blocate, dezactivate, distruse. Mirosul, văzul, auzul și gustul nu-și mai făceau treaba. A gemut și s-a aplecat iarăși deasupra closetului. Oare în cameră se făcuse întuneric sau orbise dintr-odată? Creierul nu-i mai funcționa. Nu putea să gândească. Mintea nu-i era străbătută de niciun gând. Toată ființa ei fusese distrusă, pur și simplu se transformase în cenușă. Își dădea seama că lacrimile sărate îi șiroiau pe obraji, dar nu simțea că plânge. Făptura ei nu adăpostea decât un ecou. Trupul i se transformase într-un hău enorm în care răsuna un singur răcnet: „Christina a murit! Christina a murit! Christina a murit! Christina a murit!…”

A auzit ciocănituri în ușă.

— Helena! Cum te simți? Ai nevoie de ajutor?

Dar Helena a gemut și s-a prăvălit pe podea, ghemuindu-se sub chiuvetă. „Christina a murit! Christina…”

— Helena, deschide ușa! Te simți rău?

„Christina a murit! Christina a murit!…”

— Să deschidă cineva ușa asta odată!

A simțit că o lovește ceva. Era lumina neoanelor de pe coridor.

— Dumnezeule, ajutați-o să se ridice! Ce s-a întâmplat?

„N-or să înțeleagă în veci”, și-a spus Helena, dându-și seama că încă putea gândi. „N-or să înțeleagă niciodată. Niciodată!”

A simțit că o ridică cineva. A auzit un țipăt, apoi și-a dat seama că cea care țipa era ea însăși.

•

Clădirea fusese construită în stilul Art Nouveau și avea

tencuială galben-brună. Se afla pe Östermalm, una dintre acele străzi liniștite pe care vedeai mașini bine lustruite și femei plimbând în lesă cățeluși albi. După cum se aștepta, intrarea în clădire era splendidă: pardoseală de marmură, uși lambrisate cu geamuri gravate, lift cu pereți din lemn de fag și mânere de alamă, pereți acoperiți cu plăci de marmură de un gălbui cald. Pe peretele care dădea înspre curtea interioară se afla o fereastră enormă împodobită cu un vitraliu cu modele florale. Podeaua holului și treptele erau acoperite cu mochetă groasă de culoare verde. Annikăi i s-a părut că văzuse același tip de mochetă la Grand Hotel.

Apartamentul familiei Furhage-Milander se afla la ultimul etaj.

— Să mergem în vârful picioarelor, i-a șoptit Annika lui Henriksson, înainte să apese pe butonul soneriei.

Dinăuntrul apartamentului s-au auzit câteva clinchete, iar ușa s-a deschis îndată, de parcă Bertil Milander i-ar fi așteptat cu mâna pe clanță. Annikăi nu i s-a părut că avea un chip cunoscut; nu-l văzuse niciodată, nici măcar într-o fotografie. Christina nu-și lua soțul cu ea pe nicăieri. Milander era palid, avea cearcăne foarte pronunțate și era nebărbierit.

— Intrați, le-a spus.

S-a întors cu spatele la ei și s-a îndreptat spre ceea ce părea a fi un salon de oaspeți. Purta un sacou maro și era adus de spate, iar pe Annika a surprins-o faptul că părea foarte bătrân. Cei doi musafiri și-au dat jos paltoanele, iar fotograful și-a pus un aparat Leica pe umăr, lăsându-și geanta lângă suportul pentru încălțăminte. Picioarele Annikăi se afundau în covoarele groase – probabil că polița de asigurare a apartamentului era astronomică.

Milander s-a așezat pe una dintre canapele, iar musafirii au luat loc pe cealaltă, care se afla în fața lui. Annika a scos un carnețel și un pix.

— Am venit să vă ascultăm, a început ea pe un ton calm. Dacă vreți să ne spuneți ceva, dacă vreți să scriem ceva anume în ziar, vom ține cont de dorințele dumneavoastră.

Bertil Milander își ținea mâinile împreunate și privea în jos. În câteva clipe, a început să plângă.

— Povestiți-ne despre Christina, l-a îndemnat Annika. Milander a scos din buzunar o batistă cu monogramă, și-a suflat

nasul pe îndelete, apoi a pus batista la loc. A oftat din rărunchi, apoi a spus:

— Christina a fost cel mai remarcabil om pe care l-am cunoscut. Era pur și simplu formidabilă. Putea să facă orice își propunea. Viața alături de o asemenea femeie a fost…

Milander și-a scos iarăși batista ca să-și sufle nasul.

— … o aventură de zi cu zi. Se ocupa de toate treburile casnice: mâncare, curățenie, petreceri, rufe murdare, bugetul familiei, educația fiicei noastre… Avea grijă de tot…

A făcut o scurtă pauză, gândindu-se la lucrurile pe care tocmai le spusese. Părea că abia în momentul acela își dădea seama de semnificația cuvintelor sale. Viața pe care o dusese până atunci se năruise.

Milander stătea cu capul plecat, privindu-și batista.

— Ne-ați putea spune cum v-ați cunoscut? l-a întrebat Annika, voind să rupă tăcerea, dar părea că Milander n-o auzise.

— Fără ea, Stockholmul n-ar fi organizat Jocurile Olimpice, îl avea pe Samaranch la degetul mic. Ea a fost cea care a organizat campania de promovare a candidaturii noastre. A fost un succes enorm. După ce Christina a reușit să aducă Jocurile la Stockholm, au vrut s-o îndepărteze și să pună pe altcineva în fruntea Comitetului, dar bineînțeles că n-au putut. Nimeni în afară de ea nu se putea ocupa de organizare și toată lumea a înțeles asta în scurtă vreme.

Annika își nota în carnețel ce-i spunea Milander și simțea că e cuprinsă de un sentiment de nedumerire din ce în ce mai intens. Întâlnise de multe ori oameni aflați în stare de șoc din pricina unui accident sau a unei crime la care fuseseră martori și știa că aceștia reacționează în moduri foarte diferite, dar Bertil Milander nu vorbea ca un soț îndurerat, ci ca un angajat îndurerat.

— Ce vârstă are fiica dumneavoastră?

— A fost aleasă „Femeia anului” de revista aceea americană… oare cum îi zice…? Era femeia anului… Cea mai distinsă femeie din întreaga Suedie. Ba chiar din întreaga lume.

Milander și-a suflat nasul încă o dată. Annika a lăsat pixul din mână și s-a uitat țintă la carnețelul pe care își făcea însemnările. Ceva nu era în regulă. Milander habar n-avea ce făcea și ce spunea. Părea să nu-și dea seama ce căutau acolo ea

și fotograful.

— Când ați aflat de moartea Christinei? s-a hazardat Annika.

Milander a ridicat capul.

— Nu s-a mai întors acasă, a spus el. S-a dus la petrecerea de Crăciun organizată de Secretariat și nu s-a mai întors.

— V-ați făcut griji când ați văzut că nu s-a întors? Pleca des de acasă? Îmi închipui că soția dumneavoastră călătorea destul de mult.

Milander s-a îndreptat de spate și s-a uitat la Annika de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— De ce-mi puneți aceste întrebări? Ce vreți să spuneți?

Annika a stat pe gânduri preț de câteva clipe. Milander nu se simțea bine. Era în stare de șoc. Avea reacții confuze, bătea câmpii și habar n-avea cu cine stătea de vorbă. Dar trebuia neapărat să-i pună o întrebare.

— Familia dumneavoastră a primit o amenințare, i-a spus ea. De ce natură a fost această amenințare?

Milander se uita la ea cu gura căscată. Părea că nu-i auzise întrebarea.

— Amenințarea, a repetat ea. Ne-ați putea spune ceva despre amenințarea la adresa familiei dumneavoastră?

Milander i-a aruncat o privire plină de reproș:

— Christina a făcut tot ce i-a stat în putință. Nu era un om rău. N-a fost vina ei.

Annika a simțit un fior rece pe șira spinării. Milander nu era deloc în apele lui.

— Vă mulțumim foarte mult că ați acceptat să stați de vorbă cu noi în aceste împrejurări, i-a spus ea, luându-și carnețelul și pixul, după care a dat să se ridice de pe canapea. O să…

Dintr-odată, s-a auzit o ușă trântită, iar Annika a tresărit și s-a întors spre locul de unde venise zgomotul. În cameră a intrat o tânără foarte slabă, care a rămas în picioare în spatele canapelei. Avea părul răvășit și un aer posac.

— Cine sunteți? a întrebat nou-venita. Ce căutați aici?

Annika s-a gândit că era fiica lui Milander. Și-a recăpătat stăpânirea de sine și i-a spus că erau jurnaliști de la *Kvällspressen.*

— Niște hiene, a spus tânăra pe un ton plin de dispreț. Ați mirosit sânge și-ați dat fuga încoace, nu-i așa? Ați vrut să puneți mâna pe niscaiva hălci din cadavru. Să haliți repede

bucățile cele mai gustoase.

Apoi a ocolit canapeaua și s-a apropiat de Annika – șefa de la Investigații a rămas pe canapea și s-a străduit să-și păstreze calmul.

— Îmi pare foarte rău pentru moartea mamei dumneavoastră…

— Mie nu! a țipat fata Christinei. Îmi pare bine că a murit! Îmi pare bine!

Apoi a izbucnit în plâns și a ieșit în fugă din salon. Bertil Milander n-a reacționat în niciun fel. Stătea cu capul plecat și își mototolea batista.

— Vă deranjează dacă fac o fotografie? a întrebat Henriksson, iar Milander a ridicat capul.

— Nu, absolut deloc, a răspuns el, ridicându-se în picioare. E bine așa?

— Ar fi mai bine dacă v-ați apropia puțin de fereastră, ca să avem mai multă lumină.

Bertil Milander s-a așezat lângă fereastra înaltă și somptuoasă. Avea să iasă o fotografie de efect. Lumina slabă a zilei se strecura printre cercevelele ferestrei, iar draperiile scumpe de culoare albastră încadrau portretul.

În timp ce Henriksson făcea fotografiile, Annika a dat fuga după tânăra care dispăruse în camera alăturată. Era o bibliotecă elegantă, înțesată cu mii de cărți și decorată cu mobilier englezesc de epocă. Tânăra stătea într-un fotoliu de Burgundia îmbrăcat în piele.

— Îmi pare rău dacă simțiți că ne amestecăm în viața dumneavoastră, i-a spus Annika. Nu vrem să vă provocăm neplăceri… Am venit doar să vă spunem că avem de gând să scriem despre Christina.

Tânăra n-a spus nimic. Părea să nu-și fi dat seama că Annika intrase în bibliotecă.

— Ne puteți suna oricând, atât dumneavoastră, cât și domnul Milander, dacă vreți să ne comunicați ceva, dacă vi se pare că nu scriem lucruri adevărate sau dacă vreți să adăugăm ceva în materialele pe care le vom publica.

Niciun răspuns.

— Am să-i las tatălui dumneavoastră numărul meu de telefon, i-a spus Annika.

Apoi a ieșit din bibliotecă și a închis cu grijă cele două uși

frumos sculptate.

Henriksson și Bertil Milander erau în hol. Annika s-a apropiat de ei și a scos din portofel o carte de vizită pe care a notat și numărul de telefon al redactorului-șef.

— Dacă vreți să stăm de vorbă, sunați-mă, i-a spus ea lui Milander. Întotdeauna am mobilul la mine. Vă mulțumesc că ați avut amabilitatea să stați de vorbă cu noi.

Bertil Milander a luat cartea de vizită fără să se uite la ea, apoi a pus-o pe o măsuță aurită așezată lângă ușa de la intrare.

— Suferința mea nu are margini, a spus el, iar Annika și-a dat seama imediat că tocmai făcuse rost de un titlu pentru fotografia care avea să apară pe paginile de mijloc ale ediției de a doua zi.

•

Când a auzit ciocănituri în ușă, redactorul-șef a scos un oftat. Spera să poată citi măcar unul dintre teancurile de foi de pe biroul său, dar ajunsese în redacție de vreo oră și fusese întrerupt în permanență.

— Intră! a spus el.

A încercat să se relaxeze; la urma urmei, se mândrea că era deschis tot timpul la solicitările colegilor.

Pe ușă a intrat Nils Langeby, iar indispoziția redactorului-șef s-a accentuat.

— Salut, Nils! Cu ce-ți pot fi de folos? l-a întâmpinat el fără să se ridice de pe scaun.

Nils Langeby s-a proțăpit în mijlocul biroului, frângându-și mâinile într-un mod teatral.

— Îmi fac griji pentru departamentul de Investigații, a început el. Ce mai, departamentul e vraiște!

Anders Schyman i-a aruncat o privire reporterului și a făcut tot posibilul ca să-și înăbușe un oftat.

— Ce vrei să spui?

— Cred că omitem niște subiecte importante: n-am publicat nimic despre infracțiuni care, în mod normal, n-ar fi trebuit să lipsească din paginile de investigație. Și atmosfera e cam apăsătoare; toate lumea are un sentiment de nesiguranță din cauza schimbărilor care au avut loc în ultima vreme.

Redactorul-șef i-a făcut semn cu mâna să ia loc pe scaunul din fața biroului, iar Nils Langeby s-a conformat.

— Toate schimbările, chiar și acelea care aduc îmbunătățiri

pot produce confuzie, i-a spus Schyman. E cât se poate de normal ca departamentul de Investigații să fie puțin dezorganizat. Multă vreme ai lucrat fără șef, iar acuma am numit un șef.

— Păi, tocmai aici cred că-i problema. Mi se pare că Annika Bengtzon nu poate să facă față cerințelor presupuse de postul ăsta.

Schyman a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Așa ți se pare?... Mie mi se pare că lucrurile stau exact invers: cred că este o reporteră extraordinară și că are excelente abilități organizatorice. Știe să stabilească prioritățile și să împartă sarcinile. Și nu dă înapoi atunci când vine vorba să facă lucruri dificile sau neplăcute. Unde mai pui că are experiență și e perspicace. Dacă vrei o dovadă, n-ai decât să te uiți pe ediția de azi… Așa că, spune-mi, Nils, ce te deranjează la ea?

Nils Langeby s-a aplecat spre el cu aerul că urma să-i divulge o informație confidențială.

— Colegii n-au încredere în ea. Annika își închipuie că nu mai e nimeni ca ea. Calcă oamenii pe bătături… Ce mai, nu știe cum să se poarte.

— Ce vrei să spui, Nils?

— Mă rog, eu n-am avut de suferit de pe urma ei, dar am auzit tot felul de lucruri…

— Deci ai venit la mine pentru că-ți faci griji pentru colegii tăi?

— Da. Și pentru că nu mai publicăm nimic despre crimele împotriva mediului și despre sistemul de învățământ.

— Dar nu ești tu cel care se ocupă de domeniile astea două?

— Ba da, dar…

— A încercat Annika să ți le ia?

— Nu, nicidecum.

— Deci, dacă nu avem subiecte din domeniile astea, tu ești cel răspunzător, nu-i așa? Și n-are nicio legătură cu Annika Bengtzon, am dreptate?

Dintr-odată, Nils Langeby s-a fâstâcit.

— Nils, cred că ești un bun reporter, a continuat redactorul-șef pe un ton calm. Ziarul nostru are nevoie de oameni experimentați ca tine. Sper să ne oferi știri de prima pagină multă vreme de acum înainte. Am foarte mare încredere

în tine, la fel cum am mare încredere în Annika Bengtzon ca șefă a departamentului de Investigații. Tocmai de aceea, pe măsură ce trece timpul, îmi place tot mai mult să lucrez aici. Oamenii se dezvoltă și învață să lucreze împreună pentru binele ziarului.

Nils Langeby asculta cu atenție. Se simțea din ce în ce mai bine cu fiecare cuvânt pe care îl rostea redactorul-șef. Era exact ce voia să audă. Beneficia de încrederea lui Schyman. Era un redactor care avea să scrie articole de prima pagină, un redactor de a cărui opinie trebuia să se țină cont. Când a ieșit din birou, era cât se poate de binedispus. Mai avea un pic și fluiera în timp ce traversa redacția.

— Salut, Nisse! a auzit pe cineva strigându-l. Ce ne pregătești pentru ediția de mâine?

Era Ingvar Johansson, redactorul de știri. Nils Langeby s-a oprit și a căzut pe gânduri preț de o clipă. În ziua aceea nu-și propusese să facă nimic și nici nu i se dăduse vreo sarcină. Dar cuvintele redactorului-șef îl făcuseră să-și dea seama ce responsabilitate atârna pe umerii săi. Drept urmare, i-a răspuns lui Johansson astfel:

— Destul de multe! Atacul terorist… motivele din spatele lui… Azi o să mă ocup numai de chestiile astea.

— Excelent! Ar fi bine dacă ai putea să mi-l dai cât mai repede posibil, înainte să primesc celelalte știri din teritoriu. Toți ceilalți se ocupă de Furhage.

— Furhage? a întrebat Nils Langeby. Ce-i cu ea?

Ingvar Johansson s-a uitat țintă la reporter.

— Cum, n-ai auzit? Carnea tocată de la stadion era șefa Comitetului.

— Ah, da… În fine, nu știu ce să zic, sursele mele m-au informat că-i vorba de un atac terorist – e limpede ca lumina zilei.

— Surse din cadrul poliției? a întrebat Ingvar Johansson pe un ton surprins.

— Surse foarte sigure din cadrul poliției…, i-a răspuns Nils Langeby, umflându-și pieptul.

Și-a dat jos geaca de piele, și-a suflecat mânecile cămășii, apoi a pornit spre biroul său, traversând culoarul ale cărei ferestre dădeau spre parcare.

„Te-nvăț eu minte, nenorocita dracului!”, și-a spus el.

•

Anders Schyman a ridicat prima coală din vârful celui mai înalt teanc de pe biroul său, dar când să-și arunce ochii pe ea, a auzit alte ciocănituri în ușă. De data aceasta, era fotograful Ulf Olsson, care voia să stea de vorba cu redactorul-șef ca de la om la om. Tocmai se întorsese de la conferința de presă organizată la sediul poliției și voia să-i povestească – desigur, cu titlu confidențial – cum fusese tratat cu o zi înainte de către Annika Bengtzon, șefa de la Investigații.

— Nu-s obișnuit ca oamenii să mă critice pentru felul în care mă îmbrac, a spus fotograful, adăugând că, la momentul respectiv, purta un costum Armani.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, l-a îndemnat Schyman.

— Annika Bengtzon s-a arătat nemulțumită de faptul că port un costum de firmă. Nu cred că e cazul să înghit așa ceva. N-am fost tratat în felul ăsta în niciunul dintre locurile în care am lucrat până acum.

Înainte să-i răspundă, Anders Schyman s-a uitat țintă la fotograf preț de câteva secunde.

— Nu știu ce s-a întâmplat între tine și Annika Bengtzon, i-a spus el. Nu știu nici pe unde ai mai lucrat înainte și nici care era codul vestimentar pe-acolo, dar, din punctul meu de vedere – și sunt sigur că același lucru e valabil și pentru Annika Bengtzon –, poți să porți costume Armani ori de câte ori ai chef. Dacă vrei, poți să le îmbraci și când mergi într-o mină de cărbune. Dar să nu uiți că tu ești singurul responsabil în cazul în care hainele de pe tine nu sunt adecvate pentru sarcinile care ți se dau. Eu și ceilalți redactori pornim de la presupunerea că, atunci când vin la muncă, toți angajații acestui ziar sunt bine informați cu privire la ce se întâmplă pe lumea asta. Dacă a avut loc o crimă sau un atac cu bombă, e bine să presupui că va trebui să mergi la fața locului ca să faci fotografii. Îți sugerez să faci rost de o geantă mare în care să ții o pereche de izmene și poate un costum de trening… Iar geanta aia să stea tot timpul în mașina ta.

— Am deja o geantă, i-a răspuns fotograful cu un aer îmbufnat. Mi-a dat-o Annika Bengtzon.

Anders Schyman se uita la Ulf Olsson cu un aer detașat.

— Te mai pot ajuta cu ceva? l-a întrebat redactorul-șef.

Fotograful s-a ridicat de pe scaun și a ieșit din birou, iar

după ce a închis ușa, Schyman a oftat din rărunchi. Dumnezeule! Uneori se simțea de parcă ar fi fost director la o școală primară. Avea de-a face cu o mână de copii. Abia aștepta să meargă acasă la soția lui și să bea un pahar de whisky.

•

Annika și Johan Henriksson au oprit pe Sveavägen lângă un McDonald's și au cumpărat două meniuri Big Mac, pe care le-au mâncat în mașină, în drum spre redacție.

— Urăsc să fac chestia asta, a spus Henriksson după ce a terminat de mâncat, lăsând deoparte câțiva cartofi prăjiți.

— Să mergi în vizită la familii îndoliate? Mda, cred că-i chestia cea mai nasoală în meseria asta, i-a răspuns Annika, ștergându-și ketchupul de pe degete.

— Orice aș face, mă simt ca un parazit când fac vizite dintr-astea, i-a explicat Henriksson. E ca și când m-aș duce acolo ca să mă amuz pe seama necazurilor altora. Mă desfăt cu suferințele bieților oameni ca să obțin fotografii care dau bine în ziar.

Annika s-a șters la gură și s-a gândit câteva clipe la ce avea să spună.

— Da, a răspuns ea în cele din urmă, e de înțeles că ai sentimentul ăsta. Dar, uneori, oamenii pur și simplu au nevoie să stea de vorbă cu cineva. Să nu-ți închipui că, dacă se află în stare de șoc, oamenii sunt automat proști. Și bineînțeles că trebuie să dai dovadă de respect. Unde mai pui că nu trebuie să scrii despre membrii unei familii îndurerate numai pentru că ai fost să discuți cu ei.

— Dar oamenii care tocmai au pierdut o persoană foarte dragă nu știu întotdeauna ce fac.

— De unde știi? l-a întrebat Annika. Cum stabilești tu că un om nu trebuie să aibă șansa de-a sta de vorbă cu cineva? Cine poate stabili ce e cel mai bine pentru o persoană aflată într-o situație dificilă? Tu, eu sau persoana respectivă? Se tot discută în ziare pe marginea acestei chestiuni, dar nimeni nu deține răspunsul corect.

— Eu cred în continuare că e o chestie îngrozitoare, i-a răspuns fotograful cu un aer îmbufnat.

— Bineînțeles că-i așa, a spus Annika, zâmbind ușor. E foarte dificil să te întâlnești cu o persoană lovită de o nenorocire. Nu poți face multe interviuri de genul ăsta într-o lună. Dar, până la

urmă te obișnuiești. Gândește-te la personalul medical sau la preoți – ei au de-a face cu astfel de tragedii zi de zi.

— Dar nu le pun pe prima pagină…, i-a răspuns Henriksson.

— Nu te mai plânge atâta, ce Dumnezeu! i-a spus ea, enervându-se dintr-odată. A apărea pe prima pagină nu-i o pedeapsă! E o dovadă că ești important, că existența ta contează. Ar trebui să ignorăm atât victimele, cât și familiile îndurerate? Adu-ți aminte de tărăboiul pe care l-au făcut familiile victimelor de pe Estonia[11]. Li se părea că presa nu le dă suficientă importanță, susținând că ziarele nu scriau decât despre defecțiunile apărute la trapa de la pupă. Și aveau dreptate să facă tărăboi! Pe vremea aia, n-aveai voie nici măcar să stai de vorbă cu rudele victimelor. Dacă încercai să faci asta, ți-i puneai în cap pe toți jurnaliștii moralizatori care apăreau la televizor.

— Gata, Annika, am înțeles! Nu-i nevoie să țipi! a spus Henriksson.

— Ei, pe dracu'! Țip când cred eu de cuviință! i-a răspuns Annika.

Au străbătut restul drumului fără să-și mai spună nimic. După ce au ajuns în parcare și au luat liftul spre redacție, Henriksson i-a zâmbit cu un aer împăciuitor:

— Cred că fotografia pe care i-am făcut-o lui Milander lângă fereastră a ieșit foarte bine.

— Excelent! i-a răspuns Annika. Să vedem dacă o publicăm sau nu.

Apoi a deschis ușa liftului și a ieșit repede din cabină, fără să mai aștepte replica lui Henriksson.

•

În drum spre biroul ei, Annika a trecut pe lângă Eva-Britt Qvist, care strângea material despre Christina Furhage. Secretara era înconjurată de dosare pline cu tăieturi din ziare și de teancuri de texte scoase la imprimantă.

— S-a scris enorm despre femeia asta, a spus ea, încercând să adopte un ton tăios. Dar cred că am reușit să strâng cea mai mare parte a materialului.

— Crezi că poți să clasifici tot ce-ai strâns în funcție de gradul de importanță, pentru ca apoi să lași pe altcineva să-ți

[11] Vasul de croazieră *Estonia* s-a scufundat în Marea Baltică pe 28 septembrie 1994.

continue treaba? a întrebat-o Annika.

— Te pricepi să dai ordine cu aerul că nu faci decât să pui niște simple întrebări, i-a răspuns Eva-Britt.

Annika nu s-a sinchisit să-i răspundă, ci a intrat în birou, după care și-a dat jos paltonul și fularul. Și-a luat un pahar de cafea, apoi s-a dus la Pelle Oscarsson. Și-a tras un scaun și s-a uitat la ecranul computerului său. Era plin cu poze cât timbrele ale Christinei Furhage.

— Am publicat mai mult de șase sute de fotografii ale femeii ăsteia, i-a spus Pelle Oscarsson. Și toate au fost făcute de fotoreporterii noștri. Vasăzică, în ultimii opt ani, au fotografiat-o cam o dată pe săptămână, adică mai des decât pe însuși regele Suediei…

Pe chipul Annikăi s-a așternut un zâmbet strâmb. Da, poate că Oscarsson avea dreptate: tot ce făcuse Christina Furhage în ultimii câțiva ani apăruse în presă, iar șefei Comitetului îi plăcuse atenția de care se bucurase. Annika privea fotografiile: Christina Furhage la inaugurarea stadionului olimpic, Christina Furhage la o întâlnire cu prim-ministrul, Christina Furhage îmbrățișându-l pe Samaranch, Christina Furhage la o întâlnire cu Lill-Babs[12], Christina Furhage prezentându-și ținutele de toamnă în suplimentul de duminică publicat de *Kvällspressen.*

Pelle Oscarsson a apăsat butonul mouse-ului și pe ecran au apărut alte poze: Christina Furhage la o întâlnire cu președintele Statelor Unite, apoi la premiera unei piese a Teatrului Regal, la un dineu oferit de regină, la o conferință dedicată tipului de conducere pe care îl impun femeile în lumea contemporană…

— Avem vreo fotografie cu Furhage la ea acasă sau alături de familie? a întrebat Annika.

Redactorul foto a căzut pe gânduri preț de câteva clipe.

— Nu cred, i-a răspuns el cu un aer contrariat. Acuma, că m-ai întrebat, îmi dau seama că n-avem decât fotografii oficiale.

— O să ne descurcăm cu astea, l-a liniștit Annika în timp ce fotografiile se succedau pe monitor.

— Cred că pe asta am putea s-o punem pe prima pagină, i-a zis Pelle, dând clic pe un portret făcut chiar în studioul ziarului. În câteva secunde, fotografia a umplut ecranul, iar Annika și-a

[12] Lill-Babs: numele de scenă al cântăreţei şi actriţei suedeze Barbro Margareta Svensson.

dat seama că redactorul foto făcuse o alegere foarte bună. Era un portret extraordinar: Christina Furhage era machiată impecabil, părul strălucitor îi era aranjat cu mult gust, iar lumina estompată și caldă din studio îi îndulcea trăsăturile; purta un costum scump, foarte strâns pe trup, și stătea într-un fotoliu de epocă elegant, având o postură relaxată și demnă.

— Câți ani avea? a întrebat Annika.

— Șaizeci și doi, i-a răspuns Pelle. Am publicat un articol cu ocazia zilei sale de naștere.

— Uau! Pare cu cincisprezece ani mai tânără.

— Chirurgie plastică, un mod de viață sănătos sau gene bune…, a comentat Pelle.

— Sau toate la un loc, i-a răspuns Annika.

Anders Schyman s-a apropiat de ei, ținând în mână o cană de cafea goală. Părea obosit, avea părul ciufulit și își slăbise cravata.

— Cum merge treaba? i-a întrebat el.

— Am fost în vizită la familia Christinei Furhage, i-a spus Annika.

— Ai făcut rost de ceva care ne-ar putea fi de folos?

Annika a ezitat preț de o clipă:

— Da, cred că da… Henriksson i-a făcut o fotografie lui Bertil Milander, soțul Christinei. Era foarte tulburat…

— Să vedem cum o să iasă, a spus redactorul-șef, apoi și-a continuat drumul spre bufet.

— Deci, până la urmă, ce fotografii folosim în ediția de mâine? a întrebat Pelle Oscarsson, micșorând portretul Christinei Furhage.

Annika a înghițit ultima gură de cafea din pahar.

— O să ne uităm peste ce avem în arhivă împreună cu ceilalți colegi, i-a spus ea, dar mai întâi trebuie să așteptăm să se întoarcă toți în redacție.

Și-a aruncat paharul de plastic în coșul secretarei, apoi s-a dus în biroul ei și a închis ușa. Sosise vremea telefoanelor. Mai întâi voia să stea de vorbă cu sursa ei din poliție, care lucra în tura de zi. A format numărul său direct, ocolind centrala sediului de poliție. A avut noroc: polițistul i-a răspuns imediat.

— Cum ai aflat că datele ei personale au fost secretizate? a întrebat-o el.

— Când a aflat poliția că victima era Christina Furhage? i-a

răspuns Annika, ocolindu-i întrebarea.

Polițistul a oftat.

— La foarte puțin timp după ce-am ajuns la stadion, pentru că în tribună am dat de lucrurile ei… Dar bineînțeles că procedurile standard pentru stabilirea identității au durat mai mult. În cazuri dintr-astea nu prea te hazardezi, ca să nu greșești…

Annika a tăcut, dar când a văzut că polițistul nu mai spune nimic, l-a întrebat:

— Și acum cu ce vă ocupați?

— Facem tot felul de verificări… Și știm cu siguranță că n-a fost mâna Tigrului.

— Cum v-ați dat seama? l-a întrebat Annika pe un ton surprins.

— Nu pot să-ți spun, dar știm că n-a fost el. A fost mâna cuiva din interior, așa cum bănuiai încă de ieri.

— Îți dai seama că azi o să scriu un articol despre chestia asta, nu?

Polițistul a oftat încă o dată:

— Da, îmi dau seama… Oricum, mersi că ai păstrat secretul timp de douăzeci și patru de ore.

— Serviciu contra serviciu, a spus Annika.

— Și ce vrei la schimb?

— Să-mi spui de ce i-au fost secretizate datele personale.

— Pentru că în urmă cu trei ani sau patru ani a primit o scrisoare de amenințare. Se pare că a avut loc și un incident violent, dar n-a fost ceva serios.

— Ce incident?

— Nu pot să-ți dau detalii. Persoana în cauză nu a fost dată în judecată. Se pare că Furhage ar fi zis cam așa: „Nu vreau să-i ruinez viața. Toată lumea merită o a doua șansă”. S-a mulțumit să se mute și să ceară ca datele ei și ale familiei sale să fie secretizate, ceea ce a și obținut.

— Un gest foarte generos…, comentă Annika.

— Așa-i.

— Amenințările pe care le-a primit aveau vreo legătură cu Jocurile Olimpice?

— Nicidecum.

— Era vorba de o persoană pe care o cunoștea? Poate o rudă?…

Polițistul a ezitat:

— Da, s-ar putea spune și așa. Atacatorul avea motive pur personale, și tocmai de-aia nu vrem să facem public incidentul: ține de viața ei privată… în fine, până acum n-am găsit niciun indiciu care să ne facă să credem că atentatul de la stadion a fost un act terorist. Credem că atacul a fost îndreptat împotriva Christinei, dar asta nu înseamnă că făptașul e cineva din anturajul ei.

— O să interogați persoana care a amenințat-o?

— Am interogat-o deja.

Annika a clipit repede:

— Vasăzică nu stați degeaba… Și ce-ați aflat?

— N-am cum să-ți dau detalii, dar pot să-ți spun un singur lucru: în prezent, toată lumea este la fel de suspectă…

— La cine te referi când zici „toată lumea”?

— Poți să-ți dai seama și singură. E vorba de toată lumea care a avut de-a face cu ea. Să tot fie vreo patru-cinci sute de persoane. Multe dintre ele pot fi excluse de pe lista suspecților, dar n-am de gând să-ți spun care anume.

— Cred că-s destul de mulți cei care au carduri de acces pe stadion…, a insinuat Annika.

— Spune-mi câțiva dintre ei.

— Membrii Secretariatului Olimpic și cei ai Comitetului Olimpic Internațional, personalul de serviciu al stadionului, angajații firmelor de construcții de pe șantierul olimpic – electricieni, zidari, turnători –, angajații firmelor de transport și ai companiilor de pază, reporterii sportivi ai televiziunilor…

Polițistul n-a scos niciun cuvânt.

— Mă înșel? l-a întrebat Annika.

— Deloc. Ai dreptate: toți cei pe care i-ai pomenit au avut, au sau vor avea carduri de acces…

— Dar?…

— Dar n-o să poți intra pe stadion în miezul nopții doar cu ajutorul unui card de acces, i-a explicat el.

Annika își frământa creierii.

— Codurile de securitate! a spus ea după o clipă. Doar un număr restrâns de persoane a primit codurile astea!

— Da, dar deocamdată va trebui să păstrezi tăcerea în privința asta.

— Bine. Până când? Și cine are acces la coduri?

Polițistul a izbucnit în râs:

— Ești incorigibilă! Cercetările sunt în curs de desfășurare.

— E posibil ca alarmele stadionului să fi fost dezactivate?

— Iar ușile să fi fost descuiate?... Fii serioasă, Bengtzon! La celălalt capăt al firului s-au auzit două voci în fundal, apoi polițistul a acoperit receptorul cu mâna și a spus ceva.

— Trebuie să plec, i-a spus Annikăi, după ce a luat mâna de pe receptor.

— Încă ceva!

— Ce anume?

— Ce căuta Christina Furhage pe stadion în toiul nopții?

— Draga mea, asta chiar că-i o întrebare foarte dificilă! Vorbim mai încolo.

După ce a închis, Annika a sunat acasă, dar nu i-a răspuns nimeni. A sunat-o pe Anne Snapphane, dar i-a răspuns robotul. A sunat-o și pe Berit, dar i-a răspuns serviciul de mesagerie vocală. În schimb Patrik, un împătimit al mobilului, i-a răspuns. Avea obiceiul să răspundă ori de câte ori era sunat: odată îi răspunsese când era la duș.

— Sunt la Secretariatul Olimpic, a strigat el.

Așa vorbea de fiecare dată, pentru că, deși era încântat de telefoanele mobile, nu avea foarte mare încredere în ele, așa că întotdeauna striga în microfon, ca să fie sigur că e auzit.

— Berit ce face? l-a întrebat Annika, dându-și seama că și ea ridicase vocea.

— E cu mine. Strânge informații despre ultima noapte din viața Christinei Furhage, a strigat Patrik. Eu mă ocup de reacțiile celor din Secretariat.

— Și unde anume te afli acum? l-a întrebat Annika, străduindu-se să nu strige.

— Pe un coridor. Oamenii sunt foarte necăjiți, a urlat el.

Annika și i-a imaginat pe angajații Secretariatului stând în birourile lor cu ușile întredeschise și ascultând strigătele reporterului de la *Kvällspressen.*

— Am înțeles, i-a spus ea. Va trebui să pregătim un material despre ancheta poliției. Când te întorci în redacție?

— Peste vreo oră, a țipat el.

— Bine, vorbim când ajungi, i-a spus Annika, apoi a închis.

Nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

•

Evert Danielsson a închis ușa biroului său ca să nu mai audă țipetele reporterului care vorbea la mobil pe coridor. Peste o oră urma să înceapă ședința consiliului director, care era alcătuit din experți în mai multe domenii. Adevăratul for de decizie nu era nici consiliul onorific, nici comitetul reprezentanților, care avea mai ales rolul de a apărea în fața camerelor, ci tocmai acest consiliu director pe care Christina îl botezase: „orchestra mea”. În mod oficial, toate deciziile erau luate de consiliul onorific, dar era vorba de o simplă formalitate – grangurii din acest consiliu erau ca membrii parlamentului dintr-o țară cu un singur partid politic, în timp ce experții din consiliul director puteau fi asemuiți cu membrii comitetului executiv al partidului de guvernământ.

Șeful Secretariatului era agitat. Știa foarte bine că, după săvârșirea atentatului, făcuse mai multe greșeli. În primul rând, ar fi trebuit să convoace consiliul director cu o zi înainte, dar, până la urmă, șeful acestui organism fusese cel care convocase întrunirea – era o scăpare de neiertat din partea lui Danielsson. Unde mai pui că, în loc să convoace consiliul, șeful Secretariatului se trezise vorbind presei despre niște chestiuni care îi depășeau autoritatea. Pe de-o parte, spusese că era vorba despre un act terorist, iar pe de altă parte, dăduse detalii cu privire la reconstrucția tribunei de nord, deși știa că era o problemă care mai întâi trebuia dezbătută de consiliul director. Cu o zi înainte avusese loc o întâlnire informată a comitetului administrativ în care se discutase strategia de urmat; amploarea atacului făcuse ca întâlnirea să fie dominată de panică. Grupul reunit de șeful Secretariatului hotărâse să acționeze fără întârziere și să nu mușamalizeze nimic – hotărâseră să ia taurul de coarne. În așteptarea Christinei, hotărâseră ca purtătorul de cuvânt al Secretariatului să fie însuși Danielsson, nu cineva de la biroul de presă, astfel încât mesajul dat publicității să aibă mai multă greutate.

Dar comitetul administrativ nu deținea puteri executive. Deciziile nu puteau fi luate decât de consiliul director, din care făceau parte adevărații granguri: Ministerul Comerțului și Industriei (reprezentantul din partea guvernului), un consilier de frunte de la Consiliul Municipal al Stockholmului, directorii executivi ai firmelor implicate în organizarea Jocurilor, un expert din partea Comitetului Olimpic Internațional, doi

reprezentanți ai sponsorilor și un avocat specializat în drept internațional. Hans Bjällra, șeful consiliului director, era el însuși un reprezentant al guvernului – mai exact, era guvernatorul departamentului Stockholm. E drept, comitetul administrativ era rapid și eficient, dar avea o importanță cu totul neînsemnată în comparație cu consiliul director. Comitetul era alcătuit din câteva persoane care se ocupau de derularea proiectului: directorul economic, Evert Danielsson, Christina Furhage, Helena Starke, responsabilul cu telecomunicațiile, doi directori executivi adjuncți și Doris de la departamentul economic. Când se întruneau, rezolvau problemele practice repede și fără dificultăți, iar ulterior Christina avea grijă ca deciziile luate să fie aprobate de consiliul director. Comitetul administrativ se ocupa de cele mai variate probleme: piedici legale, chestiuni bugetare, strategii pentru protecția mediului, proiectele arenelor, infrastructură și tot felul de campanii publice.

Diferența era că, în ziua aceea, Christina nu avea să participe la întrunirea consiliului director și deci nu avea cum să le sprijine deciziile. Evert Danielsson știa că avea să iasă șifonat. Și-a așezat coatele pe birou, apoi și-a sprijinit capul în palme. În mintea lui stăruia un regret profund: „La naiba! La naiba!” Muncise atât de mult în ultimii ani! Chiar nu merita să treacă prin așa ceva! După câteva clipe, a izbucnit în plâns, iar lacrimile i se strecurau printre degete și cădeau pe documentele de pe birou, formând globușoare transparente care deformau scrisul și graficele. Dar lui Danielsson nu-i păsa.

•

Annika s-a așezat în fața computerului și s-a pus pe scris. A început prin a-și nota informațiile obținute de la sursa ei din cadrul poliției. Nu pomenea nimănui despre informațiile pe care le afla cu ajutorul „urechilor” ei – așa își poreclise sursele neoficiale. Nu înregistra niciodată conversațiile pe care le purta cu acestea, pentru că întotdeauna exista riscul să uite caseta în aparat și s-o găsească cineva. Așa că își făcea însemnări într-un carnețel, iar imediat după aceea scria tot ce aflase într-un fișier electronic pe care îl salva pe o dischetă. Annika păstra toate aceste dischete într-un sertar al biroului pe care îl ținea tot timpul încuiat. Avea grijă ca, de fiecare dată, să rupă și să arunce foile pe care își făcea însemnări. Nu împărtășea

niciodată colegilor aceste informații și nu se folosea de ele în cadrul conferințelor de presă. La nevoie, singura persoană căreia i le comunica era Anders Schyman, redactorul-șef.

Nu-și făcea iluzii cu privire la motivul real pentru care aceste informații îi erau încredințate ei, iar nu altcuiva. Nu le primea pentru că era mai bună sau mai cunoscută decât alți reporteri, ci pur și simplu pentru că era demnă de încredere. În plus, avea un cuvânt greu de spus în redacția tabloidului *Kvällspressen*, așa că ori de câte ori poliția voia să dea publicității anumite informații, cel mai nimerit era să ia legătura cu Annika. Scurgerile de informații de acest fel aveau nenumărate cauze, însă motivul cel mai important pentru care poliția – dar și alte organizații – furnizau date confidențiale era cât se poate de simplu: polițiștii voiau ca mass-media să prezinte versiunea lor asupra evenimentelor. Mai ales când aveau loc evenimente tragice, televiziunile și ziarele aveau tendința de a sări direct la concluzii. O scurgere de informații controlată oferea poliției șansa de a preîntâmpina măcar interpretările cele mai eronate ale presei.

În anumite medii jurnalistice, se susținea că reporterul are obligația morală de a publica toate informațiile pe care le deține. Acesta nu trebuia să uite niciodată că este reporter. Reporter înainte de orice și nimic altceva decât un reporter. Asta însemna că trebuia să-ți dai în vileag vecinii, pe soacră-ta sau pe prietenii copiilor tăi. Ba chiar și pe Moș Crăciun, dacă aflai că era ceva în neregulă cu el. Pur și simplu nu aveai voie să stai de vorbă cu un polițist sau cu un politician și să nu dai publicității informațiile obținute de la ei. Annikăi i se părea că ideea asta era o porcărie; ea era în primul rând o ființă umană, apoi o mamă, apoi o soție și abia după aceea o angajată la *Kvällspressen.* Nu considera că reporterul este un fel de corespondent special al lui Dumnezeu sau al cine știe cărei puteri supranaturale. De asemenea, învățase din proprie experiență că reporterii cu cele mai nobile și mai generoase principii erau cei mai mari nenorociți. Tocmai de aceea nu o deranja deloc dacă cei din jur făceau tot felul de speculații pe marginea surselor de care se folosea și strâmbau din nas când venea vorba de metodele ei de investigație. Pentru ea, meseria de reporter era importantă, ceea ce era mai mult decât suficient.

După ce a pus discheta în sertarul cu cheiță, a scris un articol despre vizita la Bertil Milander. Era un text scurt și la obiect, care îl prezenta pe Milander într-o lumină favorabilă; Annika a precizat că vizita a avut loc la propunerea lui și că acesta a vorbit în termeni elogioși despre Christina, însă nu a scris nimic despre fiica lor. După ce a terminat, a copiat articolul într-un dosar special de pe serverul redacției.

Apoi s-a ridicat de pe scaun și a început să umble prin colivia ei de sticlă; biroul Annikăi era situat între departamentul de sport și cel de știri, iar pereții despărțitori erau făcuți din geam. Singura lumină naturală care ajungea la ea era cea care reușea să se strecoare prin cei doi pereți ai biroului de alături. Ca să nu mai aibă impresia că lucrează într-un acvariu și ca să se ferească de privirile colegilor, predecesorul ei montase niște draperii albastre dintr-un material greu de identificat. Probabil că trecuseră vreo cinci ani de când acele bucăți de material nu mai fuseseră spălate, scoase la aerisit sau pur și simplu luate în seamă de cineva. La început poate că fuseseră elegante, dar acum arătau jalnic. Annika și-ar fi dorit să se ocupe cineva de draperiile din biroul ei și era sigură de un lucru: ea nu avea să se atingă de ele.

A deschis ușa și s-a uitat spre biroul secretarei, care se afla chiar lângă acvariul ei. Bineînțeles că Eva-Britt Qvist plecase acasă fără să-i spună nimic. Materialul strâns de ea se afla pe birou, rânduit în teancuri însemnate cu hârtiuțe galbene. Annika s-a așezat pe birou și, mânată de curiozitate, a început să răsfoiască materialul la întâmplare. Dumnezeule, ce mult se publicase despre femeia aceea! A luat în mână primele pagini scoase la imprimantă dintr-un teanc pe a cărui hârtiuță galbenă scria: „Prezentare generală”, și s-a pus pe citit. Era un lung interviu apărut în ediția de duminică a unui cotidian național; un material cald și inteligent care chiar reușea să ofere o imagine a personalității Christinei Furhage. Întrebările erau tăioase și la obiect, iar răspunsurile ei, succinte și inteligente. Dar interviul se învârtea în jurul unor subiecte impersonale: bugetul Olimpiadei, teorii cu privire la organizarea unor astfel de evenimente, șansele femeilor de a face carieră în ziua de azi și importanța sportului pentru definirea identității naționale. Annika a parcurs interviul în diagonală și a observat că Furhage reușea să evite orice detaliu care, într-un fel sau altul,

ținea de viața ei personală.

În fine, era vorba despre un interviu apărut într-un cotidian național care nu era interesat de viața personală a Christinei, ci doar de cea publică, și care nu acorda importanță decât lucrurilor clare, masculine și corecte din punct de vedere politic, omițând tot ce era interesant, emoțional sau feminin. A pus deoparte foile și a răsfoit teancul în căutarea interviurilor apărute în suplimentele scoase de *Kvällspressen.* Bineînțeles că a dat imediat peste câteva care conțineau și nelipsita casetă cu date personale. Nume: Christina Furhage, familie: soț și un copil, locuință: casă în Tyresö, venituri: ridicate, fumătoare: nu, băutoare: da (vin și cafea), cea mai mare calitate: numai cei din jur pot decide, cel mai mare defect: numai cei din jur… Annika a răsfoit mai multe interviuri și a observat că răspunsurile din casetă erau aceleași în cei patru ani de când datele personale ale lui Furhage fuseseră secretizate. În niciunul dintre ele nu se menționa numele soțului sau cel al copilului, iar șefa Comitetului spunea de fiecare dată că locuiește într-o casă din Tyresö. A dat și peste un articol vechi de șase ani în care spunea că pe ceilalți membri ai familiei sale îi chema Bertil și Lena. Vasăzică pe fiica ei o chema Lena; probabil că numele ei de familie era Milander.

A lăsat deoparte teancul cu date personale și l-a luat la răsfoit pe cel mai subțire, pe a cărui hârtiuță galbenă stătea scris: „Conflicte”. Nu părea să se fi certat cu multă lume. Primul articol era despre disputa cu un sponsor care hotărâse să-și retragă finanțarea și nu avea nicio legătură cu Furhage. Dar numele ei era menționat o dată în text și de aceea fusese semnalat de calculator ca fiind relevant. Următorul articol era despre o demonstrație care trăgea un semnal de alarmă cu privire la efectele asupra mediului produse de construirea stadionului olimpic. Annika simțea că se enervează. Erau texte care nu aveau legătură directă cu șefa Comitetului. Eva-Britt făcuse o treabă de mântuială. Ar fi trebuit să elimine articolele de acest gen – exact asta era sarcina celui care se ocupa de cercetare într-un departament de Investigații. Trebuia să selecteze materialul din arhivă astfel încât reporterii cu multe treburi pe cap să nu mai piardă timpul. Annika a luat teancul și l-a răsfoit în grabă: demonstrații, proteste și… un articol de opinie. Annika s-a oprit. Oare despre ce era vorba în acel

editorial? A scos o tăietură din ziar de la fundul teancului; titlul era: „Șefa Comitetului Olimpic concediază o secretară din pricina unei aventuri”.

Annika și-a dat seama imediat că articolul fusese publicat de *Kvällspressen.* Apăruse cu șapte ani înainte. O tânără fusese obligată să-și părăsească postul de la proaspăt înființatul Secretariat Olimpic, pentru că avusese o aventură amoroasă cu unul dintre superiori. „Mi se pare o decizie umilitoare și complet demodată”, declarase femeia reporterului de la *Kvällspressen.* Christina Furhage a declarat că femeia nu fusese concediată, ci plecase de la Secretariat pentru că i se terminase contractul. Eliberarea ei din post nu era legată de nicio aventură amoroasă. Punct. În articol nu era pomenit numele femeii și nici cel al superiorului. *Kvällspressen* era singurul ziar care publicase ceva despre acest subiect. Annikăi nu i se părea surprinzător: în fond, nu era mare lucru. Acesta era singurul conflict al lui Furhage despre care se scrisese în ziare. Annika a tras concluzia că era o șefă extraordinară și o femeie cu foarte bune abilități organizatorice. Preț de câteva clipe, s-a gândit la nenumăratele articole cu privire la conflictele din redacția tabloidului pentru care lucra – și nu puteau spune că era un loc de muncă nasol.

— Ai dat peste ceva interesant? a întrebat-o Berit, care s-a apropiat de ea pe la spate.

Annika s-a ridicat în picioare.

— Ce bine că te-ai întors! Nu, nimic deosebit. Sau cine știe… Furhage a concediat o tânără angajată pentru că a avut o aventură cu superiorul ei. N-ar fi rău să ținem minte chestia asta… Tu ce-ai aflat?

— Destul de multe. Vrei să-ți povestesc pe scurt?

— Mai bine așteptăm să se întoarcă și Patrik, a spus Annika.

— Sunt aici! a strigat Patrik din biroul redactorului foto. Nu trebuie decât să… a dat el să le explice, apoi s-a dus să rezolve cine știe ce treabă.

— Hai la mine, a spus Annika.

Berit s-a dus mai întâi la biroul ei ca să-și lase paltonul și geanta, apoi a intrat în biroul Annikăi și s-a așezat pe canapeaua cea veche, ținând într-o mână carnetul cu însemnări, iar în cealaltă, un pahar de cafea de la automatul din redacție.

— Am încercat să aflu cât mai multe despre ultimele ore din viața Christinei Furhage. Vineri seara, Secretariatul a organizat o petrecere de Crăciun la un restaurant din centrul Stockholmului. Christina a stat acolo până aproape de miezul nopții. Am fost la restaurant și-am stat de vorbă cu chelnerii. Am vorbit și cu Evert Danielsson, șeful Secretariatului.

— Foarte bine, a spus Annika. Și ia zi, ce-a făcut Christina în noaptea aia?

Berit s-a uitat pe însemnările din carnet:

— Christina a ajuns destul de târziu la restaurant, mai exact, după ora zece. Ceilalți invitați mâncaseră deja – se serviseră mâncăruri cu specific basc. Cu puțin înainte de miezul nopții, șefa Comitetului a plecat de la restaurant împreună cu o colegă pe nume Helena Starke, iar după aceea, n-a mai văzut-o nimeni.

— Explozia a avut loc la ora trei și șaptesprezece minute, ceea ce înseamnă că deocamdată nu știm nimic despre ultimele trei ore din viața ei, a intervenit Annika. Helena Starke are de spus ceva?

— Până una-alta, nimic. Nu i-am găsit numărul în cartea de telefon. Locuiește în Insula de Sud, dar n-am avut timp să dau o fugă până la ea acasă.

— Starke e un martor important, va trebui să stăm de vorbă cu ea, a spus Annika. Altceva? Ce-a făcut Furhage înainte să meargă la petrecerea de Crăciun?

— Danielsson crede că a stat la birou, dar nu-i sigur. Se pare că petrecea foarte mult timp la serviciu: paisprezece, cincisprezece ore pe zi.

— O superfemeie! a șoptit Annika, amintindu-și cât de mult o lăudase Bertil Milander pentru munca pe care o făcea și acasă.

— Cine o să scrie articolul despre viața Christinei Furhage? a întrebat Berit.

— Unul dintre stiliștii desăvârșiți de la departamentul de Analize sociale. Am fost în vizită la familia ei, dar n-am reușit să aflu mare lucru. În fine, un episod destul de neplăcut…

— Ce vrei să spui?

Annika a stat pe gânduri preț de o clipă:

— Bertil, soțul ei, e bătrân și cărunt… Era foarte dezorientat. Mi-a făcut impresia că pe soția lui mai mult o admira decât o iubea. Iar fiica lui a intrat în salon plângând și țipând, după

care ne-a spus că-i pare bine că a murit maică-sa…

— Serios?

— Cum merge treaba? a întrebat Patrik, intrând în birou.

— Destul de bine, i-a răspuns Annika. Tu ce-ai aflat?

— Niște chestii extraordinare, a spus el, așezându-se lângă Berit. Până acum poliția a descoperit o sută douăzeci și șapte de bucățele din cadavrul Christinei Furhage.

Berit și Annika au strâmbat din nas.

— E dezgustător! Nu poți publica chestia asta! a strigat Annika.

Tânărul reporter a zâmbit ușor, păstrându-și calmul.

— Au găsit sânge și dinți împrăștiați până lângă intrarea principală, care se află la câteva sute de metri de locul exploziei.

— Simt că mi se face rău…, a spus Annika. Ai aflat și chestii mai grețoase?

— Polițiștii încă n-au descoperit ce explozibil a fost folosit. Sau poate că nu vor să spună nimic.

— Deci până la urmă despre ce o să scrii?

— Am discutat cu un polițist foarte amabil despre mersul anchetei. Aș putea scrie despre chestia asta.

— Bine, i-a răspuns Annika. Am și eu niște informații despre anchetă. Tu ce-ai aflat?

Patrik s-a aplecat în față, iar ochii îi străluceau.

— Polițiștii caută laptopul Christinei Furhage. Au aflat că vineri noaptea avea la ea un laptop – așa a declarat o tipă care lucrează la Secretariat. Dar, pur și simplu, a dispărut: n-a fost găsit printre rămășițele din tribună. Poliția crede că l-a luat atentatorul.

— Sau poate că a fost făcut țăndări de explozie, a intervenit Berit.

— N-au găsit nicio bucățică din el, i-a explicat Patrik. Computerul pur și simplu a dispărut, iar până una-alta poliția încearcă să-i dea de urmă.

— Altceva? l-a întrebat Annika.

— Poliția se gândește să ceară ajutorul Interpolului ca să-l prindă pe Tigru.

— N-a fost mâna Tigrului, ci a cuiva din interior, l-a lămurit Annika. Poliția n-are niciun dubiu în privința asta.

— Și cum de-s așa siguri? a întrebat Patrik pe un ton

surprins.

Annika și-a adus aminte că promisese să nu spună nimic despre codurile de securitate:

— Crede-mă! Am aflat de la o sursă de încredere. Altceva?

— Am vorbit cu angajații Secretariatului Olimpic. Sunt în pragul unei crize colective. Se pare că pentru ei Furhage era un fel de personaj mesianic. Toată lumea plânge, inclusiv Evert Danielsson: l-am auzit prin ușa biroului său. Nu știu cum or să se descurce fără ea. Se pare că Furhage avea toate calitățile din lume.

— Și de ce ești atât de surprins? l-a întrebat Berit. Ți se pare imposibil ca o femeie de șaizeci de ani să fie iubită și apreciată?

— Nu, deloc. Dar chiar în halul ăsta?

— Christina Furhage a avut o carieră extraordinară, a spus Berit, și s-a achitat cu brio de sarcinile care îi reveneau în calitate de șefă a Comitetului Olimpic. Când o femeie reușește să deruleze de la început până la sfârșit un proiect de o asemenea anvergură, poți să fii sigur că este o femeie ieșită din comun. Știi ce înseamnă Jocurile Olimpice? Înseamnă douăzeci și opt de campionate mondiale care se desfășoară simultan!

— Realizările sale sunt ieșite din comun numai pentru că era femeie? a întrebat-o Patrik, vrând s-o tachineze.

Lui Berit chiar i-a sărit țandăra:

— Oare ai să te maturizezi vreodată?

Patrik s-a ridicat în picioare și a strigat:

— Cum adică? Ce naiba vrei să spui?

Annika s-a gândit să-și sprijine colega:

— Patrik, tu ești bărbat, așa că nu ești afectat de nedreptățile la care sunt supuse femeile. Bineînțeles că e mai greu pentru o femeie decât pentru un bărbat să se mențină într-o funcție precum cea a Christinei Furhage, la fel cum unui surdomut i-ar fi mai dificil decât unei persoane cu facultățile intacte. A fi femeie echivalează cu a avea un handicap… Ai mai aflat ceva?

Patrik era uluit:

— De ce zici că a fi femeie echivalează cu a avea un handicap?

Atmosfera devenea din ce în ce mai tensionată, așa că Annika a hotărât să nu aprindă spiritele și mai tare:

— Ai mai aflat ceva?

Patrik și-a răsfoit însemnările:

— Ancheta poliției… Secretariatul Olimpic în stare de șoc… Nu, asta-i tot.

— Bine, atunci Berit o să se ocupe de ultima zi din viața Christinei. Eu o să scriu despre familia ei și o să-ți dau o mână de ajutor la articolul despre anchetă. Ne-am înțeles, da?

Cei trei s-au despărțit fără să-și mai spună nimic. „Începe să se vadă că suntem foarte tensionați”, s-a gândit Annika, apoi a pornit radioul ca să asculte știrile de la șase fără un sfert. Bineînțeles că materialul cel mai consistent era dedicat Christinei Furhage, una dintre cele mai puternice și mai cunoscute femei din Suedia. Buletinul a început cu o prezentare a vieții și activității sale, apoi a urmat un comentariu pe marginea efectelor acestei tragedii asupra organizării Jocurilor și asupra lumii sportului, în general. După cum era de așteptat, Samaranch a retractat declarația pe care o făcuse tabloidului rival. După unsprezece minute, au precizat, în cele din urmă că Furhage fusese asasinată. Așa procedau întotdeauna cei de la radioul național: mai întâi prezentau tot ce era drăguț, general și impersonal, iar abia apoi – dar nu întotdeauna – menționau lucrurile neplăcute și îngrijorătoare. Dacă prezentau o crimă, se concentrau aproape întotdeauna asupra unei chichițe legale, evitând să vorbească despre victimă, despre familia acesteia sau despre criminal. Dar ar fi fost în stare să difuzeze șaptesprezece reportaje despre echipamentul cu ajutorul căruia fusese examinat creierul criminalului – era vorba despre știință, deci despre un subiect nobil. Annika a scos un oftat. Buletinul de știri a menționat în treacăt și articolul ei din ultima ediție a tabloidului, în care dădea la iveală faptul că Furhage fusese amenințată și că datele personale îi fuseseră secretizate; dar era o știre căreia nu i se dădea mare importanță. Annika a oprit radioul și a strâns materialul de care avea nevoie pentru ședința de redacție din biroul lui Anders Schyman. Se simțea epuizată. Ingvar Johansson se purtase ciudat toată ziua: era prost dispus și irascibil. Annika și-a dat seama că-l deranjase cu ceva, dar habar n-avea cu ce anume. Iar acum nu reușea să dea de el.

Anders Schyman vorbea la telefon; tonul său te făcea să te gândești că la celălalt capăt al firului se afla un copil. Pelle, redactorul foto, deja luase loc la masa de conferințe, având în față un teanc de foi. Annika s-a apropiat de fereastră și s-a uitat

la reflecția ei în geam. A dus palma la frunte ca să blocheze lumina din birou, apoi și-a apropiat foarte mult ochii de geam și a reușit să vadă afară. Era beznă. Luminile gălbui ale Ambasadei Rusiei semănau cu niște picături aurii care pluteau pe o mare întunecată. Chiar și acea bucățică din Rusia era mohorâtă și amenințătoare. Geamul era atât de rece, încât Annika a început să tremure.

— *Alles gut*? a ciripit dintr-odată Jansson, care se trezise de puțină vreme. După noaptea asta, o să fiu liber trei ture, a adăugat el, vărsând încă un pic de cafea pe mocheta redactorului-șef. Unde naiba e Ingvar Johansson?

— Chiar aici. Începem?

Annika a luat loc și a observat că Ingvar părea hotărât să fie vioara întâi – vasăzică îl deranjase faptul că Annika vorbise prea mult la ședința anterioară.

— Da, hai să-i dăm bice! a spus Anders Schyman, punând receptorul în furcă. Ce materiale avem și ce punem pe prima pagină?

Ingvar Johansson a împărțit tuturor câte o listă și, în același timp, a început să vorbească:

— Cred că pe prima pagină ar trebui să punem materialul lui Nils Langeby, din care reiese că poliția n-are niciun dubiu c-ar fi vorba de un atac terorist. Se pare că, în prezent, polițiștii încearcă să dea de urma unui grup terorist din altă țară.

Annika a înmărmurit. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Despre ce tot vorbești? a intervenit ea. Nils a fost în redacție azi? Habar n-aveam. Cine l-a chemat?

— Nu știu, i-a răspuns Ingvar Johansson pe un ton iritat. Am presupus că tu: doar ești șefa lui.

— Dar cine i-a zis c-ar fi vorba de un atac terorist? a întrebat Annika, reușind cu greu să-și controleze tonul.

— De ce-ar fi obligat să-și divulge sursele? Tu nu faci niciodată chestia asta, i-a răspuns Ingvar Johansson.

Annika simțea că-i năvălește sângele în obraji. Toți cei din jurul mesei se uitau la ea. Dintr-odată și-a dat seama că era singura femeie din birou.

— Va trebui să ne armonizăm articolele, a spus ea cu un tremur în glas. Potrivit informațiilor mele, lucrurile stau exact pe dos: poliția crede că n-a fost vorba de un act terorist. Atacul a fost îndreptat împotriva Christinei Furhage.

— Cum adică? a întrebat Ingvar Johansson.

Annika știa că se afla între ciocan și nicovală. Ar fi putut să dezvăluie informațiile pe care le aflase, caz în care Jansson și Ingvar Johansson i-ar fi cerut să scrie un articol despre codurile de securitate, pentru că niciun redactor de știri din lume n-ar fi trecut sub obroc un subiect atât de interesant. Sau ar fi putut să tacă mâlc, dar nu era o soluție acceptabilă, pentru că și-ar fi știrbit credibilitatea. Așa că a ales repede o a treia variantă.

— O să stau de vorbă încă o dată cu sursa mea, a spus ea.

Anders Schyman s-a uitat la ea cu un aer întrebător.

— Să nu ne pripim, a spus el. Să mai așteptăm puțin înainte să hotărâm dacă îmbrățișăm sau nu ipoteza teroristă. Haideți să mergem mai departe.

Annika n-a mai spus nimic, așteptând ca Ingvar Johansson să continue, ceea ce acesta a făcut cu dragă inimă.

— O să scoatem un supliment dedicat în întregime Christinei Furhage: viața ei, în cuvinte și imagini. Multă lume vrea să-i aducă un omagiu: regele, prim-ministrul, Samaranch, Casa Albă, sportivi, femei celebre și personalități din lumea televiziunii. Toți vor să spună cât de mult au apreciat-o. Va fi un grupaj consistent și convingător…

— Și cu suplimentul sportiv cum rămâne? a întrebat Anders Schyman aproape în șoaptă.

Ingvar Johansson nu știa ce să zică:

— Păi… În locul suplimentului sportiv, o să-l scoatem pe cel în memoria Christinei Furhage. Vor fi șaisprezece pagini color… Și o să adăugăm două pagini la secțiunea sportivă obișnuită.

— Șaisprezece pagini color? a întrebat Anders Schyman pe un ton nedumerit. Asta înseamnă că multe dintre paginile color ale ediției obișnuite vor fi tipărite alb-negru… Deci mâine o să scoatem un ziar aproape în întregime alb-negru, nu-i așa?

Ingvar Johansson se înroșise:

— Păi, da… cam așa…

— Și eu de ce n-am fost informat? a întrebat redactorul-șef pe un ton calm. Am fost aici aproape toată ziua. Ai fi putut veni la mine oricând ca să discutăm despre problema asta.

Redactorul de știri arăta de parcă și-ar fi dorit ca în podeaua biroului să se cască o gaură prin care să dispară cu totul.

— Nu știu ce să spun, a răspuns el. Totul s-a petrecut atât de

repede…

— Foarte rău! a spus Schyman. Pentru că n-o să scoatem un supliment color despre Christina Furhage. Nu era chiar atât de cunoscută și iubită. Într-adevăr, a fost o femeie de succes, foarte apreciată de către anumiți oameni, dar n-a fost nici membră a familiei regale, nici vedetă de televiziune. Și nici n-a fost aleasă de suedezi în vreo funcție publică. Paginile în memoria ei vor fi inserate în ediția obișnuită. Așa că ia-ți gândul de la suplimentul omagial și mărește numărul de pagini al ediției obișnuite. Iar suplimentul sportiv o să apară ca de obicei.

Ingvar Johansson stătea cu capul plecat.

— Ce mai avem? a întrebat redactorul-șef.

Nimeni n-a scos o vorbă. Annika aștepta în tăcere să-i vină rândul. Era o situație foarte neplăcută.

— Bengtzon?

Annika s-a îndreptat de spate și s-a uitat pe foile cu care venise.

— Putem să pregătim un material consistent despre ancheta poliției. Patrik a aflat că laptopul lui Furhage n-a fost găsit nicăieri, iar potrivit sursei mele de încredere, în spatele atacului se află cineva din interior…

Apoi a tăcut, dar, întrucât n-a intervenit nimeni, a continuat:

— Berit se ocupă de ultimele ore din viața lui Furhage. Iar eu am fost în vizită la familia ei.

— Ah, da? Și cum a fost? a întrebat Schyman.

Annika a stat un pic pe gânduri, apoi a spus:

— Soțul Christinei era destul de răvășit – cam asta o să scriem. Iar fiica lor părea ieșită din minți, așa că n-o să scot o vorbă despre ea. Dar, de fapt, întrebarea e asta: chiar trebuie să scriem ceva despre familia Christinei? Ne-am putea expune multor critici fie și numai pentru că am luat legătura cu soțul ei.

— Te-ai folosit de vreo stratagemă ca să stai de vorbă cu el? a întrebat-o redactorul-șef.

— Nicidecum!

— Ți s-a părut că opune rezistență?

— Nu, deloc. El ne-a cerut să-i facem o vizită ca să ne povestească despre Christina. În fine, n-am aflat mare lucru de la el, dar am scris deja un articol și l-am pus pe server.

— Avem vreo fotografie cu el? a întrebat Schyman.

— Da, Henriksson a făcut una extraordinară, a intervenit Pelle Oscarsson. Soțul Christinei stă lângă fereastră, iar lacrimile îi strălucesc pe gene. E minunată!

Schyman i-a aruncat editorului foto o privire inexpresivă.

— Vreau să văd și eu fotografia înainte să fie dată la tipar.

— Bineînțeles, i-a răspuns Pelle Oscarsson.

— Aș vrea să mai discutăm o problemă, a spus Schyman. Și cred că ăsta e momentul cel mai potrivit.

Și-a trecut degetele prin păr, lăsându-l ciufulit, apoi a dat să bea o gură de cafea, dar s-a răzgândit, ceea ce, dintr-un motiv sau altul, i-a dat fiori Annikăi: oare ce greșeală făcuse de data asta?

— *There's a killer on the loose*[13], a spus redactorul-șef, citând faimoasa piesă rock din anii șaptezeci. Vreau ca toți să fim conștienți de lucrul ăsta atunci când publicăm fotografii și interviuri cu oameni care au fost apropiați de Christina Furhage. Cele mai multe crime sunt comise de persoane din anturajul victimei. Se pare că așa s-a întâmplat și în cazul ăsta: atentatorul ar putea fi cineva care voia să se răzbune pe Christina.

A făcut o pauză și s-a uitat pe rând la cei din jurul mesei, dar nimeni n-a scos niciun cuvânt.

— Cred că știți la ce mă refer, a continuat el. Mă gândesc la cazul Bergsjö. Vă amintiți de el? E vorba despre fetița care a fost ucisă într-o pivniță. Toată lumea o compătimea pe mama îndurerată, iar principalul suspect era tatăl. Până la urmă s-a dovedit că mama o omorâse.

A preîntâmpinat protestele celor de față cu un gest al mâinii.

— Da, știu, nu suntem polițiști și nu e treaba noastră să-i judecăm pe ceilalți, dar cred că ar fi bine să ținem minte cu toții acest caz.

— Potrivit statisticilor, e posibil ca în spatele atentatului să se afle soțul Christinei, a spus Annika pe un ton sec. De cele mai multe ori, femeile sunt omorâte de soții sau iubiții lor.

— Crezi că așa s-a întâmplat și în cazul Christinei?

Annika a căzut pe gânduri preț de câteva clipe:

— Bertil Milander e bătrân și gârbovit. Cu greu mi-l pot

[13] *There's a killer on the loose* („Un criminal umblă nestingherit printre noi"), vers din piesa „Killer on the Loose" a formaţiei irlandeze Thin Lizzy.

închipui umblând noaptea pe stadioane cu explozibili în brațe, dar se prea poate să n-o fi făcut el însuși. Poate că a angajat pe cineva să se ocupe de treaba asta.

— Ar fi și alți posibili suspecți? Care dintre angajații Secretariatului ar putea fi bănuiți?

— Evert Danielsson, șeful Secretariatului, i-a răspuns Annika. Directorii diverselor departamente: Acreditări, Transport, Arene, Evenimente, Administrația satului olimpic. Deci ar fi câteva persoane. Ar putea fi și Hans Bjällra, șeful consiliului director. Unde mai pui că din consiliul ăsta fac parte atât politicieni locali, cât și miniștri…

Schyman a scos un oftat:

— Bine, n-are niciun rost să ne batem capul cu chestia asta. Ce avem pentru restul ziarului?

Ingvar Johansson a enumerat celelalte subiecte: o cântăreață pop care primise autorizație să construiască o seră cu plante ornamentale în ciuda protestelor vecinilor, un motan care scăpase cu viață după ce fusese învârtit de cinci mii de ori de o mașină de uscat rufe cu tambur, o victorie senzațională într-o cursă de cai, un record de audiență înregistrat sâmbătă de TV1.

Ședința s-a încheiat imediat după aceea, iar Annika s-a întors repede în biroul ei și a închis ușa. Se simțea amețită, atât pentru că nu mâncase la prânz, cât și pentru că luptele de putere din timpul ședințelor o consumau psihic. S-a apropiat de scaun, sprijinindu-se de birou. Imediat după ce s-a așezat, a auzit ciocănituri în ușă. Era redactorul-șef:

— Ce-a spus sursa ta?

— Că atentatul a fost pus la cale de o singură persoană, i-a răspuns Annika, trăgând sertarul de jos al biroului: dacă n-o înșela memoria, lăsase acolo un cozonăcel cu scorțișoară.

— Și că a fost îndreptat împotriva Christinei Furhage?

Cozonăcelul era mucegăit.

— Exact! Deci nu împotriva Jocurilor Olimpice. Sursa mea e sigură că așa stau lucrurile, pentru că cineva a folosit codurile de securitate ca să dezactiveze sistemul de alarmă, după care a intrat în stadion. Codurile nu erau cunoscute decât de un număr foarte mic de persoane. Iar amenințările pe care le primise Christina în urmă cu ceva vreme nu aveau nicio legătură cu Olimpiada; veneau din partea unei persoane apropiate.

Redactorul-șef a fluierat ușor:

— Despre câte dintre chestiile astea ai voie să scrii?

Annika a făcut o grimasă:

— Despre niciuna. E greu să publicăm ceva despre amenințările grave pe care le-a primit familia Christinei. Ar trebui ca soțul și fiica ei să facă niște comentarii, dar nu vor – i-am întrebat astăzi. De asemenea, am promis sursei mele că n-o să public nimic despre codurile de securitate. Singurele indicii pe care le are poliția în momentul de față sunt codurile și laptopul dispărut.

— Mă rog, așa ți-a spus sursa ta din poliție, a comentat Schyman. N-ai de unde ști dacă ți-a spus tot.

Annika a plecat capul.

— Dau o fugă până la Nils Langeby, a continuat redactorul-șef. Vreau să aflu ce-i cu articolul ăla. Să nu pleci nicăieri. Mă întorc imediat.

Schyman s-a ridicat în picioare, a ieșit din birou și a închis ușa. Annika a rămas pe scaun, cu mintea golită și cu stomacul și mai gol. Dacă nu punea ceva în gură, sigur avea să leșine.

•

Thomas și copiii au ajuns acasă pe la șase și jumătate. Toți trei erau uzi, epuizați și extrem de fericiți. În timp ce se întorceau din parc, Ellen mai avea puțin și adormea pe sanie, dar au mai cântat ceva și s-au bătut încă o dată cu bulgări de zăpadă, iar fetița a izbucnit iarăși în hohote de râs. După ce au intrat în casă, s-au prăvălit cu toții pe podeaua din hol și s-au ajutat unul pe altul să-și dea jos hainele ude. Ellen și Kalle l-au ajutat pe Thomas să-și dea jos cizmele, trăgând fiecare de câte una dintre ele. Văzând că nu reușesc, cei doi copii au tras în direcții opuse până când tatăl lor s-a prefăcut c-ar fi fost rupt în două. Apoi Thomas i-a băgat pe amândoi în cada cu apă fierbinte și i-a lăsat să se bălăcească în voie, iar el s-a dus în bucătărie să pregătească niște budincă cu griș. Acesta era cel mai potrivit meniu pentru serile de duminică: budincă cu multă scorțișoară și zahăr, plus sendvișuri cu jambon.

Thomas a profitat de ocazie ca s-o spele pe cap pe Ellen. A folosit ultimele picături din șamponul emolient al Annikăi, pentru că părul lung al fetiței se încurca foarte ușor și era greu de descâlcit. S-au îmbrăcat tustrei în halate de baie, au mâncat, apoi s-au băgat cu toții în pat și s-au uitat pe o bandă desenată

cu ursulețul Bamse[14]. Ellen a adormit după primele două pagini, dar Kalle a urmărit povestea până la sfârșit cu ochii larg deschiși.

— De ce tatăl lui Burr e tot timpul atât de rău? a întrebat el la sfârșit. Pentru că nu are o slujbă?

Thomas a căzut pe gânduri o clipă. Ar fi trebuit să poată răspunde, că doar era director la Asociația Autorităților Locale.

— Nu devii morocănos și rău numai pentru că nu ai slujbă, a spus el. Dar poți să rămâi fără slujbă dacă ești nepoliticos și rău la suflet. Nimeni nu vrea să lucreze cu un asemenea om, nu crezi?

Kalle s-a gândit preț de câteva clipe:

— Uneori, mama spune că sunt rău cu Ellen. Crezi c-o să obțin vreo slujbă?

Thomas și-a ridicat băiatul în brațe, i-a suflat ușor în părul încă ud și l-a legănat ușor înainte și înapoi, simțind căldura jilavă pe care o împrăștia trupușorul său prin capot.

— Ești un băiat minunat, iar când o să te faci mare o să obții orice slujbă vei vrea. Dar mama și cu mine ne întristăm când vedem că tu și Ellen vă certați. Uneori o cam tachinezi pe sora ta. Nu trebuie să tachinezi oamenii și nici să te cerți cu ei. Tu și Ellen vă iubiți unul pe altul, că doar sunteți frate și soră. Și cel mai bine e ca toată lumea să trăiască în bună înțelegere.

Kalle s-a făcut covrig, apoi și-a băgat degetul mare în gură.

— Te iubesc, tati!

Aceste cuvinte l-au umplut de bucurie pe Thomas:

— Și eu te iubesc, dragul meu. Vrei să dormi cu mine în pat?

Kalle a încuviințat din cap, iar Thomas i-a dat jos halatul jilav și l-a îmbrăcat cu pijamaua. Apoi a dus-o pe Ellen în pătuțul ei și i-a pus cămașa de noapte. A rămas preț de câteva clipe cu ochii țintă la ea – nu se mai sătura s-o privească. Semăna leit cu Annika, însă moștenise părul lui blond. Iar Kalle arăta la fel ca el când era mic. S-a gândit că avea doi copii minunați. Poate că era un gând banal, dar acesta era adevărul.

A stins veioza și a închis ușa cu grijă. În weekendul acela, Ellen și Kalle o văzuseră foarte puțin pe Annika. Pe Thomas îl deranja când lucra atât de mult. I se părea nesănătos ca Annika să se dedice muncii ei chiar și în zilele libere. Se lăsa absorbită

[14] Bamse: personaj de bandă desenată creat de Rune Andréasson în 1966.

de sarcinile de serviciu și toate celelalte lucruri din jurul ei deveneau secundare. Nu avea răbdare cu copiii și nu se gândea decât la subiectele despre care urma să scrie.

Thomas s-a dus în sufragerie, a luat telecomanda și s-a așezat pe canapea. Nu încăpea niciun dubiu că atacul cu bombă de la stadion și moartea Christinei Furhage erau evenimente extrem de importante. Marile posturi de televiziune – Sky, BBC și CNN – difuzau non-stop știri și reportaje pe această temă. Pe TV2 se transmitea o emisiune în memoria șefei Comitetului; invitații din studio discutau despre Olimpiadă și despre realizările Christinei, iar din când în când se difuzau fragmente din interviul pe care Britt-Marie Mattsson i-l luase cu un an în urmă. Christina Furhage era foarte inteligentă și amuzantă, așa că lui Thomas i-a făcut mare plăcere să urmărească interviul. Apoi și-a sunat soția, ca să afle dacă era în drum spre casă.

•

Berit și-a vârât capul în biroul Annikăi.

— Ai un minut liber?

Annika i-a făcut semn cu mâna să intre, iar imediat după aceea a sunat telefonul fix. A aruncat o privire pe ecran, iar după ce a văzut numărul a continuat să scrie.

— Nu răspunzi? a întrebat-o Berit.

— E Thomas. Vrea să afle când plec din redacție. Și o să-mi vorbească pe un ton foarte afectuos… Dacă nu răspund, o să fie încântat, pentru că o să creadă că deja am plecat.

Soneria telefonului fix s-a oprit și în câteva clipe din telefonul mobil al șefei sale s-a auzit o melodie care îi era foarte cunoscută lui Berit. Annika n-a schițat niciun gest, așteptând ca apelul să fie preluat de serviciul de mesagerie vocală.

— Nu reușesc să dau de Helena Starke, i-a spus Berit. N-am găsit-o în cartea de telefon. I-am rugat pe vecini să meargă la ușa ei și să sune sau să-i lase biletele în cutia poștală prin care s-o roage să ia legătura cu noi, dar până acum nu ne-a sunat. Și n-am timp să dau o fugă până la ea acasă. Trebuie să scriu despre viața Christinei Furhage…

— De ce? a întrebat-o Annika pe un ton surprins, oprindu-se din scris. Nu era vorba că de subiectul ăsta se ocupă cei de la Analize sociale?

Berit a zâmbit cu jumătate de gură:

— Da, dar pe stilistul desăvârșit care urma să scrie despre

Furhage l-a lovit brusc o migrenă când a aflat că Schyman a anulat suplimentul omagial… Așa că în trei ore trebuie să scriu un material elogios despre șefa Comitetului Olimpic.

— Ah, îmi pare rău, a spus Annika. Dar nu-ți face griji, o să trec eu pe la Starke în drum spre casă. Ai zis că locuiește în Insula de Sud, nu-i așa?

Berit i-a dat adresa Helenei Starke, apoi a ieșit din birou. Imediat după aceea, Annika a încercat să ia legătura cu sursa ei din poliție, dar n-a reușit. A scos un oftat prelung. Avea să scrie un articol despre ce aflase; nu mai putea tăinui multă vreme informațiile obținute de la polițist. Trebuia să recurgă la un tertip, dat fiind că nu putea folosi cuvintele „coduri de securitate”, însă articolul trebuia să cuprindă esențialul.

I-a ieșit mai bine decât se aștepta. Ipoteza de la care pornea era că atacul fusese pus la cale de către cineva din interior. Nu putea menționa faptul că sistemele de alarmă ale stadionului erau dezactivate și că niciuna dintre intrări nu fusese forțată. N-a menționat sursa din poliție, dar a precizat că, potrivit unor surse ale ei, toți cei care dețineau carduri de acces puteau pătrunde pe stadion în toiul nopții. A scris și că poliția alcătuia o listă a persoanelor care, cel puțin teoretic, s-ar fi putut afla în spatele atentatului. Așadar, articolul ei și cel al lui Patrik tratau două subiecte fierbinți. După aceea, a scris un articol separat în care preciza că poliția interogase deja persoana care o amenințase pe Christina Furhage cu doi ani mai înainte. Mai avea un pic și-l termina când s-a întors Anders Schyman.

— De ce m-oi fi făcut redactor-șef! a oftat el, apoi s-a așezat pe canapea.

— Ce facem? Trântim pe prima pagină un articol despre așa-zisa organizație teroristă internațională sau mergem împotriva ipotezei lansate de Secretariatul Olimpic? l-a întrebat Annika.

— Cred că Nils Langeby a luat-o razna. Susține că povestea cu teroriștii este adevărată, dar refuză să-mi divulge măcar una dintre sursele lui sau să-mi dezvăluie exact ce i-au spus.

— Și ce facem în cazul ăsta? a întrebat Annika.

— Ne axăm pe ipoteza omului din interior, bineînțeles. Dar aș vrea să citesc și eu materialul înainte să plece la tipar.

— E gata, îl am pe calculator, a spus Annika.

A deschis documentul, iar redactorul-șef s-a ridicat de pe

canapea și s-a apropiat de birou.

— Vrei să iei loc? l-a întrebat Annika.

— Nu, nu te deranja…

Anders Schyman a parcurs rapid textul.

— Limpede ca lumina zilei, a spus el, apoi a dat să plece. O să stau de vorbă cu Jansson.

— Ce-a mai zis Langeby? a întrebat Annika pe un ton calm.

Redactorul-șef s-a oprit și s-a uitat la ea cu un aer serios:

— Cred că Nils Langeby e pe cale să devină o mare problemă atât pentru tine, cât și pentru mine, i-a spus el, apoi a ieșit din cameră.

•

Helena Starke locuia pe Ringvägen, într-o bloc cu tencuială cafenie din anii douăzeci. Bineînțeles că blocul avea interfon, iar Annika nu știa ce număr să formeze. Și-a pus în ureche casca dispozitivului hands-free, a sunat la informații și a cerut numerele de telefon ale câtorva dintre locatarii blocului de pe Ringvägen, numărul 139.

— Nu vă putem da numere așa, la întâmplare, i-a spus operatorul pe un ton acru.

Annika a scos un oftat. Uneori reușea să afle numere în felul acesta, dar nu întotdeauna.

— Bine, atunci dați-mi, vă rog, numărul lui Andersson, care locuiește pe Ringvägen, la numărul 139.

— Arne Andersson sau Petra Andersson?

— Amândoi, i-a răspuns ea în grabă, apoi și-a notat numerele pe carnețel. Mulțumesc!

A format primul număr, dar n-a răspuns nimeni. Poate că omul deja se băgase în pat. Era aproape zece și jumătate. Petra i-a răspuns, dar părea cam iritată.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, a început Annika. Vreau să-i fac o vizită unei prietene care locuiește lângă dumneavoastră. Am tot sunat la interfon și nu răspunde, dar sunt sigură că-i acasă. Așa că încep să-mi fac griji…

— Cum o cheamă? a întrebat Petra.

— Helena Starke.

Petra a izbucnit în râs, și nu era un râs prietenos:

— Vasăzică îi faci o vizită Helenei Starke la ora zece și jumătate? Succes, fata mea! i-a urat ea, apoi i-a dat codul de la interfon.

„Ce-o fi vrut să spună femeia asta?”, s-a întrebat Annika înainte să intre în scara blocului. Helena Starke locuia la etajul patru. A urcat și a sunat de două ori, dar nu i-a răspuns nimeni. A cercetat cu atenție holul, încercând să-și dea seama cât de mare era apartamentul ei și pe ce latură a blocului se aflau ferestrele. Apoi a coborât în stradă și s-a uitat la ferestrele de la etajul patru. Starke ar fi trebuit să aibă cel puțin trei ferestre care dădeau spre stradă, iar două dintre ele erau luminate. Probabil că era acasă. Annika a intrat din nou în bloc și a urcat cu liftul. A sunat îndelung, iar când a văzut că nu răspunde nimeni, a împins cu degetul capacul cutiei poștale de pe ușă și a strigat:

— Helena Starke? Sunt Annika Bengtzon de la *Kvällspressen.* Știu că sunteți acasă. Îmi deschideți, vă rog?

A așteptat în tăcere câteva clipe, apoi a auzit zăngănitului lanțului. Ușa s-a crăpat un pic, iar Annika a zărit o femeie cu ochii umflați de plâns.

— Ce doriți? a întrebat Helena Starke pe un ton calm.

— Îmi pare rău că vă deranjez acasă, dar am încercat să dăm de dumneavoastră toată ziua.

— Știu. Am primit în cutia poștală vreo cincisprezece bilețele atât de la *Kvällspressen*, cât și de la alte ziare.

— Am putea sta de vorbă câteva minute?

— Despre ce?

— În ediția de mâine o să scriem despre moartea Christinei Furhage. Și aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— În legătură cu ce?

Annika a oftat.

— Am să vă explic, dar aș prefera să nu stăm de vorbă pe hol.

Helena Starke a deschis ușa și i-a făcut semn să intre, în apartament domnea dezordinea. Aerul era foarte îmbâcsit, iar Annika a avut impresia că simte miros de vomă. Au intrat în bucătărie; chiuveta era plină de vase nespălate, iar pe unul dintre ochiurile aragazului se afla o sticlă de coniac goală. Helena era îmbrăcată doar cu un tricou și o pereche de chiloți. Avea părul încâlcit, iar fața îi era buhăită.

— Moartea Christinei este o pierdere îngrozitoare, a spus Starke. Fără ea, Stockholmul n-ar fi organizat Jocurile Olimpice.

Annika și-a scos carnețelul și a început să ia notițe. „Cum se

face că toată lumea spune aceleași lucruri despre Christina Furhage?”, s-a gândit ea.

— Ce fel de persoană era? a întrebat ea.

— O persoană extraordinară, i-a răspuns Starke. Era un model pentru noi toți. Inteligentă, perseverentă, puternică, amuzantă… avea toate calitățile. Putea să facă orice.

— E adevărat că ați fost ultima persoană care a văzut-o în viață?

— Ultima înaintea celui care a omorât-o… Am plecat împreună de la petrecerea de Crăciun. Christina era obosită, iar eu eram foarte beată.

— Și unde v-ați dus?

Helena Starke s-a crispat.

— Cum adică unde ne-am dus? Ne-am luat la revedere lângă stația de metrou. Eu am venit acasă, iar Christina a luat un taxi.

Annika a ridicat sprâncenele a mirare. Era prima oară când auzea că Furhage luase un taxi după miezul nopții. Ceea ce însemna că, după ce se despărțise de Helena Starke, mai fusese văzută de o persoană, și anume de un taximetrist.

— Christina avea dușmani în Secretariatul Olimpic?

Helena Starke a scos un suspin:

— Cine ar fi putut s-o dușmănească?

— Tocmai asta vă întreb. Lucrați în cadrul Secretariatului, nu-i așa?

— Eram asistenta Christinei.

— Adică secretara ei?

— Nu, avea trei secretare. Aș putea spune că eram mâna ei dreaptă… Iar acum v-aș ruga să mă lăsați singură.

Annika și-a strâns lucrurile în liniște, iar înainte să plece a adăugat:

— Christina a concediat o tânără care lucra în Secretariat pentru că a avut o aventură cu unul dintre superiori. Care a fost reacția colegilor față de această decizie?

Helena Starke se uita țintă la ea:

— V-aș ruga să mă lăsați singură.

— Aceasta este cartea mea de vizită. V-o las aici. Sunați-mă dacă vreți să adăugați sau să rectificați ceva, și-a turuit Annika replica obișnuită.

Când a pus cartea de vizită pe măsuța din hol, a văzut că pe

telefon era lipit un bilețel cu numărul de fix al Helenei. A profitat de neatenția gazdei și l-a mâzgălit în grabă pe carnețel. Helena nu a condus-o, iar Annika a închis ușa cu grijă.

UMANITATEA

Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb. Îmi plac lumina și vântul, stelele și marea. Uneori, mă plimb atât de mult, încât, până la urmă, trupul meu ajunge să meargă singur; abia mai ating pământul, devin una cu lucrurile din jurul meu și mă transform într-un strigăt de bucurie invizibil. Alteori, picioarele mă ajută să mă concentrez asupra vieții; mersul nu mă mai dizolvă în mediul înconjurător, ci mă restrânge și mă transformă într-un punct întunecat. Rătăceam pe străzi, concentrându-mă asupra corpului meu, iar înțepăturile din tălpi mi se împrăștiau în gambe și coapse. La fiecare pas, îmi răsuna în minte câte o întrebare: „Ce sunt? Unde mă aflu? Ce mă face să fiu eu?”

În perioada când aceste întrebări erau importante pentru mine, trăiam într-un oraș unde bătea vântul tot timpul. Pe oriunde mă plimbam, trebuia să înfrunt vântul. Rafalele erau atât de puternice, încât uneori mi se tăia respirația. În timp ce umezeala mi se strecura în oase, meditam la flecare bucățică a trupului meu și la fiecare picătură din sângele meu, încercând să-mi dau seama unde sălășluia esența mea. Nu era de găsit nici în călcâie, nici în vârful degetelor, nici în genunchi, nici în toracele sau pântecele meu. Concluzia la care ajungeam după aceste plimbări nesfârșite era destul de limpede. Esența mea se află undeva în spatele ochilor, deasupra gâtului, dar mai jos de creștetul capului, undeva deasupra gurii și între urechi. Acolo se află ceea ce sunt eu cu adevărat. Acolo locuiesc. Acolo este casa mea.

Uneori, casa mea era înghesuită și întunecată, dar, de cele mai multe ori, era enormă, și nu puteam s-o umplu sau s-o cuceresc. Mă străduiam din răsputeri să înțeleg ce eram. Noaptea, când mă întindeam în pat, închideam ochii și încercam să-mi dau seama dacă eram bărbat sau femeie. Dar cum aș fi putut? Zvâcnirile sexului meu nu dădeau la iveală decât poftă trupească. Dacă n-aș fi știut cum arătam, n-aș fi putut spune despre sexul meu decât că îl simțeam ca fiind mare, adânc și pulsatil. Bărbat sau femeie? Alb sau negru? Mintea mea nu mă putea defini decât ca ființă umană.

Când deschideam ochii, retina îmi era lovită de radiațiile

electromagnetice pe care le numim „lumină”. Ochii mei identificau culori pe care nu puteam ști dacă și ceilalți le vedeau la fel. Culoarea pe care eu o numeam „roșu” și care pentru mine era caldă și pulsatilă putea foarte bine să fie văzută altfel de către oamenii din jur. Am învățat anumite nume pentru culori și le folosim de comun acord, dar se prea poate ca percepțiile noastre să fie cât se poate de diferite.

N-o să știm niciodată.

Luni, 20 decembrie

Thomas a ieșit din casă înainte ca Annika și copiii să se trezească. Avea multe treburi de făcut până de Crăciun, iar în ziua aceea voia să-i ia pe Ellen și Kalle de la creșă mai devreme. În zilele următoare, Thomas și Annika aveau să meargă pe rând să-i aducă de la creșă, de preferință în jurul orei trei. Nu numai pentru că Ellen și Kalle erau obosiți și plictisiți, ci și ca să se pregătească pentru Crăciun. Annika atârnase o stea de la Betleem din aramă, împodobită cu beculețe, și pusese prin casă câteva sfeșnice, dar până una-alta erau singurele pregătiri pe care le făcuseră. Nu începuseră cumpărăturile de sărbători – nu luaseră nici cadouri, nici mâncare –, nu puseseră somon la marinat, nu făcuseră jambon glasat, nu cumpăraseră brad și nici nu făcuseră curat în casă – de fapt, nu mai dereticaseră de vreo jumătate de an. Annika voia să angajeze o femeie de serviciu poloneză, cea de ale cărei servicii se folosise și Anne Snapphane, dar Thomas nu era de acord. Nu putea să lucreze la Asociația Autorităților Locale și, în același timp, să angajeze pe cineva la negru. Annika îl înțelegea, dar tot nu dădea în brânci când venea vorba de curățenie.

Thomas a ieșit în stradă și a pornit vitejește prin zloată. În anul acela, sărbătorile picau prost: ajunul Crăciunului cădea într-o vineri, iar zilele până la Anul Nou erau zile lucrătoare. Ar fi trebui să fie mulțumit, dat fiind că lucra de partea angajatorilor. Cu toate astea, a oftat gândindu-se că avea să muncească între sărbători, apoi a traversat în grabă Hantverkargatan, ca să ia autobuzul 48 din stația aflată pe cealaltă parte a pieței Kungsholm. A străbătut distanța până acolo cu pas întins, ceea ce i-a provocat o durere surdă în zona

lombară – așa i se întâmpla ori de cât ori dormea într-o poziție ciudată. Când se trezise, îl găsise pe Kalle dormind de-a curmezișul patului, cu picioarele sprijinite de șalele lui. Thomas și-a răsucit trunchiul de la stânga la dreapta de câteva ori, la fel ca un boxer, ca să-și dezmorțească mușchii înțepeniți.

A durat o veșnicie până a venit autobuzul, iar când a oprit în zăpada fleșcăită, Thomas se udase până la piele și înghețase. I se părea îngrozitor să meargă cu autobuzul, dar nici celelalte soluții nu erau grozave. Stația de metrou era aproape, dar magistrala care trecea prin cartierul lor – cea care ducea la Hjulsta[15] –, era adânc îngropată în măruntaiele orașului: cam la jumătatea drumului până în iad. Îți lua mai mult timp să străbați pasajele prin care ajungeai la linia de metrou decât să mergi pe jos până la stația T-Centralen[16]. Dacă ar fi luat metroul, ar fi trebuit să schimbe la prima stație, deci ar fi urmat alte tuneluri, scări rulante, pasaje și lifturi care întotdeauna puteau a urină. Apoi trebuia să urce în vagoanele ticsite ale trenului pentru Slussen și să încaseze o sută de coate de la navetiști. De asemenea, era exclus să meargă cu mașina. La început, își ținea Toyota în oraș, dar, întrucât taxele lunare pentru parcare erau mai mari decât costurile de întreținere, Annika a făcut o criză de nervi, așa că a fost nevoit să meargă la registrul auto și s-o scoată din circulație. Apoi a dus-o în curtea părinților lui, care locuiau în Vaxholm, și a lăsat-o să ruginească sub o prelată. Ar fi vrut să cumpere o casă în afara orașului, dar Annika refuza categoric, pentru că îi plăcea grozav apartamentul lor cu chirie exorbitantă.

Autobuzul era înțesat, așa că a trebuit să se înghesuie lângă cărucioarele pentru copii din dreptul ușilor de la mijloc. Dar, după ce a trecut de primărie, autobuzul a început să se golească, iar la următoarea stație a reușit să găsească un loc în spate, deasupra roților – oricum, era un loc. Și-a strâns picioarele și, din goana autobuzului, a aruncat o privire spre Rosenbad[17], clădire care adăpostea mai multe birouri guvernamentale. S-a întrebat cum ar fi fost dacă ar fi lucrat acolo. Și de ce n-ar fi fost posibil? În fond, cariera lui cunoscuse

[15] Hjulsta: suburbie muncitorească din nordul Stockholmului.

[16] T-Centralen: staţie de metrou unde se întâlnesc toate magistralele din Stockholm.

[17] Rosenbad: clădire în stilul Art Nouveau din centrul Stockholmului.

o ascensiune fulminantă: de la contabil pentru serviciile sociale din Vaxholm, la director adjunct la Asociația Autorităților Locale. E drept că fusese ajutat de Annika și de serviciul ei, dar Thomas n-ar fi recunoscut asta nici măcar față de sine. Dacă lucrurile aveau să continue în același ritm, era posibil ca, înainte de patruzeci de ani, să obțină o slujbă la parlament sau într-unul dintre ministere.

Autobuzul a trecut în viteză pe lângă insula Strömsborg și Casa Nobilimii[18]. Era nervos, dar nu recunoștea că se simțea așa din pricina Annikăi. În weekend, abia dacă reușise să schimbe câteva vorbe cu ea. Noaptea trecută, când o sunase, iar ea nu-i răspunsese, crezuse că se afla în drum spre casă, așa că îi pregătise ceai și sendvișuri cu pâine prăjită. Dar Annika a ajuns acasă abia după câteva ore. În așteptarea ei, a citit Time și Newsweek din scoarță în scoarță. A terminat sendvișurile și a văzut că ceaiul se răcise… În cele din urmă, a auzit cheile în broască, dar, când a deschis una dintre ușile duble de la intrare, Annika avea în ureche dispozitivul hands-free și vorbea cu cineva din redacție.

— Bună, draga mea! Ai avut mult de lucru azi, i-a spus el, ieșindu-i în întâmpinare.

— Te sun imediat de pe alt telefon, a spus ea.

Apoi a închis și a trecut pe lângă el, mângâindu-l ușor pe obraz. S-a dus la biroul ei, și-a trântit paltonul pe podea, a sunat iarăși la redacție și a vorbit despre o cursă cu taxiul care trebuia verificată cu ajutorul poliției. Thomas simțea că enervarea lui căpăta proporțiile unei ciuperci nucleare. După ce a pus receptorul în furcă, Annika a rămas la birou cu aerul că era foarte amețită.

— Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu, a spus ea încet, fără să ridice privirea. În drum spre casă, a trebuit să trec prin Insula de Sud pentru un interviu.

Thomas nu i-a răspuns, ci a rămas pe loc, cu brațele atârnându-i pe lângă trunchi. Se uita la spatele ei, iar Annika se legăna ușor, cu aerul unui om extenuat.

— Ai să crapi, dacă muncești în ritmul ăsta, i-a spus el pe un ton mai sec decât își propusese.

[18] Casa Nobilimii: instituţie care, în trecut, avea rol reprezentativ, asemănător celui al Camerei Lorzilor din Marea Britanie, iar în prezent este o instituţie privată a nobilimii suedeze.

— Știu…, a răspuns ea.

Apoi și-a pus paltonul pe birou și a intrat în baie, iar el s-a dus în dormitor și s-a băgat în pat, ascultând zgomotul apei în chiuvetă și al periuței de dinți. Când a venit și ea în dormitor, Thomas s-a prefăcut că doarme, dar Annika nu și-a dat seama. L-a sărutat pe gât și i-a mângâiat părul, apoi a adormit buștean în câteva clipe. El a rămas treaz multă vreme, ascultând zgomotul mașinilor și respirația delicată a Annikăi.

A coborât din autobuz la Slussen, apoi a luat-o pe jos până la biroul său de pe Hornsgatan. Dinspre golf, bătea un vânt umed, iar un vânzător ambulant trezit cu noaptea în cap își instalase deja în fața gurii de metrou taraba la care vindea Moși Crăciuni de paie.

— O cană de vin fiert pentru un angajat matinal? l-a întrebat vânzătorul, întinzându-i o cană de vin fără alcool.

— Da, de ce nu? i-a răspuns Thomas, băgând mâna în buzunar. Dați-mi și o inimă de turtă dulce… Cea mai mare pe care o aveți.

•

— Mami, pot să mă urc și eu? a întrebat Kalle, care ieșise primul din lift și se cocoțase pe osia din spate a căruciorului, pe care îl lăsau de obicei la parter, în holul blocului.

Căruciorul mai avea puțin și se dădea peste cap, dar Annika a ieșit repede din lift și a pus mâna pe el chiar înainte să se răstoarne.

— Nu, cred că azi ar fi mai bine să lăsăm căruciorul acasă, pentru că zăpada s-a fleșcăit.

— Dar eu vreau să merg în cărucior, mami, a intervenit Ellen.

Annika s-a întors la lift, a scos-o pe Ellen și a închis ușile. Apoi s-a lăsat pe vine pe mocheta din holul blocului și a îmbrățișat-o, simțind pe obraz răceala salopetei de fâș cu care o îmbrăcase.

— Azi o să luăm autobuzul și o să te duc în brațe. Ce zici?

Fetița a încuviințat din cap, apoi și-a petrecut brațele în jurul gâtului ei și a îmbrățișat-o cu putere.

— Mami, azi aș vrea să stau cu tine, a spus ea.

— Știu, dar nu se poate. Trebuie să mă duc la muncă. Dar vineri o să stăm împreună. Știi ce e vineri?

— Ajunul Crăciunului! Ajunul Crăciunului! a strigat Kalle.

Annika a izbucnit în râs:

— Așa-i! Și știi câte zile mai sunt până atunci?

— Trei săptămâni, a răspuns Ellen, arătându-i trei degete.

— Ce prostănacă ești! i-a spus Kalle. Mai sunt patru zile.

— N-o mai face prostănacă! Și da, ai dreptate, mai sunt patru zile. Ellen, unde îți sunt mănușile? Le-am uitat cumva în casă? Ah, nu, le-am găsit…

Când au ajuns pe trotuar, au văzut că zăpada fleșcăită se transformase în apă. Ploua mărunt, iar orașul părea pictat doar în nuanțe de gri. Cu mâna stângă o ținea în brațe pe Ellen, iar cu dreapta îl ținea de mână pe Kalle. Geanta de umăr îi sălta la fiecare pas.

— Miroși frumos, mami, i-a spus Ellen.

Au mers o vreme pe Scheelegatan, apoi au luat autobuzul 40 din fața unui restaurant indian, au mers două stații și au coborât în apropiere de clădirea din anii optzeci în care își avea sediul Radio Stockholm. Creșa se afla la etajul trei. Pe Kalle îl ducea acolo de la un an și trei luni, iar pe Ellen, de la un an. Când stătea de vorbă cu alți părinți despre creșele la care își duceau copiii, Annika își dădea seama că era norocoasă: personalul care avea grijă de copiii ei era experimentat și competent, iar directorul, un om responsabil.

Holul era plin de oameni și gălăgie, iar noroiul și zăpada fleșcăită se strânseseră grămadă în spatele ușii de la intrare. Peste tot vedea copii care țipau și părinți care îi certau.

— Pot să rămân puțin împreună cu copiii? a întrebat Annika, iar un angajat al creșei a încuviințat din cap.

Când luau masa, Ellen și Kalle stăteau la aceeași masă. Deși acasă se ciondăneau, la creșă se înțelegeau foarte bine: Kalle își proteja întotdeauna surioara. La micul dejun, Annika a ținut-o pe Ellen în poală și a cerut o cafea și un sendviș.

— Miercuri mergem într-o excursie, așa că va trebui ca fiecare copil să vină cu mâncare la pachet, i-a explicat unul dintre îngrijitori, iar Annika a încuviințat din cap.

După micul dejun, toți copiii s-au strâns într-o cameră plină cu perne, iar îngrijitorii au făcut prezența, apoi au cântat cu toții câteva cântece. Câțiva copii plecaseră deja în vacanța de Crăciun, iar cei care încă mai veneau la creșă s-au delectat cu repertoriul clasic: „Sunt un mic iepuraș”, „Fabian Piratul” și „Într-o casă de la marginea pădurii”. Apoi au discutat puțin despre Crăciun și au cântat un colind.

— Iar acum trebuie să plec, a spus Annika, atunci când copiii s-au încolonat ca să iasă la joacă afară.

Ellen a început să plângă, iar Kalle s-a agățat de brațul ei.

— Vreau să stau cu tine, mami! a spus Ellen cu lacrimi în ochi.

— Azi, tati o să vină să vă ia devreme, chiar după masa de prânz, a spus Annika pe un ton plin de afecțiune, încercând să se smulgă din brațele copiilor. Nu vă pare bine? Apoi o să mergeți acasă și o să vă ocupați de pregătirile pentru Crăciun. Poate mergeți să cumpărați un brad. V-ar plăcea?

— Da! s-a bucurat Kalle, iar Ellen a răspuns la fel, ca un slab ecou al fratelui său.

— Ne vedem diseară! a spus ea, închizând repede ușa.

A rămas câteva clipe după ușă ca să asculte reacția copiilor. Dar nu s-a auzit nimic. A oftat, apoi a ieșit în stradă.

A luat autobuzul 56 din stația aflată lângă sediul companiei Trygg-Hansa și a ajuns la birou abia pe la ora zece și jumătate. Redacția era plină de oameni gălăgioși. Annika nu știa de ce, dar, pur și simplu, nu se putea obișnui cu agitația de la ziar; pentru ea, redacția trebuia să fie o cameră mare și goală, în care câțiva oameni stăteau în fața monitoarelor, având drept zgomot de fond țârâitul telefoanelor. Aceasta era priveliștea obișnuită în weekend și pe seară, dar acum se aflau în redacție aproape nouăzeci de oameni. A înhățat teancul cu ziare din ziua aceea și a pornit spre biroul ei.

— Bravo, Annika! i-a strigat un coleg.

N-a reușit să-și dea seama cine era, dar a ridicat mâna deasupra capului în semn de mulțumire.

Eva-Britt Qvist era la biroul ei și tasta de zor.

— Nils Langeby și-a luat concediu azi, i-a spus ea, fără să ridice privirea.

Vasăzică secretara încă era bosumflată. Annika și-a pus paltonul în cuier, s-a dus să-și ia o cafea și a trecut pe la cutia ei poștală. Era ticsită. A oftat din rărunchi și s-a uitat în jur după un coș de gunoi, ca să arunce paharul de cafea: nu reușea niciodată să scoată scrisorile din cutie fără să-și verse cafeaua.

— De ce oftezi cu atâta năduf? a întrebat-o Anders Schyman, care s-a apropiat de ea pe la spate.

Pe chipul Annikăi s-a așternut un zâmbet ușor jenat:

— Ah, din cauza corespondenței… Mi se pare o pierdere de

timp să deschid atâtea plicuri. Zi de zi, primim mai mult de o sută de scrisori și comunicate de presă. Îmi ia o veșnicie să mă uit pe ele.

— Dar nu tu trebuie să deschizi scrisorile, i-a spus Schyman pe un ton surprins. Am crezut că de corespondență se ocupă Eva-Britt.

— Ah, nu… Am început să fac treaba asta de când șeful dinainte a plecat la New York.

— Dar, înainte ca el să devină corespondentul nostru în Statele Unite, Eva-Britt era cea care sorta scrisorile. Și cel mai bine ar fi ca ea să facă treaba asta, presupunând că nu ții neapărat să ai un control strict asupra corespondenței. Vrei să stau de vorbă cu Eva-Britt?

— Mulțumesc! Ar fi o mare ușurare pentru mine.

Anders Schyman a luat teancul de scrisori și l-a pus în cutiuța secretarei.

— Am să stau de vorbă cu ea imediat.

Apoi Annika s-a dus la Ingvar Johansson, care, ca de obicei, stătea cu telefonul lipit de ureche. Purta aceleași haine ca în ultimele două zile. Annika s-a întrebat dacă și le dădea jos când se culca.

— Poliția e supărată pe tine din cauza articolului despre codurile de securitate, i-a spus el după ce a terminat de vorbit.

Annika a încremenit. Panica a lovit-o ca un pumn în stomac, apoi i-a vuit pe la tâmple.

— Poftim? De ce? Am făcut vreo greșeală?

— Nu, dar le-ai dat în vileag cea mai bună pistă. Cică le-ai promis să nu sufli o vorbă despre codurile de securitate.

Annika simțea că panica îi străbate venele ca o otravă clocotitoare.

— Dar nu am scris despre coduri! Nici măcar n-am folosit cuvântul „cod”!

A pus cafeaua pe birou și a înhățat ziarul. „Atacatorul era un apropiat al Christinei Furhage. Poliția interoghează un suspect” – așa suna titlul de pe prima pagină. Pe o pagină din interior a găsit un alt titlu, scris cu litere de-o șchioapă: „Codurile de securitate reprezintă cheia atentatului”.

— Ce dracu’! a țipat ea. Cine a scris titlul ăsta?

— Ei, nu e cazul să te înfurii! i-a spus Ingvar Johansson. Annika simțea că privirea îi este invadată de ceva roșu și cald.

S-a uitat la colegul ei înfumurat, care stătea relaxat pe scaunul din spatele biroului. Și-a dat seama că expresia lui nonșalantă ascundea o mare satisfacție.

— Cine a aprobat chestia asta? a întrebat ea. Tu?

— Știi bine că n-am nicio treabă cu titlurile de pe paginile din interior, i-a explicat el, apoi s-a întors cu spatele, ca să-și continue treaba.

Dar Annika nu voia să-l lase să scape atât de ieftin. A înhățat speteaza scaunului și l-a răsucit spre ea, iar picioarele lui Ingvar Johansson s-au izbit de dulăpiorul de sub birou.

— Nu fi tâmpit! i-a spus ea printre dinți. Nu-ți dai seama că nu numai eu m-am făcut de rahat? Chestia asta o să afecteze întreaga redacție! Pe tine, dragă Ingvar Johansson, și pe Anders Schyman. Și pe fata ta, care pe timpul verii lucrează la noi în redacție. Am să aflu cine a scris titlul ăsta și a cui a fost inițiativa. Poți să fii sigur de asta! Cine te-a sunat din partea poliției?

Aerul înfumurat dispăruse de pe chipul lui Johansson și fusese înlocuit cu o privire plină de antipatie.

— Nu-i nevoie să faci mare caz din chestia asta, i-a spus el. Cel care m-a sunat a fost ofițerul de presă al poliției.

Annika s-a uitat la el cu un aer surprins. Ofițerul nu avea de unde să știe ce promisiuni făcuse ea. Probabil că pur și simplu fusese enervat de faptul că informația ajunsese la presă. Iar acel titlu chiar era complet inutil. Dar nu avea să-i facă reproșuri lui Ingvar Johansson numai pentru că ea trădase încrederea sursei sale.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat, fără să ia în seamă privirile ațintite asupra ei. Scenele de acest gen erau cât se poate de obișnuite în redacție, iar colegii ascultau întotdeauna cu interes astfel de dispute. Certurile între șefi erau întotdeauna distractive. Acum se întrebau cu toții ce anume o făcuse pe șefa de la Investigații să-și piardă cumpătul. Urmau să deschidă ziarul la paginile șase și șapte ca să vadă articolul Annikăi, dar nu aveau să găsească nimic neobișnuit, drept care incidentul avea să fie dat uitării.

Dar Annika nu putea să uite. L-a așezat pe Ingvar Johansson în vârful grămezii de rahat care, cu fiecare zi, devenea tot mai înalt. Îi era teamă că, în curând, rahatul avea să lovească proverbialul ventilator și că avea să-i izbească în față pe toți cei

din redacție.

— Vrei să-ți dau scrisorile personale sau ai prefera să le citesc tot eu? a întrebat-o Eva-Britt Qvist, care o aștepta în pragul biroului cu două scrisori în mână.

— Poftim? Nu, lasă-le aici, mersi…

Secretara de la Investigații s-a apropiat de biroul Annikăi, lovind podeaua cu tocurile ei înalte, și i-a aruncat scrisorile cu sictir.

— Poftim! Iar dacă vrei ca de azi să-ți fac și cafeaua, poți să mi-o zici în față, nu-i nevoie să-l trimiți la mine pe redactorul-șef.

Annika s-a uitat la ea cu un aer surprins. Eva-Britt emana dispreț prin toți porii. Înainte să-i poată da o replică, secretara i-a întors spatele și a ieșit valvârtej din birou.

„Dumnezeule!”, și-a spus Annika. „Nu pot să cred! I-a sărit țandăra pentru că, după capul ei, m-am dus într-ascuns la Schyman și i-am zis că vreau să se ocupe ea de corespondență! Doamne, dă-mi putere!”

Și grămada de rahat s-a mai înălțat un pic.

•

Evert Danielsson se uita țintă la bibliotecă, iar mintea îi era complet lipsită de gânduri. Avea sentimentul ciudat că era gol pe dinăuntru. A apucat tăblia biroului cu ambele mâini, părând că încearcă să-l țină – sau să se țină – pe loc. Știa că se apropia sfârșitul. În scurtă vreme, membrii consiliului director aveau să dea publicității un comunicat de presă. Nu voiau să aștepte până când Danielsson avea să primească o nouă funcție; scopul lor era să arate că sunt puternici și fermi chiar și fără Christina la cârmă. În sinea lui știa că, în toți acei ani, nu-și îndeplinise întotdeauna cu succes sarcinile pe care le presupunea funcția sa, dar, câtă vreme Christina se aflase în fruntea Comitetului, se simțise protejat. După moartea ei, nu mai avea niciun sprijin. Știa foarte bine că era terminat.

Dar învățase câteva lucruri în anii petrecuți ca șef al Secretariatului. De exemplu, ce se întâmplă cu oamenii care nu mai sunt doriți într-un anumit loc. De multe ori, nici nu era nevoie să dai afară anumite persoane, pentru că le puteai determina să plece de bunăvoie. Un om putea fi îndepărtat în nenumărate feluri, iar el cunoștea multe dintre ele, chiar dacă nu le folosise foarte des. Când decizia era luată – nu contează

de către cine –, angajații erau informați, iar reacția lor era aproape întotdeauna cea scontată. O persoană forțată să plece rareori reușea să-și păstreze simpatia celor din jur. Apoi decizia era dată publicității, iar dacă persoana în cauza beneficia de o oarecare notorietate, se implica și presa. Când se ajungea în această situație, erau două variante. Sau presa lua partea celui exclus și îi permitea să se lamenteze public, sau se bucura și croncănea triumfător: „Așa-ți trebuie!”

De primul scenariu aveau parte mai ales femeile, cu excepția celor foarte sus-puse. Cel de-al doilea era rezervat mai ales bărbaților din sectorul privat care primeau sume compensatorii uriașe. Danielsson bănuia că avea să se încadreze în a doua categorie. Dar erau și câteva lucruri care ar fi putut atrage presa de partea lui: pe de-o parte, fusese concediat, iar pe de alta, fusese ales drept țap ispășitor pentru moartea Christinei Furhage. Deși mintea lui golită de gânduri nu era în stare să formuleze nimic, simțea că putea profita de pe urma acestor lucruri.

A auzit niște ciocănituri în ușă, iar secretara și-a vârât capul în birou. Avea ochii puțin umflați, iar părul îi era ciufulit.

— Am terminat comunicatul de presă. Hans Bjällra ar vrea să-l parcurgă împreună cu dumneavoastră. Poate să intre?

Evert Danielsson s-a uitat țintă la secretară. Lucra pentru el de multă vreme. Se apropia de șaizeci de ani și sigur nu avea să găsească o nouă slujbă. Pentru că ori de câte ori cineva pleca, plecau și asistenții săi. Nimeni nu voia să preia subalternii altora. Era imposibil: aceștia n-ar fi fost loiali față de nou-venit.

— Da, bineînțeles. Spune-i să vină.

Câteva clipe mai târziu, a intrat în biroul său șeful consiliului director, un bărbat înalt, îmbrăcat cu un costum negru. Nenorocitul! Purta doliu pentru Christina, deși toată lumea știa că n-o putea suferi.

— Cred că ar fi bine să rezolvăm totul cât mai repede și mai civilizat cu putință, a spus Bjällra, după care s-a așezat pe canapea neinvitat.

Evert Danielsson a încuviințat energic din cap:

— Da. Cu demnitate și fără complicații…

— Mă bucur că suntem de acord. Comunicatul de presă spune că vă dați demisia din postul de șef al Secretariatului. Motivul este că, după moartea Christinei Furhage, veți primi o

nouă funcție. Deocamdată nu se știe ce funcție, dar asta se va stabili ulterior, de comun acord cu dumneavoastră. Nu se spune că ați fost concediat și nici nu se precizează ce sumă compensatorie veți încasa – toți membrii consiliului director au fost de acord că e mai bine așa. Ce părere aveți?

Danielsson ascultase cu atenție tot ce-i spusese Bjällra. Era mult mai bine decât îndrăznise să spere. Aproape că suna ca și cum ar fi fost promovat.

— Da… Cred că sună foarte bine, a spus el, luându-și mâinile de pe tăblia biroului.

•

— Aș vrea să discut cu tine câteva lucruri, i-a spus Annika secretarei. Vii puțin în biroul meu?

— Sunt foarte ocupată.

— Acum, a adăugat Annika.

Apoi a plecat în biroul ei, lăsând ușa deschisă. Eva-Britt a tastat demonstrativ câteva secunde, apoi a venit în pragul biroului și a rămas în picioare, cu brațele încrucișate. Annika a luat loc în spatele biroului și i-a făcut semn cu mâna să se așeze pe un scaun:

— Închide ușa și ia loc.

Eva-Britt a luat loc fără să închidă ușa. Annika a oftat, s-a ridicat în picioare și s-a dus să închidă ușa. Și-a dat seama că o cuprinsese un tremur ușor – înfruntările erau întotdeauna neplăcute.

— Ce s-a întâmplat, Eva-Britt?

— De ce? La ce te referi?

— Pari foarte… deranjată și furioasă. S-a întâmplat ceva?

Annika se străduia să fie calmă și amabilă, iar secretara se tot răsucea pe scaun:

— Nu știu despre ce vorbești, i-a răspuns ea.

Annika s-a aplecat în față și a observat că Eva-Britt stătea picior peste picior și cu brațele încrucișate – o poziție defensivă inconștientă.

— În ultima săptămână, ai avut o atitudine ostilă față de mine. Iar ieri, ne-am cam ciondănit…

— Deci, vrei să mă bești pentru că nu-s suficient de amabilă cu tine?

Annika simțea că o cuprinde furia, dar se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul. Nu-și putea permite să se

enerveze din orice.

— Nu, dar nu faci lucrurile pe care ar trebui să le faci. Ieri nu ai clasificat materialul cum trebuie, nu ai întocmit un raport și ai plecat acasă fără să zici nimic. Și nu știam că, potrivit fișei postului, tu ești cea care trebuie să se ocupe de corespondență. Nu eu, ci Schyman însuși a fost cel care a sugerat că ar fi bine să reîncepi să faci chestia asta. Trebuie să cooperezi cu noi, colegii tăi de la Investigații, altfel departamentul ăsta n-o să funcționeze așa cum trebuie.

Eva-Britt s-a uitat la ea cu un aer imperturbabil:

— Departamentul ăsta funcționa impecabil până să vii tu.

Conversația nu ducea nicăieri. Annika s-a ridicat în picioare:

— Bine, s-o lăsăm baltă până una-alta. Trebuie să dau un telefon. Și încă ceva. Te-ai uitat pe absolut toate materialele despre Christina Furhage? Arhive, cărți, poze, articole, baze de date…?

— Da, am căutat prin toate ungherele, i-a răspuns Eva-Britt Qvist, apoi a ieșit din birou.

Annika a rămas în picioare, cu un gust amar în gură. Conversația nu decursese tocmai bine. Nu știa să conducă. Era o șefă inutilă, care nu se pricepea să-și mobilizeze colegii. S-a așezat pe scaun, apoi și-a sprijinit capul pe tastatură. Ce trebuia să facă acum? Mai întâi, chestiile cele mai importante. Desigur, trebuia să stea de vorbă cu ofițerul de presă. A ridicat capul, a luat receptorul în mână și a format numărul acestuia.

— Sigur înțelegi că, dacă publicați absolut tot ce știm, ne îngreunați munca, i-a spus ofițerul de presă. Unele lucruri nu trebuie făcute publice, pentru că ne-ar putea împiedica cercetările.

— Atunci de ce ne spuneți tot? a întrebat Annika pe un ton nevinovat.

Ofițerul de presă a oftat:

— Suntem nevoiți să spunem anumite lucruri, dar nu toate trebuie să ajungă imediat în ziare…

— Cum adică? Păi și cine stabilește ce anume poate fi făcut public? A cui e responsabilitatea? Că doar n-o să ne apucăm eu și colegii mei să ne gândim ce-ar fi cel mai bine pentru cercetările poliției. Ar fi neprofesionist din partea noastră dacă am încerca așa ceva.

— Da, bineînțeles. Nu asta am vrut să spun. Dar e mare

păcat că a apărut în ziar informația despre codurile de securitate.

— Da, îmi pare foarte rău pentru asta. Nu se vorbește despre ele în articolul propriu-zis. Titlul a fost greșit conceput, îmi pare rău dacă v-am făcut probleme. Tocmai de aceea cred că ar fi bine ca, pe viitor, să discutăm mai în detaliu despre chestiunile astea.

Ofițerul de presă a izbucnit în râs:

— Ce să zic, Bengtzon, te pricepi să răstălmăcești cuvintele. Dacă am discuta și mai în detaliu, atunci ar trebui să-ți dăm un birou chiar lângă cel al inspectorului-șef.

— Nu-i o idee rea, a spus Annika zâmbind.

Reușise să iasă basma curată.

— Și ce-ați mai aflat? a continuat ea.

Ofițerul de presă a redevenit serios:

— Acum n-am nicio informație nouă.

— Nu se poate! Mai sunt șaptesprezece ore până la închiderea ediției. Și oricum, ziarul apare abia mâine-dimineață. Sigur îmi poți spune ceva!

— Dat fiind că toată lumea a aflat informația despre coduri, pot foarte bine să-ți spun ce facem acum. Încercăm să aflăm ce persoane au acces la codurile de securitate. Criminalul se află în rândul lor, n-avem niciun dubiu în privința asta.

— Deci, în noaptea atacului, sistemele de alarmă erau dezactivate?

— Da.

— Și cam despre câte persoane este vorba?

— Suficient de multe cât să fim ocupați o bună bucată de timp. Iar acum trebuie să răspund la un alt telefon…

— Încă ceva, a spus Annika repede. Christina Furhage a luat cumva un taxi după ora douăsprezece, în noaptea exploziei?

Ofițerul de presă a oftat ușor. La celălalt capăt al firului, Annika a auzit soneria altui telefon.

— De ce întrebi?

— Am aflat de la cineva această informație. E corectă?

— Christina Furhage avea șofer personal. El a fost cel care a dus-o la restaurantul unde a avut loc petrecerea de Crăciun. După aceea, Christina i-a spus că e liber, iar șoferul a rămas la petrecere. Christina avea un card eliberat de firma Taxi Stockholm, însă, din câte știm, nu l-a folosit în noaptea aceea.

— Dar ar fi putut să plătească cu bani gheață. Știi cumva unde s-a dus?

Ofițerul de presă a tăcut o clipă, apoi i-a spus:

— Asta e una dintre informațiile care nu trebuie făcute publice, ca să nu fie perturbată ancheta. Și ca să nu fie atinsă imaginea Christinei Furhage.

După ce a închis, Annika era mai nedumerită ca niciodată. Erau câteva lucruri care nu aveau nicio noimă. Mai întâi, povestea cu sistemele de pază: dacă existau atât de multe persoane care aveau acces la codurile de securitate, atunci de ce era dăunător pentru anchetă ca această informație să apară în presă? Și ce secret întunecat se ascundea în viața perfectă a Christinei Furhage? Oare Helena Starke mințise când îi spusese că Furhage luase taxiul după miezul nopții? În cele din urmă, și-a sunat sursa din poliție – el era singurul om care avea motive să fie furios pe ea –, dar nu i-a răspuns.

Apoi a sunat la recepție ca să afle dacă Berit și Patrik spuseseră când aveau să se întoarcă în redacție; seara trecută, când plecaseră, amândoi spuseseră că urmau să revină în jurul orei două după-amiază.

Annika și-a pus picioarele pe birou și a început să răsfoiască ziarele din ziua aceea. Cotidianul „elitist” al Suediei descoperise un pasaj interesant într-unul dintre acordurile legale dintre COJOS, Comitetul de Organizare a jocurilor Olimpice de la Stockholm, și CIO, Comitetul Internațional Olimpic. Între cele două instituții existau numeroase înțelegeri care se refereau nu doar la Jocurile propriu-zise, ci și la sponsorii internaționali, naționali și locali. Reporterii ziarului descoperiseră o clauză potrivit căreia sponsorul principal putea să-și retragă sprijinul dacă stadionul olimpic nu era gata la data de întâi ianuarie a anului în care urmau să aibă loc jocurile. Annika nu s-a sinchisit să citească tot articolul. Din câte știa, existau mii de astfel de clauze și i se părea că toate erau lipsite de importanță. Autorul articolului spunea că nu reușise să ia legătura cu sponsorul principal, ca să stea de vorbă despre acea clauză. Mda, mare scofală!

Tabloidul rival stătuse de vorbă cu câțiva dintre cei care lucraseră pentru Christina, inclusiv cu șoferul ei, dar nu și cu Helena Starke. Șoferul le povestise că o dusese pe Furhage la restaurant și că era la fel de amabilă și binedispusă, ca de

obicei; nu era încordată, nici îngrijorată, ci atentă și ordonată ca întotdeauna. Regreta profund moartea ei, pentru că era o persoană plăcută și o șefă amabilă.

— Încă puțin și-o să cred că era un înger…, a bombănit Annika.

În rest, ziarele din ziua aceea nu aduceau nimic nou. I-a luat o veșnicie să le răsfoiască. Toate erau înțesate cu reclame: pentru cotidienele suedeze, noiembrie și decembrie erau cele mai bune luni din punct de vedere financiar, iar ianuarie și iulie, cele mai slabe.

După ce-a terminat, s-a dus la toaletă ca să se ușureze și ca să-și spele mâinile murdare de cerneală de tipar. S-a uitat în oglindă și nu prea i-a plăcut ce-a văzut. În dimineață aceea, fusese prea obosită ca să se mai spele pe cap, așa că-și prinsese părul la spate cu o agrafă. Acum era turtit și cam slinos, iar câteva șuvițe castanii îi atârnau pe lângă tâmple. Avea cearcăne foarte pronunțate, iar de la atâta stres îi apăruseră pe obraji puncte roșii. Și-a scotocit prin buzunare în speranța că o să dea peste niște fond de ten, dar n-a găsit nimic.

Eva-Britt Qvist își oprise computerul și se dusese la masă; îl oprea de fiecare dată când pleca de la birou de teamă ca nu cumva cineva să trimită mesaje buclucașe prin rețeaua internă de pe computerul ei. Annika s-a întors în birou, și-a uns obrajii iritați cu niște cremă hidratantă, apoi a dat o raită prin redacție. Oare ce trebuia să caute acum? Ce mai trebuia să verifice? S-a apropiat de rafturile cu lucrări de referință și a citit articolul despre fosta șefă a Comitetului inclus în Enciclopedia Națională. Christina Furhage, născută Faltin, era unicul copil al unei familii harnice, dar cu venituri modeste. Trăise o vreme la niște rude din nordul Suediei. Făcuse carieră în domeniul bancar. A avut un rol decisiv în promovarea candidaturii depuse de Stockholm pentru organizarea Jocurilor. Directoare executivă a COJOS. Căsătorită cu omul de afaceri Bertil Milander. Asta era tot.

Annika a ridicat privirea din enciclopedie. Habar n-avea că numele de fată al Christinei era Faltin. Păi și atunci, de unde luase numele Furhage? S-a uitat la articolul dinainte: Carl Furhage, născut la sfârșitul secolului nouăsprezece în nordul Suediei, la Härnösand, într-o familie de latifundiari din mica nobilime. A activat în industria forestieră. Pe cea de-a treia

soție a sa o chema Dorotea Adelcrona. A căpătat un loc în istorie și în Enciclopedia Națională prin instituirea unei burse generoase pentru tinerii care vor să studieze silvicultura. A murit în anii șaizeci.

Annika a închis enciclopedia, s-a dus repede la unul dintre terminalele bazei de date și a tastat numele „Carl” și „Furhage”. Au apărut șapte articole. Vasăzică, de la începutul anilor nouăzeci, de când *Kvällspressen* își pusese la punct arhiva electronică, scriseseră de șapte ori despre el. Annika a apăsat pe F6, ca să vadă articolele și a fluierat a admirație. Familia sa dona anual o sumă frumușică: un sfert de milion de coroane. Dar numele lui Carl Furhage nu apărea în niciun alt context.

S-a deconectat, și-a scos din terminal cardul de acces, apoi a ieșit din redacție pe ușa de incendiu de lângă departamentul sportiv. A coborât două etaje pe o scară abruptă, apoi a ajuns la o ușă pe care a deschis-o folosindu-se de un card de acces și un cod. De cealaltă parte a ușii era un coridor cu linoleumul ros, pe al cărui tavan erau prinse conducte șuierătoare. La capătul acestui coridor se afla arhiva ziarului, protejată de două ieșiri de incendiu din oțel. A intrat și i-a salutat pe angajații care stăteau gârboviți în fața terminalelor. Sala enormă era plină cu rafturi de oțel în care se păstrau toate materialele publicate de-a lungul existenței seculare a ziarului: tabloidul *Kvällspressen* era urmașul unui cotidian „elitist” înființat în secolul al XIX-lea. Annika a pornit cu pas domol printre rafturi și a ajuns la secțiunea biografică; a trecut pe lângă cele marcate cu: „A-Ac”, „Ad-Af”, „Ag-Ak”, a sărit peste câteva rânduri și, în cele din urmă, a ajuns la raftul pe care scria: „Fu”. A scos o cutie mare de carton care era surprinzător de ușoară. A răsfoit articolele până a ajuns la Furhage. A dat de Christina, dar n-a găsit niciun Carl. A oftat. Dăduse chix.

— Dacă ai venit după tăieturile despre Christina Furhage, să știi că cele mai multe dintre ele au fost luate deja, i-a spus cineva, care a apărut dintr-odată în spatele ei.

Era arhivistul-șef, un tip scund și priceput, care avea idei ferme despre cum anume trebuia să-și facă treaba. Marota lui erau criteriile de clasificare a articolelor.

Annika i-a zâmbit:

— Caut un alt Furhage. Un anume Carl Furhage. A fost

director…

— Ziarul nostru a scris despre el?

— Ah, da. E un tip care a instituit o bursă foarte generoasă. Probabil că era putred de bogat.

— Mai trăiește?

— Nu, a murit în anii șaizeci.

— Atunci e posibil să nu-l găsești dacă îl cauți după nume. Articolele trebuie să se fi păstrat în arhivă, dar la altă rubrică. Unde crezi că ar fi cel mai bine să căutăm?

— Nu știu. Poate la rubrica „burse”. Arhivarul a privit-o cu un aer neîncrezător:

— Sunt foarte multe articole la rubrica asta… Ai nevoie de material astăzi?

Annika a oftat și a dat să plece:

— Nu neapărat. Voiam să verific o bănuială. Oricum, mersi…

— E posibil să avem fotografii cu el?

Annika s-a oprit:

— Presupun că da. La vreo ocazie deosebită sau ceva asemănător. De ce întrebi?

— Poate îl găsim în arhiva foto.

Annika s-a dus repede în celălalt capăt al sălii, trecând pe lângă arhiva sportivă și secțiunea cu referințe. A găsit cutia care o interesa și a scotocit până a dat de Furhage. Plicurile cu pozele Christinei ocupau aproape toată cutia, dar, până la urmă, a dat de un plic cât jumătate de coală obișnuită, cu marginile roase, pe care scria: „Furhage, Carl, director”. L-a scos și l-a scuturat ușor de praf, apoi s-a așezat pe podea. Când l-a răsturnat, a văzut că în el se aflau patru fotografii. Două dintre ele erau mici portrete alb-negru ale unui bărbat cu un aer sever, păr rar și bărbie dură: Carl Furhage la cincizeci de ani și la șaptezeci de ani. Cea de-a treia era o fotografie de nuntă în care apăreau Carl – destul de înaintat în vârstă – și o femeie bătrână, Dorotea Adelcrona. A patra – cea mai mare – era cu susul în jos. Când a răsucit-o, Annika a simțit că-i sare inima din piept. Pe fotografie era lipită o etichetă: „Directorul Carl Furhage, în vârstă de șaizeci de ani, alături de soția sa, Christina, și de fiul lor, Olof”. Annika era consternată, așa că a trebuit să citească eticheta de două ori. Nu încăpea niciun dubiu, era Christina Furhage. Pe vremea când era foarte tânără. Probabil că n-avea mai mult de douăzeci de ani. Era

foarte slabă, avea o coafură demodată, care n-o prindea bine și „purta un deux-pièces de culoare neagră”, a cărei fustă cobora mult sub genunchi. Privea timid în obiectivul aparatului de fotografiat, încercând să zâmbească. Stătea pe o canapea și ținea în poală un băiețel adorabil de vreo doi ani, al cărui căpșor era împodobit cu bucle blonde; purta un pulover subțire și pantaloni scurți cu bretele, iar în mână avea un măr. Carl Furhage stătea în picioare în spatele canapelei și privea ferm în obiectiv, ținând o mână protectoare pe umărul tinerei sale soții. Fotografia avea un aer artificial și rigid, dând impresia că fusese făcută nu în anii cincizeci – cam de atunci data –, ci mai degrabă la începutul secolului. Annika habar n-avea că șefa Comitetului mai fusese căsătorită o dată sau că avea un fiu. Deci avea *doi* copii! A pus fotografia în poală. Fără să-și dea seama în ce fel sau de ce, știa că era o descoperire de o importanță vitală – pur și simplu simțea că era așa. Un copil nu putea dispărea în neant. Băiatul acela trăia pe undeva și sigur avea câteva lucruri de spus despre mama lui.

Annika a băgat fotografiile în plic, s-a ridicat în picioare și s-a dus la arhivistul-șef.

— Aș vrea să iau plicul ăsta, i-a spus ea.

— Sigur că da, nu trebuie decât să semnezi, i-a răspuns arhivistul fără să ridice privirea.

Annika a semnat, a străbătut coridorul în sens invers și s-a întors în biroul ei. Presimțea că avea în față o după-amiază lungă.

•

Comunicatul de presă referitor la demisia lui Evert Danielsson a fost trimis agenției de presă TT la ora 11:30. Apoi, biroul de presă al Secretariatului Olimpic l-a trimis prin fax mai întâi marilor cotidiene, ziarelor de dimineață și televiziunilor, după aceea, posturilor de radio, tabloidelor de seară și marilor cotidiene locale, în ordinea descrescătoare a importanței lor. Danielsson nu avea un rol important în organizarea Jocurilor Olimpice, așa că redactorii-șefi din provincie n-au dat mare importanță veștii. La patruzeci de minute după ce comunicatul de presă a ajuns la agenția TT din piața Kungsholm, în lista lor de știri a apărut și aceea potrivit căreia șeful Secretariatului Olimpic își dădea demisia ca urmare a situație create după moartea Christinei Furhage.

•

Evert Danielsson se afla în biroul său, iar faxurile bâzâiau în fundal. Urma să-și păstreze vechiul birou până când avea să i se găsească un nou post. Entuziasmul pe care i-l stârnise la început textul comunicatului de presă dispăruse de mult. Se afla în fața faptului împlinit. Din pricina neliniștii, capul îi zvâcnea ca sub loviturile unui ciocan. Nu se putea concentra suficient de mult timp cât să citească o propoziție întreagă dintr-un raport sau dintr-un ziar. Aștepta ca lupii să se năpustească asupra lui. Era cuprins de frenezia celui care vrea ca nenorocirea să vină cât mai repede, ca să scape de tensiune. Devenise o pradă sigură și, din clipă-n clipă, haita avea să se repeadă la picioarele sale. Dar, spre surprinderea lui, telefoanele încă nu începuseră să sune.

În sinea lui, se aștepta ca situația să fie asemănătoare cu cea de după moartea Christinei, când telefoanele din birou sunaseră toată ziua. Ei bine, nu se întâmpla așa. Cotidianul „elitist” l-a sunat pentru comentarii abia la o oră după ce comunicatul fusese dat publicității. Danielsson i-a explicat reporterului pe un ton cât se poate de liniștit că, din punctul lui de vedere, era vorba mai degrabă de o promovare și cineva trebuia să pună ordine în haosul creat după moartea Christinei Furhage. Reporterul s-a mulțumit cu atât. Apoi secretara a intrat în birou, a vărsat câteva lacrimi și l-a întrebat dacă voia să-i aducă ceva. O cafea? O prăjitură? Poate o salată? I-a mulțumit și i-a spus că nu-i nevoie. Oricum n-ar fi putut înghiți nimic. În așteptarea următorului telefon, s-a prins de tăblia biroului cu ambele mâini.

•

Annika se pregătea să meargă la cantină să-și ia ceva de mâncare, dar, în drum spre ieșirea din redacție, Ingvar Johansson s-a apropiat de ea cu o hârtie în mână.

— Nu cumva ăsta e unul dintre oamenii tăi? a întrebat-o el, dându-i comunicatul de presă emis de Secretariatului Olimpic.

Annika l-a citit în grabă:

— Ei, nu-i „unul dintre oamenii mei”… E tipul care mi-a răspuns când am sunat la Secretariat. De ce, crezi că ar trebui să publicăm ceva în legătură cu asta?

— Habar n-am, dar m-am gândit c-ar fi bine să-ți spun.

— Am înțeles. Și ce-ai mai aflat?

— Nicio chestie de interes pentru departamentul tău…, i-a spus el, apoi a plecat.

„Ce tâmpit!”, și-a spus Annika. Până la urmă, nu s-a mai dus la cantină, ci la bufet. Oricum nu îi era prea foame. Și-a cumpărat o salată cu paste și un *must*[19], apoi s-a întors în birou. A terminat salata în patru minute, apoi s-a dus iarăși la bufet și a cumpărat încă trei sticle de must. După ce a desfăcut-o pe a doua, a sunat la Secretariatul Olimpic și a cerut să stea de vorbă cu Evert Danielsson. Annikăi i s-a părut că tonul lui era foarte distant. Fostul șef al Secretariatului i-a spus că, pentru el, această schimbare era de fapt o promovare.

— Și ce post o să ocupați de acum încolo? l-a întrebat ea.

— Încă nu s-a stabilit.

— Atunci de unde știți că e vorba de o promovare?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a tăcut preț de câteva clipe.

— Păi, cum să vă spun, nu e ca și când aș fi fost concediat, a spus el în cele din urmă.

— Dar ați fost concediat sau nu?

Evert Danielsson a rămas pe gânduri câteva clipe:

— Depinde din ce punct de vedere priviți problema, a spus el.

— Înțeleg. Deci nu v-ați dat demisia.

— Nu.

— Și cine a hotărât că ar trebui să vi se dea un alt post? Consiliul director?

— Da, au nevoie de cineva care să pună ordine în haosul creat după…

— Și n-ați fi putut face asta în calitate de șef al Secretariatului?

— Ba da, desigur…

— Că tot veni vorba de Christina Furhage, știați că avea un fiu?

— Un fiu? a întrebat el derutat. Nu, avea o fiică pe nume Lena.

— Avea și un fiu. Știți cumva unde e?

— Habar n-am… Deci, avea un fiu? E prima oară când aud.

Annika a tăcut o clipă, apoi a continuat:

— Știți cumva cine din conducerea Secretariatului a avut în

[19] *Must*: băutură răcoritoare tradiţională comercializată în preajma Crăciunului.

urmă cu șapte ani o aventură cu o angajată, care ulterior, a trebuie să plece?

Evert Danielsson a rămas cu gura căscată.

— De unde ați aflat această informație? a întrebat-o el după ce și-a revenit.

— Dintr-un articol de ziar. Știți despre cine e vorba?

— Da, dar de ce mă întrebați?

— Și ce s-a întâmplat?

Danielsson s-a gândit o clipă, apoi a spus:

— Dar ce vreți de fapt?

— Nu știu, i-a răspuns Annika, iar lui Evert Danielsson i s-a părut că era foarte sinceră. Cred că tot ce vreau e să am o imagine de ansamblu.

Annika a fost mai mult decât surprinsă când Danielsson i-a cerut să treacă pe la Secretariat ca să stea de vorbă.

•

Când Annika a pornit spre docul Hammarby, Berit și Patrik încă nu se întorseseră.

— Mă găsești pe telefonul mobil, i-a spus lui Ingvar Johansson, salutându-l cu un gest al capului.

A luat un taxi și a plătit cu cardul. Vremea era îngrozitoare, zăpada se topise din pricina ploii, lăsând în urmă numai bălțoace și noroi. Docul Hammarby era o parte posomorâtă a orașului: satul olimpic neterminat și pustiu, blocurile mohorâte și stadionul devastat. Noroiul se scurgea în voie, pentru că straturile de flori și arbuștii plantați cu o vară înainte încă nu prinseseră rădăcini. Annika a sărit peste bălțile cele mai mari, dar tot s-a murdărit pe pantaloni.

Spațiul de primire de la COJOS era foarte generos, dar Annikăi i s-a părut că birourile propriu-zise erau foarte mici și cât se poate de modeste. Le-a comparat cu cele din sediul în care își desfășura activitatea Asociația Autorităților Locale, singura clădire administrativă pe care o cunoștea îndeaproape, dat fiind că acolo lucra Thomas. Clădirea Asociației era mai elegantă și mai practică decât sediul Secretariatului, care avea un aer spartan: pereți albi, podele acoperite cu linoleum, tavane pline de neoane, rafturi din pal alb, birouri care se prea poate să fi fost cumpărate de la IKEA.

Biroul lui Evert Danielsson se afla la mijlocul unui coridor lung. Nu era mai mare decât al unui funcționar obișnuit, ceea

ce Annikăi i s-a părut ciudat. O canapea cu arcurile lăsate, un birou și câteva dulapuri, nimic mai mult. Își închipuia că șeful unui secretariat avea mobilier de mahon și un birou cu ferestre generoase.

— Ce vă face să credeți că avea un fiu? a întrebat-o Evert Danielsson, făcându-i semn cu mâna să ia loc pe canapea.

— Mulțumesc, i-a spus Annika, apoi s-a așezat. Am o fotografie cu el.

Și-a dat jos paltonul, dar a hotărât să nu-și scoată pixul și carnețelul. S-a uitat cu atenție la omul din fața ei. Stătea la birou, ținându-se cu o mână de tăblie – arăta cam ciudat. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu păr bogat și înspicat și un chip foarte plăcut. Dar avea ochii obosiți și colțurile gurii lăsate.

— Trebuie să vă spun că mi se pare foarte neverosimil, a zis el.

Annika a scos din geantă o copie a fotografiei care înfățișa familia Furhage. Dusese înapoi plicul, pentru că nu putea ieși cu ele din clădire, dar tehnica modernă îți permitea să scanezi orice fotografie și să scoți o copie la imprimantă. I-a dat-o lui Danielsson, care s-a uitat la ea cu un aer vădit surprins.

— Fir-ar să fie! a spus el. Habar n-aveam!

— Nu știați nimic despre primul ei soț sau despre fiu?

— Despre niciunul dintre ei. Christina nu vorbea despre viață ei privată.

Annika a tăcut, lăsându-l să continue. Nu prea înțelegea de ce îi ceruse să vină la Secretariat. Danielsson s-a răsucit în scaun, apoi a spus:

— M-ați întrebat despre cazul secretarei care a fost concediată.

— Da, am găsit un scurt articol în arhiva noastră. Dar nu se spunea c-ar fi vorba despre o secretară și nici c-a fost concediată. Nu scria decât că a lucrat aici și a fost nevoită să plece.

Evert Danielsson a încuviințat din cap.

— Așa a vrut Christina. Dar Sara era o secretară excelentă. Cu siguranță, ar fi ajuns departe dacă n-ar fi…

A tăcut preț de câteva clipe, apoi a continuat:

— În cadrul organizației noastre, funcționează regula potrivit căreia angajaților noștri nu le este permis să aibă relații între

ei. Christina era foarte fermă în privința asta. Zicea că ar perturba activitatea, că angajații nu s-ar mai putea concentra și ar ajunge să-și împartă loialitatea. După părerea ei, astfel de relații i-ar fi supus pe ceilalți unui stres inutil și ar fi încurajat favoritismele.

— Și cine a avut o aventură cu secretara?

Evert Danielsson a scos un oftat prelung:

— Eu.

Sprâncenele Annikăi s-au arcuit dintr-odată:

— Dar cine a impus regula asta în Secretariat?

— Christina. Și era valabilă pentru toată lumea.

— Și totuși…?

Evert Danielsson a luat mâna de pe tăblia biroului.

— Nici nu știu ce să vă mai spun… Dar un singur lucru mi-e limpede: pentru mine, povestea asta deja nu mai are nicio importanță.

Și-a acoperit fața cu mâinile și a început să plângă. Annika a așteptat în tăcere ca Danielsson să-și revină.

— O iubeam pe Sara, dar eram căsătorit, a spus el în cele din urmă.

Și-a pus o mână pe coapsă, iar cu cealaltă s-a agățat iarăși de tăblia biroului. Nu mai plângea, dar avea ochii ușor inflamați.

— Iar acum n-o mai iubiți? a întrebat Annika.

Danielsson a izbucnit în râs, apoi a redevenit serios:

— Ah, nu… Cineva i-a spus soției mele despre Sara, iar Sara a rupt relația cu mine când a văzut că n-o pot ajuta să-și păstreze slujba. Așa că mi-am pierdut soția, copiii și amanta în același timp.

A tăcut preț de câteva clipe, după care a continuat, ca și cum ar fi stat de vorbă cu sine însuși:

— Uneori, mă întreb dacă nu cumva m-a sedus doar ca să avanseze în carieră… Când și-a dat seama c-o trăgeam în jos, a renunțat la mine ca la o măsea stricată.

A izbucnit iarăși într-un hohot de râs scurt și amar.

— Deci, poate că nu era o femeie minunată, la urma urmei…, s-a hazardat Annika.

Danielsson a ridicat privirea:

— Nu, poate că nu. Dar ce aveți de gând? Vreți să scrieți în ziar despre povestea asta?

— Deocamdată, nu. Și poate că n-o să scriu niciodată… De ce

mă întrebați? V-ar deranja?

— Nu știu… Depinde de ce-ați scrie. Dar ce urmăriți de fapt?

— De ce m-ați chemat aici?

Danielsson a oftat:

— Într-o zi ca asta, ies multe la suprafață. Gânduri și sentimente… Totul e haotic. Am lucrat în proiectul ăsta încă de la început, aș putea să vă zic atât de multe…

Annika tăcea. Danielsson a plecat capul, pierdut în propriile gânduri.

— Christina era o șefă bună? a întrebat ea în cele din urmă.

— Fără ea, n-aș fi rezistat în postul ăsta, i-a spus el, luând mâna de pe tăblie. Acuma nu mai e printre noi, iar eu sunt un om terminat. Cred că a venit timpul să mă duc acasă.

S-a ridicat în picioare, iar Annika a făcut la fel. Și-a luat paltonul și geanta, a dat mâna cu Danielsson și i-a mulțumit pentru întrevedere.

— Spuneți-mi, vă rog, unde era biroul Christinei? l-a mai întrebat ea.

— Nu l-ați văzut? E foarte aproape de recepție. Vă conduc până la ieșire și-o să vă arăt unde e.

Danielsson și-a pus paltonul și fularul, și-a luat servieta, apoi și-a privit biroul cu un aer meditativ:

— Azi nu iau niciun ziar acasă.

A stins lumina și a ieșit din birou cu servieta lui goală, încuind ușa cu grijă. Și-a vârât capul în biroul alăturat și a spus:

— Plec. Celor care mă caută să le spui că găsesc toate informațiile de care au nevoie în comunicatul de presă.

Au străbătut coridorul alb, mergând unul lângă altul, iar, la un moment dat, Danielsson i-a spus:

— Christina avea mai multe birouri, i-a explicat el. O să vă duc la biroul ei de zi cu zi, ca să zic așa. E cel unde stăteau două dintre secretarele ei.

— Și Helena Starke? a întrebat Annika.

— Ah, omul ei de nădejde… Biroul Helenei se află chiar lângă al Christinei, i-a explicat Danielsson, cotind pe un alt coridor. Gata, am ajuns.

Ușa era încuiată, iar Danielsson a oftat:

— N-am cheia. Mă rog, nu-i mare lucru. Un birou pe colț cu ferestre pe două laturi. Înăuntru se află un birou mare cu două

computere, o canapea, scaune și o măsuță pentru cafea…

— M-aș fi așteptat la ceva mai impozant, a spus Annika, aducându-și aminte de o fotografie de arhivă a Christinei: șefa Comitetului se afla într-o cameră somptuoasă cu birou de epocă, lambriuri din lemn închis la culoare și candelabre.

— Aici își desfășura activitatea propriu-zisă, dar avea și un birou în centru, chiar lângă Rosenbad. Acolo stătea cea de-a treia secretară; era biroul unde aveau loc toate întâlnirile și negocierile, unde primea oaspeții și reprezentanții presei… Sunt cu mașina, vreți să vă las undeva?

— Nu, mulțumesc. O să merg până la fosta fabrică de becuri să stau de vorbă cu o prietenă.

— Doar n-o să mergeți prin noroi până acolo. Vă las eu chiar în față.

Avea o mașină de serviciu nou-nouță. Un Volvo, desigur: Volvo era unul dintre sponsorii principali ai Olimpiadei. Danielsson a scos telecomanda sistemului de închidere centralizată, a apăsat pe un buton, iar mașina a făcut: bip-bip; înainte să deschidă portiera, fostul șef al Secretariatului a mângâiat ușor plafonul mașinii. Annika s-a urcat în dreapta, și-a pus centura, apoi a întrebat:

— Cine credeți că a aruncat-o în aer?

Evert Danielsson a pornit motorul, a apăsat de două ori pe accelerație, a băgat în marșarier și a mângâiat volanul:

— De un lucru sunt sigur: sunt mulți cei care ar fi avut motive s-o facă.

Annika a tresărit:

— Ce vreți să spuneți?

Danielsson nu i-a răspuns. Au parcurs în tăcere cei cinci sute de metri până la fosta fabrică.

— O să scrieți ceva despre mine? a întrebat el, după ce a oprit în fața porților.

Annika i-a dat o carte de vizită și l-a rugat s-o sune dacă voia să-i mai spună ceva, i-a mulțumit c-a adus-o până în fața fabricii și a ieșit din mașină.

— De un singur lucru sunt sigură, i-a răspuns ea. Povestea asta devine din ce în ce mai complicată.

Apoi a urcat la etajul unde se afla postul de televiziune pentru care lucra Anne Snapphane. Prietena Annikăi era ocupată cu montajul unui material și părea încântată să ia o

pauză.

— Mai am puțin și termin, i-a spus ea. Vrei niște vin fiert?

— Numai dacă e fără alcool, i-a răspuns Annika. Și pot să sun pe cineva de la tine?

— Da, folosește telefonul de pe biroul meu. Eu mai am un pic de treabă…

Annika s-a apropiat de birou, și-a pus haina pe tăblie și a sunat-o pe Berit.

— Am vorbit cu șoferul Christinei, i-a spus reportera. Concurența a luat deja legătura cu el ieri, dar mie mi-a spus niște chestii noi. Mi-a confirmat că Furhage avea un laptop la ea; îl uitase în birou, așa că a trebuit să se întoarcă la Secretariat ca să-l ia. Nu lucra de mult timp pentru ea: doar de vreo două luni. Cică schimba șoferii ca pe chiloți.

— Vasăzică așa! a comentat Annika.

La celălalt capăt al firului, Berit își răsfoia carnețelul:

— Mi-a zis și că îi era foarte teamă ca nu cumva să fie urmărită. Cică nu-l lăsa niciodată să meargă de la Secretariat la ea acasă pe ruta cea mai scurtă. În plus, șoferul avea sarcina să controleze mașina zi de zi: Christinei îi era teamă de bombe.

— Ai făcut o treabă excelentă!

— Parcă mai era ceva… Ah, mi-am amintit: cică primise ordin precis să n-o lase pe Lena, fiica ei, să se apropie de mașină. Ciudat, nu?

Annika a oftat ușor:

— Se pare că era puțin cam paranoică. O să iasă un articol pe cinste: Christinei Furhage îi era temă sa nu fie aruncată în aer. Dar o să lăsăm deoparte chestia cu fiică-sa.

— Da, bineînțeles. Acuma încerc să iau legătura cu cineva de la poliție, ca să aflu cum comentează chestiile astea.

— Patrik ce face?

— Încă n-a venit: a muncit aproape toată noaptea. Tu unde ești?

— Sunt la o prietenă, Anne Snapphane. Și am fost să stau puțin de vorbă cu Evert Danielsson. A fost eliberat din post.

— Adică dat afară?

— Nu tocmai. Nici el nu știe exact. În fine, n-avem ce să scriem despre chestia asta. La urma urmei, cui îi pasă? N-o să plângă pe umărul nostru și nici n-o să arunce în aer pe nimeni – nu pare în stare.

— Păi, și ce-ai aflat de la el?

— Nu mare lucru. El e șeful care s-a încurcat cu o angajată în urmă cu câțiva ani. Am vorbit mai ales despre asta. Și mi-a dat de înțeles că Furhage avea mulți dușmani.

— I-auzi! Deci ies la iveală tot felul de lucruri, a spus Berit. Și ce subiecte mai avem pentru ediția de mâine?

— Christina mai fusese căsătorită și avusese un fiu. Încerc să aflu cât mai multe pe tema asta.

— Un fiu? Dar aseară am scris un articol despre viața ei și n-am găsit niciun material din care să rezulte c-ar fi avut un fiu.

— Se pare că l-a ascuns bine… Oare câte secrete o fi avut femeia asta?

După ce a terminat de vorbit cu Berit, Annika și-a scos carnețelul. Pe spatele său notase numărul de telefon al Helenei Starke. Începea cu 702, la fel ca multe dintre numerele celor care locuiau pe Ringvägen. L-a format cu o strângere de inimă.

•

Helena Starke avusese încă o noapte îngrozitoare. Se trezise de multe ori din pricina unor coșmaruri înfiorătoare, în cele din urmă, s-a dat jos din pat și s-a uitat pe fereastră: când a văzut cum era vremea, mai avea un pic și se băga la loc în pat. Din pricina burniței, toate culorile străzii se transformaseră în nuanțe de gri. Duhoarea rufelor murdare din dulap devenise insuportabilă, așa că și-a pus o pereche de blugi și a coborât la spălătorie să-și facă rezervare – în Suedia totul e foarte bine organizat. După cum era de așteptat, n-a găsit nicio oră liberă până la Revelion. Așa că a oprit una dintre mașini, a scos repede hainele pline de apă și le-a pus într-un coș, după care s-a întors în apartament ca să-și ia rufele. Le-a îndesat în mașină, a pus detergent cu nemiluita și a zbughit-o. A făcut duș pe îndelete, ca să scape de mirosul de vomă din păr, după care a spălat bine closetul și holul. A vrut să coboare la spălătorie să-și aducă rufele, dar s-a răzgândit; era de preferat ca, mai întâi, să le lase pe țațele de la etajele de sub ea să se agite și să facă gură pe săturate.

S-a dus în bucătărie să fumeze o țigară. Christinei nu-i plăcea că fuma, dar deja nu mai conta. Nimic nu mai conta. Stătea pe întuneric lângă masa din bucătărie, iar după ce a tras al doilea fum strașnic, a auzit soneria telefonului fix de pe pervaz.

Era tipa care o căutase noaptea trecută, nenorocita de la

Kvällspressen.

— Nu cred că vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră, i-a spus Helena Starke.

— Nu vă obligă nimeni… Fumați?

— Da, și ce dacă fumez? Vă deranjează?

— Nu, deloc… De ce vă considerau colegii omul de nădejde al Christinei?

Helena nu știa ce să-i răspundă:

— Dar ce naiba vreți de la mine?

— Nu mare lucru… De fapt, pe mine mă interesează Christina. De ce nu voia să spună că avea un fiu? Îi era rușine cu el?

Helena Starke simțea că i se învârte capul. A luat loc pe scaun și a pus țigara în scrumieră. Oare de unde aflase despre fiul Christinei?

— A murit, i-a spus ea în cele din urmă. Băiatul ei a murit.

— A murit? Când?

— Când avea… cinci ani.

— Serios? Îngrozitor! Cinci ani… atâta are și Kalle.

— Cine?

— Fiul meu. Și el are cinci ani. Christina trebuie să fi suferit cumplit. Dar de ce a murit?

— Melanom malign. Altfel zis, cancer de piele. Christina nu și-a revenit niciodată după moartea lui. Nici măcar nu voia să vorbească despre el.

— Îmi pare rău că am… N-am știut…

— Mai vreți să știți ceva? a întrebat Helena Starke pe un ton cât se poate de rece.

— Destul de multe. Aveți timp să stăm de vorbă?

— Nu, trebuie să-mi scot rufele din mașină.

— Rufele?

— Da, de ce? Vi se pare ciudat?

— Nu, atât doar că… Adică… Mă rog, o cunoșteați foarte bine pe Christina, erați foarte apropiată de ea. Îmi închipui că vă este foarte greu să vă gândiți la lucruri obișnuite, cum ar fi să vă spălați rufele, la atât de puțin timp după ce a…

— Da, o cunoșteam foarte bine! a țipat Helena Starke, simțind că ochii i se umplu de lacrimi. Eu o știam cel mai bine!

— În afară, poate, de familia ei.

— Avea o familie jalnică! Un bătrân senil și o fiică nebună!

Știați că Lena e piromană? E țicnită rău de tot! În adolescență a stat mai mult prin secțiile de psihiatrie! Dădea foc la orice! Vă amintiți de centrul psihiatric din Botkyrka, ăla care a luat foc acum șase ani? A fost mâna ei! E nebună de legat! Ți-e și frică să stai cu ea în casă!

Helena țipa în receptor fără să se poată controla și își dădea seama că vocea ei suna îngrozitor – parcă era un animal închis într-o cușcă. A trântit receptorul în furcă, a pus mâinile pe masă, sprijinindu-și fruntea pe firimituri, apoi a izbucnit în plâns. S-a oprit abia după ce s-a întunecat și a simțit că a ajuns la capătul puterilor.

Annikăi nu-i venea să creadă ce auzise. O bună bucată de timp a rămas cu receptorul la ureche, ascultând bâzâitul care a urmat după țipetele înfiorătoare ale Helenei Starke.

— Ce s-a întâmplat? De ce-ai rămas încremenită? a întrebat-o Anne Snapphane, așezând pe birou o cană cu vin fiert și o farfurioară de biscuiți cu ghimbir.

— Ce ciudat…, a spus Annika, punând receptorul în furcă.

Anne Snapphane s-a oprit din ronțăitul biscuitului pe care îl avea în mână:

— Pari îngrozită. Ce s-a întâmplat?

— Am stat de vorbă cu o femeie care o cunoștea bine pe Christina Furhage. A fost o discuție care m-a lăsat mască…

— De ce?

— A început să strige… Urla, nu alta. Mă simt îngrozitor de fiecare dată când simt că am mers prea departe.

Anne Snapphane a dat din cap cu aerul că o înțelege foarte bine și a făcut un semn cu mâna spre biscuiți și vinul fiert.

— Hai cu mine în camera de montaj ca să-ți arăt cum o să înceapă programul nostru de Revelion. E o emisiune care se numește: *Lucruri pe care noi ni le amintim, dar pe care ei ar vrea să le uite.* E despre scandaluri în care au fost implicate celebrități. Avem niște chestii delicioase!

Annika și-a lăsat haina pe birou, dar și-a pus geanta pe umăr, apoi s-a dus după Anne, ținând într-o mână biscuiții, iar în cealaltă, vinul fiert. Birourile erau goale. Emisiunile de sărbători erau gata, iar lucrul pentru cele noi avea să înceapă după Anul Nou.

— Ai aflat cumva ce emisiune o să faci la anul? a întrebat-o Annika în timp ce coborau scara în spirală care ducea la

camera de montaj.

Anne Snapphane a făcut o grimasă:

— Slabe șanse să fac altceva decât până acum. Dar sper să scap odată de *Divanul femeilor.* M-am ocupat de toate scenariile posibile: el o înșală cu prietena ei cea mai bună, prietena ei cea mai bună s-a combinat cu fiu-su, fiu-su a înșelat-o cu câinele… M-am săturat!

— Și ce-ai vrea să faci?

— Orice altceva! La primăvară s-ar putea să merg în Malaezia pentru o nouă emisiune. E vorba despre câțiva oameni care or să locuiască pe o insulă pustie cât mai mult posibil, fără ca telespectatorii să-i poată elimina prin vot. Pare interesant, nu?

— Mie mi se pare al naibii de plicticos, i-a răspuns Annika.

Anne Snapphane s-a uitat la ea, prefăcându-se indignată, apoi a luat-o pe un coridor.

— Ce bine că nu conduci tu postul ăsta, i-a spus Annikăi. Eu cred c-o să fie mișto. Oamenilor le plac rahaturile de genul ăsta. Gata, am ajuns.

Au intrat într-o cameră plină cu monitoare, videocasetofoane, pupitre de comandă, tastaturi și cabluri. Era mult mai mare decât chichinețele care serveau drept camere de montaj la televiziunea națională. Înăuntru se aflau chiar și două fotolii, o canapea și, într-un colț, o măsuță pentru cafea. Tânărul specialist în montaj care se ocupa de finisarea emisiunii stătea pe un scaun rotativ în fața pupitrului principal, privind un ecran pe care se perindau tot felul de imagini. Annika l-a salutat, apoi s-a așezat pe unul dintre fotolii.

— Pune secvența de la început, i-a spus Anne tânărului, apoi s-a așezat pe canapea.

Acesta a luat o casetă și a băgat-o într-un videocasetofon. Monitorul cel mai mare a pâlpâit de câteva ori, apoi a pornit o numărătoare inversă. În cele din urmă, a început și emisiunea: bine-cunoscutul prezentator a intrat în studio, iar audiența a aplaudat copios. Prezentatorul a anunțat că în acea emisiune avea să prezinte cele mai importante divorțuri ale anului, cazul unui politician care vomitase pe pupitrul recepționerului de la Cale Opera și multe alte subiecte la fel de importante.

— Gata, a intervenit Anne, poți să dai volumul la minimum. Ei, ce zici? Nu ți se pare mișto?

Annika a încuviințat din cap și a luat o gură de vin – era foarte aromat.

— Știi ceva despre Helena Starke? a întrebat-o pe Anne.

— Starke… mi se pare un nume cunoscut. Cu ce se ocupă?

— Lucrează la Secretariatul Olimpic. Era mâna dreaptă a Christinei Furhage. Locuiește în Insula de Sud, are vreo patruzeci de ani, e brunetă și e tunsă scurt.

— Ah, Helena Starke! Gata, o știu! E o activistă lesbiană – genul băiețos.

Annika s-a uitat la prietena ei cu un aer sceptic:

— Cum adică „genul băiețos”?

— E activistă în Asociația Națională Suedeză pentru Eliberare Sexuală. Publică tot felul de articole în care spune că vrea ca lesbienele să fie mai puțin delicate, că practicile sexuale convenționale sunt limitate și alte chestii de genul ăsta.

— Și de unde știi toate astea?

A venit rândul Annei Snapphane să se uite la prietena ei cu un aer sceptic:

— Păi, ce crezi că fac toată ziua? Am numerele de telefon ale tuturor activiștilor din țară. Altfel cum crezi c-aș putea să-mi fac emisiunile?

Annika a făcut o grimasă prin care recunoștea că o luase gura pe dinainte, apoi și-a terminat vinul fiert.

— Ai chemat-o la vreuna dintre emisiunile tale?

— Nu, n-ar fi venit. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, cred că am invitat-o de două ori… Cică își recunoaște public și își susține sexualitatea, dar nu vrea să-i fie exploatată de către mass-media.

— O femeie cu capul pe umeri, a spus Annika.

— Din fericire pentru mine, nu toată lumea gândește la fel ca ea, altminteri s-ar duce de râpă Divanul femeilor. Mai vrei niște vin fiert?

— Nu, trebuie să mă întorc în groapa cu șerpi… Sunt sigură că acuma se întreabă cu toții unde a dispărut iepurașul.

•

După-amiaza lui Anders Schyman fusese cam plicticoasă. Avusese o întâlnire cu doi angajați de la departamentul de marketing: tipul responsabil cu tirajul și un contabil. Doi economiști a căror treabă era să-și bage nasul unde nu le fierbea oala. Amândoi refuzaseră propunerea lui de a face mai

multe investigații sociale. Responsabilul cu tirajul i-a pus la proiector tot felul de planșe cu grafice, cifre și tabele care prezentau evoluția comparativă a tirajelor celor mai mari trei tabloide.

— De exemplu, iată o zi în care principalul nostru rival a vândut cu 43 512 exemplare mai mult decât noi, i-a spus analistul, arătându-i o dată de la începutul lui decembrie. Știrile pe care le-am avut în ziua aceea n-au avut nicio șansă în fața celor publicate de concurență.

A intervenit și contabilul:

— La începutul lui decembrie, *Kvällspressen* s-a axat pe știri serioase, ceea ce s-a dovedit a fi o strategie păguboasă. Tirajul nostru a avut o creștere nesemnificativă față de anul trecut. Unde mai pui că ai folosit și o parte din resursele alocate pentru alte departamente.

Cât timp au vorbit cei doi economiști, Anders Schyman a ascultat cu un aer gânditor, răsucind între degete un pix, iar când au terminat, le-a răspuns cu multă precauție:

— Desigur, aveți dreptate. În sensul că, privind în urmă, ne putem da seama că subiectul nostru principal în ziua aia nu era foarte spectaculos. Dar oare aveam altă soluție? Faptul că, anul ăsta, statul a depășit cheltuielile prevăzute în bugetul pentru Apărare nu era tocmai știrea deceniului, dar numai noi am scris despre asta, iar restul presei a preluat știrea de la noi. În ziua aia, tabloidul rival a scos un supliment dedicat reducerilor de Crăciun; iar știrea lor cea mai importantă a fost că vedeta aia de televiziune a reușit să se vindece de bulimie. Deci cu greu am fi putut găsi o știre cu care să-i batem la tiraj.

Redactorul-șef s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de fereastră și a aruncat o privire spre Ambasada Rusiei. Afară totul era colorat în nuanțe de gri.

— S-au întâmplat multe în decembrie. Mai țineți minte? a continuat el. Avionul care s-a prăbușit pe aeroportul Bromma, vedeta de televiziune care a fost condamnată pentru viol, fotbalistul care a fost prins beat la volan, după care clubul său i-a reziliat contractul. E drept că, în luna decembrie a anului trecut, am avut niște tiraje enorme, dar și anul ăsta ne-am descurcat destul de bine: chiar dacă ne-am axat pe articole de investigație, am reușit să atingem nivelul de anul trecut, ba chiar să-l și depășim un pic. Faptul că rivalul nostru ne-a

surclasat într-o anumită zi nu înseamnă că e o strategie greșită să ne ocupăm și de puterile statului. Cred că e prematur să tragem o concluzie.

— Stabilitatea noastră financiară depinde de succesul înregistrat în anumite zile, a intervenit contabilul pe un ton sec.

— La prima vedere, așa pare. Dar trebuie să ne gândim la imaginea de ansamblu, a spus Anders Schyman, întorcându-se cu fața către cei doi. Trebuie să ne consolidăm credibilitatea în rândul cititorilor, pentru că am cam lăsat deoparte aspectul ăsta, le-a explicat redactorul-șef – probabil că le ținuse acest discurs de nenumărate ori. O să avem în continuare blonde și accidente de mașină pe prima pagină, dar nu trebuie să neglijăm investiția pe termen lung în calitate.

— Păi, problema e cât anume investim în chestia asta, a intervenit contabilul.

— Sau mai degrabă cum investim, i-a ripostat Schyman. Câtă vreme cheltuielile rămân în limitele stabilite, pot să aloc resursele ziarului cum cred de cuviință. Consiliul de conducere mi-a dat libertate totală în privința asta.

— Ăsta e un aspect pe care cred c-ar fi bine să-l analizăm încă o dată, a replicat contabilul.

Anders Schyman a oftat:

— Chiar trebuie să discutăm iarăși problema asta? Tonul redactorului-șef dădea de înțeles că specialistul în chestiuni contabilicești venea în biroul său lună de lună și, în mod invariabil, aducea vorba despre acest subiect.

— Da, cred că trebuie, i-a răspuns contabilul, fluturând planșele pe care le pusese la proiector. Datele astea conțin formula unui tabloid de succes.

Întrucât aveau o diplomă în management și lucrau de șase luni în departamentul de vânzări al ziarului, cei doi ageamii din fața lui își închipuiau că ei descoperiseră rețeta cu ajutorul căreia se puteau obține bani din presă. Datele contabilului erau corecte, atâta doar că le interpreta în mod greșit.

— Mă tem că nu sunt de acord. De ce credeți că stau eu în biroul ăsta? Dacă e vorba de o simplă formulă, de ce n-ar pune investitorii un computer în locul meu, ceea ce i-ar scuti de plata unui salariu? Ca să faci prima pagină a unui ziar – și un tabloid în general – n-ai nevoie doar de analize pe computer care să-ți arate când au scăzut vânzările. Ai nevoie de pasiune și

experiență. Mi-ar plăcea ca voi doi să vă concentrați asupra marketingului. Să ne spuneți când avem tirajul cel mai mare și de ce. Am putea îmbunătăți sistemul de distribuție? Ar trebui să modificăm ora la care dăm ediția la tipografie? Am putea economisi niște timp dacă am trimite ediția prin satelit în orașele din provincie, ca să fie tipărită acolo? Voi la chestii dintr-astea vă pricepeți. Așa că lăsați-mă pe mine să mă ocup de problemele editoriale.

— Am făcut deja toate astea, a răspuns repede contabilul.

— Mai faceți-le o dată! i-a tăiat-o Schyman. Și faceți-le mai bine!

După ce-a rămas singur în birou, redactorul-șef a scos un oftat prelung. Uneori, discuțiile de genul acela puteau fi foarte fructuoase. În urmă cu zece ani, astfel de consultări nu erau posibile: pe atunci, exista o separare foarte clară între departamentul de marketing și cel editorial. Acum Schyman considera că e de datoria lui să construiască punți între Cifre și Cuvinte. Specialiștii în marketing nu trebuiau să-și închipuie că se puteau apuca să dicteze conținutul editorial. Dar lui Schyman îi era cât se poate de limpede că avea nevoie de ei. Știa că datele statistice referitoare la tiraj erau extrem de importante, așa că, în fiecare săptămână, le analiza pe îndelete împreună cu economistul care tocmai ieșise din birou. Ceea ce nu însemna că trebuia să-i permită contabilului să se amestece în treburile lui.

Tirajul unui tabloid e un fel de mecanism foarte sensibil care poate fi influențat de un număr aproape infinit de factori. În fiecare dimineață, în jurul orei patru, specialiștii vin în redacție ca să calculeze numărul de exemplare care urmează să fie trimis la chioșcurile din întreaga țară. Toate variabilele de bază se aflau deja în computer: anotimpul, ziua săptămânii, sărbătorile legale. De exemplu, dacă urma să plouă, ziarele nu mai erau trimise chioșcurilor aflate pe malul mării, ci în magazinele IKEA. De asemenea, întrucât oamenii își făceau cumpărăturile săptămânale mai ales joia, în ziua aceea erau trimise mai multe exemplare în supermarketuri. Iar de Crăciun, când oamenii plecau de acasă, măreau numărul de exemplare trimise la benzinăriile de pe autostrăzi.

Un eveniment important produs într-un oraș mic constituia sursa unor articole care creșteau vânzările în plan local. În

astfel de cazuri, numai specialiștii puteau stabili tirajul, pentru că nu era suficient să adauge zece procente la fiecare punct de distribuție. Pentru un chioșc de presă rătăcit într-un colț de țară, care vindea doar zece ziare pe zi, o mărire de zece la sută ar fi însemnat un singur exemplar în plus. Așa că, în astfel de cazuri, trebuia să mărești tirajul cu patru sute la sută.

Factorul care contribuia cel mai puțin la stabilirea tirajului era prima pagină; conținutul său era lipsit de importanță, exceptând zilele în care publicau un material despre căsătoria regelui sau despre prăbușirea unui avion.

În afară de acești factori, trebuiau luate în calcul și alte variabile. Dacă în nordul țării se producea un eveniment important, specialiștii în tiraj erau puși în situația de a lua repede o decizie cu privire la sporirea numărului de avioane cu ajutorul cărora erau transportate ziarele, în mod evident, era o chestiune strict financiară: care erau costurile livrării pe calea aerului și cât de mare avea să fie profitul din vânzarea exemplarelor suplimentare. Dar trebuia luat în calcul și cazul în care un cititor ar fi fost nemulțumit că nu mai găsește niciun exemplar din *Kvällspressen* și ar fi fost nevoit să cumpere tabloidul rival. Așa că, de cele mai multe ori, închiriau un avion suplimentar.

Schyman s-a așezat fața computerului și s-a conectat la baza de date a agenției de presă TT. A trecut repede în revistă știrile care fuseseră adăugate în ultimele douăzeci și patru de ore; erau vreo două sute de știri naționale, internaționale și din lumea sportului. Toate redacțiile suedeze își stabileau știrile naționale și internaționale în funcție de fluxul agenției TT.

Anders Schyman și-a adus aminte de un alt discurs al contabilului, din care reieșea că numărul cumpărătorilor era destul de mic. Contabilul îi descrisese Cititorul, portretul standard al celui care cumpăra *Kvällspressen*: era vorba despre „bărbatul cu salopetă”, muncitorul de vreo cincizeci și cinci de ani, care cumpăra tabloidul de pe vremea când avea douăzeci de ani. Toate tabloidele își aveau cititorii lor devotați, cei despre care redacțiilor le plăcea să creadă că ar fi trecut prin foc și apă ca să pună mâna pe un exemplar din ziarul lor preferat – aceștia alcătuiau așa-numitul „nucleu dur”. Anders Schyman era îngrijorat de faptul că, în cazul lui *Kvällspressen*, numărul celor din nucleul dur era din ce în ce mai mic.

A doua categorie era cea a cititorilor fideli, care cumpărau ziarul de câteva ori pe săptămână. Dacă aceștia nu mai cumpărau ziarul într-o zi, repercusiunile asupra tirajului erau dezastruoase – exact așa începuse criza cu doi ani înainte. În prezent, *Kvällspressen* se străduia să găsească o nouă categorie de cititori. Anders Schyman era sigur că se aflau pe drumul cel bun, însă noii cititori încă nu reușiseră să-l înlocuiască pe „bărbatul cu salopetă”. Dar nu era decât o chestiune de timp. Avea nevoie de angajați cu o gândire nouă. Nu mai putea face ziarul cu oameni trecuți de patruzeci și cinci de ani. Anders Schyman era conștient de acest lucru și știa cum anume avea să facă schimbările de care era nevoie.

•

Când a ajuns în redacție, Annika se simțea un pic amețită din cauza vinului fiert. Nu era un sentiment foarte plăcut. S-a străduit să meargă cât mai drept și n-a vorbit cu nimeni în drum spre biroul ei. Scaunul secretarei era gol. Plecase deja acasă, deși avea program până la ora cinci după-amiază. Annika și-a aruncat paltonul și fularul pe canapea, apoi s-a dus să-și ia două pahare de cafea. De ce naiba băuse vin fiert?

A format numărul sursei sale din poliție, dar suna ocupat. A închis și s-a apucat să scrie ce aflase despre copiii Christinei: că fiul murise și că fiica era piromană. A terminat un pahar de cafea, iar pe celălalt l-a luat cu ea la calculatorul de unde se accesau bazele de date. A căutat prin arhive și a descoperit că, într-adevăr, cu șase ani în urmă, centrul psihiatric din Botkyrka arsese din temelii. Incendiul fusese provocat de o fată de paisprezece ani. Nu se înregistrase nicio victimă, dar clădirea fusese distrusă complet. Așadar, detaliile pe care, în criza ei nervoasă, i le dezvăluise Helena Starke erau exacte.

S-a întors în biroul ei ca să-și sune încă o dată sursa.

— Știu că ai tot dreptul să fii supărat pe mine din cauza codurilor de securitate…, a fost primul lucru pe care i l-a spus Annika.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a oftat:

— Cum adică „supărat”? Îți dai seama ce zici? Ai divulgat cea mai importantă pistă pe care o avem, iar tu îți închipui c-am fost doar supărat? Să știi c-am fost al dracu’ de furios! În primul rând pe mine, pentru că ți-am povestit despre chestia asta.

Annika a închis ochii. Se simțea complet dezarmată: nu avea niciun rost să caute scuze pentru faptul că redactorii scriau titluri pe care n-ar fi trebuit să le scrie. Singura stratagemă care ar fi putut da roade era să contraatace.

— Ei, ce să-ți spun! a spus Annika pe un ton plin de reproș. Cine a divulgat ce? Știam foarte bine cum stă treaba cu codurile, dar timp de douăzeci și patru de ore n-am publicat nimic despre chestia asta, exact așa cum mi-ai cerut. Nu mi se pare corect!

— Nu ți se pare corect? Gândește-te că investigăm o crimă, ce Dumnezeu! Ai impresia că aici e vorba de corectitudine?

— Nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama că a fost o problemă cu codurile de securitate. Deci, cel mai bine ar fi fost dacă nu-mi dădeai voie să scriu nimic despre chestia asta, i-a spus ea pe un ton sec.

Polițistul a oftat ușor. Annika reușise să-l prindă în cursă.

— Bine. Spune-mi că-ți pare rău și hai să trecem peste chestia asta.

Annika a tras aer în piept cu putere:

— Îmi pare rău că s-au strecurat în titlu cuvintele: „coduri de securitate”. După cum probabil ai observat, nu se regăsesc în articolul propriu-zis. Titlul a fost scris dis-de-dimineață de unul dintre redactorii noștri. S-a străduit să-și facă treaba cât mai bine și habar n-avea că trebuia să evite cuvintele astea…

— Ai naibii redactori!… Și acuma ce vrei?

Annika a zâmbit.

— Ați stat de vorbă cu Lena Milander, fata Christinei?

— Despre ce?

— Despre ce-a făcut în vinerea atentatului.

— De ce întrebi?

— Am aflat că e piromană.

— E obsedată de foc, a corectat-o polițistul. Piromania e o boală foarte rară și poate fi identificată foarte precis. Pentru ca o persoană să fie declarată piromană, trebuie să îndeplinească cinci criterii care, în linii mari, descriu comportamentul unei persoane cu o fascinație patologică pentru foc și tot ceea ce ține de foc, cum ar fi pompierii, extinctoarele…

— Bine, e obsedată de foc. Dar, spune-mi, ai vorbit cu ea?

— Da.

— Și?

— Nu pot să-ți spun mai mult.

Annika a căzut pe gânduri. S-a întrebat dacă ar fi fost bine să-i spună ce aflase despre fiul Christinei, dar a hotărât repede că nu era o idee bună. Moartea unui băiețel de cinci nu avea nicio legătură cu investigația.

— Și până la urmă ce s-a întâmplat cu codurile de securitate?

— Crezi c-ar fi bine să-ți spun?

— Ei, haide!

Polițistul a făcut o pauză.

— Investigațiile sunt în curs de desfășurare.

— Aveți vreun suspect?

— Deocamdată nu.

— Sau vreo pistă?

— Da, bineînțeles! Ce naiba crezi că facem toată ziua?

— Bine, a spus Annika, aruncându-și o privire pe însemnările din timpul conversației. Să-ți spun ce-am de gând să scriu. Că vă continuați ancheta în legătură cu codurile – îmi închipui că nu-i nicio problemă, din moment ce chestia asta a apărut deja în presă –, că ați interogat mai multe persoane, fără să stabiliți niciun suspect, dar că, în prezent, ancheta urmărește mai multe piste.

— E în regulă, i-a răspuns polițistul.

După ce a pus receptorul în furcă, Annika a rămas cu un gust amar. Era necăjită pentru că tâmpitul care scrisese acel titlu îi distrusese câțiva ani de muncă. Lucrurile pe care reușise să le afle în acea conversație erau complet inutile. Niște porcării. *Nada*![20] Acum trebuia să se bazeze pe colegii ei și pe sursele lor.

În clipa următoare, Berit și Patrik au apărut în ușă.

— Ești ocupată?

— Nu, intrați! Luați loc pe canapea! Puteți să-mi aruncați hainele pe podea: sunt atât de murdare, încât nu mai contează…

— Pe unde ai fost? a întrebat-o Berit, punând paltonul Annikăi în cuier.

— Prin noroaiele din jurul Secretariatului Olimpic. Sper că azi ați avut mai mult noroc decât mine, le-a spus ea pe un ton posomorât, apoi le-a făcut un rezumat al conversației pe care o avusese cu sursa ei.

[20] În spaniolă, în original: „nimic”.

— Un accident de muncă, a consolat-o Berit. În viață ai și ghinion…

Annika a oftat:

— Mda… Atunci să-i dăm drumul! Ia zi, Berit, ce-ai aflat azi?

— Ți-am spus că i-am luat un interviu șoferului – o să iasă un material foarte bun. Și am dat mai multe telefoane ca să aflu ceva despre taximetristul ăla. E destul de ciudat: nimeni nu vrea să spună nimic despre locul în care s-a dus Christina după ce a plecat de la petrecerea de Crăciun, încă nu știm ce-a făcut între miezul nopții și ora 3:17.

— Vasăzică ai două subiecte: unu, potrivit șoferului, Christinei îi era teamă să nu fie aruncată în aer, și doi, nu se știe ce-a făcut după ce-a plecat de la petrecere. Iar tu, Patrik?

— Abia am ajuns în redacție, dar am reușit să dau două telefoane. În seara asta, Tigrul o să fie dat în urmărire prin Interpol.

— Serios? s-a mirat Annika. La nivel internațional?

— Cred că da. Parcă au zis ceva de „zona doi”.

— Zona doi e Europa, au spus Berit și Annika aproape simultan, izbucnind în râs.

—Vizează cumva o țară anume?

— Habar n-am, a răspuns Patrik.

— Deci, o să te ocupi de știrile care apar în noaptea asta, a spus Annika. Din nefericire, eu nu prea am despre ce scrie… Dar am reușit să aflu câteva lucruri interesante.

Le-a povestit despre primul soț al Christinei Furhage – bogătașul din industria forestieră –, despre fiul cel mort și despre fiica piromană, despre aventura amoroasă a lui Evert Danielsson cu o secretară și despre viitorul său nesigur, despre ieșirea Helenei Starke și despre faptul că era o lesbiană militantă.

— Și de ce te interesează chestiile de genul ăsta? a întrebat Patrik pe un ton sceptic.

Annika l-a privit cu un aer îngăduitor:

— Pentru că, uneori, dragul meu, cercetările astea cu caracter general asupra vieții omenești dau la iveală câte ceva. Identifici cauza și efectul. Obții o înțelegere a individului și a impactului pe care-l are asupra societății. O să descoperi singur chestia asta, după ce o să stai în redacția asta la fel de mult ca mine.

Patrik o privea cu un aer neîncrezător:

— Cum zici tu… Tot ce vreau e ca materialul meu să ajungă pe prima pagină.

Annika a schițat un zâmbet:

— Foarte bine. Atunci să trecem la treabă!

Berit și Patrik au ieșit din birou, iar Annika a ascultat buletinul de știri al postului național de radio înainte să meargă la ședința de redacție căreia toată lumea îi spunea „sesiunea de la șase”. Ca de fiecare dată când era vorba de moartea cuiva, buletinul a vorbit despre Furhage citând câteva detalii juridice publicate de ziarele de dimineață, apoi au abandonat subiectul și au tratat pe larg alegerile parlamentare din India.

Annika a închis radioul, a trecut pe la bucătărie ca să bea un pahar mare de apă, apoi s-a dus în sala de ședințe. Din fericire, îi trecuse amețeala. Anders Schyman era singur în birou și părea să fie binedispus.

— Vești bune? l-a întrebat Annika.

— Pe naiba! Se pare că nu stăm destul de bine cu finanțele. Tocmai am avut o întâlnire cu băieții de la marketing, iar chestia asta mă binedispune întotdeauna. Tu ce noutăți ai?

— Titlul cu codurile de securitate din ediția de azi a fost complet inutil. Vreau să discutăm cu toții chestia asta. Pentru mine, a fost o catastrofă… Și am găsit câteva schelete în dulapul Christinei Furhage. Dacă ai timp, o să-ți povestesc după ședință.

Ingvar Johansson, Pelle Oscarsson și Spike, celălalt redactor de noapte, au intrat în birou unul după altul. Erau foarte gălăgioși: vorbeau tare și râdeau așa cum fac bărbații între ei. Annika a tăcut, așteptându-i să ia loc.

— Aș vrea să vă spun ceva, a început Anders Schyman pe un ton vioi, așezându-se pe un scaun. Știu că nimeni din această cameră n-are nicio legătură cu problema asta, dar aș vrea s-o discutăm în mod oficial. Este vorba despre titlul de pe paginile șase și șapte din ediția de azi: „Codurile de securitate reprezintă cheia atentatului”. Ziarul nostru n-ar fi trebuit să menționeze codurile. După ședința de ieri, lucrul ăsta era cât se poate de limpede. Cu toate astea, titlul a apărut pe paginile șase și șapte. Am dat-o în bară rău de tot! Imediat după ședința asta, o să-l chem pe Jansson ca să-mi explice cum naiba de s-a întâmplat una ca asta.

Annika simțea că, pe măsură ce redactorul-șef vorbea, obrajii i se înroșeau din ce în ce mai tare. Se străduia să pară indiferentă, dar nu prea îi ieșea. Era limpede în numele cui vorbea Schyman și cu cine ținea.

— Mi se pare incredibil că trebuie să discutăm chestia asta. Am crezut că e limpede pentru toată lumea că acționăm în funcție de directivele mele și de deciziile pe care le luăm în aceste ședințe. Uneori, știm lucruri despre care hotărâm să nu scriem nimic. Eu decid care sunt acele lucruri. Înțelegerea Annikăi cu sursa ei era să nu scrie despre coduri, iar Annika nu le-a pomenit în articolul ei. Cu toate astea, iată ce-a ieșit! Cum de e posibil așa ceva?

Nimeni n-a scos o vorbă. Annika stătea cu capul plecat. Spre supărarea ei, simțea că i se umezesc ochii, dar a strâns din dinți și s-a abținut să nu plângă.

— Bine, a spus Schyman. Din moment ce nimeni nu poate să-mi explice cum de s-a întâmplat, cred că ar fi bine să învățăm din greșeala asta și să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple niciodată. Ne-am înțeles?

Cei trei bărbați au bâiguit ceva, iar Annika a strâns iarăși din dinți.

— Iar acuma, a continuat redactorul-șef, haideți să trecem în revistă subiectele. Annika, tu ce ai pentru mâine?

Annika s-a îndreptat de spate, dregându-și glasul, iar Ingvar Johansson o privea cu buzele strânse.

— Berit are două știri, a spus ea. A stat de vorbă cu șoferul Christinei și a aflat că șefei comitetului îi era teamă să nu fie aruncată în aer; de asemenea, pregătește un material despre ultimele ei ore. Iar Patrik a aflat că Tigrul urmează să fie dat în urmărire prin Interpol, deci, în noaptea asta, o să scrie ceva despre ancheta poliției. În ceea ce mă privește, sursa mea o să fie foarte rezervată de acum înainte. Am stat de vorbă cu Evert Danielsson, unul dintre subordonații Christinei, care a fost dat afară…

A tăcut și a plecat privirea.

— Pare un subiect promițător, dar n-avem cum să punem atentatul pe prima pagină și mâine, a spus Schyman, gândindu-se la contabil.

Potrivit calculelor, nicio știre nu vindea ziarul mai mult de două – cel mult trei – zile, indiferent de cât de importantă era.

— Ar fi a patra zi, a continuat el, așa că trebuie să schimbăm placa. Ce altceva am putea pune pe prima pagină?

— Chiar crezi că e bine să ignorăm complet ipoteza teroristă? a intervenit Spike. N-am tratat deloc aspectul ăsta…

— Ce vrei să spui, mai exact? a întrebat redactorul-șef.

— Păi, toate celelalte ziare au prezentat atacurile teroriste îndreptate împotriva complexurilor olimpice de-a lungul timpului. În plus, au încercat să stabilească grupurile teroriste care s-ar putea afla în spatele atentatului. Dar noi n-am publicat niciun rând despre chestiile astea.

— Știu că, în ultimele zile, n-ai fost în redacție, dar sunt sigur că ziarele ajung și în suburbiile din nord…, i-a răspuns Schyman pe un ton calm.

Spike a înghițit în sec, iar redactorul-șef a avut încă o dată impresia că avea în față o mână de copii îndărătnici.

— Am făcut o listă cu celelalte atacuri asupra complexurilor olimpice atât în ediția de sâmbătă, cât și în cea de duminică, a continuat Schyman. Și ne-am abținut să facem speculații contrare normelor deontologice cu privire la grupurile teroriste care s-ar putea afla în spatele atentatului. În schimb, am avut alte știri, care n-au avut concurență pe piață. Tot ce putem spera e ca titlul tâmpit din ediția de azi să nu fi secat izvorul știrilor excelente de până acum. În loc să ne adăugăm corului care îngâna refrenul terorist, am publicat informații percutante, preluate ulterior de toată lumea, iar ăsta e un lucru cu care ne putem mândri. Sursele noastre ne-au spus că nu a fost un atac îndreptat împotriva Jocurilor în genere, nici împotriva Olimpiadei de la Stockholm, nici a arenelor olimpice. Potrivit informațiilor pe care le deținem, a fost vorba de un atac îndreptat împotriva Christinei Furhage, comis de o persoană din anturajul ei. Tocmai de-aia suntem atât de siguri de poziția pe care am adoptat-o față de atentat și tocmai de-aia n-o să publicăm nici mâine lista grupurilor teroriste care s-ar putea afla în spatele exploziei. Dar să ne spună Domnul Redactor de Știri ce punem pe prima pagină.

Ingvar Johansson și-a luat imediat un aer foarte important și a parcurs lista lungă pe care o avea în față. Annika trebuia să recunoască: redactorul de știri era foarte eficace și, de obicei, avea o judecată limpede. În timp ce-l asculta, și-a dat seama că Spike se uita la ea cu un aer ostil. S-a simțit foarte ușurată

după ce s-a terminat ședința, iar bărbații au ieșit din biroul redactorului-șef.

— Ia zi, ce-ai aflat azi? a întrebat-o Schyman. Annika i-a spus ce descoperise și i-a arătat poza în care apăreau Christina, primul ei soț și fiul lor.

— Pe măsură ce scormonesc mai adânc în trecutul Christinei, aflu chestii din ce în ce mai sumbre, i-a spus ea.

— Și unde duc toate astea? a întrebat-o redactorul-șef.

Annika a ezitat o clipă:

— Chestiile pe care le-am aflat până acum nu pot fi publicate, dar sunt sigură că undeva în trecutul ei există o explicație pentru toate astea.

— Și ce te face să crezi că adevărul din spatele acestei povești va putea fi publicat?

Annika s-a înroșit un pic:

— Nu știu… Dar vreau să aflu cum se leagă toate lucrurile astea, ca să fiu cu un pas înaintea tuturor. Abia apoi am să le pot pune polițiștilor întrebări cu ajutorul cărora să aflăm informații importante înaintea celorlalte ziare.

Redactorul-șef a zâmbit:

— Foarte bine! Sunt foarte mulțumit de ce-ai făcut în ultimele zile. Nu te dai bătută, ceea ce e lăudabil. Și nu ți-e teamă de confruntări, dacă se dovedesc a fi inevitabile, ceea ce e și mai lăudabil.

Annika a plecat privirea și s-a înroșit și mai tare:

— Mulțumesc.

— Iar acum o să-l sun pe Jansson și-o să-l întreb cum dracu' de-a ajuns titlul ăla nenorocit în ziar.

Annika s-a întors în biroul ei și, dintr-odată, și-a dat seama că era lihnită. S-a dus la Berit și a întrebat-o dacă voia să meargă cu ea la cantina angajaților. Reportera a fost de acord, așa că și-au luat bonurile de masă și au pornit într-acolo. În seara aceea, se servea jambon glasat cu cartofi și sos de mere.

— Doamne, deja au început![21] a spus Berit. Or să ne țină cu meniul ăsta până după Revelion.

Au preferat să meargă la tejgheaua unde se serveau salate. Cantina enormă era aproape goală, iar Annika și Berit s-au așezat la o masă dintr-un colț.

— Ce crezi că a făcut Christina după miezul nopții? a întrebat

[21] În Suedia, jambonul glasat se prepară mai ales de Crăciun.

Berit, mușcând dintr-o felie de morcov.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe, băgând în gură câteva boabe de porumb.

— A plecat de la restaurant împreună cu o lesbiană faimoasă, a adăugat Berit. Crezi că e posibil să se fi dus undeva împreună?

— Helena Starke era beată criță. Deci, poate că Furhage a dus-o acasă…

— Cu ce? Cu autobuzul de noapte?

Annika a dat din cap, apoi și-a continuat raționamentul:

— Christina avea un card pentru taxiuri, bani și vreo două mii cinci sute de angajați care ar fi putut avea grijă ca Helena Starke să ajungă acasă cu o mașină. Dar oare de ce șefa Comitetului Olimpic și, în același timp, „Femeia anului” ar fi condus la metrou o lesbiană beată criță? Nu se leagă!

Gândul le-a venit amândurora în același timp.

— Exceptând cazul în care…

— Crezi că e posibil ca…?

Annika și Berit au izbucnit în râs. Ideea că Furhage ar fi putut fi lesbiană părea foarte deplasată.

— Poate că au dat o fugă la Starea Civilă ca să se căsătorească, a spus Berit, iar Annika a zâmbit. Dar, lăsând gluma deoparte, crezi că e posibil să fi avut o relație?

Annika și Berit au căzut pe gânduri, mestecând fiecare câte o frunză de salată.

— De ce nu? a întrebat Annika. Helena Starke a spus că o cunoștea pe Christina mai bine decât oricine.

— Dar asta nu înseamnă că s-au și culcat împreună.

— Așa-i, a admis Annika, dar *ar putea* să însemne și asta.

Unul dintre ospătari s-a apropiat de masa lor.

— Scuzați-mă, este cumva vreuna dintre dumneavoastră Annika Bengtzon?

— Eu sunt, a răspuns Annika.

— Sunteți chemată în redacție. Cică atentatorul a dat o nouă lovitură.

•

Când a ajuns în biroul redactorului-șef, toată lumea se strânsese deja acolo. Nimeni nu s-a uitat la ea când a intrat pe ușă. Annika încă avea porumb printre dinți, iar geanta mai avea un pic și îi cădea de pe umăr. Bărbații din birou își propuseseră

să insiste cât mai mult pe ipoteza teroristă.

— Ziarul nostru a rămas mult în urmă din punctul ăsta de vedere, a spus Spike mai tare decât ar fi trebuit, iar Annika l-a auzit.

În timp ce se întorcea de la cantină, aflase frânturi din ce se întâmplase. S-a așezat la unul dintre colțurile îndepărtate ale mesei, iar când și-a strecurat picioarele sub masă scaunul a scârțâit ușor.

— Scuze! a spus ea.

Cuvântul a rămas suspendat în aer. Trebuia să-și ceară scuze nu numai pentru că scaunul ei scosese un scârțâit. Trebuia să mănânce papara! Cu o oră înainte, stătuse chiar la masa aceea și susținuse că atentatorul o vizase pe Christina Furhage și că explozia nu avea nicio legătură cu Jocurile propriu-zise, iar acuma bum! Încă o explozie într-un alt complex olimpic.

— Avem pe cineva la fața locului?

— Da, Patrik Nilsson a plecat într-acolo, a spus Spike cu aerul unui om stăpân pe situație. Ar trebui să ajungă la Sätra Hall în zece minute.

— Sätra Hall? a întrebat Annika pe un ton surprins. Am crezut că a fost aruncat în aer un alt complex olimpic.

Spike s-a uitat la ea cu un aer superior:

— Sätra Hall este un complex olimpic.

— Și la ce folosește? Ca loc de antrenament pentru aruncătorii de greutate?

Spike și-a luat privirea de la ea:

— Acolo or să se desfășoare mai multe probe, dar nu știu exact care.

— Întrebarea este asta: cum trebuie să procedăm? a intervenit Schyman. Trebuie să reluăm lucrurile pe care celelalte ziare le-au tot publicat în legătură cu ipoteza teroristă. Și trebuie să pară că ne-am gândit la teroriști încă de la început. Cine se ocupă de treaba asta?

— Janet Ullman lucrează în tura de noapte, a spus Ingvar Johansson. Am putea s-o chemăm la redacție mai devreme.

Annika se simțea cuprinsă de un vertij care ba o trântea la podea, ba o arunca până în tavan. Un coșmar! Un adevărat coșmar! Cum de se înșelase în așa hal? Oare poliția o mințise în toate acele zile? Își pusese în pericol reputația în cadrul redacției, prezentând atentatul potrivit punctului ei de vedere.

Oare mai putea rămâne șefă la Investigații după tot ce se întâmplase?

— Va trebui să mergem la celelalte complexuri olimpice și să vedem în ce stare se află sistemele lor de securitate, a spus Spike. Va trebui să chemăm personal suplimentar: cea de-a doua echipă de noapte, cea de-a doua echipă de după-amiază…

Cei trei și-au întors piepturile bombate unul către altul, iar, din colțul ei, Annika nu le mai vedea decât spinările. Vorbeau unul peste altul, iar Annika s-a sprijinit pe spetează, respirând din greu. Era terminată. Știa foarte bine că era terminată. Cum naiba mai putea rămâne la ziar după povestea asta?

Întâlnirea a fost scurtă și la obiect. Toți erau de acord cu privire la ce aveau de făcut și toți voiau să se pună pe treabă: aveau de gând să scrie cât mai repede materialele despre ipoteza teroristă. Annika stătea stingheră în colțul mesei. Nu știa cum ar fi putut să se ridice de pe scaun fără să se facă țăndări. Avea în gât un nod cât o cărămidă.

Anders Schyman s-a așezat la biroul său și a dat un telefon, iar Annika îi asculta modulațiile vocii. După ce a terminat de vorbit, redactorul-șef a luat loc lângă ea.

— Annika, i-a spus el, căutându-i privirea. Să nu-ți faci griji, da? Nu-i nicio problemă.

Dar Annika a întors capul într-o parte și a clipit des ca să-și alunge lacrimile.

— Toți facem greșeli, a continuat Schyman cu glas domol. E un adevăr vechi de când lumea. Și eu m-am înșelat. Am gândit la fel ca tine. Acuma trebuie să ne schimbăm punctul de vedere. Și trebuie să publicăm materiale cât mai bune, înțelegi? Avem nevoie de tine, Annika…

Șefa de la Investigații a tras aer în piept cu putere și a plecat capul.

— Da, ai dreptate…, a spus ea. Dar cât de proastă am fost! Eram atât de sigură că am dreptate…

— Poate că ai dreptate, a spus Schyman pe un ton precaut. Recunosc, pare improbabil, dar e posibil ca Furhage să fi avut vreo legătură personală cu Sätra Hall.

Annika a izbucnit în râs:

— Slabe șanse…

Redactorul-șef i-a pus mâna pe umăr, apoi s-a ridicat de pe scaun:

— Nu te lăsa dărâmată de chestia asta. Până acum, ai avut dreptate cu privire la toate celelalte aspecte al atentatului.

Annika a făcut o grimasă, apoi s-a ridicat și ea în picioare.

— Cum ne-a parvenit vestea exploziei? Ne-a sunat Leif?

— Sau el sau Smidig din Norrköping.

Schyman s-a așezat la biroul său, scoțând un oftat prelung.

— Te duci și tu acolo în noaptea asta? a întrebat-o el.

Annika a împins scaunul sub masă și a dat din cap.

— N-are niciun rost. Or să meargă acolo Patrik și Janet. Eu o să mă ocup de subiectul ăsta începând de mâine-dimineață.

— Când o să terminăm cu exploziile astea, cred că ar fi bine să-ți iei o vacanță. În weekendul ăsta ai lucrat atâtea ore peste program, încât îmi închipui că ai făcut rost de cel puțin cinci zile libere.

Annika a schițat un zâmbet obosit:

— Da, mulțumesc. S-ar putea să-mi iau o vacanță.

— Iar acuma du-te acasă și odihnește-te.

Redactorul-șef a ridicat receptorul, semn că discuția lor se sfârșise. Annika și-a luat geanta și a ieșit din birou.

Redacția era în plină fierbere, ca de fiecare dată când se întâmpla ceva cu adevărat important. La suprafață, totul părea destul de calm, dar, în ochii vigilenți ai redactorilor-șefi adjuncți și ai redactorilor, se vedea clar că erau încordați. Redacția era străbătută de propoziții scurte și iuți, reporterii și fotografii se apropiau cu pași siguri de telefoane sau de uși. Chiar și secretarele erau pătrunse de importanța evenimentului: aveau voci mai grave, iar degetele lor apăsau mai ferm pe butoanele telefoanelor. De obicei, Annikăi îi plăcea atmosfera aceea, dar acum a străbătut redacția cu un aer stingher. Berit i-a venit în ajutor:

— Annika, hai să asculți ceva!

Berit se întorsese de la cantină cu tot cu salată și mersese în biroul cu radiouri – o cameră mică aflată chiar lângă Investigații –, unde puteau fi ascultate toate frecvențele poliției din Stockholm și unul dintre posturile naționale. Unul dintre pereți era acoperit cu difuzoare în dreptul cărora se aflau butoanele și potențiometrele respective. Berit pornise două dintre ele: cel pentru secția Stockholm Sud și cel pentru secția care avea în grijă centrul – acestea două se ocupau de explozia de la Sätra Hall.

Annika nu auzea decât fâsâituri și pârâituri.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Nu știu sigur… Polițiștii au ajuns la fața locului în urmă cu un minut și au sunat la centrul de comandă ca să li se pună la dispoziție o frecvență bruiată.

Din difuzoare s-au auzit niște bolboroseli. Poliția din Stockholm avea două astfel de frecvențe bruiate. Când le foloseau, îți puteai da seama că vorbea cineva, dar cuvintele erau complet neinteligibile. Aveai impresia că asculți de la coadă la cap niște replici ale rățoiului Donald. Aceste frecvențe erau folosite rar și mai ales de brigada antidrog. Uneori, erau folosite și în timpul anumitor operațiuni de amploare, dacă exista bănuiala că infractorii aveau acces la frecvențele poliției. De asemenea, se recurgea la aceste frecvențe atunci când se comunicau informații atât de importante, încât poliția voia să le păstreze secrete.

— Oare am putea face rost de un aparat de decriptare? a întrebat Annika. S-ar putea să pierdem chestii foarte interesante.

La un moment dat, bolboroseala s-a întrerupt și nu s-au mai auzit decât fâsâiturile și pârâiturile de pe celelalte frecvențe. Annika își plimba privirea peste peretele plin cu difuzoare. Secțiile de poliție ale celor opt districte din Stockholm foloseau două sisteme de radio diferite: Sistemul 70 și Sistemul 80.

Sistemul 70 avea frecvențe care începeau de la șaptezeci de megahertzi, iar Sistemul 80 se numea așa pentru că fusese introdus în anii optzeci. Procesul de trecere la Sistemul 80 ar fi trebuit să se încheie cu zece ani înainte, dar poliția încă nu reușise să-l ducă la bun sfârșit.

Annika și Berit ascultau cu încordare zgomotele care țâșneau din difuzoare, iar după un minut, o voce de bărbat de pe postul Sud 2 a împrăștiat negura electronică:

— Aici 2110.

Apelul venea de la o mașină de poliție din Skärholmen, o suburbie din sudul Stockholmului. Răspunsul a venit după o secundă:

— Da, 2110. Te ascultăm.

— Avem nevoie de o ambulanță la adresa în cauză. De fapt, de o mașină cu saci…

Preț de câteva clipe, din difuzoare s-au auzit iarăși șuierături

și pârâituri. Annika și Berit s-au uitat una la alta în tăcere. „Mașină cu saci” însemna „furgon mortuar”, iar „adresa în cauză” trebuia să fie Sätra Hall, pentru că, în acel moment, poliția nu mai avea niciun alt caz în suburbiile din sud. De multe ori, dacă nu voiau să spună lucrurilor pe nume prin stație, polițiștii foloseau un limbaj codat; spunea „locul în cauză” sau „adresa în cauză”, iar suspecților le spuneau „subiecți”.

Polițistul de la centrul de comandă a întrebat:

— 2110, ambulanță sau mașină cu saci? Terminat.

Annika și Berit s-au apropiat de difuzor: răspunsul era esențial.

— Ambulanță. Terminat.

— Au găsit o victimă, dar se pare că nu-i la fel de terciuită ca Furhage, a spus Annika.

Berit a încuviințat din cap:

— Persoana pe care au găsit-o încă are capul prins de trup, dar e limpede c-a murit.

Pentru ca un polițist să poate declara că o persoană decedase, trebuia ca aceasta să aibă capul desprins de trup – era o dovadă foarte clară că omul murise. Dar, în cazul de față, era limpede că persoana în cauză nu avea capul retezat, dar la fel de limpede era că își dăduse duhul. Altminteri, polițistul n-ar fi pomenit furgonul mortuar – „mașina cu saci”.

Annika s-a dus repede în redacție și a spus:

— Explozia a produs o victimă.

Toți cei din redacție care lucrau la ediția de a doua zi s-au întrerupt din ce făceau și au ridicat privirea.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat Spike pe un ton sec.

— Una dintre frecvențele poliției, i-a răspuns ea. Am să-l sun pe Patrik.

S-a dus în biroul ei și a format numărul reporterului. Ca de obicei, Patrik i-a răspuns după primul apel – probabil că ținea mobilul în mână.

— Cum e acolo?

— Nasol! a strigat Patrik. Au venit o mulțime de mașini de poliție.

— Crezi că poți să treci de cordon? l-a întrebat ea, străduindu-se să nu vorbească prea tare.

— Absolut nicio șansă! a răcnit reporterul. Au încercuit nu

numai complexul, ci și perimetrul din jurul său.

— A fost găsită vreo victimă?

— Ce-ai zis?

— A fost găsită vreo victimă?

— Da' de ce țipi? Nu, n-au descoperit nicio victimă. Și nu văd nicio ambulanță sau vreun furgon mortuar.

— Dar în curând o să vină o ambulanță. Am aflat de pe frecvența poliției. Fii pe fază și spune-i lui Spike tot ce afli. Eu o să mă duc acasă.

— Ce-ai zis? a urlat Patrik.

— Eu plec acasă! Ține legătura cu Spike, a urlat și ea.

— Bine!

Annika a închis și a văzut că Berit stătea în ușă și mustăcea.

— Nu-i nevoie să-mi zici cu cine ai stat de vorbă, a spus reportera.

•

Annika a ajuns acasă puțin după ora opt. Luase un taxi și se așezase pe bancheta din spate, iar pe drum o cuprinsese amețeala. Șoferul era nemulțumit din pricina unei chestii apărute în *Kvällspressen* și turuia despre responsabilitatea reporterilor și despre mijloacele despotice folosite de politicieni. Asta era problema cardurilor pentru taxiuri: majoritatea șoferilor se simțeau obligați să se plângă de câte ceva imediat ce aflau că aveau în mașină pe cineva din presă.

— Mai bine îi spuneți toate astea unui reporter. Eu sunt femeie de serviciu, îi spusese Annika.

Apoi închisese ochii și dăduse capul pe spate. Încet-încet, pe măsură ce se strecurau prin traficul de pe Norr Mälarstrand, amețeala i se transformase în greață.

— Te simți rău? a întrebat-o Thomas când i-a deschis ușa, ținând în mână o cârpă de bucătărie.

Annika a scos un oftat prelung:

— Sunt doar puțin amețită.

Și-a dat părul din ochi cu ambele mâini și a simțit că era slinos – trebuia să-l spele a doua zi dimineață.

— A mai rămas ceva de mâncare? a întrebat ea.

— N-ai mâncat nimic la serviciu?

— Jumătate de porție de salată… În timp ce mâncam, a apărut o știre extrem de importantă.

— Mâncarea e pe masă: file de porc cu cartofi la cuptor.

Thomas și-a aruncat cârpa pe umăr și a dat să meargă în bucătărie.

— Copiii s-au culcat?

— Da, acum o oră, i-a spus el, întorcându-se către ea. Erau istoviți… Și cred că Ellen s-a îmbolnăvit. Ți s-a părut că dimineață era mai obosită decât de obicei?

Annika a încercat să-și aducă aminte:

— Nu neapărat. Poate puțin mai alintată… A trebuit s-o duc în brațe până la autobuz.

— Să știi că nu pot să-mi iau liber în perioada asta, i-a spus Thomas. Dacă se îmbolnăvește, va trebui să stai acasă cu ea.

Annika simțea că o cuprinde furia:

— Dar știi bine că n-am cum să rămân acasă… N-ai auzit că în seara asta a avut loc un nou atentat la unul dintre complexurile olimpice și că a murit cineva?

— La naiba! Habar n-aveam… Am ascultat buletinul de la radioul național, dar n-au pomenit de nicio victimă, a lămurit-o Thomas, apoi a plecat în bucătărie.

Annika s-a dus după el. Bucătăria arăta ca după o explozie, dar pe masă o aștepta o farfurie cu mâncare. Thomas îi pusese în farfurie cartofi, carne, sos, ciuperci înăbușite și salată verde. Alături de mâncare se afla o sticlă de bere care, cu vreo două ore în urmă, trebuie să fi fost rece ca gheața. A pus farfuria în cuptorul cu microunde, l-a setat la trei minute și i-a dat drumul.

— Salata verde n-o să mai fie bună de nimic…, i-a spus Thomas.

— M-am înșelat de la un cap la altul, a spus Annika. I-am pus pe cei din redacție să suprime materialele despre ipoteza teroristă, pentru că am tot primit de la poliție informații care o infirmau. Se pare că am ales o pistă falsă… În seara asta a avut loc o explozie la Sätra Hall.

Thomas s-a așezat pe un scaun și a pus cârpa pe masă:

— Sätra Hall? E o arenă cu tribune minuscule. N-ai cum să programezi probe olimpice acolo.

Annika și-a turnat apă într-un pahar și a pus cârpa în altă parte.

— Nu mai pune chestia asta pe masă! E murdară… Se pare că toate arenele din orașul ăsta au o legătura cu Jocurile, în desfășurarea Olimpiadei sunt implicate într-un fel sau altul cam o sută de complexuri sportive: arene, baze de antrenament sau

terenuri pentru încălzirea participanților…

Cuptorul cu microunde a piuit, iar Annika a scos farfuria și s-a așezat la masă față în față cu Thomas. A început să mănânce cu lăcomie, fără să spună nimic o vreme.

— Ție cum ți-a mers azi? l-a întrebat ea, desfăcând berea călduță.

Thomas a oftat și s-a îndreptat de spate.

— Speram să pun la punct documentele pentru ședința consiliului consultativ care va avea loc pe douăzeci și șapte decembrie, dar n-am reușit. Mi-a sunat telefonul încontinuu. În curând, o să mă ocup de problemele din provincie, iar chestia asta o să-mi placă. Dar în următoarele câteva zile, o să am parte numai de ședințe și telefoane.

— Mâine iau eu copiii de la creșă. Poate ai timp să-ți termini treaba, a spus Annika, simțindu-se vinovată dintr-odată.

Fileul se mesteca greu: cuptorul cu microunde îl întărise.

— Acuma voiam să mă uit pe un raport preliminar. Unul dintre subalternii mei lucrează la el de luni de zile. Cred că e complet ilizibil – așa iese când se lucrează prea mult la el. Jargon sută la sută!

Annika a zâmbit ușor. Uneori era copleșită de sentimentele de vinovăție. Nu numai că era o șefă nepriceputăși o reporteră slabă, ci și o soție puturoasă și o mamă iresponsabilă.

— Du-te să citești raportul, dragul meu. Fac eu curățenie în bucătărie.

Thomas s-a aplecat peste masă și a sărutat-o.

— Te iubesc, i-a spus el. Jambonul glasat e în cuptor. Scoate-l când temperatura ajunge la 167 de grade.

Annika a făcut ochii mari:

— Ai găsit termometrul de bucătărie? Unde era?

— În baie, lângă termometrul de corp… Când am ajuns acasă, i-am luat temperatura lui Ellen și așa am dat de el. Cred că l-a pus acolo Kalle, altfel nu-mi explic. Dar bineînțeles că nu recunoaște…

Annika l-a tras pe Thomas lângă ea și l-a sărutat voluptuos.

— Și eu te iubesc, i-a spus ea.

FERICIREA

În mijlocul pădurii, dincolo de șopron și de mlaștină, se afla lacul Långtjärn. În copilărie, era marginea lumii pentru mine, poate pentru că oamenii în toată firea nu mergeau niciodată dincolo de el. De multe ori, lumea îl pomenea ca pe un fel de graniță simbolică, iar eu îmi închipuiam că era o prăpastie fără fund, sălașul întunericului și al fricii.

În ziua când mi s-a dat voie să mă duc la Långtjärn de capul meu, toate aceste gânduri s-au spulberat ca prin farmec. Am descoperit că era un loc minunat. Micul lac nu avea mai mult de un kilometru și jumătate lungime și câteva sute de metri lățime. Era înconjurat din toate părțile de păduri virgine, avea o apă scânteietoare, iar malurile îi erau presărate cu ace de pin. Mi se părea că așa trebuie să fi arătat lumea la începuturile sale, înainte să fi apărut omul.

Cred că, pe vremuri, lacul era plin cu pește. Lângă pârâul care se vărsa în el se afla o cabană mică și dărăpănată din bușteni. Deși fusese gândită ca loc de adăpost pentru vânători și pescari, era o construcție surprinzător de pretențioasă; e drept că avea o singură cameră, dar pe unul dintre pereți era un șemineu, podelele erau netede, iar ferestruica dădea spre lac. Avea puțină mobilă: două paturi fixate în perete, două scaune din lemn nelustruit și o măsuță.

Privind în urmă, îmi dau seama că, în acea cabană, mi-am petrecut cele mai fericite momente din viață. Din când în când, mergeam să revăd lacul liniștit, al cărui luciu se schimba odată cu anotimpurile. Aprindeam focul în șemineu și admiram pe fereastră peisajul de o armonie desăvârșită. E drept că începuse să se simtă mâna omului: pădurea aflată de o parte și de alta a drumului spre cabană fusese doborâtă și nu mai rămăseseră în picioare decât copacii de pe margine.

Se prea poate ca aceste cuvinte să pară destul de ciudate și să fie luate drept lipsă de recunoștință sau nepăsare, dar ar fi o interpretare deplasată. Mă mulțumesc succesele obținute în viață, dar această mulțumire nu trebuie confundată cu fericirea. Goana oamenilor după succes și limitarea lor la hedonism se află la antipodul adevăratei fericiri. Am devenit niște dependenți de așa-zisa fericire: vrem mereu mai mult, să

ajungem mai sus și mai departe, dar toate astea nu ne vor face niciodată să fim împăcați cu noi înșine.

De fapt, succesul și bunăstarea sunt mult mai puțin interesante decât ratarea și sărăcia. Succesul adevărat îți dă un sentiment de bucurie care se aseamănă cu plăcerea erotică – o banală călătorie până la stele. În schimb, ratarea autentică e mult mai nuanțată și mai profundă. În cazurile cele mai fericite, prosperitatea dă naștere toleranței și generozității, însă, de cele mai multe ori, doar invidiei și indiferenței.

Secretul fericirii constă în a fi mulțumit cu ce ai, în a nu încerca să ajungi mai sus și în a-ți căuta pacea interioară.

Din nefericire, am procedat așa foarte rar. Doar în clipele petrecute în cabana de pe marginea lacului.

Marți, 21 decembrie

Când s-a trezit, Annika a simțit mirosul de jambon glasat care încă plutea în casă – unul dintre puținele avantaje al faptului că ventilatorul hotei era stricat. Îi plăcea cum mirosea imediat după ce-l scotea din cuptor, când era foarte fierbinte și zeama încă se prelingea de pe el. A tras aer în piept cu putere și a dat plapuma la o parte, iar Ellen s-a răsucit în somn alături de ea. Annika a sărutat-o pe frunte și i-a mângâiat piciorușele dolofane. În dimineața aceea, trebuia să ajungă devreme la serviciu, ca să-și termine treaba cât mai repede, astfel încât la ora trei să meargă la creșă ca să ia copiii.

S-a băgat în cabina de duș, iar după ce-a pornit apa, și-a golit vezica, având grijă să stea cât mai aproape de gura de scurgere. Mirosul înțepător s-a ridicat o dată cu aburii și a izbit-o în față, iar Annika a întors capul într-o parte în mod instinctiv. S-a spălat pe cap cu șampon împotriva mătreței și a înjurat când a văzut că șamponul emolient se terminase. Până la următoarea spălare, părul ei avea să fie aspru ca șmirghelul…

A ieșit din cabină, s-a frecat bine cu prosopul și a șters pe jos cu mopul. S-a dat la subsuori cu mult antiperspirant, apoi și-a uns obrajii cu cremă hidratantă, dar, pentru că iritația persista, s-a dat și cu niște cremă cu cortizon. Puțin rimei, puțin fard, și era gata de plecare!

S-a dus în dormitor mergând în vârful picioarelor și a deschis

ușa cămăruței în care era amenajat șifonierul. Scârțâitul l-a făcut pe Thomas să se răsucească în somn; stătuse să citească raportul preliminar până târziu în noapte. Raportul final cu privire la situația din provincie – de a cărui întocmire avea să se ocupe Thomas – trebuia să fie gata în ianuarie. Membrii echipei sale încă nu terminaseră rapoartele preliminare de care avea nevoie, așa că Thomas era din ce în ce mai stresat. Annika știa că era la fel de vulnerabil la stres ca ea, atâta doar că termenele pe care trebuia să le respecte Thomas erau mai îndepărtate decât ale ei.

Avea chef să se îmbrace cu specific de Crăciun, așa că și-a luat o bluză mulată roșie, o jachetă de aceeași culoare și pantaloni negri. Când a terminat, era exact șase și jumătate, așa că a prins primul buletin de știri al televiziunii naționale.

Imaginile de la Sätra Hall nu erau foarte spectaculoase. Echipa TV nu avusese acces dincolo de cordonul poliției și nu putuse filma decât obișnuita panglică alb cu albastru fluturând în bătaia vântului iscat în toiul nopții. Din comentariul care însoțea imaginile reieșea că explozia avusese loc într-un vestiar din aripa veche a complexului. Pompierii descoperiseră acolo cadavrul mutilat al unui bărbat.

Între sindicatul poliției și cel al pompierilor exista un diferend cu privire la cine anume trebuia să se ocupe de cadavrele descoperite la locul unui accident. Pompierii refuzau această sarcină, susținând că nu era treaba lor, iar poliția spunea exact același lucru. A urmat un amplu reportaj dedicat acestei dispute, iar la sfârșit, prezentatorul anunța că problema avea să fie dezbătută într-o emisiune ulterioară.

După aceea, a fost difuzat un material în care un reporter se plimba în jurul unui stadion dintr-o suburbie a Stockholmului, strigând din când în când: „Hei!” întrucât nu primise niciun răspuns, reporterul s-a considerat îndreptățit să susțină că era o situație scandaloasă.

„Ce face poliția pentru a asigura paza complexurilor olimpice?” era inevitabila întrebare retorică adresată ofițerului de presă al poliției, căruia i se luase un interviu la scurtă vreme după explozie. Acesta a răspuns că poliției îi era imposibil să asigure non-stop paza tuturor clădirilor din complexurile olimpice.

— Atunci cum o să vă descurcați pe durata Jocurilor? a

întrebat reporterul pe un ton insinuant.

Ofițerul de presă a oftat, iar Annika a înțeles că poliția se afla în fața acelei dezbateri pe care se străduise din răsputeri s-o evite. Era de așteptat ca discuția cu privire la securitatea pe timpul Olimpiadei să devină din ce în ce mai aprinsă câtă vreme polițiștii nu reușeau să dea de urma atentatorului. A apărut și Samaranch, declarând unui reporter de la Reuters că Jocurile nu erau în pericol.

Buletinul s-a încheiat cu un reportaj care prefața o întrunire ce urma să aibă loc în cadrul *Riksbanken* – Banca Suediei – chiar în acea zi. Cum avea să evolueze rata dobânzilor? Presupunerea reporterului era că nu avea să se modifice. „Asta înseamnă c-o să se modifice…”, și-a spus Annika. A închis televizorul și s-a dus să ia ziarele din cutia poștală fixată pe partea interioară a ușii de la intrare. Niciunul dintre ele nu pomenea numele victimei; un reporter se plimbase în jurul altui stadion din altă suburbie, strigând bineînțeles: „Hei!”; Samaranch și ofițerul de presă al poliției declarau lucrurile pe care tocmai le ascultase la televizor. Reporterii nu avuseseră timp să facă rost de planul complexului, ca să poată arăta cititorilor unde anume se produsese explozia; Annika știa că urma să afle acest detaliu abia după ce avea să ajungă la birou și după ce aveau să apară ziarele de seară.

A mâncat fulgi de porumb și niște iaurt cu căpșune, și-a uscat părul cu foehnul și s-a îmbrăcat gros. Pe timpul nopții, vremea se schimbase: ningea și bătea un vânt tăios. Planul inițial era să meargă la redacție cu autobuzul 55, dar și l-a schimbat imediat după ce prima rafală i-a izbit fața, stricându-i machiajul. A urcat imediat într-un taxi, iar la câteva secunde după ce s-a așezat pe bancheta din spate a început buletinul de știri al radioului național. Chiar și elitistul post național trimisese un reporter să strige „Hei!” pe lângă stadioane; ofițerul de presă avea vocea unui om tensionat și obosit, iar declarația lui Samaranch deja devenise plicticoasă. Așa că Annika n-a mai plecat urechea la știri, ci a preferat să se uite la casele de pe Norr Mälarstrand, una dintre cele mai selecte străzi din întreaga Suedie. Dar Annika nu înțelegea de ce, dat fiind că toate acele case nu ieșeau cu nimic în evidență: fațadele înguste dădeau spre apă, iar unele dintre ele aveau balcoane – asta era tot. Dar, cu siguranță, traficul intens îi împiedica pe

locatari să stea pe terasă și să admire peisajul. Când a ajuns la redacție, a plătit cu un card Visa, în speranța că ziarul avea să-i deconteze drumul.

În zilele lucrătoare, Annika lua ziarul din standul amplasat în holul de la intrare și de obicei avea timp să parcurgă jumătate din el până când ajungea cu liftul la etajul patru. Dar, în ziua aceea, n-a reușit să ajungă la mijloc, pentru că era o ediție înțesată cu publicitate.

Spike tocmai plecase acasă, ceea ce era o veste bună. Ingvar Johansson abia venise și stătea cu nasul într-un ziar, ținând în mână prima cană de cafea pe ziua aceea. Annika a luat un exemplar din tabloidul rival și niște cafea, apoi s-a dus în biroul ei fără să-l salute.

Cele două tabloide publicaseră numele și o fotografie a victimei. Era un muncitor în construcții, în vârstă de treizeci și nouă de ani, din Farsta, pe nume Stefan Bjurling. Era căsătorit și avea trei copii. În ultimii cincisprezece ani lucrase pentru una dintre firmele contractate de Comitetul de Organizare a Jocurilor Olimpice de la Stockholm. Patrik stătuse de vorbă cu patronul firmei.

„Ștefan era unul dintre cei mai buni șefi de echipă de la noi”, declarase acesta. „Era un om foarte responsabil, respecta întotdeauna termenele de execuție și muncea până când totul era gata. Cei din echipa lui nu-și permiteau niciodată să facă treabă de mântuială.” Părea să fi fost un tip pe cinste: era simpatizat de toată lumea, avea simțul umorului și niciodată nu se lăsa doborât de probleme. „Era un tip extraordinar, foarte priceput și jovial, alături de care îți făcea mare plăcere să lucrezi”, declarase un coleg al său.

Annika era furioasă; l-a blestemat în gând pe cel care îl omorâse pe bietul muncitor, nenorocindu-i familia: trei copilași își pierduseră tatăl. Nu-și putea închipui cum ar fi reacționat Kalle și Ellen dacă Thomas ar fi murit pe neașteptate. Dar oare *ea* ce-ar fi făcut? Cum reușesc oamenii să supraviețuiască după asemenea tragedii?

„Și ce sfârșit îngrozitor a avut…”, s-a gândit Annika, simțind că i se face rău în timp ce citea raportul preliminar al poliției cu privire la decesul muncitorului. Era foarte probabil ca bomba să-i fi fost legată de spate, la nivelul rinichilor. Înainte să fie detonată, Stefan Bjurling fusese așezat pe un scaun și legat de

mâini și de picioare, încă nu se știa ce explozibili fuseseră folosiți și nici cum anume fusese detonată încărcătura, dar cel mai probabil era ca atentatorul să fi folosit un mecanism cu ceas.

„Dumnezeule, și-a zis Annika, oare nu era mai bine să-i cruțăm pe cititori de toate detaliile astea?" Și l-a imaginat pe sărmanul muncitor stând pe scaun cu bomba legată de spate și străduindu-se din răsputeri să se elibereze. Oare la ce te gândești în astfel de momente? Îți revezi toată viața în câteva clipe? Oare Bjurling se gândise la copiii lui? Sau la soție? Sau doar la funiile cu care era legat? Atentatorul nu era doar nebun, ci și sadic. Annika a început să tremure imperceptibil, deși camera era bine încălzită de radiatoarele electrice.

A sărit peste articolul lui Janet Ullberg în legătură cu nu știu ce stadion nepăzit în toiul nopții, apoi a aruncat o privire peste nenumăratele reclame care umpleau ziarul; un lucru era sigur: lumea era plină de jucării.

S-a dus să-și ia încă o cafea, iar la întoarcere a aruncat o privire în biroul fotografilor. Johan Henriksson, care lucra în tura de dimineață, citea cotidianul *Svenska Dagbladet.*

— Ce crimă urâtă! i-a spus Annika, așezându-se în fața lui, pe un fotoliu.

— Mda, a spus fotograful, dând din cap. Pare un caz foarte dificil. N-am auzit niciodată de ceva asemănător.

— Și ce-ai zice dacă am da o fugă până acolo să aruncăm o privire? l-a întrebat Annika pe un ton șugubăț.

— E prea întuneric, i-a răspuns Henriksson. N-o să vedem nimic.

— Așa-i, dar numai dacă stăm afară… Poate reușim totuși să intrăm în complex. S-o fi ridicat cordonul, cine știe…

— Slabe șanse… Nici nu cred c-au avut timp să strângă rămășițele cadavrului.

— Unde mai pui c-or să vină acolo și colegii lui de muncă…

— Deja am stat de vorbă cu ei.

În cele din urmă, Annika s-a săturat și s-a ridicat în picioare.

— Las-o baltă! Va trebui să aștept un fotograf care să se sinchisească să-și miște curu' de pe scaun…

— Ei… Bineînțeles că merg cu tine, i-a răspuns Henriksson, încercam doar să-ți arăt că nu prea avem ce face acolo.

Annika a tăcut preț de câteva clipe, apoi a încercat să

zâmbească:

— Ai dreptate. Îmi pare rău, mi-am ieșit din fire. Ultimul fotograf cu care am lucrat era un tip foarte comod…

— Nicio problemă! a liniștit-o Henriksson, apoi s-a dus să-și ia geanta.

Annika și-a terminat cafeaua și s-a apropiat de biroul lui Ingvar Johansson:

— Știi cumva dacă echipa de dimineață are nevoie de Henriksson? Sau pot să-l iau eu? Aș vrea să dau o fugă la Sätra Hall, să văd dacă nu cumva pot intra în complex.

— Ziarul e deja atât de încărcat, încât echipa de dimineață ar putea primi un colț de pagină în ediția de mâine numai dacă vine cu știrea că a izbucnit al Treilea Război Mondial! i-a explicat Johansson, închizând tabloidul rival. Ediția pentru suburbii are șaisprezece pagini suplimentare și toate sunt ticsite cu reclame. Unde mai pui că o altă echipă a fost trimisă pe teren ca să pregătească un material despre ambuteiajele provocate de zăpadă. Habar n-am unde își închipuie c-o să le public materialul.

— Știi cum să dai de noi, i-a spus ea, apoi s-a dus să-și ia paltonul.

Au plecat cu o mașină a ziarului, iar la volan s-a urcat Annika. Într-adevăr, drumurile erau jalnice. Când au ajuns la centura de vest a orașului, au văzut că mașinile nu puteau înainta cu mai mult de patruzeci și cinci de kilometri pe oră.

— Mă surprinde că se pot întâmpla accidente când se merge cu viteza asta, a spus Henriksson.

Vestea bună era că, în sfârșit, cerul începea să se lumineze. Annika a luat-o spre sud, virând pe porțiunea comună a șoselelor E4 și E20, iar pe acolo nu era la fel de aglomerat: putea să meargă cu șaizeci la oră. A virat pe strada care ducea spre Segeltorp și Sätra[22], apoi au intrat în cartierul Bredäng. Pe partea dreaptă, se distingeau cu greu casele cu fațade din cărămidă gălbuie, iar pe stânga se vedea un șir de construcții cenușii din tablă – niște depozite sau poate niște mici fabrici.

— Cred că trebuia să faci la dreapta mai înainte, a spus Henriksson chiar în clipa când, prin perdeaua de fulgi, au zărit complexul Sätra Hall pe partea dreaptă a drumului.

— Rahat! Ca să putem întoarce, trebuie să mergem până la

[22] Segeltorp şi Sätra: două dintre suburbiile Stockholmului.

Sätra!

S-a înfiorat când a zărit blocurile gri ale căror ultime etaje nu se puteau vedea din pricina ninsorii. Fusese odată într-unul dintre ele, atunci când Thomas i-a cumpărat lui Kalle o bicicletă. Soțul ei era adeptul lucrurilor cumpărate la mâna a doua: ieșeai mai ieftin și, în plus, contribuiai la protecția mediului. Au luat cea mai cunoscută revistă de anunțuri și au studiat-o pe îndelete. După ce a dat de o bicicletă care îi plăcea, Thomas a început să se teamă că era furată, așa că n-a vrut s-o cumpere până când n-a văzut cu ochii lui atât chitanța din care să rezulte că fusese cumpărată, cât și pe puștiul care mersese cu ea. Familia copilului locuia într-unul dintre blocurile alea.

— Perimetrul e încercuit de poliție, i-a atras atenția Henriksson.

Annika nu i-a răspuns, ci a cotit repede și a mers înapoi un pic, după care a intrat într-o parcare pustie și a oprit între nămeți. Au ieșit din mașină și s-au uitat spre construcția din lemn roșcat. Părțile laterale ale clădirii erau rotunjite și o făceau să semene cu o farfurie zburătoare, iar acoperișul ușor curbat avea în centru un arc foarte înalt.

— Ai mai fost aici? l-a întrebat pe Henriksson.

— Nu.

— Ia-ți aparatele și hai să vedem dacă putem intra.

Au mers prin zăpadă până în spatele complexului, iar din câte își puteau da seama, se aflau în punctul opus intrării principale.

— Cred că asta e intrarea de serviciu, a spus ea, apoi s-a apropiat cu pași greoi de mijlocul peretelui pe care îl aveau în față. Dar ușa era încuiată. Au mers mai departe, au ocolit colțul clădirii, apoi și-au continuat drumul de-a lungul peretelui. Când au ajuns la jumătatea lui, au dat de două uși batante; Annika a presupus că era o ieșire de urgență. Prima era închisă, dar nu și a doua. Nu se vedea niciun cordon al poliției, iar Annika a simțit un fior de bucurie în stomac.

— Bine ați venit! a șoptit ea, trăgând de ușă.

— Păi, putem să intrăm așa, pur și simplu? a întrebat-o Henriksson.

— Bineînțeles! E suficient să pășești mai întâi cu dreptul, apoi cu stângul, și tot așa…

— Dar nu putem fi acuzați că am comis un delict? a întrebat fotograful pe un ton îngrijorat.

— Om trăi și om vedea. Dar nu cred: e un complex sportiv administrat de primăria Stockholmului, așa că e deschis publicului larg. Unde mai pui că ușa era descuiată. Deci n-ar trebui să fie o problemă.

Henriksson a intrat cu un aer neîncrezător, iar Annika a închis ușa în urma lor. Se aflau în mica tribună a arenei. Annika s-a uitat împrejur: văzută dinăuntru, era o clădire frumoasă. Întreaga construcție era susținută de șapte arcuri de lemn. Forma de OZN se datora unui rând de geamuri montate foarte sus, chiar sub acoperiș. Arena adăpostea o pistă de alergare, iar în capătul sălii, pe dreapta, se aflau stâlpii pentru săritura cu prăjina și o groapă cu nisip.

— Ia uite, niște becuri aprinse! a spus Henriksson, arătând cu mâna spre capătul din stânga al sălii.

— Hai să mergem acolo! l-a îndemnat Annika.

Au mers pe lângă perete și au ajuns aproape de ceea ce trebuia să fie intrarea principală. Dintr-odată au auzit niște hohote de plâns dintr-o încăpere aflată foarte aproape de ei. Henriksson s-a oprit:

— Dumnezeule! Să știi că nu vreau să mă bag în chestia asta!

Annika nu l-a luat în seamă, ci a mers în direcția de unde se auzeau hohotele. Ușa era întredeschisă, așa că a ciocănit ușor în toc și a așteptat un răspuns. Dar, întrucât nu s-a auzit nimic, a împins ușa și a aruncat o privire înăuntru. Încăperea părea să fie în renovare: câteva cabluri electrice ieșeau din pereți, în podea se vedea o gaură destul de mare, iar pe o masă se aflau câteva scânduri și o bormașină. În mijlocul harababurii se afla o femeie cu părul blond care stătea pe un scaun de plastic.

— Scuzați-mă! a spus Annika. Sunt de la *Kvällspressen.* Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia a continuat să plângă de parcă n-ar fi auzit-o.

— Vreți să chem pe cineva să vă dea o mână de ajutor? a întrebat Annika.

Dar femeia a continuat să plângă în hohote cu fața sprijinită în palme. Annika n-a mai spus nimic, iar după ce a așteptat câteva clipe în prag, s-a întors și a dat să închidă ușa, însă chiar în acel moment, femeia de pe scaun a rupt tăcerea:

— Ați fi crezut că cineva poate fi atât de nemilos?

Annika a rămas o clipă pe loc, apoi s-a întors cu fața spre ea:

— Într-adevăr, pare de necrezut…

— Mă numesc Beata Ekesjö. Lucrez aici, a spus tânăra, ștergându-și nasul cu o bucată de hârtie igienică.

Apoi și-a șters palmele cu o altă bucată de hârtie igienică și a întins mâna în față. Annika a dat mâna cu ea fără să stea de vorbă – era un gest foarte important. Încă își amintea ziua în care dăduse mâna pentru prima oară cu o persoană care avea HIV. Era o tânără care fusese infectată când născuse cel de-al doilea copil. I se făcuse o transfuzie la un spital de stat și, odată cu sângele, primise și virusul. Atingerea mâinii ei moi și calde îi stăruise în minte pe tot drumul până la redacție. Altă dată îi fusese prezentat șeful unui club Hells Angels[23]: Annika îi întinsese mâna, iar șeful îi aruncase o privire încruntată, apoi își linsese palma de la încheietură până în vârful degetelor.

— Oamenii-s proști rău de tot! îi spusese el, întinzându-i palma băloasă.

Annika dăduse mâna cu el fără să ezite. Amintirea acelui moment i-a revenit fulgerător în minte când a dat mâna cu femeia de pe scaun și a simțit că încă mai avea între degete urme de lacrimi și muci.

— Eu sunt Annika Bengtzon.

— Ați scris despre Christina Furhage, a spus Beata Ekesjö. Ați scris despre ea în *Kvällspressen.*

— Așa este.

— Christina Furhage era o femeie formidabilă. Mare păcat că a trebuit să se prăpădească așa…

— Da, aveți dreptate, i-a răspuns Annika, așteptând ca tânăra să continue.

Beata Ekesjö și-a suflat nasul încă o dată, apoi și-a dat părul bălai pe după urechi. Annika a observat că era un blond natural: spre deosebire de Anne Snapphane, Beata nu avea rădăcinile închise la culoare. Părea să aibă în jur de treizeci de ani; cam tot atâta avea și Annika.

— Am cunoscut-o pe Christina, a continuat femeia cu glas scăzut, uitându-se la sulul de hârtie igienică pe care îl ținea în poală. Am lucrat cu ea. Era modelul meu. Tocmai de aceea e o tragedie că a trebuit să se prăpădească așa.

Annika începea să-și piardă răbdarea. Discuția nu ducea

[23] Hells Angels: club de motocicliști înființat în 1948 în California.

nicăieri.

— Credeți în destin? a întrebat Beata Ekesjö dintr-odată, ridicând privirea.

Annika a simțit că Henriksson se afla chiar în spatele ei.

— Nu, i-a răspuns Annika. Adică nu în sensul că totul ar fi predestinat. Cred că ne construim destinul singuri.

— De ce credeți asta? a întrebat-o femeia cu interes, îndreptându-se de spate.

— Viitorul este determinat de deciziile pe care le luăm. În fiecare zi, facem alegeri esențiale. Să traversez acum sau să aștept până când trece mașina? Dacă luăm decizia greșită, viață noastră poate lua sfârșit. Totul depinde de noi.

— Deci, nu credeți că există cineva care ne veghează pe toți? a întrebat-o Beata cu ochii larg deschiși.

— Adică Dumnezeu? Eu cred că viețile noastre au un scop, dacă asta mă întrebați. Dar oricare ar fi el, nu-l putem cunoaște, pentru că, dacă am fi putut, l-am fi aflat *deja*, nu credeți?

Beata Ekesjö s-a ridicat în picioare și părea că se gândește la ce-i spusese Annika. Era scundă – avea cel mult un metru șaizeci – și suplă ca o adolescentă.

— Dar ce faceți aici? a întrebat-o Annika în cele din urmă.

Femeia a oftat, apoi s-a uitat țintă la peretele din care ieșeau cablurile.

— Aici lucrez, i-a răspuns ea, clipind repede ca să-și rețină lacrimile.

— Lucrați cu Stefan Bjurling?

Beata Ekesjö a încuviințat din cap, iar lacrimile au început să i se prelingă pe obraji.

— Nemilos, nemilos, nemilos! a șoptit ea, legănându-se ușor, cu fața sprijinită în palme.

Annika a luat sulul de hârtie igienică de pe podea, unde îl lăsase Beata, și a rupt o bucată destul de lungă.

— Luați niște hârtie…

Femeia s-a întors atât de brusc, încât Annika s-a dat un pas înapoi și l-a călcat pe Henriksson pe picior.

— Dacă nu există destin, atunci cine a hotărât că Stefan și Christina trebuiau să moară? a întrebat Beata cu ochii plini de lacrimi.

— Un om, a răspuns Annika pe un ton calm. Amândoi au fost

omorâți de un om. Și nu m-ar mira să fi fost aceeași persoană.

— Eram aici când s-a produs explozia, a continuat Beata, întorcându-se iarăși cu spatele. I-am cerut lui Stefan să rămână ultimul ca să facă niște finisaje în vestiare. Asta înseamnă că-s vinovată?

Annika n-a răspuns, dar s-a uitat mai cu atenție la femeia din fața ei. Nu prea se potrivea cu decorul. Despre ce tot vorbea și ce căuta în camera aceea?

— Dacă nu destinul a făcut ca Stefan să se afle lângă bombă, atunci înseamnă că e vina mea, nu? a întrebat ea.

— Ce vă face să credeți că e vina dumneavoastră? a întrebat Annika.

În clipa următoare, a auzit niște voci care veneau din spatele ei. Pe ușa principală a sălii, a intrat un polițist urmat de opt sau nouă muncitori.

— Pot să vă fac o poză? a întrebat repede Henriksson.

— Da, a spus Beata Ekesjö, aranjându-și părul. Și vreau să scrieți despre mine. E important să apară în presă. Scrieți ce v-am spus.

S-a uitat țintă în obiectiv, iar Henriksson a făcut câteva fotografii fără bliț.

— Vă mulțumim că ați stat de vorbă cu noi, i-a spus Annika repede.

A dat mâna cu ea, apoi a pornit cu pas iute spre polițist – poate că știa ceva, spre deosebire de sărmana Beata, care era foarte dezorientată.

Au ajuns lângă nou-veniți chiar în momentul când aceștia se apropiau de pistă. Annika și Henriksson s-au prezentat imediat polițistului, care era foarte furios:

— Cum naiba ați intrat? N-ați văzut cordonul?

Annika a înfruntat privirea furioasă a polițistului și i-a spus pe un ton calm:

— Poliția a fost cam neglijentă noaptea trecută. N-ați împrejmuit latura de sud a sălii și nici ieșirile de urgență.

— Nu contează, că oricum vă dau afară imediat, a spus polițistul, apucând-o pe Annika de braț.

În clipa următoare, Henriksson l-a pocnit, dar nu cu pumnul, ci cu blițul… Ofițerul s-a speriat și i-a dat drumul Annikăi.

— Ce treabă aveți aici? l-a întrebat ea, scoțându-și carnețelul și pixul din geantă. Puneți întrebări, faceți o anchetă?…

— Da! Iar dumneavoastră o să plecați de aici imediat!

Annika a oftat și a făcut un gest rugător, ținând în mâini carnețelul și pixul.

— Ei, haideți! Avem nevoie unii de alții. Dați-ne voie să stăm de vorbă cinci minute cu băieții și să le facem o fotografie aici, în sală, apoi o să plecăm.

Polițistul și-a încleștat fălcile, s-a întors cu spatele, apoi și-a croit drum printre muncitori și s-a apropiat de ieșire. Probabil că se ducea să-și cheme colegul. Annika a înțeles că trebuia să acționeze foarte repede.

— Spuneți-mi, vă rog, putem să vă facem o poză de grup? a întrebat ea, dar muncitorii s-au dat ușor în spate, apropiindu-se de tribună. Îmi pare rău dacă vi se pare că sunt prea insistentă, dar încercăm doar să ne facem treaba. E foarte important ca ucigașul lui Stefan să fie prins. Poate dăm și noi o mână de ajutor, a continuat Annika, în timp ce Henriksson îi fotografia. Ne pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. E îngrozitor că s-a prăpădit în felul ăsta…

Muncitorii n-au zis nimic.

— Ați vrea să ne spuneți ceva despre Stefan? a întrebat ea.

Între timp, Henriksson aranjase muncitorii în tribună astfel încât toți se uitau spre el, iar în spatele lor se vedea întreaga sală – avea să iasă o fotografie de efect. Dar niciunul dintre ei nu voia să spună nimic; toți erau reținuți și serioși, iar în ochi nu li se vedea nicio lacrimă. Probabil că erau în stare de șoc.

— Stefan era șeful nostru, a spus în cele din urmă un muncitor într-o salopetă ponosită. Era un om bun…

Ceilalți au murmurat în semn de aprobare.

— Ce lucrări aveți de executat aici? a întrebat Annika.

— Facem reparații și schimbăm tot felul de chestii: sistemele de securitate, instalația electrică, țevăria… La fel ca la celelalte complexuri olimpice.

— Deci, Stefan era șeful aici?

Muncitorii au mormăit ceva, iar cel cu salopeta ponosită a spus:

— Nu chiar, el era șeful nostru direct. Șefa întregului proiect e blonda.

Annika a ridicat sprâncenele a mirare:

— Beata Ekesjö? a spus ea pe un ton surprins. Ea e șefa?

Câțiva dintre ei au zâmbit, aruncându-și unul altuia priviri

complice: da, Beata era șefa… Chicotelile muncitorilor aduceau cu niște sforăituri.

„Biata femeie”, s-a gândit Annika. „Nu cred că-i ușor să-i țină în frâu pe băieții ăștia.”

Întrucât nu mai știa ce să zică, Annika i-a întrebat dacă o cunoșteau pe Christina Furhage. Când i-au auzit numele, toți au încuviințat din cap cu un aer admirativ.

— Dumneaei era o femeie pe cinste! a spus muncitorul în salopetă. După capul meu, numai ea ar fi putut organiza Olimpiada asta.

— De ce spuneți asta? a întrebat Annika.

— Mergea în vizită pe la toate șantierele și stătea de vorbă cu muncitorii. Nimeni nu înțelegea cum de avea atâta timp pentru chestiile astea, dar insista să se întâlnească cu toată lumea și să afle cum merg lucrările.

Muncitorul cu salopetă a tăcut, iar Annika a căzut pe gânduri, lovind ușor carnețelul cu pixul.

— Astăzi o să munciți?

— O să stăm de vorbă cu polițiștii, dar cred că dup-aia mergem acasă. Și o să păstrăm un minut de reculegere pentru Stefan, a spus același muncitor.

Polițistul care plecase s-a întors cu doi colegi. Tustrei păreau foarte nervoși și veneau glonț spre micul grup din sală.

— Mulțumesc mult! le-a șoptit Annika muncitorilor, luând de jos geanta lui Henriksson.

Apoi s-a întors brusc și a pornit cu pas iute pe lângă perete, apropiindu-se de ieșirea de urgență. În urma ei, venea în fugă fotograful.

— Hei! a strigat unul dintre polițiști.

— Mii de mulțumiri! Gata, nu vă mai deranjăm! i-a răspuns Annika, făcându-i semn cu mâna, dar fără să încetinească pasul.

A ținut ușa deschisă până a ieșit Henriksson, apoi a trântit-o cu putere.

În drum spre redacție, fotograful, care se așezase tot pe scaunul din dreapta, n-a scos nicio vorbă. Încă ningea, dar deja se luminase de-a binelea. Traficul era și mai intens, pentru că oamenii ieșiseră la cumpărături. Mai erau trei zile până la Crăciun.

— Ce faci de Crăciun? l-a întrebat ea, ca să rupă tăcerea.

— Ai de gând să folosești ceva din ce-am aflat? i-a răspuns Henriksson.

Annika s-a uitat la el cu un aer surprins:

— De ce mă întrebi?

— Păi, poți să publici chestiile astea, dat fiind că n-am intrat acolo tocmai legal?

Annika a oftat:

— Am să stau de vorbă cu Schyman și am să-i explic ce s-a întâmplat. Cred c-o să publicăm o fotografie cu muncitorii, iar sub ea o să pomenim minutul de reculegere păstrat în amintirea lui Stefan Bjurling – cam atâta o să scriem despre ei. În articolul alăturat, o să citez ce-au zis polițiștii: că urmează să-i interogheze pe muncitori, că ancheta își urmează cursul etc. Deci, cam asta o să publicăm.

— Dar despre femeia aia o să publicăm ceva?

Annika și-a mușcat buza:

— Nu, era prea răvășită. N-avea nimic interesant de spus. E ca și când nici nu ne-am fi întâlnit cu ea. N-a făcut decât să îndruge câteva prostii despre destin.

— N-am auzit tot ce-a zis. A vorbit despre rău și despre vinovăție încă de la început?

Annika și-a scărpinat nasul:

— Mda, cam așa… Tocmai de-aia n-o să public nimic din ce mi-a spus. În momentul exploziei, *se afla* în clădire, dar nu are nimic de spus despre ce s-a întâmplat. Ai auzit-o și tu. Nu vreau să-i apară numele în ziar, chiar dacă și-ar dori asta. Nu cred că e în stare să hotărască ce e bine pentru ea.

— Dar ai spus că noi suntem cei care decid dacă scriem sau nu despre cineva, i-a răspuns Henriksson.

— Așa-i, dar tot noi stabilim dacă o persoană are mintea suficient de limpede cât să înțeleagă cine suntem și ce spunem. Femeia aia era prea răvășită, așa că n-o să apară în ziar. Dar pot să scriu că șefa de lucrări se afla în clădire atunci când s-a produs explozia, că este foarte afectată de ce s-a întâmplat și că se simte vinovată pentru moartea lui Stefan. Dar cred că n-ar trebui să publicăm numele și fotografia ei.

Au parcurs restul drumului până la redacție în liniște. Annika l-a lăsat pe Henriksson în fața intrării principale, apoi a dus mașina în parcarea supraetajată.

•

Bertil Milander stătea în fața televizorului din splendida sa bibliotecă în stil Art Nouveau, simțindu-și în tâmple bătăile inimii. Sângele îi curgea încetișor prin vene, iar șuierul respirației sale umplea camera. Simțea că mai avea un pic și adormea. Sonorul televizorului era redus la un murmur discret care, din când în când, îi ajungea la urechi, acoperind zgomotele propriului trup. Pe ecranul televizorului se vedeau niște femei care stăteau de vorbă și râdeau, dar Bertil nu auzea ce spuneau. La intervale regulate, pe ecran apăreau câteva steaguri în dreptul cărora erau afișate numere de telefon și diferite monede naționale. Nu înțelegea despre ce era vorba. Sedativele începțoșau totul în jurul său. Din când în când, Bertil izbucnea în plâns. „Christina…”, murmura el, apoi lacrimile îi umpleau ochii.

În cele din urmă, l-a luat somnul, dar, la scurtă vreme după aceea s-a trezit: a recunoscut un miros despre care știa că anunța un mare pericol. Semnalul de alarmă i se întipărise atât de adânc în minte, încât reușise să-l trezească în ciuda somnului indus de sedative. Bertil s-a ridicat cu mari eforturi de pe canapeaua de piele. Era un pic amețit din pricina tensiunii scăzute. În cele din urmă, a reușit să se ridice în picioare. Se ținea de speteaza canapelei și încerca să-și dea seama de unde venea mirosul. Din sufragerie… A pornit cu pași mici, sprijinindu-se de bibliotecă, iar în cele din urmă tensiunea i-a revenit la normal.

Fiica lui stătea ghemuită în fața sobei de teracotă și tocmai punea pe foc o bucată dreptunghiulară de hârtie.

— Ce faci? a întrebat-o Bertil Milander cu un aer dezorientat.

Era o sobă veche, care nu trăgea bine, așa că o parte din fum intrase în cameră.

— Fac curățenie, i-a răspuns Lena.

Bertil s-a apropiat de sobă și s-a așezat lângă ea, pe podea.

— Faci focul? a întrebat-o el pe un ton precaut.

Lena i-a aruncat o privire:

— De data asta, fac focul în sobă, nu pe parchet.

— De ce?

Lena Milander se uita țintă la flăcările care, în scurtă vreme, s-au stins. Apoi a luat o nouă foaie și a aruncat-o în sobă, iar focul a împresurat-o cu nesaț. Preț de câteva clipe, a rămas nemișcată în flăcări, iar apoi s-a răsucit și a dispărut: ochii

surâzători ai Christinei Furhage dispăruseră pentru totdeauna.

— Nu vrei să păstrezi câteva lucruri care să-ți amintească de mama? a întrebat Bertil.

— O să-mi amintesc tot timpul de ea, i-a răspuns Lena. Apoi a rupt alte trei pagini din album și le-a azvârlit în foc.

•

Când Annika a trecut pe lângă ea, Eva-Britt Qvist i-a aruncat o privire. Annika a salutat-o prietenos, dar Eva-Britt i-a tăiat macaroana.

— Te-ai și întors de la conferința de presă? a întrebat ea pe un ton triumfător.

Annika și-a dat seama că Eva-Britt voia să fie întrebată: „Care conferință?”, ceea ce i-ar fi oferit secretarei prilejul de a arăta că ea era cea care se ocupa de *toate* problemele de la Investigații.

— N-am fost la conferință, i-a răspuns ea, cu un zâmbet larg, apoi a intrat în birou și a închis ușa.

„Iar acuma n-ai decât să te întrebi pe unde am fost”, s-a gândit Annika.

Apoi a sunat-o pe Berit pe mobil, dar i-a răspuns căsuța vocală; întotdeauna își ținea mobilul pe fundul genții și niciodată nu reușea să dea de el la timp. Annika a așteptat treizeci de secunde și a sunat-o încă o dată. De data asta, Berit i-a răspuns imediat.

— Sunt la o conferință de presă organizată la sediul poliției, i-a spus reportera. Nu erai în redacție, așa că l-am luat cu mine pe Ulf Olsson.

„Mulțumesc, draga mea!”, și-a spus Annika.

— Ai aflat ceva?

— Da, niște chestii interesante, i-a răspuns Berit. Revin cu un telefon mai târziu.

După ce-a închis, Annika s-a sprijinit pe spetează, punându-și picioarele pe birou. A găsit o ciocolată pe jumătate topită în suportul pentru pixuri de pe dulăpior și a rupt-o în bucăți. Zahărul din ea se cristalizase, dar încă era comestibilă.

Se tot gândea la un lucru pe care n-ar fi îndrăznit să-l spună cu voce tare în redacție: legătura dintre cele două crime și Jocurile Olimpice era extrem de slabă. Poate că era vorba de două crime săvârșite de doi indivizi diferiți din motive personale. Cu greu s-ar fi putut spune că Sätra Hall era o arenă

olimpică. Dar, cu siguranță, Christina Furhage și Stefan Bjurling aveau multe în comun. Desigur, legătura dintre ei putea fi și Olimpiada, însă nu neapărat. Undeva, în trecutul lor, exista ceva ce îi lega de o persoană care, în cele din urmă, îi omorâse pe amândoi. Annika nu avea niciun dubiu în privința asta. Banii, dragostea, sexul, puterea, invidia, nedreptatea, familia, prietenii, vecinii, școala, grădinița, mijloacele de transport – viețile lor s-ar fi putut intersecta într-o mie de feluri. Chiar în dimineața aceea, întâlnise cel puțin zece oameni care îi cunoscuseră atât pe Stefan Bjurling, cât și pe Christina Furhage. Nici nu era nevoie ca aceștia doi să se cunoască personal.

Annika și-a sunat sursa. Când i-a auzit vocea, polițistul a scos un oftat prelung:

— Credeam că noi doi nu mai avem nimic de discutat.

— Ai dreptate, dar gândește-te că poliția nu-i într-o situație de invidiat… Îți place dezbaterea asta despre securitatea arenelor olimpice? „Hei, e cineva înăuntru?”, l-a imitat ea pe reporterul pe care îl auzise în dimineața aceea la radio.

Polițistul a oftat încă o dată, iar Annika a așteptat.

— Nu mai pot sta de vorbă acum, a zis el.

— Bine, i-a răspuns Annika repede. Știu că ești ocupat, îmi închipui că poliția caută de zor legături între Stefan Bjurling și Christina Furhage. Poate că deja ați găsit una pertinentă… Îmi poți spune câți dintre cei care aveau acces la codurile de securitate îl cunoșteau pe Stefan?

— Acuma încercăm să răspundem la întrebările cu privire la securitatea arenelor…

— Nu prea cred, i-a răspuns Annika. Din câte îmi pot da seama, poliția e foarte încântată că centrul de interes nu mai este ancheta, ci dezbaterea cu privire la securitate.

— S-o crezi tu! i-a răspuns polițistul. La urma urmelor, securitatea a fost întotdeauna cea mai mare responsabilitate a poliției.

— Nu mă refer la întreaga poliție, ci la tine și la cei câțiva colegi ai tăi care se ocupă de crimele astea două. Voi trebuie să faceți toată treaba. Dacă reușiți, atunci toată dezbaterea asta se termină.

— *Dacă* reușim?…

— Mă rog, *când* o să reușiți… Tocmai de-aia cred c-ar fi bine

să reluăm legătura. Nu ne putem ajuta reciproc dacă nu comunicăm. Trebuie să stăm de vorbă și de acum înainte.

— Ah, deci asta făceai azi-dimineață la Sätra Hall? Comunicai?

La naiba! Deci, tărășenia îi ajunsese la urechi.

— Da, între altele…, i-a răspuns ea.

— Trebuie să închid.

Annika a tras aer în piept și i-a spus:

— Christina Furhage a mai avut un copil… Un băiat.

— Știu! Pa!

Deci, încă era supărat. Annika a pus receptorul în furcă și, imediat după aceea, Berit a intrat în birou.

— Ce vreme urâtă! a spus reportera, scuturându-și fulgii de zăpadă din păr.

— Au arestat pe cineva? a întrebat-o Annika pe un ton glumeț, oferindu-i o bucată de ciocolată.

Reportera s-a uitat la ea cu un aer circumspect și a refuzat-o.

— Nu, dar poliția crede că e vorba de aceeași persoană și susține că atentatele nu reprezintă o amenințare la adresa Olimpiadei.

— Și pe ce se bazează?

Berit și-a scos carnețelul și a început să-l răsfoiască:

— Cică niciunul dintre cei implicați în organizarea Jocurilor nu a primit vreo amenințare. De asemenea, nu au fost primite amenințări care să vizeze vreun complex olimpic. Toate amenințările despre care se știe în prezent erau personale și nu aveau nicio legătură cu arenele sau evenimentele olimpice.

— Înseamnă că se referă la amenințarea pe care a primit-o Furhage… Dar a fost amenințat și Stefan Bjurling?

— Sper să aflu în după-amiaza asta: urmează să stau de vorbă cu soția lui.

Annika a ridicat sprâncenele a mirare:

— Serios? A fost de acord?

— Da, n-a avut nimic împotrivă. Să văd ce pot afla de la ea. Poate că e prea răvășită ca să ne spună chestii pe care să le putem publica…

— Oricum, e bine că te întâlnești cu ea. Altceva?

Berit și-a răsfoit carnețelul.

— În curând, or să primească rezultatele preliminare ale analizei la care a fost supus explozibilul de la primul atac. E

posibil ca, în jurul prânzului, să fie dat publicității un comunicat de presă. Sperau ca rezultatele să le parvină înaintea conferinței, dar cică a apărut o problemă la laboratorul din Londra.

— Dar de ce au trimis explozibilul la Londra? a întrebat Annika.

Berit a zâmbit:

— Pentru că echipamentul de la Linköping era stricat – simplu ca bună ziua…

— Au spus cumva de ce nu iau în calcul ipoteza teroristă?

— Nu.

— Știi ce cred? a întrebat Annika. Eu cred că mai au un pic și dau de urma criminalului.

— Dar știi cumva pe cine suspectează?

— Nu.

Berit s-a ridicat în picioare:

— Mi s-a făcut foame. Mergem să mâncăm?

Au plecat împreună la bufet. Berit a comandat lazane, iar Annika, salată cu pui. Când le-a sosit mâncarea, a intrat și Patrik. Avea părul vâlvoi și părea că dormise în hainele cu care era îmbrăcat.

— Bună dimineața! l-a întâmpinat Annika. Ai făcut o treabă excelentă azi-noapte! Cum ai reușit să faci rost de declarațiile colegilor de muncă ai lui Bjurling?

Tânărul reporter a zâmbit cu un aer stânjenit și a spus:

— Pur și simplu, i-am sunat acasă și… i-am trezit din somn.

Annika a zâmbit și ea. Apoi au stat de vorbă cu toții despre isteria de Crăciun, despre cadouri și despre neajunsurile iernii. Berit cumpărase toate cadourile înaintea lunii decembrie, însă Patrik și Annika nici măcar nu începuseră cumpărăturile.

— Mă gândeam că azi aș putea da o raită prin magazine, a spus Annika.

— Eu o să cumpăr bomboane de ciocolată pentru mama chiar din aeroport, a spus Patrik.

Avea să-și petreacă zilele de Crăciun alături de părinții săi, în Småland[24]. Iar pe Berit aveau s-o viziteze copiii: avea o fiică în Statele Unite și un fiu în Malmö.

— În ultima vreme am muncit pe rupte. Ce-ar fi să ne organizăm treaba în așa fel încât în următoarele câteva zile, să

[24] Småland: localitate din sudul Suediei.

avem niscaiva timp liber? a sugerat Annika.

— Ar fi mișto! a spus Patrik. Dacă aș fi liber joi, aș putea să plec cu avionul mai devreme.

— Iar mie mi-ar plăcea să fac puțină curățenie mâine; Yvonne vine cu familia exact joi.

— Perfect! a spus Annika. Azi o să plec devreme, iar joi, și mai devreme…

Apoi au plecat tustrei spre biroul Annikăi ca să treacă în revistă treburile pe care le mai aveau de făcut. Patrik s-a dus să ia un exemplar din tabloidul rival.

Annika și Berit și-au ocupat locurile obișnuite: Berit pe canapea, iar Annika, pe scaunul ei, cu picioarele pe birou. Câteva clipe mai târziu, Patrik a dat buzna în birou ca un uragan.

— Au primit rezultatul analizelor! Au aflat cu ce explozibil a fost aruncată în aer Furhage! a spus el, fluturând comunicatul de presă al poliției.

— Aha! Și ce zice? a întrebat Berit.

Patrik a citit în tăcere preț de câteva secunde.

— Explozia a fost provocată de dinamită…, a spus el cu un aer dezamăgit.

— Ce fel de dinamită? a întrebat Annika și a încercat să-i ia din mână comunicatul.

Dar Patrik nu i l-a dat:

— Ei, ai răbdare! Uite ce zice: „A fost finalizată analiza explozibililor folosiți la Stadionul Victoria din Stockholm, la ora 3:17, pe data de… bla-bla, când a fost ucisă Christina Furhage, șeful COJOS. Substanța folosită este un amestec explozibil gelatinos ce conține nitroglicerină și nitroglicol. Această substanță este comercializată sub numele de Minex și se găsește pe piață în forme și dimensiuni variate. Se estimează că încărcătura în cauză avea aproximativ douăzeci și cinci de kilograme și era alcătuită din cincisprezece bare de explozibil înfășurate în plastic, având dimensiunile de 50x550 de milimetri…”

— Douăzeci și cinci de kilograme? O grămadă de explozibil! a spus Annika.

— Unde mai pui că încărcătura a fost amplasată la înălțime, într-o tribună, a adăugat Berit. Nu mă miră că detunătura s-a auzit până în Insula de Sud.

Patrik le-a cerut să fie atente și a continuat:

— „Barele folosite au fost fabricate în Polonia, cândva în ultimii trei ani. Este vorba despre un explozibil puternic, cu densitate mare și viteză de detonare ridicată. Este moale, are un miros slab și o sensibilitate scăzută…” Ce dracu’ înseamnă chestia asta?

— E o chestie din care reiese că e un explozibil sigur, a răspuns Berit.

— De unde știi? a întrebat-o Annika pe un ton admirativ.

Berit a ridicat din umeri:

— Dezleg multe integrame…

— „Dezvoltă o cantitate mare de energie, volumul gazului rezultat în urma detonației fiind puțin mai mare decât media. Are o putere cu 115 % mai mare decât azotatul de amoniu și o densitate de 1,45 grame pe centimetru cub. Viteza detonației este de 5 500–6 000 de metri pe secundă.”

— Iar *asta* ce înseamnă? a întrebat Annika.

— Nu te pripi, i-a spus Patrik. Sunt doar niște date tehnice. Acum urmează partea importantă: „Minex este una dintre cele mai folosite mărci de explozibil din Suedia, în ultimii trei ani, distribuitorul din Nora[25] a vândut acest explozibil pentru mai mult de o sută de proiecte din domeniul construcțiilor, inclusiv unor proiecte olimpice. Până în prezent, nu s-a putut identifica lotul din care face parte explozibilul de la Stadionul Victoria”.

— Vasăzică era dinamită folosită în construcții, a spus Berit.

— Dar ce se *construiește* cu dinamită? a întrebat Annika.

— Are mai multe întrebuințări pe șantiere. O folosești ca să pregătești terenul unde urmează să se construiască o stradă, de exemplu. În exploatările miniere de suprafață, e bună ca să transformi roca în pietriș. Tot cu ajutorul dinamitei netezești terenul pentru o casă… Când am construit un nou bazin de colectare a reziduurile menajere pentru casa de la țară, am chemat un specialist în explozibili. Ce mai, sunt folosiți zi de zi.

— Da, ai dreptate, și-a amintit Annika. Când s-a construit complexul rezidențial de lângă noi, au folosit explozibil în draci!

— Încă ceva, a continuat Patrik. „Explozia a fost declanșată cu ajutorul unui detonator electric. Dispozitivul de aprindere a fost un temporizator conectat la o baterie de mașină.”

Patrik a pus comunicatul pe birou și s-a uitat la cele două

[25] Nora: localitate din sudul Suediei.

colege:

— Vasăzică e limpede că totul a fost premeditat.

Preț de câteva clipe, au tăcut cu toții, încercând să asimileze informațiile pe care le aflaseră. Apoi Annika și-a dat jos picioarele de pe birou, scuturând ușor capul.

— Chestia asta îmi dă fiori, a spus ea. Hai să vedem cine ce face. Berit, tu te ocupi de familia victimei, iar tu, Patrik, de rezultatele analizei și de ancheta poliției.

Cei doi reporteri au încuviințat din cap, iar Annika a continuat:

— Am scris un articol despre muncitorii care au venit la locul de muncă și au ținut un minut de reculegere pentru Stefan. De aici o să reiasă cât de afectați sunt de moartea prietenului și colegului lor.

— Dar cum a fost acolo? a întrebat Berit.

— Păi, mai întâi am dat peste o femeie care plângea întruna. A debitat o grămadă de chestii despre vină, pedeapsă și rău – a fost un episod destul de ciudat. N-am de gând să scriu despre ea, pentru că nu mi s-ar părea corect să-i public numele și fotografia în ziar.

— Sunt de acord cu tine, a spus Berit.

— Nu mai avem niciun subiect? Sigur n-am uitat nimic? Cei doi reporteri au asigurat-o cu un gest al capului că, într-adevăr, acelea erau toate subiectele pentru a doua zi, apoi s-au dus la computerele și telefoanele lor. Annika și-a pus articolul pe server, apoi și-a luat paltonul și a plecat. Era abia unu și jumătate, dar nu avea de gând să mai rămână în redacție.

•

Annika a pornit către stația de autobuz. Încă ningea, dar, pentru că temperatura era de aproximativ zero grade, fulgii se transformau în mâzgă cenușie imediat ce ajungeau pe trotuar. Însă în unele locuri zăpada reușise să se depună: panta cu gazon din fața Ambasadei Rusiei era acoperită cu un strat de un alb imaculat.

Când a ajuns în stație, s-a lăsat cu toată greutatea pe banca aflată la adăpost. Nu mai era nimeni pe bancă și s-a gândit că autobuzul tocmai trecuse. Unde mai pui că avea pantalonii uzi de la un petic de zăpadă sau poate de la o baltă… S-a ridicat un pic și a văzut că, de fapt, se așezase pe o mănușă.

De Crăciun, aveau să rămână în oraș. Părinții lui Thomas

urmau să le facă o vizită și să rămână cu ei în noaptea de Ajun. Annika abia dacă mai păstra legătura cu familia ei. Tatăl ei murise, iar maică-sa încă locuia în Hälleforsnäs, orășelul în care Annika își petrecuse întreaga copilărie. Sora ei se stabilise în Flen, o localitate învecinată, și era casieră cu jumătate de normă la un supermarket. Se vedeau foarte rar, dar Annika nu-i ducea dorul. În afară de copilăria petrecută în acea mică localitate industrială, nu aveau mare lucru în comun. Uneori, Annika se întreba dacă într-adevăr copilăriseră împreună, pentru că amintirile lor din Hälleforsnäs erau foarte diferite.

Autobuzul era aproape gol. Annika a luat loc pe un scaun din spate și a coborât în centru, în stația din piața Hötorget. A intrat în magazinul PUB și a cumpărat jucării de 3 218 coroane, pe care le-a plătit cu cardul Visa, încercând să se consoleze cu gândul că avea să primească drept bonus câteva puncte. Lui Thomas i-a cumpărat o cămașă și o carte de bucate dedicată sosurilor, iar mamei lui, un fular de lână. Rămânea ca Thomas să cumpere ceva pentru tatăl lui, care se aștepta să primească o sticlă de coniac. A ajuns acasă la ora două și jumătate. După ce-a ezitat câteva clipe, a ascuns cadourile în fundul cămăruței în care era amenajat șifonierul. E drept că folosise ascunzătoarea aceea și cu un an înainte, iar Kalle o descoperise, dar nu se simțea în stare să caute alta.

A ieșit iarăși în zloată și a cedat impulsului de a intra în magazinul de antichități aflat în apropiere. Aveau o colecție impresionantă de bijuterii cu strasuri, coliere și cercei enormi, aidoma celor ai starurilor de cinema din anii patruzeci. În cele din urmă, a cumpărat pentru Anne Snapphane o broșa clasică, suflată cu aur și împodobită cu granate. Domnul elegant din spatele tejghelei i-a înfășurat-o în hârtie aurie, apoi a legat pachețelul cu o panglică lucioasă de culoare albastră.

Când a ajuns la creșă, Ellen și Kalle s-au bucurat grozav și s-au repezit spre ea. Sentimentul de vinovăție i s-a înfipt în inimă ca un cuțit: o mamă adevărată ar fi trebuit să-și ia copiii de la creșă în fiecare zi.

S-au dus la un supermarket și au cumpărat marțipan, frișcă, melasă, migdale măcinate, aluat pentru turtă dulce și ciocolată de menaj. Cei doi copii se agitau ca niște păsărele:

— Ce gătim, mami? Haide, spune-ne! Azi o să mâncăm bomboane, mami?

Annika a izbucnit în râs și i-a îmbrățișat pe amândoi în timp ce stăteau la coadă.

— Da, o să facem bomboane acasă! O să ne distrăm de minune!

— Mie îmi plac ciocolățelele în formă de pisică! a spus Kalle.

Când au ajuns acasă, Annika le-a pus copiilor câte un șorț de bucătărie și, hotărâtă să ignore consecințele, i-a lăsat să facă ce vor. Mai întâi, a pus ciocolata de menaj în cuptorul cu microunde, iar după ce s-a topit, au scufundat în ea cocoloașele de marțipan. Cele câteva cocoloașe care au supraviețuit erau toate destul de urâte. Soacră-sa cu siguranță urma să strâmbe din nas când avea să le vadă, dar copiii se distrau pe cinste – mai ales Kalle –, iar acesta era lucrul cel mai important. Annika voia să facă și caramele, dar și-a dat seama că amestecul avea să fie prea fierbinte, iar copiii ar fi putut să se frigă, așa că s-a răzgândit. În schimb, a pornit cuptorul și a scos coca pentru turtă dulce. Ellen era în al nouălea cer: întindea coca și o tăia în tot felul de forme, mâncând șuvițele care rămâneau între ele. A înfulecat atât de multă cocă, încât abia mai putea să se miște. Au făcut destule forme cât să umple două tăvi; unde mai pui că arătau destul de bine.

— Bravo! Sunteți foarte pricepuți! le-a spus ea copiilor. A ieșit foarte bună!

Kalle, care era foarte încântat de laudele Annikăi, a mâncat un biscuit și a băut un pahar cu lapte, chiar dacă era și el sătul.

După aceea, Annika a dus copiii în sufragerie, i-a așezat pe canapea și le-a pus o casetă video, iar ea a făcut curățenie în bucătărie, ceea ce i-a luat cam trei sferturi de oră. S-a alăturat copiilor când filmul ajunsese la episodul cel mai îngrozitor: scena în care tatăl lui Simba moare. Mai era destul de mult din *Regele leu*, așa că a profitat de ocazie și a sunat-o pe Anne Snapphane, care locuia împreună cu fetița ei la ultimul etaj al unei case din Lidingö. Miranda – așa o chema pe fiica ei – stătea cu tatăl ei o săptămână din două.

— N-am avut suficientă energie cât să încep porcăriile de Crăciun, a oftat Anne. Cum se face că tu reușești întotdeauna, iar eu, niciodată?

Annika a auzit în fundal muzica din *Cocoșatul de la Notre Dame.* Vasăzică și ei urmăreau producții Disney.

— Eu sunt cea care nu reușește să facă față treburilor

casnice, a spus Annika. Întotdeauna casa ta arată impecabil. Ori de câte ori vin în vizită la tine, mă copleșesc sentimentele de vinovăție…

— Secretul este menajera Tonia din Polonia, i-a răspuns Anne. În rest, totul bine?

Annika a oftat:

— Am probleme la serviciu cu o gașcă de indivizi care fac tot posibilul ca să mă sape.

— E al dracului de nasol când ajungi șef. În primele șase luni după ce am devenit producătoare TV, am crezut c-am să mor. Mă enervam zi de zi. Întotdeauna se găsește câte un nenorocit ranchiunos care vrea să-ți facă viața amară.

Annika și-a mușcat buza:

— Uneori mă întreb dacă merită să mă agit. Ar trebui să fac prăjituri cu copiii și să-i țin în brațe când se dau filme de groază la televizor…

— Ai înnebuni într-o săptămână, a spus Anne.

— Știu, dar, până la urmă, copiii sunt cei mai importanți. Christina Furhage, femeia care a fost omorâtă, a avut un fiu care a murit la cinci ani. N-a reușit niciodată să depășească trauma asta. Chiar crezi că munca și succesul pot șterge o amintire ca asta? Cum să-ți revii după așa ceva?

— Îngrozitor…, a spus Anne. Dar cum a murit?

— Avea melanom malign. Altfel zis, cancer de piele. O chestie foarte groaznică!

— Ia stai nițel, dragă!… Câți ani zici că avea băiețelul?

— Cinci. Aceeași vârstă ca băiatul meu.

— Și a murit din pricina unui melanom malign? Cine ți-a zis? Așa ceva e imposibil!

Annika era dezorientată:

— Cum adică?

— Nu putea să moară de melanom malign dacă avea doar cinci ani. E pur și simplu imposibil!

— De ce? a întrebat Annika pe un ton nedumerit.

— Adu-ți aminte că am discutat despre chestia asta. Știi că, în urmă cu ceva vreme, mi-am scos toate alunițele. Nu mai am absolut niciuna. În perioada aia, am citit mult despre cancerul de piele. Deci, îți închipui că aș putea să mă înșel în privința asta? Glumești, Annie…

Annika era din ce în ce mai nedumerită. Oare nu înțelesese

ce-i spusese Helena Starke?

— Împrospătează-mi memoria. De ce n-ar fi putut avea melanom malign? a întrebat ea.

— Pentru că melanomul malign, adică ăla care poate fi fatal, nu apare niciodată înainte de pubertate. Mă rog, e posibil ca băiețelul să fi ajuns la pubertate foarte repede. Chestia asta se numește…

Annika își frământa creierii. Anne Snapphane sigur avea dreptate. Era o ipohondră în toată regula: avusese toate bolile. Fusese dusă cu salvarea de nenumărate ori la secția de urgențe a spitalului Danderyd; unde mai pui că se dusese pe picioarele ei la secțiile de urgență ale multor spitale din Stockholm, fie private, fie de stat. Știa totul despre toate formele de cancer, știa diferențele dintre simptomele sclerozei multiple și cele ale amiloidozei. Anne Snapphane nu avea cum să greșească. Așa că Helena Starke sau se înșelase, sau mințise.

— Ei, Annika! Mă mai auzi?

— Scuză-mă, dar trebuie să plec. Vorbim mai încolo.

Annika a pus receptorul în furcă și a simțit fiori reci pe șira spinării. Era limpede că aflase un lucru esențial. Fiul Christinei Furhage nu murise din pricina unui melanom malign. Poate că murise din altă cauză: o altă boală, un accident… sau poate fusese omorât. Sau poate că nici nu murise. Poate că încă era în viață.

S-a ridicat și a început să se plimbe prin bucătărie, simțind că inima îi bate cu putere. La naiba! Simțise că era ceva putred în povestea cu băiețelul Christinei! Apoi a rămas înlemnită. Sursa ei din poliție! Știa că șefa COJOS avusese un fiu – îi spusese chiar înainte să închidă telefonul. Deci poliția urmărea pista asta! Da, da, asta era!

— Mami, s-a terminat filmul, s-a auzit din sufragerie. Apoi cei doi copii au intrat pe rând în bucătărie, mai întâi Kalle, apoi Ellen. Când i-a văzut, Annika a hotărât să-și ia gândul de la Christina Furhage.

— V-a plăcut? Vă e foame? Nu, nu vă mai dau turtă dulce. Vreți paste? Sau poate o pizza?

A sunat la pizzeria La Solo, care se afla peste drum, și a comandat o *capriciosa*, o pizza cu carne de vită și usturoi și un *calzone* cu carne de porc. Annika știa că Thomas avea să fie nemulțumit de acest meniu, dar ce putea să facă? Dacă voia

iarăși carne de elan la tigaie, ar fi trebuit să vină acasă la două după-amiaza, ca să și-o gătească singur.

•

Evert Danielsson a ieșit de pe strada Sollentuna și a intrat în service-ul de pe Helenelund, unde mecanicii își făceau treaba cum trebuie și unde îți puteai spăla mașina singur. Mergea acolo o dată pe săptămână ca să-și curețe mașina. Secretara îi făcuse o rezervare de trei ore pentru șapte seara. Nu era neapărat nevoie să-ți faci rezervare, dar nu voia să riște, pentru că putea fi dificil să-ți bagi mașina în service timp de trei ore, dacă nu dădeai un telefon din timp.

Mai întâi, a intrat în magazin ca să-și cumpere cele trebuincioase: un spray cu substanță degresantă, un detergent pentru mașină, două cutii de ceară Turtle și o pereche de mănuși. A plătit la casă 31,5 coroane pentru spray, 29,5 coroane pentru detergent și 188 de coroane pentru ceară. O oră în service costa 64 de coroane pentru clienții fideli. Una peste alta, întreaga seară în service avea să-l coste mai puțin de 500 de coroane. Evert Danielsson i-a zâmbit fetei de la tejghea și a plătit cu cardul de serviciu.

A ieșit din magazin, și-a parcat mașina în locul lui preferat și a scos din portbagaj un scaun pliant și un casetofon portabil cu CD-player pe care l-a așezat pe o bancă. Apoi a scos și un CD cu arii din câteva opere celebre: *Aida*, *Flautul fermecat*, *Carmen* și *Madama Butterfly.*

În timp ce Regina Nopții[26] cânta în fa diez major, trei octave peste do minor, Danielsson s-a apucat să-și spele mașina. Stratul de noroi, nisip și gheață se desprindea de pe caroserie și se prelingea spre gura de scurgere sub forma unor pârâiașe. Apoi și-a dat toată mașina cu spray degresant, iar în timp ce aștepta ca substanța să-și facă efectul, s-a așezat pe scaunul pliant și a ascultat o arie din *Traviata.* Nu întotdeauna asculta operă când venea la spălătorie; uneori punea R&B – Muddy Waters sau Hank Williams –, iar din când în când se aventura pe tărâmul muzicii pop: Rebecka Törnqvist sau Eva Dahlgren.

Și-a lăsat gândurile să zburde o vreme, dar, în scurt timp, mintea i s-a oprit la subiectul care, în momentul acela, reprezenta centrul existenței sale: cariera. Își petrecuse întreaga zi încercând să-și închipuie ce slujbă avea să

[26] Regina Nopţii: personaj din *Flautul fermecat* de Mozart.

primească și să-și stabilească prioritățile. Într-un fel, dispariția Christinei era o ușurare pentru el. Poate că cel care o aruncase în aer făcuse un mare serviciu pentru toată lumea.

Când s-a terminat aria din *Traviata*, a schimbat CD-ul: a pus niște muzică pentru pian de Eric Satie. Notele melancolice au umplut service-ul, iar Danielsson a înhățat furtunul și a început să-și spele mașina. Nu se dădea în vânt după spălatul mașinii. Cel mai mult îi plăcea să ungă caroseria cu ceară, apoi s-o lustruiască până căpăta luciu. În cele din urmă, și-a trecut mâna peste plafonul mașinii, având certitudinea că totul avea să se termine cu bine.

•

Thomas a dus copiii la culcare la șapte și jumătate, după ce Annika le citise o poveste despre o fetiță care merge la creșă și mama ei. La un moment dat, mama fetiței le-a spus îngrijitoarelor de la creșă că are un șef căruia nimeni nu-i dă ascultare și tuturor li s-a părut foarte amuzant.

— În ziua de azi, poți să te iei de șefi peste tot, chiar și în cărțile pentru copii, a spus Annika.

— Cam așa e, a încuviințat Thomas, deschizând ziarul la paginile dedicate afacerilor.

— Ia uită-te la chestia asta, a continuat Annika, arătându-i o revistă pentru femei. Trebuie să răspunzi la niște întrebări ca să afli cum îți merge în viața profesională. De exemplu, la întrebarea numărul paisprezece – „Cum este șeful tău?" –, variantele de răspuns sunt: slab, incompetent, arogant, inutil sau nepoliticos. Ca să vezi care-i atitudinea generală față de șefi. Și fii atent, pe pagina următoare sunt sfaturi pentru cine vrea să ajungă șef. Morala e că aceia care ajung șefi sunt niște dobitoci, dar că toți angajații vor să ajungă șefi într-o bună zi. Ei bine, nu-i deloc așa!

— Bineînțeles că nu-i așa, i-a răspuns Thomas, dând pagina.

— Dar întreaga societate se sprijină pe miturile astea!

— Ai uitat că înainte le găseai mereu defecte șefilor tăi?

Annika a pus revista în poală și i-a aruncat lui Thomas o privire plină de reproș:

— Păi, despre fiecare dintre ei puteai spune fără să greșești că era omul nepotrivit la locul nepotrivit.

— Vezi…? a spus Thomas, continuând să citească ziarul. Annika a căzut pe gânduri în timp ce la televizor se difuza

buletinul meteo. Prezentatorul spunea că, în ajun, toată țara avea să fie acoperită de zăpadă, dar că, în prima zi de Crăciun, era probabil să plouă pe coasta de vest.

— Ție ți-a fost destul de greu la serviciu până ai dobândit un post bun, nu-i așa? a întrebat Annika.

Thomas a pus ziarul deoparte, a luat telecomanda și a stins televizorul, apoi a întins brațele spre Annika:

— Vino-ncoace, iubito!

Fără zgomotul televizorului, camera s-a cufundat într-o tăcere desăvârșită. Annika s-a ridicat de pe fotoliu și s-a așezat de canapea, sprijinindu-și spatele de pieptul lui Thomas și ridicându-și picioarele pe măsuța pentru cafea. Thomas a strâns-o în brațe, i-a mângâiat umerii, apoi i-a sărutat ușor ceafa și adâncitura de deasupra uneia dintre clavicule. Annika a simțit furnicături în pântece și s-a gândit că poate le rămăsese suficientă energie cât să facă dragoste.

Dar, chiar în momentul acela, i-a sunat mobilul: melodia stridentă a umplut sufrageria.

— Nu răspunde! i-a spus Thomas, mușcându-i ușor lobul urechii.

Dar nu mai era nimic de făcut: Annikăi deja îi pierise cheful, așa că s-a ridicat în capul oaselor.

— Vreau doar să văd cine e, a șoptit ea, apoi a dat fuga spre geantă.

— Cred c-ar trebui să schimbi melodia de la telefon… Chiar, ce e? a întrebat-o Thomas.

Annika nu avea numărul în memorie, dar a hotărât imediat c-ar fi mai bine să răspundă.

— Annika Bengtzon? Bună seara, sunt Beata Ekesjö. Ne-am întâlnit azi-dimineață la Sätra Hall. Mi-ați spus că pot să vă sun…

Annika a înjurat în gând cărțile de vizită pe care le dădea te miri cui.

— Da, nicio problemă, a spus ea repede. Despre ce-i vorba?

— Mi-ați putea spune ce-o să scrieți despre mine în ziarul de mâine?

— De ce? a întrebat Annika, așezându-se pe scaunul din hol.

— Pur și simplu, sunt curioasă. E important ca tot ce apare în ziar să fie cât mai aproape de adevăr.

Annika a oftat.

— Fiți mai explicită, vă rog, a spus ea, uitându-se la ceas.

— Aș putea să vă povestesc mai multe despre mine însămi, despre cum îmi desfășor activitatea și alte lucruri de genul ăsta. Am o casă foarte primitoare… Dacă vreți, puteți să-mi faceți o vizită.

Annika a auzit că Thomas a pornit iarăși televizorul.

— Deocamdată, nu cred că e nevoie. Vă dați seama că ziarul nostru dispune de un spațiu limitat, așa că n-o să publicăm ce ne-ați spus.

A urmat o tăcere de câteva secunde.

— Vreți să spuneți că n-o să publicați nimic despre mine?

— În ediția de mâine, nu.

— Dar… ați stat de vorbă cu mine! Iar colegul dumneavoastră mi-a făcut o fotografie.

— Vorbim cu o mulțime de oameni, dar nu publicăm tot, a lămurit-o Annika, încercând din răsputeri să aibă un ton cât mai amabil. Vă mulțumesc încă o dată că ați stat de vorbă cu noi azi-dimineață, dar n-o să publicăm nimic din conversația pe care am avut-o.

De data aceasta, liniștea care a urmat a fost și mai lungă.

— Aș fi vrut să scrieți ce v-am zis de dimineață, a adăugat femeia, cu glas scăzut.

— Îmi pare rău.

Beata Ekesjö a oftat:

— Bine, mulțumesc oricum.

— Și eu vă mulțumesc. La revedere, a spus Annika, apoi a închis.

S-a întors repede în sufragerie și s-a așezat pe canapea, lângă Thomas, apoi i-a luat telecomanda din mână și a stins televizorul.

— Unde rămăsesem? a întrebat ea.

— Cine era?

— O femeie pe care am întâlnit-o azi-dimineață. E cam de vârsta mea. E nițel cam debusolată. E șefă de lucrări la Sätra Hall.

— Cred că nu-i e ușor, a spus Thomas. Cel puțin așa spun statisticile: femeile tinere care lucrează în medii predominant masculine o duc cel mai greu.

— Serios? Chestia asta a fost stabilită statistic? a întrebat Annika, prefăcându-se foarte serioasă.

— Da, deșteapto! a ripostat Thomas. Am aflat dintr-un raport pe care l-am primit de curând. Statisticile arată că, pe piața muncii, cel mai greu o duc femeile care se angajează în posturi ocupate de obicei de bărbați. Sunt agresate și amenințate destul de frecvent; unde mai pui că sunt victimele hărțuirilor sexuale mult mai des decât alte femei. Un studiu realizat la Facultatea de Marină Civilă din cadrul Institutului Politehnic din Chalmers arată că patru din cinci candidate au fost supuse hărțuirilor sexuale, a turuit Thomas.

— Și cum de-ai ținut minte detaliile astea? l-a întrebat Annika.

Thomas i-a zâmbit:

— La fel cum ții tu minte detaliile pe care ți le dă colega ta, Berit Hamrin… Sunt și alte exemple: armata, să zicem. Multe femei aleg să iasă din armată, deși s-au înrolat din proprie inițiativă; unul dintre cele mai frecvente motive este că au probleme cu colegii de sex masculin. Femeile care ajung în posturi de conducere au o sănătate mai șubredă decât celelalte, mai ales dacă sunt înțepate de colegi…

— Cred că ar fi bine să scriu ceva despre chestia asta, a spus Annika, dând să se ridice de pe canapea.

— Da, ar fi bine, dar nu chiar acuma, pentru că mai întâi am să-ți fac un masaj. Haide, jos puloverul! Așa… Și acuma scoatem și ăsta…

Annika s-a împotrivit puțin când Thomas i-a dat jos sutienul:

— Să nu ne vadă vecinii, a spus ea.

Thomas s-a ridicat în picioare și a stins becul. Camera nu mai era luminată decât de felinarele de pe trotuar, care se legănau ușor în bătaia vântului. Ningea în continuare cu fulgi enormi. Annika a întins mâinile și l-a tras pe Thomas lângă ea. Totul se petrecea pe îndelete: stăteau pe canapea și se dezbrăcau fără nicio grabă.

— Mă înnebunești, a șoptit Thomas.

Apoi s-au întins pe podea și au făcut dragoste, mai întâi într-un ritm lent, apoi din ce în ce mai iute și mai zgomotos. Annika a scos un țipăt când a ajuns la orgasm. La fel și Thomas, dar al său a fost un pic mai discret. După aceea, Thomas a adus o pătură și s-au întins amândoi pe canapea, ținându-se în brațe. Epuizați și relaxați, stăteau în întuneric, ascultând zgomotele orașului. Un autobuz a oprit într-o stație, prin perete se auzea

televizorul vecinului, iar cineva țipa și înjura pe stradă.

— Doamne, abia aștept să-mi iau câteva zile libere! a spus Annika.

Thomas a sărutat-o:

— Ești cea mai tare!

MINCIUNA

Am știut încă de la început. Lumea era o scenă, concepută pentru a mă induce în eroare, iar oamenii din jur făceau parte dintr-o mare piesă. Scopul acestei puneri în scenă era ca eu să cred că totul era real: pământul, pădurea, câmpiile, tractorul fermierului, satul, magazinul din centru și poștașul. Pentru mine, lumea de dincolo de dealul Furu era un decor destul de neclar. Ascultam cu atenție vocile oamenilor ca să surprind o intonație falsă și așteptam ca actorii să se dea de gol. Ori de câte ori ieșeam dintr-o cameră, mă întorceam chiar când ajungeam în prag ca să-i văd pe cei dinăuntru exact așa cum erau, însă nu reușeam niciodată. Iarna, obișnuiam să mă cațăr pe mormanul de zăpadă de lângă fereastra sufrageriei ca să arunc o privire înăuntru: când nu eram de față, toți își dădeau jos măștile și se odihneau cu capul în palme. Abia atunci reușeam să-i surprind discutând cu glas scăzut, cât se poate de sincer: erau intimi și sinceri, vorbindu-și fără niciun artificiu. Când intram în casă, toți trebuiau să reintre în trupurile lor incomode – erau niște corpuri care nu li se potriveau, cu fețe chinuite și glasuri false.

Cu siguranță că totul urma să fie dat în vileag în ziua când aveam să împlinesc zece ani. În dimineața aceea, toți aveau să vină la mine purtându-și adevăratele lor trupuri, ca să mă îmbrace în straie albe. Chipurile lor aveau să fie calme și sincere. Urmau să mă poarte în mijlocul unei procesiuni până la șopronul din pădurea de peste drum. La intrarea în șopron, avea să mă aștepte Directorul, care urma să mă ia de mână și să mă ducă în împărăția Cunoașterii. Avea să-mi explice totul.

Uneori, reușeam să ajung la vechiul șopron. Nu-mi aduc aminte câți ani aveam pe atunci, dar știu sigur că picioarele îmi erau tare scurte, că pantalonii de lână îmi zgâriau pielea și că mergeam greu din pricina pantalonilor groși, făcuți din material impermeabil. Odată, am rămas în zăpadă până la brâu.

Trebuia să mergi mult prin pădure ca să ajungi la șopronul aflat în mijlocul unei fânețe unde de mult nu mai dăduse nimeni cu coasa. Văzute din depărtare, printre crengile copacilor, bârnele cenușii din care erau construiți pereții păreau de argint. Acoperișul se dărâmase, iar unul dintre căpriorii

șarpantei rămăsese în picioare ca un semn care arăta cerul.

Ca să ajung la ușă, ocoleam șopronul, trecându-mi mâna peste grinzile aspre. Pragul era destul de înalt și îmi era greu să sar peste el.

Înăuntru, timpul rămăsese în loc: firele de praf pluteau domol în lumina soarelui. Pereții groși creau un spațiu unde mă simțeam la adăpost, dar, în același timp, acoperișul dărâmat prin care se vedea cerul dădea șopronului un aer amenințător. Scândurile podelei începuseră să se rupă, așa că trebuia să pășesc cu multă grijă.

Știam că acolo, sub podea, se afla intrarea în scenă. Undeva, sub scândurile putrede, se afla Adevărul. Într-o zi, mi-am luat inima în dinți și m-am vârât sub podea, ca să caut calea spre lumină. Dar n-am găsit decât fân și șobolani morți.

Miercuri, 22 decembrie

Era rândul Annikăi să-i ducă pe copii la creșă, așa că, după ce-a plecat Thomas, a mai rămas puțin în pat. Nu mai era mult până la Ajunul Crăciunului: doar două zile. Era uimitor cât de ușor își recăpăta Annika forța și curajul de care avea nevoie ca să dea piept cu lumea. Umblase o oră prin oraș, gătise turtă dulce cu copiii, apoi făcuse amor cu Thomas, iar acum era gata să înfrunte din nou păsările de pradă. De multă vreme nu mai avusese parte de o noapte întreagă fără copii în pat, dar acum se treziseră și au dat buzna în dormitor. I-a urcat pe amândoi în pat și s-au zbenguit tustrei atât de mult, încât au plecat cu întârziere la creșă. Ellen inventase „jocul perișoarei”; tot ce trebuia să faci era să gâdili degetele cuiva și să strigi: „Perișoare! Perișoare!” Lui Kalle îi plăcea să se joace de-a avionul: Annika stătea pe spate cu picioarele ridicate, iar el i se așeza cu burta pe tălpi, ținând mâinile întinse. Din când în când, avionul se prăbușea în strigătele de bucurie ale lui Kalle. La sfârșit, au construit o căsuță din perne, plapumă și pijamaua lui Thomas. Apoi s-au dus în bucătărie, și-au mâncat în grabă iaurtul cu căpșune și fulgii cu miere și au pregătit câteva sendvișuri pentru prânz. Până la urmă, au ajuns la creșă la timp, iar Annika și-a luat la revedere de la copii în grabă.

Încă ningea. Zăpada fleșcăită și cenușie se strânsese pe marginea drumului. De când Consiliul Municipal fusese

împărțit în consilii mai mici, pe străzile Stockholmu-lui nu mai vedeai niciun utilaj de deszăpezit. Annika și-ar fi dorit să aibă suficient timp și energie ca să se implice mai mult în politica orașului.

A avut noroc: n-a trebuit să aștepte mult autobuzul. Când a ajuns la serviciu, a luat ziarul din standul de la intrare, apoi a urcat în lift. A intrat în redacție și a văzut că tocmai veniseră poștașii; când l-a văzut pe unul dintre ei ținând în mână un ditamai teancul de scrisori, s-a simțit foarte recunoscătoare față de Schyman. Îi *fusese* mult mai ușor de când Eva-Britt Qvist începuse să se ocupe de corespondență.

În drum spre biroul ei, a luat un exemplar din tabloidul rival și un pahar de cafea. Eva-Britt era la locul ei și a întâmpinat-o cu un „Bună!” destul de posac. Altfel zis, totul era în parametri normali…

Berit pregătise un material extraordinar despre soția lui Stefan Bjurling. Fusese tipărit pe paginile de mijloc și era însoțit de o singură poză: doamna Bjurling și cei trei copii ai ei stăteau pe o canapea în casa lor dintr-o suburbie a Stockholmului. Titlul era: „Viața trebuie să meargă mai departe”. Soția șefului de echipă era o femeie de treizeci și șapte de ani pe nume Eva; avea aerul unui om calm și serios. Copiii – de unsprezece, opt și șase ani – priveau în obiectiv cu ochii larg deschiși.

„Pe lumea asta, spunea Eva în articol, răul ia multe înfățișări. Ar fi o prostie să ne închipuim că Suedia e scutită de tragedii numai pentru că nu am mai avut un război din 1809. Violența răsare acolo unde te aștepți mai puțin.” Când o sunase poliția să-i spună că îi murise soțul, Eva era în bucătărie și făcea clătite. „Nu te poți lăsa doborâtă când ai trei copii de crescut. Trebuie să fim puternici și să ne continuăm viața.”

Annika s-a uitat îndelung la fotografie. O încerca sentimentul că ceva era putred. Nu cumva femeia aceea era prea calmă și prea serioasă? De ce nu se citeau pe chipul ei durerea și deznădejdea? În fine, articolul era bine scris, iar poza îl completa de minune. Ce mai încolo-încoace, avea în față un material bun, așa că a izgonit sentimentul că ceva nu era în regulă.

Ca de obicei, Patrik se achitase foarte bine de sarcina lui: pregătise un material bine documentat despre ancheta poliției

și despre analiza tehnică a explozibilului. Poliția încă susținea ipoteza că cele două atentate fuseseră comise de aceeași persoană, deși explozibilii folosiți nu erau identici. „Cea de-a doua explozie a fost considerabil mai redusă”, declarase ofițerul de presă. „Rezultatele preliminare ale analizelor de laborator sugerează că fie s-a folosit un explozibil diferit, fie că bomba a fost confecționată în mod diferit.”

La următoarea ședință a conducerii, avea să propună ca lui Patrik să i se facă un contract pe termen nelimitat.

Articolul ei despre muncitorii de la Sätra Hall, însoțit de fotografia lui Johan Henriksson, ocupa o pagină întreagă. Ieșise un material bunicel.

Apoi a sărit peste celelalte pagini în care se vorbea despre atentate și s-a oprit la secțiunea „Femeile și știința”, care în redacție era botezată: „Baba și mitraliera”. Ei bine, în ziua aceea, secțiunea „Baba și mitraliera” fusese umplută cu ajutorul unui truc de succes: cineva spicuise câteva chestii de efect dintr-un volum de pseudo-psihologie apărut recent în Statele Unite, apoi le ilustrase cu câteva exemple de suedeze celebre și ieșise un material pe cinste. Titlul cărții era: *Femeia perfectă* și fusese scrisă de o femeie cu două nume de familie (deci și-l păstrase pe cel dinainte de căsătorie) și cu un nas foarte subțire pe care era limpede că-l obținuse după ce îndepărtase prin chirurgie plastică jumătate din nasul inițial. Materialul era însoțit nu doar de o mică fotografie a autoarei, ci și de o fotografie de mari dimensiuni a Christinei Furhage. Cititorilor li se spunea că era vorba de o carte care ÎN SFÂRȘIT oferea tuturor femeilor șansa de a deveni FEMEI PERFECTE. Lângă acest articol fusese publicat unul mai mic, în care era prezentată pe scurt viața Christinei Furhage. Annika și-a dat seama că, încetul cu încetul, prindea contur mitul fostei șefe a COJOS. În articolaș se spunea că Furhage reușise în toate. Avea o carieră excepțională, o casă frumoasă, o căsătorie fericită și o fată înzestrată, în plus, se îngrijea foarte bine: avea un trup subțire și mlădios care o făcea să pară cu cincisprezece ani mai tânără. Annika avea un gust amar în gură și nu era numai de la cafeaua care se răcise de-a binelea. Nu era deloc așa cum scria în ziar: de prima căsătorie a Christinei se alesese praful, primul ei copil murise sau dispăruse cine știe cum, cel de-al doilea copil era piroman, iar ea însăși sfârșise prin a fi

făcută terci pe un stadion gol de către cineva care o ura. Așa stăteau lucrurile în realitate, în plus, Annika ar fi putut să jure că persoana care o aruncase în aer pe Furhage îl ura și pe Stefan Bjurling.

A dat să iasă din birou ca să-și ia încă un pahar de cafea, dar a sunat telefonul și s-a întors.

— Haideți să ne întâlnim, i-a spus bărbatul de la celălalt capăt al firului. Am să vă spun tot.

Bărbatul plângea. Era Evert Danielsson. Annika și-a pus în geantă un pix și un carnețel, apoi a chemat un taxi.

•

Helena Starke s-a trezit pe podeaua bucătăriei. La început, nu și-a dat seama unde se afla. Parcă ar fi avut o bucată de șmirghel în loc de limbă. Îi era frig și o durea un șold. Pielea feței i se iritase de la atâta plâns.

A făcut eforturi uriașe ca să se ridice în capul oaselor și s-a rezemat cu spatele de un bufet. Privea fulgii de zăpadă prin fereastra murdară. Respira foarte greu, făcând mari eforturi să tragă aer în plămâni. Și plămânii păreau să-i fie făcuți din șmirghel – nu era o fumătoare înrăită. „Ce ciudat!, și-a spus ea. Parcă aș începe o viață nouă. Am capul gol, cerul e luminos, iar inima îmi bate liniștit. Mai jos de atât n-am cum să ajung.”

A simțit că o cuprinde un sentiment de liniște profundă. A rămas multă vreme pe podeaua din bucătărie, privind cum se îngroașă stratul de zăpadă de pe pervaz. Amintiri răzlețe din ultimele zile i se perindau prin minte ca niște fantome cenușii. S-a gândit că ar fi trebuit să-i fie foame. Nici nu-și amintea de când nu mai mâncase, în ultimele zile, nu pusese în gură decât niște apă și o bere.

În timpul discuției pe care o avusese luni cu reportera simțise că-i dispăruseră toate reținerile. Pentru prima oară în viața ei, Helena Starke simțise o durere autentică și foarte intensă. Orele scurse de atunci o ajutaseră să-și dea seama că iubea pe cineva – tot pentru prima oară în viața ei. De-a lungul orelor nesfârșite ale nopții dinainte, dobândise convingerea că era capabilă să iubească, ceea ce i-a întețit durerea. Iubise pe cineva, iar persoana aceea murise. Dezorientarea și sentimentul că pierduse persoana pe care o iubise dăduseră naștere milei de sine, pe care a înțeles că trebuia să învețe s-o accepte. Era o văduvă în doliu ca oricare alta, cu singura

diferență că nu avea să primească înțelegerea și sprijinul celor din jur. Sentimentele de compasiune erau rezervate doar celor care aveau o relație heterosexuală, pentru că aceasta era o instituție socială acceptată.

S-a străduit din răsputeri să se ridice în picioare. Trupul îi era înțepenit. Stătuse pe scaun în bucătărie, fumând țigară de la țigară. Spre dimineață, simțise că nu mai poate sta în capul oaselor pe scaun, așa că se întinsese pe podea, iar în cele din urmă adormise.

A luat un pahar de pe bufet, l-a clătit, apoi l-a umplut cu apă și a luat o gură. A simțit o durere în stomac. Și-a amintit ce-i spunea Christina, iar vocea ei i-a răsunat în minte: *Trebuie să mănânci, Helena. Trebuie să ai grijă de tine.*

Știa că fusese importantă pentru Christina, poate cea mai importantă persoană din viața ei. Dar Helena îi cunoștea și partea întunecată, așa că nu-și făcea nicio iluzie cu privire la locul pe care îl ocupa de fapt în viața ei: oamenii pur și simplu nu erau importanți pentru Christina.

A deschis frigiderul și – mare minune! – a găsit o cutie de iaurt care ieșise din garanție doar de două zile. A luat o linguriță, s-a așezat la masă și s-a pus pe mâncat. Era un iaurt cu aromă de vanilie, preferatul ei. S-a uitat la zloata de afară; era o vreme foarte urâtă. Pe strada din fața blocului, traficul era la fel de intens ca de obicei. Oare cum de-l putea suporta zi de zi? Dar, dintr-odată, și-a dat seama că nu mai era nevoită să-l îndure. Merita mai mult! Avea o grămadă de bani în bancă și putea merge oriunde în lume. A pus lingurița pe masă și a adunat cu degetul ce rămăsese pe fundul cutiei. Sosise timpul să meargă mai departe.

•

Restaurantul Sorbet se afla la etajul opt al fostei fabrici de becuri din docul Hammarby. În meniu aveau mâncare suedeză și indiană. Patronii nu erau foarte stricți în privința orarului: l-au primit pe Evert Danielsson și l-au servit cu o cafea, deși mai erau cincisprezece minute până la ora de deschidere.

Annika l-a găsit pe fostul șef al Secretariatului la o masă din partea dreaptă a sălii, în spatele unui paravan din nuiele. Era foarte palid.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Annika, așezându-se în fața lui.

Și-a dat jos fularul, mănușile, geanta și paltonul, apoi le-a pus pe scaunul de lângă ea. Evert Danielsson stătea cu capul plecat. Ca de obicei, se ținea cu mâinile de masă.

— M-au mințit, a spus el cu un glas stins.

— Cine?

Danielsson a ridicat privirea:

— Cei din consiliu.

— În legătură cu ce?

Fostul șef al Secretariatului a izbucnit în plâns.

— Consiliul director. Hans Bjällra. M-au mințit cu toții. Mi-au spus c-o să primesc un nou post, că acuma, după ce-a murit Christina, am să mă ocup de chestiuni mai concrete. Dar m-au mințit!

Annika s-a uitat în jur, simțindu-se un pic jenată. Nu avea timp să facă pe dădaca pentru birocrații îndurerați.

— Bine, iar acuma povestiți-mi ce s-a întâmplat, i-a spus ea pe un ton destul de brutal.

Efectul a fost cel scontat: Danielsson și-a redobândit stăpânirea de sine.

— Hans Bjällra, șeful consiliului director, mi-a promis că o să am un cuvânt de spus în alegerea noului meu post, dar n-o să fie deloc așa. Azi-dimineață, când am ajuns la birou, am găsit o scrisoare care îmi fusese trimisă în zori…

A tăcut și a plecat capul, fixându-și privirea asupra mâinilor.

— Și…? a întrebat Annika.

— În ea scrie că trebuie să eliberez biroul până la prânz. COJOS nu intenționează să se mai folosească de serviciile mele, drept urmare nu e nevoie să rămân la dispoziția organizației și sunt liber să-mi caut de lucru în altă parte. Suma compensatorie urmează să-mi fie virată pe 27 decembrie.

— Mai exact, cât?

— Cinci salarii anuale.

— Vai, îmi pare rău…, a spus Annika pe un ton ironic.

— Da, e îngrozitor… Și în timp ce stăteam pe scaun și citeam scrisoarea, a intrat în birou un tip de la serviciul administrativ. Nici măcar nu s-a sinchisit să ciocane, ci a intrat pur și simplu. Mi-a zis c-a venit după chei.

— Dar v-au spus că trebuie să eliberați biroul până la prânz, nu?

— A venit după cheile de la mașină! Mi-au luat mașina!

Danielsson și-a sprijinit capul pe masă și a izbucnit în plâns. Annika i se uita în creștet. Părul lui era un pic sârmos, ca și cum ar fi fost uscat cu foehnul și dat cu fixativ. A observat că începuse să i se rărească.

— Ați putea folosi o parte din bani ca să vă cumpărați o nouă mașină, i-a sugerat Annika.

Dar, chiar în timp ce i-o spunea, și-a dat seama că nu avea niciun rost. Nu-i poți spune cuiva căruia i-a murit câinele că poate să-și ia altul.

Danielsson și-a suflat nasul, apoi și-a dres glasul:

— Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să păstrez tăcerea. Christina a murit, deci nu-i pot face niciun rău.

Annika și-a scos pixul și carnețelul.

— Despre ce voiați să stăm de vorbă? l-a întrebat ea.

Evert Danielsson s-a uitat la ea cu aerul unui om vlăguit:

— Știu totul despre Christina. N-a fost candidata favorită pentru postul de șef al COJOS. Și nici măcar pentru cel de șefă a campaniei care a adus Olimpiada la Stockholm. Toată lumea considera că alte persoane – mai ales bărbați – s-ar fi achitat mai bine de sarcinile astea.

— Cum ați cunoscut-o pe Christina?

— După cum probabil știți, și-a început cariera în domeniul bancar. Am cunoscut-o în urmă cu unsprezece ani, pe vremea când eram directorul administrativ al băncii unde ea lucra ca director executiv adjunct. Era detestată de către subordonați; lumea o considera dură și nedreaptă. Într-adevăr, era dură, dar nu nedreaptă: întotdeauna lua decizii în mod nepărtinitor. Nu dădea cu tine de pământ decât dacă greșeai. Dar îi plăceau execuțiile publice, așa că oamenilor le era teamă ca nu cumva să calce pe bec. Se prea poate ca modul ăsta de a proceda să fi dus la creșterea profitului, dar avea efecte devastatoare asupra mediului de lucru din bancă. La un moment dat, sindicatul a venit cu ideea de a-i da un vot de blam, și credeți-mă, chestia asta se întâmplă rar într-o bancă. Dar Christina a suprimat inițiativa din față: reprezentanții sindicali care veniseră cu ideea și-au dat demisia în aceeași zi. Nu știu cum a reușit să scape de ei, dar cert e că, după aceea, n-a mai venit nimeni cu asemenea idei…

Ospătarul i-a adus Annikăi o cafea și i-a umplut din nou ceașca lui Evert Danielsson. Annika a avut impresia că-l văzuse

într-o reclamă la un card de credit. Avea o bună memorie a chipurilor, așa că probabil nu se înșela. Când aveau nevoie de figuranți, televiziunile care își aveau sediul în clădire foloseau de multe ori oamenii cei mai la îndemână.

— Dar cum reușea să-și păstreze postul, din moment ce angajații o urau în halul ăsta? a întrebat Annika după ce a plecat ospătarul.

— Și eu mi-am pus întrebarea asta. Când am ajuns eu acolo, Christina se afla în postul ăla de zece ani. De-a lungul timpului, directorul executiv s-a tot schimbat, dar nu s-a pus niciodată problema ca ea să plece. Nu putea fi îndepărtată din post, dar nici nu avansa.

— De ce nu? a întrebat Annika.

— Habar n-am. Poate că era vorba de discriminare sexuală. Sau poate că celor din consiliul director le era teamă de ce-ar fi putut face dacă îi dădeau și mai multă putere. Probabil că-și dăduseră seama de ce era în stare.

Evert Danielsson și-a pus un cubuleț de zahăr în ceașcă și a început să amestece cu linguriță, iar Annika a trebuit să aștepte până când s-a topit.

— Dar cred că, până la urmă, Christina și-a dat seama că nu avea să fie promovată, iar când Stockholmul a hotărât să-și depună candidatura pentru organizarea Jocurilor Olimpice de vară, a făcut în așa fel încât banca să fie unul dintre sponsorii principali. Cred că avea tot planul în cap încă de atunci.

— Ce plan?

— Să preia controlul asupra Jocurilor. S-a implicat foarte mult în pregătirea candidaturii încă de la început. A tras niște sfori și a reușit să obțină un concediu fără plată pe termen nelimitat, ca să pună la punct dosarul de candidatură în calitate de șef al Olimpiadei. Nu s-a făcut mare vâlvă în jurul numirii ei, pentru că era vorba despre o persoană fără notorietate pusă într-un post nu foarte important. Primea un salariu mic, mult mai mic decât cel de la bancă. Tocmai de aceea numele grele din lumea afacerilor n-au fost interesate de chestia asta. Și nici nu era un post cu ajutorul căruia să înaintezi în carieră. Poate vă mai amintiți că, în perioada aceea, oamenii nu prea erau încântați de Olimpiadă și că s-a inițiat o dezbatere publică pe marginea acestui subiect. Multă lume era împotriva organizării Jocurilor la Stockholm. Cea care a atras atenția publică asupra

acestei candidaturi a fost Christina.

— Toată lumea spune că a făcut o treabă excelentă, a intervenit Annika.

— Ah, da! a spus Danielsson pe un ton ambiguu. Se pricepea de minune să facă lobby și să ascundă costurile acestor manevre în tot felul de bugete. Schimbarea opiniei publice cu privire la Jocurile Olimpice a fost cea mai scumpă campanie de relații publice organizată vreodată în Suedia.

— În presă n-a apărut nimic despre chestia asta, i-a răspuns ea pe un ton neîncrezător.

— Bineînțeles că nu. Christina n-ar fi permis niciodată ca lucrurile de genul ăsta să ajungă în presă.

Annika a făcut câteva însemnări în carnețel, gândindu-se la ce aflase de la fostul șef al Secretariatului.

— Probabil că vă întrebați dacă pot dovedi toate astea, a spus Danielsson zâmbind. Și dacă nu cumva am fost și eu implicat în manevrele despre care v-am spus. Ei bine, da, și eu sunt mânjit. Când Christina a renunțat la postul de director executiv adjunct ca să se ocupe de campania în favoarea Olimpiadei, eu am rămas la bancă și am preluat câteva dintre sarcinile ei – mai ales chestiuni administrative minore. Iar slujba în cadrul Secretariatului am obținut-o în mod cu totul întâmplător.

Danielsson s-a sprijinit pe spetează, cu aerul că acum era mai în largul său.

— După ce candidatura Stockholmului a fost acceptată, situația s-a schimbat foarte mult. Postul de șef al COJOS a devenit mult mai important. Toată lumea era de acord că trebuia încredințat unei persoane competente și experimentate din mediul privat.

— Au fost luați în calcul mai mulți candidați, a spus Annika. Și toți erau bărbați.

— Așa-i. Dar cel mai important dintre toți era un candidat care, pe vremea aia, ocupa postul de director general al unuia dintre cele mai mari departamente guvernamentale de la noi.

Annika și-a scrutat memoria și, în cele din urmă, și-a amintit chipul plăcut al bărbatului la care se referea Danielsson.

— Gata, mi-am adus aminte, a spus ea. Însă și-a retras candidatura din motive personale și a fost numit guvernator al departamentului Stockholm, nu-i așa?

— Da, exact, a spus Danielsson zâmbind. „Motivele

personale” erau de fapt o factură de la un bordel din Berlin, care a ajuns pe biroul meu imediat după ce candidatura Stockholmului a fost acceptată.

Annika i-a aruncat o privire lui Danielsson și a rămas surprinsă: fostul șef al Secretariatului căpătase un aer bucuros.

— Nu știu cum, dar Christina a aflat că tipul ăsta își dusese câțiva colegi la bordel în timpul unui congres socialist organizat în Germania. A făcut niște cercetări cu privire la factura de la bordel și a aflat că fusese plătită din banii contribuabililor. Așa că omul nostru și-a retras candidatura.

— Și cum de-a ajuns factura la dumneavoastră?

Evert Danielsson și-a dat ceașca într-o parte și s-a aplecat spre ea:

— După ce candidatura a fost acceptată, Christina trebuia să se întoarcă la bancă, drept care Comitetul Olimpic Suedez a dispus ca scrisorile ei să ajungă la vechiul loc de muncă al Christinei. Întrucât deja preluasem o parte din sarcinile ei, mi s-a părut firesc să mă ocup și de facturile care veneau la bancă.

— Dar chiar aveați dreptul să-i deschideți corespondența? a întrebat Annika pe un ton insinuant.

Zâmbetul de pe chipul lui Danielsson a înghețat.

— Nu pretind c-aș fi nepătat, i-a răspuns el. I-am trimis Christinei factura originală, dar am avut grijă să fac o copie. A doua zi, individul în cauză a declarat că nu avea de gând să accepte postul de șef al COJOS, ba, mai mult, a recomandat-o pe Christina Furhage. Cam așa au decurs lucrurile.

— Și dumneavoastră ce rol ați avut în povestea asta?

Evert Danielsson s-a lăsat pe spate și a oftat:

— La momentul ăla, deja mă plictisisem de postul meu de la bancă. Cei din conducere îmi arătaseră limpede ce părere aveau despre mine atunci când îmi pasaseră sarcinile cele mai ingrate ale Christinei. Era limpede că n-aveam niciun viitor acolo, așa că i-am arătat Christinei copia facturii și i-am spus că vreau o slujbă la Secretariat – o slujbă bună. După numai o lună, am fost numit șef al Secretariatului…

Annika a plecat capul, gândindu-se la ce-i spunea Danielsson. Da, era posibil ca totul să se fi întâmplat așa. Dacă directorul general al departamentului guvernamental vizitase un bordel cu alți câțiva oameni în timpul acelui congres socialist, atunci nu numai pielea lui era în pericol. Cine știe despre cine era

vorba: politicieni locali sau șefi ai partidului, înalți funcționari sau reprezentanți ai sindicatelor. Dar, oricine ar fi fost, e limpede că ar fi avut mult de pierdut dacă erau dați în vileag. Poate că ar fi fost concediați sau dați în judecată pentru fraudă sau abuz de putere. Familiile lor ar fi avut de suferit, iar de căsătoriile lor s-ar fi ales praful. Acelui director general, cu siguranță, nu i-a fost greu să aleagă între a renunța la postul de șef al COJOS și a lăsa ca totul să fie dat în vileag.

— Mai aveți copia facturii? a întrebat Annika.

Evert Danielsson a ridicat din umeri:

— Îmi pare rău, dar a trebuit să i-o dau Christinei după ce am obținut postul.

Annika s-a uitat cu multă atenție la bărbatul din fața ei. Poate că spunea adevărul. Povestea avea noimă și, în plus, nu oferea o imagine tocmai flatantă a lui Danielsson. Apoi și-a adus aminte dintr-odată că, de curând, îl văzuse pe acel director general într-o fotografie: fața lui plăcută și zâmbitoare stătea alături de cea a Christinei Furhage.

— Nu cumva omul ăla face parte acum din consiliul director? a întrebat ea.

Evert Danielsson a încuviințat din cap:

— Ba da, însă acum e guvernatorul districtului Stockholm.

Annika nu se simțea tocmai în largul ei. Poate că Evert Danielsson urmărea să se răzbune. Poate că încerca s-o tragă pe sfoară. După cum spusese fostul șef al Secretariatului, pentru Christina nimic din toate astea nu mai conta. Dar nu era exclus ca Danielsson să vrea să le-o plătească membrilor din consiliul director care hotărâseră să-l dea afară. Annika a hotărât să continue conversația ca să vadă unde duceau toate astea.

— Cum s-a descurcat Christina în postul de șef al COJOS? l-a întrebat ea.

— Excelent, bineînțeles. Stăpânea la perfecție toate stratagemele. Se înțelegea foarte bine cu câțiva dintre membrii cei mai importanți ai Comitetului Olimpic Internațional. Habar n-am cum reușise, dar știu că-i avea la mână cu ceva: sex, bani, droguri. Sau poate toate la un loc. Ce mai încolo-încoace, Christina avea grijă de tot și de toate.

Annika lua notițe, încercând să pară indiferentă.

— Mai devreme, ați spus că avea mulți dușmani.

Evert Danielsson a izbucnit într-un hohot de râs scurt și sec.

— Ah, da! a spus el. Era detestată de mulți oameni de la bancă și din toate locurile pe unde trecuse după aceea. Sunt oameni cărora le-ar fi plăcut s-o vadă moartă și tăiată în bucăți. Ori de câte ori un bărbat încerca să fie macho în prezența ei, Christina îl umilea în public până când îl aducea în pragul unei crize nervoase. Cred că, uneori, îi și plăcea să facă o chestie ca asta.

— Nu-i plăceau bărbații?

— Pur și simplu nu-i plăceau oamenii, dar dacă trebuia să aleagă, prefera femeile. Cel puțin, în pat…

Annika a clipit:

— De ce credeți asta?

— Avea o relație cu Helena Starke. Aș putea să jur pe viața mea!

— Ah, deci nu știți sigur?

Danielsson i-a aruncat o privire pătrunzătoare:

— Îți poți da seama atunci când doi oameni au o relație sexuală. Fiecare dintre ei intră în spațiul personal al celuilalt: stau prea aproape unul de celălalt, își ating mâinile la serviciu… Ce mai, e vorba de niște detalii foarte grăitoare.

— Dar nu-i plăceau toate femeile?

— Nicidecum! Detesta femeile cochete. Lua la puricat tot ce făceau, le mustruluia tot timpul și le teroriza până când își dădeau demisia. Cred că uneori îi făcea plăcere să desființeze pe cineva în public. Cel mai urât a pățit-o o tânără pe nume Beata Ekesjö. A făcut-o cu ou și cu oțet în fața unui ditamai grupul…

Annika a făcut ochii mari:

— Vasăzică, așa. Și ce părere avea această Ekesjö despre Christina?

— O ura! Avea pentru ea o ură fără margini.

Annika a simțit că i se zbârlește părul pe ceafă. Acum avea dovada clară că Evert Danielsson mințea. Vorbise ieri cu Beata Ekesjö și biata femeie îi spusese că o admira foarte mult pe Christina Furhage. Fosta șefă a COJOS era modelul ei în viață, iar moartea sa o îndurerase profund. Nu încăpea niciun dubiu în privința asta. Danielsson își tăiase singur craca. Nu avea de unde ști că Annika o cunoscuse pe Beata Ekesjö.

Era unsprezece și jumătate, iar restaurantul începea să se

umple cu oameni care veneau să ia prânzul. Danielsson a început să se neliniștească și se uita în jur: aveau să vină aici mai mulți angajați ai Secretariatului. Era limpede că nu-și dorea să fie văzut stând de vorbă cu o jurnalistă. Annika s-a hotărât să treacă la câteva întrebări decisive:

— Cine credeți că a omorât-o pe Christina? Și de ce?

Evert Danielsson și-a umezit buzele și iarăși s-a agățat de tăblia mesei.

— Nu știu cine ar fi putut face una ca asta. N-am nici cea mai vagă idee. Dar, cu siguranță a fost cineva care o ura. Nu arunci în aer jumătate din stadion decât dacă ești extrem de furios.

— Știți cumva dacă exista vreo legătură între Christina Furhage și Stefan Bjurling?

Evert Danielsson părea foarte nedumerit:

— Cine e Stefan Bjurling?

— Cea de-a doua victimă. Lucra pentru Construcții și Instalații, una dintre firmele angajate de COJOS.

— Ah, Construcții și Instalații este una dintre cele mai bune firme cu care am lucrat. Era implicată în aproape toate proiectele demarate de COJOS în ultimii șapte ani. Deci spuneți că a murit unul dintre angajații lor?

— Nu citiți ziarele? l-a întrebat Annika. Avea treizeci și nouă de ani și era șef de echipă. Era un tip robust, cu părul de un blond foarte deschis…

— Ah, el? Da, îl știu pe Steffe. Este… *era* un tip foarte dur.

— Colegii lui au spus că era de treabă și foarte vesel.

Evert Danielsson a izbucnit în râs:

— Câte nu îndrugă oamenii despre morți!

— Există vreo legătură între el și Christina Furhage? a insistat Annika.

Fostul șef al Secretariatului a strâns din buze și a căzut pe gânduri câteva clipe. Ochii i-au zburat spre un grup care tocmai intrase în restaurant. S-a crispat tot, dar apoi s-a relaxat: nu erau cunoștințe de-ale lui.

— Da, există, a spus el. Mă rog, nu-i neapărat o legătură, ci mai degrabă o coincidență.

Annika stătea nemișcată, așteptând ca Danielsson să continue.

— Christina a stat lângă Stefan la petrecerea de Crăciun de săptămâna trecută. Au rămas la masă și au stat de vorbă mult

timp după ce toată lumea s-a ridicat să plece.

— Asta s-a întâmplat la restaurantul cu specific basc?

— Ah, nu! Acolo a avut loc petrecerea organizată de Secretariat. Eu mă refeream la marea petrecere la care au luat parte toți angajații Comitetului Olimpic Suedez, voluntarii care lucrează pentru noi și angajații firmelor pe care le-am contractat… N-o să mai facem o petrecere atât de mare decât după ce se încheie Jocurile Olimpice.

— Deci Christina Furhage și Stefan Bjurling se cunoșteau? a întrebat Annika pe un ton surprins.

Fața lui Evert Danielsson s-a înnegurat dintr-odată. Și-a dat seama că deja nu mai avea niciun rost să spună „noi” atunci când vorbea despre COJOS și că n-avea să mai ia parte la nicio petrecere a Comitetului.

— Păi, așa se pare, a spus el. Au stat de vorbă aproape toată seara. Iar acuma chiar cred că trebuie să…

— Dar cum se face că Stefan Bjurling stătea la masă lângă șefa COJOS? l-a întrebat Annika repede. De ce nu stătea Christina lângă șeful consiliului director sau lângă cine știe ce alt grangur?

Evert Danielsson s-a uitat la ea cu un aer obosit:

— Păi, nu venise niciun grangur. Era o petrecere pentru cei care fac munca de jos. Cu toate astea, a fost foarte fastuoasă. Christina însăși a ales locul: *Blå Hallen*, sala de recepție a primăriei din Stockholm.

Apoi s-a ridicat în picioare și a împins scaunul sub masă.

— Despre ce credeți că au stat de vorbă? l-a întrebat Annika.

— N-am nici cea mai vagă idee. Iar acuma chiar trebuie să plec.

Annika s-a ridicat și ea în picioare, și-a strâns lucrurile și a dat mâna cu fostul șef al Secretariatului Olimpic.

— Dacă vreți să-mi mai spuneți ceva, dați-mi un telefon.

Evert Danielsson a încuviințat din cap, apoi a pornit în grabă spre ieșirea din restaurant.

Annika a plecat și ea, dar, în loc să se îndrepte spre ieșirea din fosta fabrică de becuri, a coborât un etaj și s-a dus la biroul Annei Snapphane. Acolo i s-a spus că Anne era în concediu. Ce noroc pe capul ei! Annika s-a dus la recepție și a rugat pe cineva să-i cheme un taxi.

În drum spre redacție, încerca să pună cap la cap

informațiile pe care i le furnizase Danielsson. Nu putea să spună poliției ce aflase de la el – oricum, sursele jurnaliștilor erau protejate prin lege. Dar se putea folosi de acea mărturie ca să le pună polițiștilor câteva întrebări. Inclusiv despre Danielsson.

•

Lena a auzit-o pe Sigrid, menajera lor, cântând în bucătărie în timp ce punea în mașina de spălat vasele murdare. Sigrid era o femeie de vreo cincizeci de ani pe care o părăsise soțul atunci când fiicele lor se făcuseră suficient de mari, iar ea – prea mare. În familia Furhage-Milander, ea era cea care se ocupa de curățenie, de spălatul vaselor și rufelor, de cumpărături și gătit. Lucra acolo cu normă întreagă de aproape doi ani. Christinei Furhage îi priise recesiunea economică: înainte îi era greu să găsească pe cineva care să rămână mult timp la ei, dar, în ultimii ani, oamenii ajunseseră să se gândească de două ori înainte să renunțe la o slujbă. La drept vorbind, contractele și acordurile de confidențialitate pe care Christina le obliga pe potențialele menajere să le semneze aveau darul de a le tăia cheful de angajat. Dar Sigrid părea mulțumită și niciodată nu fusese mai mulțumită decât în ultimele zile. Îi plăcea să se afle în mijlocul evenimentelor, să se plimbe în voie prin casa unei victime cu faimă internațională. Probabil că acuma blestema în gând acordul de confidențialitate, pentru că sigur i-ar fi plăcut să-și deschidă sufletul în fața presei. Din când în când, o apuca plânsul, însă lacrimile ei semănau cu cele vărsate de lumea întreagă pentru Prințesa Diana. Iar Lena a înțeles imediat asta, pentru că, după ce semnase hârtiile, Sigrid o mai văzuse pe Christina doar de câteva ori, deși mai era un pic și se împlineau doi ani de când îi curăța closetul și îi spăla rufele murdare. Poate că toate astea îi dădeau sentimentul că fusese intimă cu fosta șefă a COJOS.

Sigrid cumpărase cele două ziare de seară și le pusese pe măsuța din hol. Lena le-a luat și s-a dus cu ele în bibliotecă, unde bietul ei tată dormea pe canapea cu gura deschisă. S-a așezat pe fotoliul ei preferat, apoi și-a pus picioarele pe măsuța elegantă din fața lui. Ambele tabloide erau pline cu materiale despre noua victimă a atentatorului, dar a găsit și câteva articole despre moartea mamei sale. A citit pe nerăsuflate detaliile despre explozibilii folosiți. Poate că psihiatrul se

înșelase atunci când stabilise că Lena nu era piromană. De fapt, îi plăceau focul și tot ce avea legătură cu focul și exploziile. Era fascinată de mașinile de pompieri, de stingătoare, hidrante și măști de gaze. Dar, în fine, fusese declarată aptă să trăiască în societate și nu avea de gând să le spună doctorilor că o diagnosticaseră greșit.

A răsfoit unul dintre ziare, apoi l-a luat în mână pe celălalt. Înainte să ajungă la mijloc, a dat peste o pagină care a făcut-o să se simtă de parcă ar fi încasat o lovitură în stomac. Maică-să o privea din ziar cu ochi zâmbitori. Sub fotografie era scris cu majuscule: „FEMEIA PERFECTĂ”. Lena a aruncat ziarul pe podea și a scos un urlet care a pus capăt liniștii plăcute din apartamentul în stil Art Nouveau. Bietul taică-său s-a trezit și s-a uitat în jur cu un aer dezorientat; în colțul gurii i se prelingea un firicel de salivă. Lena s-a ridicat repede în picioare, a împins masa spre ușă, apoi s-a agățat de cel mai apropiat corp de bibliotecă și a tras de el cu putere. Acesta s-a dezechilibrat și a căzut peste televizor și sistemul audio, făcând un zgomot asurzitor. Rafturile de lemn au crăpat, iar cărțile s-au împrăștiat pe podea.

— Lena!

Deși mintea și simțurile îi erau tulburate de ură, a auzit strigătul îngrozit al tatălui ei și s-a oprit preț de o clipă.

— Lena! Lena, ce faci?

Bertil Milander s-a apropiat de fiica lui cu brațele deschise, iar groaza care i se citea pe chip a făcut ca disperarea tinerei să dispară ca prin farmec.

— Tati! a strigat ea, aruncându-se în brațele lui.

Sigrid a închis cu grijă ușa bibliotecii, lăsându-i singuri pe tată și pe fiica lui, apoi s-a dus să aducă o mătură, saci pentru gunoi și aspiratorul.

•

Când a ajuns la redacție, Annika s-a întâlnit cu Patrik și Eva-Britt Qvist, care se duceau la cantina cu autoservire. A hotărât să li se alăture, ceea ce nu i-a picat bine secretarei – sigur avea de gând s-o bârfească de față cu Patrik. Cantina se numea „Trei Coroane”, dar, după un control sanitar care avuse loc cu multă vreme în urmă, fusese botezată de cei care o frecventau „Trei Șobolani”, însă în ziua aceea era atât de aglomerată, încât cu greu s-ar fi găsit loc pentru câțiva

șobolani.

— Ai scris un material excelent azi-noapte, i-a spus Annika lui Patrik, înhățând o tavă portocalie de plastic de pe tejghea.

— Așa ți se pare? Mersi! a spus el înroșindu-se.

— Ai reușit să transformi analiza aia aridă în ceva interesant. Deși era oricum, numai interesantă nu. Îmi închipui că ai stat de vorbă cu un specialist ca să afli atâtea detalii despre diferitele tipuri de explozibili.

— Da, l-am găsit în Pagini Aurii, la rubrica „Explozibili”. E un tip extraordinar! Știi ce-a făcut? Mi-a detonat la telefon trei încărcături de probă, ca să-mi dau seama de diferența dintre mai multe mărci de explozibili.

Annika a râs, dar nu și Eva-Britt.

Meniul zilei era alcătuit din salată de hering urmată de ciolan la cuptor sau rasol de pește. Annika și-a luat un cheeseburger și o porție de cartofi prăjiți. N-au găsit locuri libere decât în spațiul rezervat fumătorilor, așa că au mâncat repede, fără să stea de vorbă și au hotărât ca apoi să meargă în biroul ei să bea o cafea și să discute despre ce aveau de făcut.

În drum spre birou, s-au întâlnit cu Nils Langeby. Se întorsese după zilele libere pe care le obținuse muncind în weekend. Când i-a văzut pe Annika și pe ceilalți doi, și-a luat brusc un aer sever.

— Facem ședință azi sau nu? a întrebat el pe un ton nerăbdător.

— Da. Peste cincisprezece minute în biroul meu, l-a lămurit Annika.

— Foarte bine, pentru că am devenit mult prea neglijenți cu ședințele astea, a spus Langeby.

Annika s-a făcut că nu-l aude și a pornit spre toaletă. Trebuia să facă mari eforturi ca să-l tolereze: i se părea că era foarte înverșunat, răutăcios și prost. Dar Langeby lucra pentru departamentul pe care îl conducea ea și știa foarte bine că era de datoria ei să aibă grijă ca activitatea lor să se desfășoare cât mai liniștit cu putință. Încerca s-o provoace să facă greșeli, iar Annika nu avea de gând să-i ofere această satisfacție. Ce nenorocit!

Când s-a întors de la toaletă, l-a găsit pe Nils Langeby așezat confortabil pe canapeaua din biroul ei. A enervat-o că a intrat acolo când ea nu era de față, dar a hotărât să nu-și arate

iritarea. Unde mai pui că venise ridicol de devreme pentru ședință.

— Unde sunt Patrik și Eva-Britt? a întrebat ea, cu aerul că cei doi erau în întârziere.

— Tu ar trebui să știi. Nu eu sunt șeful.

S-a dus să-i cheme pe Patrik și pe Eva-Britt, apoi a mers la biroul lui Ingvar Johansson și l-a rugat să li se alăture. S-a întors în biroul ei cu un pahar de cafea.

— Nu mi-ai adus și mie unul? a întrebat-o Nils Langeby pe un ton plin de reproș.

„Respiră calm!”, și-a spus Annika, așezându-se la birou.

— Nu, i-a răspuns ea. Nu știam că vrei. Dar, dacă te grăbești, ai timp să-ți iei și tu unul.

Langeby nici măcar nu s-a clintit. Ceilalți au intrat în birou și au luat loc.

— Să începem, a spus Annika. Avem patru subiecte. În primul rând, ancheta poliției. Nu încape dubiu că anchetatorii au niște piste. Azi va trebui să facem tot posibilul să le aflăm. Cum credeți c-ar fi bine să procedăm?

Întrebarea plutea în aer, iar Annika se uita la colegii ei: Patrik își frământa creierii, Ingvar Johansson afișa o indiferență plină de scepticism, iar Eva-Britt Qvist și Nils Langeby abia așteptau să-i surprindă o greșeală.

— Aș putea să fac eu niște cercetări, a spus Patrik în cele din urmă.

— Ce ți-au zis polițiștii azi-noapte? l-a întrebat Annika. Ai avut sentimentul că încearcă să stabilească o legătură între cele două victime?

— Da, clar! Poate că singura legătură pe care au stabilit-o până acum e Olimpiada însăși, dar impresia mea e că au aflat ceva foarte important. Păreau foarte concentrați. Și erau foarte scumpi la vorbă. Poate că se pregătesc să aresteze pe cineva.

— Nu trebuie să-i scăpăm din vedere o clipă, a spus Annika. Dar nu-i suficient să le ascultăm frecvențele și să sperăm că vreunul dintre ei o să ne vândă un pont; trebuie să aflăm pe cont propriu dacă se pregătesc să facă o arestare. O poză cu atentatorul intrând într-o mașină a poliției ar face înconjurul lumii.

— O să încerc să aflu ce pun la cale, a spus Patrik.

— Bine. O să dau și eu niște telefoane. A două problemă: deja

am descoperit o legătură între cele două victime. Christina Furhage și Stefan Bjurling se cunoșteau. Au stat unul lângă altul la o petrecere de Crăciun organizată săptămâna trecută.

— Uau! a exclamat Patrik. Rupem gura târgului cu chestia asta!

Ingvar Johansson s-a trezit din amorțeală:

— Ce bine ar fi dacă am reuși să facem rost de niște fotografii de la petrecere! Ar fi nemaipomenit! Imaginați-vă o poză cu cele două victime sărutându-se sub vâsc, însoțită de un titlu de genul: „Acum sunt amândoi morți”.

— O să mă uit în arhiva foto, a spus Annika. S-ar putea să existe și alte legături între cei doi. Azi-dimineață m-am întâlnit cu Evert Danielsson, iar când i l-am descris pe Bjurling, mi-a spus că-l cunoștea. Și nu i-a zis „Ștefan”, ci „Steffe”. Nu-i exclus ca și Christina să-l fi cunoscut dinainte de petrecere.

— Dar de ce te-ai întâlnit cu Danielsson? a întrebat-o Johansson.

— Voia să stea de vorbă cu mine.

— Despre ce? a continuat Johansson.

Annika și-a dat seama că, într-un sens, era cu spatele la zid. Trebuia să spună ceva, altminteri totul avea să se termine la fel de prost ca în ultima ședință de la șase. Dar nu voia să dezvăluie nimic din ce discutase cu fostul șef al Secretariatului, mai ales de față cu Nils Langeby și Eva-Britt Qvist.

— Mi-a spus că, după părerea lui, Christina Furhage era lesbiană, a spus ea în cele din urmă. Cică avea o aventură cu Helena Starke, o angajată a secretariatului, dar n-are nicio dovadă. Cică asta era impresia lui.

Nimeni n-a zis nimic, așa că Annika a continuat:

— În al treilea rând: a primit Bjurling vreo amenințare? Ați auzit ceva în legătură cu asta? Nu? Bine, o să verific eu. Și, în sfârșit, cea de-a patra problemă: ce se va întâmpla de acum încolo? Măsurile de securitate, situația Jocurilor, cât vor dura lucrările de reparații, dacă poliția monitorizează vreo organizație teroristă etc. Se ocupă cineva de chestiile astea?

Ingvar Johansson a oftat:

— Nu, n-am la dispoziție decât foarte puțini reporteri. Aproape toți au intrat în concediu.

— Nils, te ocupi tu de asta? a întrebat Annika.

Deși părea o întrebare, era limpede că șefa de la Investigații

îi trasa o sarcină.

— Cât timp trebuie să mai ascultăm tot ce-ți trece ție prin cap? a spus Nils Langeby.

— Cum adică? l-a întrebat Annika, îndreptându-se de spate.

— Tot ce trebuie să facem e să stăm cuminți, ca niște școlărei, pentru ca tu să ne bagi pe gât tot felul de sarcini? Și unde naiba sunt analizele și comentariile? Adică toate chestiile care înainte diferențiau *Kvällspressen* de celelalte tabloide.

Preț de câteva clipe, Annika s-a gândit la ce-ar fi fost cel mai bine să zică. Oare ar fi trebuit să-l pună la punct? Dar, la cât de priceput era Langeby să-și găsească scuze, Annika ar fi avut nevoie de cel puțin o oră ca să-l calmeze și simțea cu tot corpul că nu avea suficientă energie pentru așa ceva.

— Ocupă-te de chestia asta și gata, ce Dumnezeu! a spus ea în cele din urmă, apoi s-a ridicat în picioare. Mai aveți vreun subiect?

Patrik și Ingvar Johansson s-au ridicat și au ieșit din birou. La fel au făcut și ceilalți doi, Nils Langeby și Eva-Britt Qvist. Dar când a ajuns în prag, Langeby s-a întors către Annika și i-a spus:

— Mare păcat că s-a ales praful de departamentul ăsta! În ultima vreme, publicăm numai porcării.

Annika s-a apropiat de el și a pus mâna pe clanță.

— N-am timp de asta! i-a spus ea pe un ton nervos. Iar acuma, pleacă!

— Mi se pare deplorabil că un șef nu poate purta o discuție despre o chestiune care ține de profesia sa.

Apoi s-a îndepărtat cu o lentoare provocatoare. Încerca s-o scoată din sărite.

„Nu știu ce să mă fac cu individu' ăsta!", și-a spus Annika în șoaptă. „Data viitoare când începe să se smiorcăie, a dracului să fiu dacă nu-i zbor dinții din gură!"

A închis ușa în urma lui Langeby, ca să poată gândi în liniște. A căutat în cartea de telefon numărul firmei de Construcții și Instalații, apoi a format un număr de mobil. După cum se aștepta, era numărul directorului general al firmei, un bărbat care în momentul acela se afla pe un șantier.

— Da, am fost la petrecerea de Crăciun, a spus el.

— Nu cumva ați avut la dumneavoastră un aparat foto? l-a întrebat Annika.

— Nu, de ce?

— Dar mai țineți minte dacă a făcut cineva poze la petrecere?

— Poftim? E chiar acolo, în spatele schelei… Poze? Da, cred ca da. De ce mă întrebați?

— Știți cumva dacă Stefan Bjurling a avut un aparat foto la el?

Directorul general n-a mai spus nimic, iar preț de câteva clipe, Annika n-a auzit decât zgomotul unei basculante care descărca ceva. Când a revenit, vocea bărbatului era schimbată:

— Auziți, doamnă, de unde ziceați că sunteți?

— De la *Kvällspressen.* Mă numesc Annika Be…

Bărbatul i-a închis în nas.

Annika a pus telefonul în furcă și a căzut pe gânduri: oare cine ar fi putut să-i facă lui Bjurling o poză cu șefa COJOS, a cărei reputație depășise granițele Suediei? A respirat adânc de câteva ori, apoi a sunat-o pe Eva Bjurling. Femeia părea obosită, dar avea un ton calm. Ca de obicei în astfel de situații, Annika și-a exprimat condoleanțele, dar femeia a întrerupt-o:

— Ce doriți?

— V-aș ruga să-mi spuneți dacă dumneavoastră sau soțul dumneavoastră o cunoșteați personal pe Christina Furhage, șefa COJOS, a zis Annika.

Femeia a tăcut câteva clipe.

— Eu n-o cunoșteam, dar știu că Steffe se întâlnise cu ea, a spus ea în cele din urmă. Din când în când, aducea vorba despre Christina.

Annika a pornit reportofonul.

— Și ce spunea?

Femeia a oftat.

— Nu prea îmi aduc aminte… Spunea că era o femeie dată dracului și alte lucruri de genul ăsta.

— Dar n-ați rămas cu impresia că se cunoșteau bine?

— Nu, n-aș zice. Dar ce vă face să credeți asta?

— Eram curioasă, pentru că au stat unul lângă altul la petrecerea de Crăciun organizată săptămâna trecută.

— Serios? Steffe nu mi-a zis nimic despre asta, ci doar că a fost o petrecere destul de plicticoasă.

— A avut cumva la el un aparat foto?

— Steffe? Sigur că nu! Zicea că e o pierdere de timp să faci poze.

Annika a ezitat preț de câteva secunde, apoi a hotărât să-i pună întrebarea care nu-i dădea pace:

— Vă rog să mă iertați că vă întreb, dar cum se face că sunteți atât de sobră și împăcată?

Eva Bjurling a oftat încă o dată:

— Bineînțeles că sunt tristă, dar să știți că Steffe nu era ușă de biserică. Am avut o viață grea cu el. Am depus actele pentru divorț de două ori, dar le-am retras de fiecare dată. Nu reușeam să scap de el. Nu mă lăsa în pace. Pur și simplu, nu se dădea bătut.

Annikăi i se părea că era un scenariu cunoscut, așa că următoarea ei întrebare a fost:

— Scuzați-mă că vă întreb, dar v-a lovit vreodată?

Femeia a ezitat preț de o clipă:

— A fost condamnat pentru vătămare corporală și am reușit să obțin un ordin de restricție pe numele lui, pe care l-a încălcat de nenumărate ori. În cele din urmă, am obosit și l-am primit înapoi, i-a explicat Eva Bjurling pe un ton calm.

— Ați crezut că se va schimba?

— Deja nu-mi mai făcea asemenea promisiuni; depășiserăm de mult nivelul ăsta. Dar, după ce ne-am împăcat, chiar s-a schimbat, iar ultimul an n-a fost chiar atât de rău.

— Ați fost vreodată la un adăpost pentru femei maltratate?

Annika i-a adresat această întrebare fără să mai stea pe gânduri – o rostise de sute de ori de-a lungul anilor. Eva Bjurling a făcut o pauză, dar, în cele din urmă a hotărât să răspundă:

— Da, de două ori, dar copiilor le era foarte greu, pentru că nu mai puteau merge la grădiniță și la școală. Totul era mult prea complicat.

Annika n-a spus nimic, așteptând ca femeia să continue.

— Vă întrebați cum de nu sunt distrusă după moartea soțului meu, a spus Eva Bjurling. Bineînțeles că sunt necăjită, dar mai ales pentru că mă gândesc la copii. Își iubeau tatăl, dar, acum că s-a prăpădit, o să le fie mai bine. Din când în când, se îmbăta rău de tot… Deci, cam așa stau lucrurile.

Cele două femei au tăcut preț de câteva clipe.

— Atunci nu vă mai reții, a spus Annika în cele din urmă. Vă mulțumesc că ați fost sinceră cu mine. E important să știu aceste detalii.

Dintr-odată, femeia și-a amintit cu cine stătea de vorbă:

— Vreți să scrieți despre toate astea? Cele mai multe dintre cunoștințele mele habar n-au cum era viața mea de familie.

— Nu, n-am să scriu, a liniștit-o Annika. Dar e important pentru mine: poate reușesc să fac ceva ca să nu se mai întâmple lucruri de genul ăsta.

După ce a pus receptorul în furcă, Annika a oprit reportofonul. A rămas nemișcată o vreme, privind în gol. De-a lungul anilor, ajunsese să știe că multe femei erau bătute de soții lor. Scrisese multe serii de articole despre violențele la care erau supuse femeile. În timp ce reflecta pe marginea acestei teme, și-a dat seama dintr-odată că cele două victime mai aveau ceva în comun: oamenii care nu-i cunoșteau foarte bine vorbiseră despre ei în termeni elogioși. În cele din urmă, amândoi se dovediseră a fi niște nenorociți – dacă nu cumva ce-i spuse Evert Danielsson despre Christina era o mare minciună.

A scos un oftat prelung, apoi și-a pornit computerul Macintosh. Cel mai bine era să noteze tot câtă vreme avea conversația proaspătă în minte. În timp ce aștepta să se încarce sistemul de operare, și-a scos din geantă carnețelul. Nu știa ce să creadă despre Evert Danielsson. Acum avea aerul unui profesionist foarte competent, acum plângea pentru că i se luase luxoasa mașină de serviciu. Oare era posibil ca oamenii aflați în posturi foarte importante să fie atât de sensibili și naivi? Poate că da. Oamenii de genul ăsta nu erau foarte diferiți de cei obișnuiți. Dacă își pierdeau slujbele sau vreun lucru la care țineau foarte mult, făceau o depresie. Când e pusă într-o situație de criză, o persoană stresată devine irațională, indiferent de postul pe care îl ocupă.

Mai avea un pic și termina ce avea de scris, dar a sunat telefonul fix.

— Mi-ați spus să vă caut dacă mi se pare că ați scris ceva incorect.

Era o voce de femeie pe care Annika nu știa de unde s-o ia.

— Sigur, nu-i nicio problemă, a spus ea, încercând să adopte un ton neutru. Cu ce vă pot fi de folos?

— Așa mi-ați spus duminica trecută, când ați venit la mine. Că pot să vă sun dacă văd vreo greșeală în ziar. Ei bine, de data asta ați mers prea departe.

Era Lena Milander. Annika a făcut ochii mari.

— La ce vă referiți?

— Sunt sigură că citiți ziarul pentru care lucrați. În ediția de azi a apărut o poză uriașă cu mama, sub care scrie așa: FEMEIA PERFECTĂ. De unde știți cum era?

— Dar ce credeți că ar trebui să scriem? a întrebat-o Annika.

— Nimic. Ar trebui s-o lăsați în pace. Nici măcar n-am îngropat-o.

— Din câte știm noi, mama dumneavoastră chiar era o femeie perfectă, a continuat Annika. De unde să știm dacă e așa sau nu, din moment ce nimeni nu ne spune că ar fi fost altfel?

— Dar de ce trebuie să scrieți ceva despre ea?

— Mama dumneavoastră era o persoană publică. Și-a ales singură acest statut. Iar această imagine de femeie perfectă este opera ei. Nu putem scrie altceva, câtă vreme nimeni nu ne spune că nu era chiar așa.

Lena Milander a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Haideți să ne întâlnim la restaurantul Pelikan, în Insula de Sud, peste o jumătate de oră. Dar trebuie să-mi promiteți că dup-aia n-o să mai publicați niciodată porcării ca alea de azi.

Lena a închis, iar Annika s-a uitat lung la receptor. A salvat repede pe o dischetă documentul în care notase ce-i povestise Evert Danielsson, apoi l-a șters de pe hard disk. S-a îmbrăcat cu paltonul, și-a pus geanta pe umăr și a plecat.

•

Anders Schyman stătea în biroul lui și studia datele cu privire la tirajele din ultimul weekend. Era mulțumit: cifrele arătau foarte bine. Ca de obicei, ediția de sâmbătă a tabloidului rival se vânduse mai bine decât *Kvällspressen.* Dar duminică apăruse o schimbare în statistici: pentru prima oară în ultimul an, *Kvällspressen* câștigase războiul tirajelor, deși suplimentul duminical al rivalului era mai mare și mai aspectuos. Totul se datora numărului mare de informații cu privire la explozia de la Stadionul Olimpic, iar factorul determinant fusese știrea de pe prima pagină. Mai exact, descoperirea că Furhage primise amenințări cu moartea, iar meritul era al Annikăi.

Dintr-odată a auzit niște ciocănituri în ușă. În prag a apărut Eva-Britt Qvist.

— Intră, i-a spus redactorul-șef, făcându-i semn să ia loc pe scaunul din fața biroului său.

Secretara de la Investigații a zâmbit ușor, și-a aranjat fusta, apoi și-a dres glasul:

— Aș vrea să discut o problemă cu dumneavoastră.

— Te rog! i-a spus Anders Schyman, rezemându-se de spetează.

Și-a dus mâinile la ceafă și a privit-o pe Eva-Britt Qvist cu ochii mijiți. Era sigur că urma ceva neplăcut.

— Cred că în ultima vreme atmosfera de la Investigații s-a deteriorat considerabil, a spus secretara. Nu mai e plăcut să lucrezi în departamentul ăsta. Sunt aici de multă vreme și nu cred că am de ce să accept așa ceva.

— Nu, n-ai niciun motiv, a încuviințat Anders Schyman. Dar ai putea să-mi dai un exemplu din care să reiasă de ce situația e atât de neplăcută?

Secretara s-a gândit preț de câteva clipe, răsucindu-se pe scaun.

— Pai… Mi s-a părut urât să mi se comande pe un ton dur să vin la birou chiar când mă aflam în bucătărie și găteam ceva. Mai ales că se apropie Crăciunul… Cred că n-ar strica mai multă flexibilitate.

— Deci ai fost chemată la redacție în timp ce găteai? a întrebat redactorul-șef.

— Da, de către Annika Bengtzon.

— S-a întâmplat cumva într-una din zilele când făceam investigații în legătură cu atentatul de la stadionul Victoria?

— Da, a răspuns Eva-Britt Qvist. Mi se pare că Annika este extrem de inflexibilă.

— Deci nu ți se pare corect să lucrezi peste program atunci când toți colegii tăi fac asta? a întrebat-o Schyman pe un ton calm. Din fericire, tragedii de o asemenea anvergură nu se întâmplă des în țara asta.

Secretarei i s-au înroșit ușor obrajii, dar a hotărât să-și continue ofensiva.

— Annika Bengtzon nu știe să se poarte! Știți ce-a zis azi după-amiază? Cică îi zboară dinții din gură lui Nils Langeby!

Lui Anders Schyman i-a fost greu să-și păstreze aerul serios:

— Zău? Așa i-a zis?

— Nu, de fapt n-a spus chestia asta nimănui anume… A zis-o ca pentru sine, dar eu eram aproape de ea și am auzit-o. Cred că n-avea de ce să spună așa ceva. Nimeni n-ar trebui să

vorbească în felul ăsta la serviciu.

Redactorul-șef s-a aplecat deasupra biroului, așezându-și palmele aproape de cealaltă margine a tăbliei:

— Ai dreptate, Eva-Britt. N-a fost frumos din partea ei să spună așa ceva. Dar știi ce mi se pare și mai grav? Că angajații dau fuga la șef ca niște copii, ca să povestească tot felul de chestii despre colegii lor.

Mai întâi, Eva-Britt Qvist s-a făcut palidă la față, apoi roșie ca focul. Anders Schyman n-o slăbea din priviri. Secretara a plecat capul, apoi a ridicat privirea spre redactorul-șef, dar iarăși a plecat capul. În cele din urmă, s-a ridicat de pe scaun și a ieșit din birou. Probabil că avea să dea fuga la baie ca să plângă strașnic vreun sfert de oră.

Redactorul-șef s-a rezemat de spetează și a oftat. Își imaginase că, în săptămâna aceea, nu avea să mai rezolve probleme de grădiniță, dar era limpede că se înșelase.

•

Annika a coborât din taxi pe Blekingegatan și, preț de câteva clipe, a fost uimită de restaurantul pe care îl alesese bogata domnișoară. Pelikan era un local vechi, unde se servea mâncare bună, dar care pe seară devenea extrem de zgomotos. La acea oră din zi, era foarte liniștit: cei câțiva mușterii stăteau de vorbă având pe masă bere și sendvișuri. Lena Milander tocmai ajunsese; se așezase la o masă retrasă, cu fața spre bar, și trăgea cu sete dintr-o țigară pe care și-o rulase singură. Tânăra se potrivea de minune cu atmosfera localului: păr tuns scurt, haine negre și un aer foarte sobru. La prima vedere, ai fi putut crede că era o clientă fidelă. Chelnerița a venit la masa lor ca să ia comanda și a întrebat:

— Ce să-ți aduc, Lena? Ca de obicei?

Deci chiar era o clientă fidelă.

Lena a comandat o bere și o tocană, iar Annika o cafea și un sendviș cu brânză și jambon. Apoi Lena a stins țigara, deși nu fumase decât jumătate, s-a uitat la Annika și i-a zâmbit forțat.

— Nu sunt fumătoare, dar îmi place să-mi aprind câte o țigară, a spus ea, uitându-se țintă la Annika.

— Știu că vă cam place focul, a spus Annika, suflând în cafea. Am aflat ce soartă a avut centrul psihiatric de Botkyrka…

Lena a rămas impasibilă:

— Cât aveți de gând să mai mințiți despre mama?

— Până când o să aflăm adevărul, a răspuns Annika.

Lena și-a aprins iarăși țigara și i-a suflat fumul în nas, dar Annika nici măcar n-a clipit.

— Ați apucat să cumpărați cadouri de Crăciun? a întrebat-o Lena, culegându-și de pe limbă un fir de tutun.

— Da, am luat câteva. Dar dumneavoastră ați cumpărat vreunul pentru Olof?

Lena s-a încruntat și a tras cu sete din țigară.

— Adică pentru fratele dumneavoastră, a continuat Annika. Haideți să începem cu el, ce ziceți?

— Nu păstrăm legătura, a spus Lena, aruncând o privire pe geam.

Annika a simțit iarăși un fior pe șira spinării: deci Olof era în viață!

— De ce nu păstrați legătura? a întrebat ea, străduindu-se să adopte un ton neutru.

— Pentru că nu voia mama.

Annika a scos din geantă pixul, carnețelul și fotografia în care Olof avea doi ani. A pus-o pe masă, iar Lena s-a uitat la ea îndelung:

— Pe asta n-am văzut-o niciodată. Unde ați găsit-o?

— În arhiva ziarului. Pot să v-o las, dacă vreți.

— N-are rost, a spus Lena, dând din cap. O să-i dau foc.

Annika a pus-o la loc în geantă.

— Ce vreți să-mi spuneți despre mama dumneavoastră?

— Toată lumea scrie că era o femeie minunată, a spus Lena, pipăindu-și țigara. În ziarul de azi, mai aveați un pic și ziceați că era o sfântă. De fapt, viața mamei era jalnică. Eșuase în multe privințe. Dar și-a ascuns eșecurile amenințându-i și înșelându-i pe cei din jurul ei. Uneori mă întreb dacă nu cumva avea o problemă la cap – era al dracului de rea.

Tânăra a tăcut și s-a uitat iarăși pe geam. Începuse să se întunece și ningea în continuare.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Annika pe un ton precaut.

— Olle, de exemplu…, a spus Lena în cele din urmă. N-am știut de existența lui până când nu mi-a povestit bunica. Aveam vreo unsprezece ani.

Annika făcea însemnări în carnețel și aștepta ca tânăra să continue.

— Bunicul a murit când mama era foarte mică, iar bunica a

trimis-o la niște rude din nord. Acolo și-a petrecut copilăria. Rudele alea nu prea o plăceau pe mama, dar bunica le dădea bani. Când a împlinit doisprezece ani, au trimis-o la o școală cu internat, unde a stat până s-a căsătorit cu Carl – așa îl chema pe bărbatul din fotografie. Era mai mare decât mama cu aproape patruzeci de ani, dar se trăgea dintr-o familie bună, ceea ce era foarte important pentru bunica; ea a fost cea care a pus la cale căsătoria.

Lena s-a apucat să-și ruleze o nouă țigară, dar era cam neîndemânatică. Tot străduindu-se, a scăpat câteva fire de tutun în mâncarea de care încă nu se atinsese.

— Când s-a născut Olle, mama avea doar douăzeci de ani, iar moșul ăla nenorocit era foarte mândru de noua lui familie. Dar boșorogul a dat faliment și a rămas fără bani, așa că și-a pierdut complet interesul pentru tânăra lui soție. În cele din urmă, porcul i-a părăsit pe mama și pe Olle, după care s-a căsătorit cu o babă plină de bani.

— Dorotea Adelcrona, a spus Annika, iar Lena a încuviințat din cap.

— Dorotea era văduva unui magnat din industria forestieră și locuia undeva lângă Sundsvall. Era putred de bogată, iar Carl i-a administrat averea foarte bine. Hoașca a murit după un an, iar Carl a devenit cel mai bogat văduv din nordul Suediei. Apoi a instituit o bursă uriașă pentru nu știu ce realizări în silvicultură.

Annika a încuviințat:

— Da, e o bursă care încă se oferă an de an…

— În fine, cert e că mama n-a primit un sfanț! Și bineînțeles că toată lumea i-a întors spatele. O femeie săracă și divorțată nu era o mare atracție pentru înalta societate din anii cincizeci. Cât stătuse la școala cu internat, făcuse niște cursuri de contabilitate, așa că s-a mutat la Malmö și s-a angajat ca secretară a unui director din industria fierului vechi. Iar pe Olle l-a lăsat în grija unei familii de bătrâni din Tungelsta, o localitate din apropierea Stockholmului.

— Adică l-a părăsit?

— Mda. Când Olle avea cinci ani. Nu știu dacă l-a mai văzut vreodată de atunci.

— Dar de ce? a întrebat Annika.

Era șocată: numai gândul de a-și părăsi fiul o făcea să i se

întoarcă stomacul pe dos.

— Mama zicea că era un copil dificil. Dar bineînțeles că adevăratul motiv era că voia să muncească, iar Olle o cam încurca. Voia să-și construiască o carieră!

— Și a reușit! a intervenit Annika.

— Cred că la început i-a fost foarte greu. Primul ei șef se dădea la ea și, până la urmă, a lăsat-o gravidă sau, cel puțin, așa zicea ea. S-a dus în Polonia să facă avort, iar în urma operației s-a îmbolnăvit rău de tot: doctorii credeau că n-o să mai poată face copii. Bineînțeles că a fost dată afară, dar și-a găsit o nouă slujbă la o bancă din Skara. S-a ținut de treabă și, după o vreme, a primit un post la sediul central din Stockholm. În timp, a fost promovată, iar la un moment dat l-a cunoscut pe tata, care s-a îndrăgostit nebunește de ea. După câțiva ani, s-au căsătorit, iar tata a început s-o bată la cap că vrea un copil. Mama a zis că nu voia, dar, ca să-i facă pe plac, n-a mai luat anticoncepționale, știind foarte bine că oricum era puțin probabil să mai poată rămâne însărcinată.

— Dar, până la urmă a rămas… a intervenit Annika.

Lena a aprobat, făcând semn din cap:

— Da, când avea patruzeci de ani. Vă dați seama cât de iritată a fost de chestia asta. Pe atunci, avortul era legal, dar pentru o dată tata s-a ținut tare. N-a fost de acord cu avortul și a amenințat-o cu divorțul. Drept care mama a renunțat la idee și așa am apărut eu.

Lena a făcut o grimasă și a luat o gură de bere.

— Cine v-a povestit toate astea? a întrebat-o Annika.

— Mama, bineînțeles. Nu s-a străduit niciodată să ascundă ce credea despre mine. Întotdeauna mi-a spus că mă urăște. Prima mea amintire e asta: mama m-a împins, iar eu am căzut pe spate și m-am lovit. Tata mă iubea, dar niciodată nu-și manifesta afecțiunea direct. Îi era foarte frică de mama.

Lena a căzut pe gânduri câteva clipe, apoi a continuat:

— Cred că foarte multor oameni le era frică de ea. Îi îngrozea. Toți cei care aveau de-a face cu ea mai îndeaproape erau obligați să semneze acorduri de confidențialitate; nu puteau vorbi în public despre Christina decât cu acordul ei.

— Păi și acordurile astea aveau vreo valoare legală? a întrebat Annika.

Lena a ridicat din umeri:

— N-avea nicio importanță. Oamenii credeau că da, așa că se temeau și nu vorbeau niciodată despre ea.

— Nu-i de mirare că n-am reușit să aflăm nimic în legătură cu mama dumneavoastră.

— Mamei îi era frică doar de doi oameni: de mine și de Olle.

„Ce trist…”, s-a gândit Annika.

— Întotdeauna îi era teamă ca nu cumva să-i dau foc, a spus Lena cu un zâmbet forțat. Din ziua în care am dat foc la parchet, stătea tot timpul cu grija c-aș putea pune mâna pe niște chibrituri. Așa că m-a trimis la un centru pentru tineri cu tulburări de comportament, dar după ce i-am dat foc, am fost trimisă acasă. Așa se întâmplă cu copiii pe care nu-i poate struni nimeni: când serviciile sociale nu știu ce să mai facă cu adolescenții ăștia nenorociți, pur și simplu, îi trimit înapoi la părinții lor…

Tânăra și-a aprins țigara prost rulată, apoi a continuat:

— Odată, am făcut o mică bombă artizanală. Eram în garaj și bomba a explodat prea repede. Ușa de la garaj s-a făcut praf, iar eu m-am ales cu o schijă în picior. Atunci i-a intrat mamei în cap că vreau s-o arunc în aer, așa că a devenit obsedată de mașinile-capcană…

Lena a izbucnit într-un râs fals.

— De unde știați cum să faceți o bombă artizanală? a întrebat-o Annika.

— Găsești scheme pe Internet. Nu-i greu. Vreți să vă învăț?

— Nu, mulțumesc. Dar de ce se temea de Olof?

— Habar n-am. Nu mi-a povestit niciodată. Mi-a spus doar că trebuie să mă feresc de Olle, pentru că e un om periculos. Probabil că a amenințat-o.

— L-ați întâlnit vreodată?

Tânăra a dat din cap în semn că nu, iar ochii ei au devenit dintr-odată inexpresivi. A tras un fum și a scuturat țigara lovind-o ușor de marginea farfuriei, deși nu avea niciun pic de scrum.

— Habar n-am unde se află acum.

— Dar credeți că trăiește?

Lena a tras cu sete încă un fum și s-a uitat țintă la Annika.

— Altfel de ce i-ar fi fost mamei atât de frică de el? a spus ea. Dacă Olle ar fi fost mort, n-ar fi fost nevoie să ni se secretizeze datele personale.

„Are dreptate”, s-a gândit Annika. A ezitat o clipă, dar, în cele din urmă, a hotărât să-i pună o întrebare neplăcută:

— Credeți că mama dumneavoastră s-a îndrăgostit de altcineva?

Lena a ridicat din umeri:

— Mă doare fix în cur de chestia asta. Dar, oricum, mă îndoiesc. Mama ura bărbații. Uneori, aveam impresia că-l ura și pe tata.

Annika a lăsat baltă subiectul.

— După cum vedeți, era departe de-a fi o „femeie perfectă”, a concluzionat Lena.

— Da, aveți dreptate, a încuviințat Annika.

— O să mai publicați vreodată articole ca ăla de azi?

— Sper să nu. Dar mie mi se pare că mama dumneavoastră era și o victimă.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Lena, adoptând brusc un ton circumspect.

— Și ea a fost părăsită de mama ei, la fel ca Olof.

— În cazul mamei a fost altfel. Bunica, pur și simplu, nu putea să aibă grijă de ea, iar războiul era în toi… Unde mai pui că bunica o iubea: cel mai mare regret al ei a fost că n-a putut s-o crească pe Christina.

— Bunica mai trăiește?

— Nu, a murit anul trecut. Iar mama s-a dus la înmormântare, ca să nu-i iasă vorbe dup-aia. Și încă ceva: toată copilăria, Christina și-a petrecut vacanțele acasă la maică-sa, iar de ziua ei, mergea tot acolo.

— Vorbiți de parcă ați fi gata s-o iertați pe bunica, dar nu și pe mama dumneavoastră, a intervenit Annika.

— Și de când naiba ați devenit și psihoterapeut?

Annika a ridicat ușor mâinile, făcând un gest din care reieșea că-și recunoștea greșeala:

— Îmi pare rău.

Lena i-a aruncat o privire circumspectă.

— Bine, a spus ea, apoi și-a terminat berea. Eu o să rămân aici și o să mă îmbăt. Vreți să mă însoțiți în josul râului, printre cețuri?

Annika a zâmbit ușor:

— Mă tem că nu pot.

Apoi și-a strâns lucrurile de pe masă și și-a pus paltonul și

fularul. Când să-și agate geanta pe umăr, s-a oprit dintr-odată și a întrebat-o:

— Cine credeți că a omorât-o?

— Tot ce pot să vă spun e că n-am omorât-o eu, i-a răspuns Lena, mijind ochii.

— Știți cumva dacă îl cunoștea pe Stefan Bjurling?

— Cea de-a doua victimă? Habar n-am. Tot ce vreau e să nu mai publicați porcării ca alea de azi, i-a spus Lena, întorcând demonstrativ capul în altă parte.

Annika a înțeles ce-i sugera tânăra, așa că s-a dus la bar și a achitat atât nota ei, cât și pe cea a Lenei, apoi a ieșit din restaurant.

•

Femeia a intrat în sediul ultramodern al ziarului *Kvällspressen,* încercând să dea impresia că era familiarizată cu locul. Era îmbrăcată cu un palton simplu, până la jumătatea coapsei, făcut dintr-un material care făcea ape albăstrui și purpurii. Purta o beretă maro și mănuși. Pe umărul stâng îi atârna o gentuță elegantă – avea logoul Chanel, dar sigur era contrafăcută –, iar în mâna dreaptă ținea o servietă din piele de culoare maro-roșcat. Când ușile s-au închis în urma ei, s-a oprit o clipă și a privit în jur. Ochii i-au căzut pe biroul de primire din sticlă aflat în colțul din stânga al holului. Și-a potrivit pe umăr breteaua subțire a genții și a pornit într-acolo. În spatele tejghelei se afla Tore Brand, portarul, care îi ținea locul angajatului de la biroul de primire; acesta plecase să bea o cafea și să fumeze o țigară.

Când femeia a ajuns lângă tejghea, Tore Brand a apăsat pe butonul care deschidea ferestruica biroului și a întrebat-o pe un ton oficial:

— Cu ce vă pot ajuta?

Femeia și-a potrivit iarăși breteaua genții, apoi și-a dres glasul:

— Aș vrea să stau de vorbă cu Annika Bengtzon. Lucrează pentru…

— Da, știu cine e, a întrerupt-o Tore Brand. A plecat.

Degetul portarului se afla deasupra butonului, gata să închidă ferestruica. Femeia a strâns și mai tare mânerul servietei.

— Ah, a plecat? a spus ea. Și când se întoarce?

— Greu de zis. E plecată pe teren și n-am de unde ști când se întoarce. Oricând poate să intervină ceva neprevăzut…

Apoi Tore Brand s-a apropiat un pic de ea și i-a spus pe un ton confidențial:

— Știți, aici e redacția unui ziar…

Femeia a izbucnit într-un râs nervos:

— Mulțumesc, știam asta. Dar aș vrea foarte mult să stau de vorbă cu Annika Bengtzon. Am ceva pentru dânsa…

— Ce anume? a întrebat portarul pe un ton curios. E un lucru pe care mi-l puteți lăsa mie ca să i-l dau când se întoarce?

Femeia a făcut un pas înapoi:

— Nu, e ceva ce trebuie să-i înmânez personal. Am vorbit ieri cu dânsa. E foarte important.

— Dacă e vorba de documente sau ceva de genul ăsta, pot să am grijă de ele și să mă asigur că i-au parvenit.

— Mulțumesc, dar cred că am să revin mai târziu.

— Să știți că zilnic vin să ne aducă documente tot felul de oameni: persoane escrocate, victime ale serviciilor de asigurări și tot felul de țicniți. Lăsați-mi mie lucrurile pe care vreți să i le dați și o să am grijă să ajungă la dumneaei.

Femeia s-a întors brusc cu spatele și a pornit spre ieșire cu pas grăbit. După ce a închis ferestruica, Tore Brand și-a dat seama că îi ardea buza după o țigară.

•

Annika își croia drum cu greu printre cumpărătorii care se îmbulzeau pe Götgatan. Dintr-odată, și-a dat seama că se afla la câteva străzi de blocul unde locuia Helena Starke. În loc să înfrunte mulțimea de oameni care ieșea de la metrou, s-a întors în cealaltă direcție și s-a lăsat purtată de puhoi, apoi a luat-o pe Ringvägen. Trotuarele erau acoperite cu zăpadă, așa că Annika trebuia să meargă cu multă grijă, ca să nu alunece – autoritățile din Insula de Sud erau la fel de nepăsătoare ca și cele din cartierul în care locuia ea. Avea o bună memorie a cifrelor, așa că și-a amintit imediat codul interfonului. A urcat cu liftul, a sunat, iar de data aceasta, Helena Starke a răspuns imediat:

— Văd că sunteți foarte insistentă.

— Aș vrea să vă mai pun câteva întrebări, a lămurit-o Annika, pe un ton pașnic.

Helena Starke a oftat din rărunchi.

— Ce naiba vreți de la mine? s-a răstit ea.

— Haideți să nu vorbim în hol…

— Nu-mi pasă! Oricum, plec de-aici!

A strigat suficient de tare cât să audă și bătrâna din apartamentul de vizavi – acum vecinii chiar că aveau despre ce să bârfească.

Annika s-a uitat în apartament peste umărul ei și, într-adevăr, părea că-și face bagajele. Helena Starke a oftat încă o dată:

— Bine, intrați! Dar n-am mult timp la dispoziție. Plec diseară.

Annika a hotărât să treacă direct la subiect:

— Știu că m-ați mințit în legătură cu Olof, dar nu de-aia am venit. Tot ce vreau să știu e dacă ați avut o relație cu Christina Furhage.

— Și dacă am avut, de ce naiba v-ar interesa? a întrebat-o Helena Starke pe un ton calm.

— Mă interesează pentru că aș vrea s-o înțeleg cât mai bine pe Christina Furhage. Deci ați avut o relație cu ea?

Helena a oftat pentru a treia oară:

— Și dacă v-aș confirma că am avut, chestia asta ar apărea pe prima pagină a ziarelor din toată țara, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, i-a răspuns Annika. Orientarea sexuală a Christinei n-are nicio legătură cu funcțiile ei publice.

— Bine, a spus Helena Starke cu un aer aproape amuzat. Vă confirm că am avut o relație cu ea. Sunteți mulțumită?

Pe moment, Annika n-a știut ce să mai zică.

— Iar acuma ce-o să mă întrebați? a continuat Helena pe un ton sarcastic. Cum ne futeam? Dacă foloseam vibratoare? Dacă urla când avea orgasm?

Annika a plecat privirea. Se simțea stânjenită. Și-a dat seama că nu avea dreptul s-o întrebe despre relația cu Christina.

— Îmi pare rău, a spus ea. N-am vrut să mă bag în sufletul dumneavoastră.

— Sunt sigură că spuneți chestia asta foarte des. Asta vă e meseria… Mai vreți și altceva?

— Îl cunoșteați pe Stefan Bjurling? a întrebat Annika, ridicând privirea.

— Un nenorocit! Merita cu vârf și îndesat o bombă la rinichi!

— Dar Christina îl cunoștea?

— Știa ce fel de om e.

Annika a închis ușa, care, până atunci, rămăsese deschisă.

— Mi-ați putea spune cum era, de fapt, Christina?

— Păi, ziarele au publicat o mulțime de articole despre cum era, ce Dumnezeu!

— Mă refer la adevărata Christina, nu la imaginea ei publică.

Helena Starke s-a sprijinit de tocul ușii de la bucătărie, privind-o cu atenție pe Annika.

— De ce vreți să știți?

Annika a tras aer pe nas: în apartamentul Helenei domnea un miros urât.

— Ori de câte ori stau de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe Christina, imaginea mea asupra ei se schimbă considerabil. Cred că sunteți singura persoană care era cu adevărat apropiată de ea.

— Vă înșelați! i-a spus Helena Starke.

Apoi s-a întors cu spatele și s-a așezat pe canapeaua din mica sufragerie a apartamentului. Annika a urmat-o, fără să fi fost invitată.

— Așadar, *cine* era Christina?

— Nimeni! i-a răspuns Helena. Nu era nici măcar ea însăși. Uneori, îi era teamă de ea. Sau, mai exact, de persoana care devenise. În adâncul ființei sale, Christina purta niște demoni înfricoșători…

Annika s-a uitat la chipul pe jumătate întors al Helenei. Becul din hol îi lumina gâtul și profilul: Helena Starke era extrem de frumoasă. Sufrageria era scufundată în întuneric, iar de afară se auzea zgomotul infernal al traficului.

— Ce demoni?

— Viața ei a fost un adevărat iad încă din copilărie, a spus ea suspinând. Era extrem de inteligentă, dar nimeni nu-i lua în seamă calitatea asta. Cei din jurul ei nu făceau decât să-i pună bețe-n roate, iar ea a reușit să răzbească doar devenind rece și inabordabilă.

— Cum adică îi puneau bețe-n roate?

— A fost una dintre primele femei de succes din sectorul privat, atât în domeniul bancar, cât și în comitetele din care făcea parte. Încercau s-o distrugă, dar n-au reușit.

— Dar nu cumva au reușit în cele din urmă? a întrebat Annika. E posibil ca, în adâncul tău, să fii un om distrus, chiar dacă la suprafață totul pare perfect.

Helena Starke n-a spus nimic. Stătea cu ochii pironiți în întuneric. După o vreme, și-a dus mâna la ochi ca să șteargă ceva.

— Lumea știa că… sunteți împreună?

Helena Starke a clătinat din cap:

— Nu, nu știa nimeni. Sunt sigură că lumea vorbea pe la spate, dar nimeni nu ne-a întrebat pe față despre chestia asta. Christinei îi era foarte teamă ca nu cumva să se afle. Schimba șoferii o dată la două luni, astfel încât nici-unul dintre ei să nu intre la bănuieli văzând că venea pe-aici atât de des.

— Dar de ce îi era atât de teamă? În ziua de azi, multe persoane publice nu au nicio reținere când vine vorba de orientarea lor sexuală.

— Nu era vorba numai de asta, a spus Helena. În Secretariatul Olimpic nu erau permise relații între angajați. Era o regulă pe care o instituise Christina însăși. Dacă relația noastră ar fi fost descoperită, n-ar fi trebuit să plec de acolo doar eu. Nici ea n-ar mai fi putut rămâne șefa Comitetului dacă ar fi încălcat una dintre regulile cele mai importante.

Annika a căzut pe gânduri. Tocmai aflase încă un lucru de care se temea Christina Furhage. S-a uitat la profilul Helenei Starke și, dintr-odată, și-a dat seama ce paradox era la mijloc: Furhage își riscase cariera pentru care muncise atâta timp de dragul acelei femei.

— A fost aici în noaptea aceea, nu-i așa?

Helena Starke a încuviințat din cap.

— Am luat un taxi. Nu-mi aduc aminte prea bine, dar cred că a plătit cu bani gheață, pentru că așa făcea de obicei. Eram praf. Și țin minte că era foarte supărată pe mine: nu-i plăcea când beam și fumam. Am făcut dragoste cu multă pasiune, apoi pe mine m-a luat somnul. Când m-am trezit, deja plecase.

A făcut o pauză, gândindu-se la ultimele cuvinte pe care le spusese.

— Când m-am trezit, Christina era deja moartă.

— Vă mai amintiți când a plecat de aici?

Învăluită în întunericul sufrageriei, Helena Starke a scos încă un oftat:

— Habar n-am, dar am aflat de la poliție că a fost sunată pe mobil la ora 2:53. A răspuns și a vorbit vreo două minute. Asta cred că s-a întâmplat după ce am făcut sex, pentru că nu putea

să stea de vorbă la telefon în timp ce ne-o trăgeam…

S-a întors către Annika și a încercat să zâmbească.

— Îmi dau seama că vă este greu să vorbiți despre ce simțiți…, a spus Annika.

Helena Starke a ridicat din umeri:

— Când m-am îndrăgostit de Christina, știam la ce să mă aștept. A durat ceva timp până a început să se simtă în largul ei cu mine. Mi-a luat cam un an, a spus ea, izbucnind într-un scurt hohot de râs. Nu-mi venea să cred cât de neexperimentată era. Părea că nu-i plăcuse niciodată să facă sex, dar după ce a descoperit cât de frumos era, nu se mai sătura. A fost cea mai bună parteneră a mea.

Annika se simțea stânjenită; erau detalii care n-o priveau deloc. Nu voia să-și închipuie cum arăta acea femeie frumoasă de patruzeci de ani, făcând dragoste cu o femeie foarte distantă, trecută de șaizeci de ani. S-a scuturat ușor, ca să scape de senzația neplăcută.

— Vă mulțumesc că mi-ați povestit toate astea, a spus ea, în cele din urmă.

Helena Starke nu i-a răspuns, iar Annika s-a întors cu spatele și a pornit spre ușă.

— Dar unde anume vă mutați? a întrebat ea dintr-odată.

— La Los Angeles.

— Nu e o decizie cam pripită?

Helena Starke a țintuit-o cu privirea:

— Nu eu i-am aruncat în aer.

•

Annika a ajuns în biroul ei la 16:05, chiar când începea buletinul de știri al radioului național. Buletinul a fost deschis de o știre de senzație, cel puțin după standardele redactorilor de la postul național: reușiseră să pună mâna pe proiectul de lege cu privire la autonomia regională, care urma să fie înaintat parlamentului la sfârșitul lui ianuarie. Următoarea știre era mai interesantă: reporterii reușiseră să facă rost de raportul preliminar cu privire la explozibilii folosiți în atentatul căruia îi căzuse victimă Stefan Bjurling. Părea să fie vorba de același explozibil folosit la stadionul olimpic – un amestec cu densitate mare alcătuit din nitroglicerină și nitroglicol –, atâta doar că dimensiunile bombei erau diferite. Potrivit radioului național, încărcătura ar fi fost alcătuită din bare de explozibil înfășurate

în hârtie, cu diametrul cuprins între 22 și 29 de milimetri. Poliția nu făcuse niciun comentariu pe marginea acestor informații.

„De chestia asta o să se ocupe Patrik”, și-a spus Annika, făcându-și o însemnare în carnețel.

Buletinul nu cuprindea nicio altă știre de interes pentru domeniul ei de activitate, așa că a închis radioul cu gândul să dea niște telefoane. La ora aceea, probabil că muncitorii din echipa lui Stefan Bjurling ajunseseră deja acasă. A deschis ziarul la pagina în care apăruse articolul ei, s-a uitat la legenda fotografiei cu muncitorii, apoi a sunat la informații. Unii dintre ei aveau nume obișnuite, precum Sven Andersson, așa că i-ar fi fost greu să dea de ei. Dar cinci aveau nume suficient de neobișnuite cât să nu fie nevoie să sune cincizeci de oameni și să întrebe dacă fuseseră sau nu colegi cu Stefan. Norocul i-a surâs când a sunat a patra oară.

— Da, aveam un aparat foto la mine, i-a spus instalatorul Herman Ösel.

— I-ați făcut cumva vreo poză Christinei Furhage?

— Bineînțeles!

Inima Annikăi a început să bată mai tare.

— Dar lui Stefan Bjurling?

— Nu cred că am vreo poză numai cu el, dar cred că apare într-una din pozele pe care i le-am făcut Christinei Furhage.

„Nu-mi vine să cred ce noroc am!”, s-a gândit Annika.

— Dar nu sunteți sigur? l-a întrebat ea.

— Nu, încă n-am developat filmul. Vreau să fac niște poze cu nepoții de Crăciun…

— Domnule Ösel, v-am putea ajuta să developați filmul; bineînțeles c-o să vă dăm o rolă nouă la schimb. Dar, dacă găsim pe filmul dumneavoastră o fotografie pe care am vrea s-o publicăm, ați fi interesat să ne-o vindeți?

Instalatorul nu prea înțelegea ce-i spunea Annika.

— Vreți să cumpărați filmul? a întrebat el pe un ton nedumerit.

— Nu, filmul e al dumneavoastră. O să vi-l dăm înapoi. Dar poate c-o să vrem să cumpărăm drepturile pentru una dintre fotografii. Așa procedăm atunci când ne interesează o fotografie făcută de un fotograf independent. Iar în cazul de față, dumneavoastră exact asta ați fi: un fotograf independent.

— Păi, nu știu ce să zic…

Annika a tras aer în piept cu putere, având grijă să nu facă zgomot, și a hotărât c-ar fi bine să-i țină o scurtă lecție.

— Uitați cum stă treaba, a început ea. Noi, cei de la *Kvällspressen*, credem că este extrem de important ca atentatorul, omul care i-a omorât pe Christina Furhage și Stefan Bjurling, să fie prins și băgat la închisoare. Este un lucru important pentru familia Christinei și pentru cea a lui Stefan, pentru colegii lor și pentru întreaga țară – ba chiar pentru lumea întreagă. În prezent, organizarea Jocurilor Olimpice este pusă sub semnul întrebării. Mass-media reprezintă cea mai bună cale de a răspândi informații și de a sensibiliza opinia publică, iar pentru *Kvällspressen* este esențial să scrie despre cele două victime și despre cercetările poliției. Pe de-o parte, colaborăm cu poliția și cu procurorul, iar pe de altă parte, ne străduim să aflăm cât mai multe informații pe cont propriu, ceea ce înseamnă că încercăm să stăm de vorbă și cu colegii victimelor. Tocmai de aceea vă întreb: dacă pe filmul dumneavoastră există vreo fotografie în care apar Stefan și Christina, ați fi de acord s-o publicăm?

Când a terminat, Annika avea gâtul uscat, dar se părea că mica ei prelegere avusese efectul scontat.

— Ah, păi în cazul ăsta, nu cred că e vreo problemă, a spus Herman Ösel. Dar cum să facem? Ultima mașină a poștei a plecat deja.

— Dar unde locuiți? l-a întrebat Annika.

— În Vallentuna, la nord de Stockholm.

— O să-l rog pe unul dintre colegii mei să vină la dumneavoastră cu mașina ca să ia filmul.

— Dar încă nu l-am terminat. Aș mai putea face câteva poze…

— O să vă dăm o rolă nouă. Gratis! Iar mâine-dimineață o să primiți filmul developat. Dacă găsim vreo poză pe care vrem s-o publicăm, o să v-o cumpărăm la prețul obișnuit, adică nouă sute treizeci de coroane. În cazul ăsta, o să vă sune redactorul foto ca să stabiliți cum anume urmează să vă încasați banii. Ce părere aveți?

— Nouă sute treizeci de coroane? Pentru o singură poză?

— Da, atâta plătim de obicei.

— De ce dracu’ nu m-oi fi făcut fotograf? Bineînțeles că

puteți trimite pe cineva să ia filmul! Pe la ce oră ajunge?

Annika și-a notat adresa și cele câteva indicații pe care i le-a dat muncitorul, apoi a pus receptorul în furcă. A luat o rolă de film din biroul fotografilor și a coborât la cabina portarului. L-a întrebat pe Tore Brand dacă vreunul dintre șoferi putea să dea o fugă până la Vallentuna.

— Nicio problemă, a spus Tore.

Când Annika a dat să plece, portarul i-a spus:

— V-a căutat cineva mai devreme.

— Da? Cine?

— Nu mi-a spus. Voia să vă dea ceva.

— Ce anume?

— Nici asta nu mi-a spus. Cică o să revină altă dată.

Annika a zâmbit fals, mustrându-l pe portar în sinea ei. Ar fi trebuit să învețe odată cum se preia un mesaj. În zilele acelea, oricând putea veni cineva cu o informație prețioasă.

S-a întors în redacție și l-a căutat pe Patrik, dar nu l-a găsit. Deci, dacă voia să stea puțin de vorbă cu el înainte să înceapă sesiunea de la șase, trebuia să-l sune pe mobil. Chiar când trecea pe lângă Eva-Britt Qvist, telefonul fix din biroul ei a început să sune. A dat fuga să răspundă. Era Thomas:

— Pe la ce oră vii acasă?

— Nu știu, destul de târziu. Cred că pe la nouă.

— Trebuie să mă întorc la serviciu. Avem o ședință la ora șase, i-a explicat Thomas.

Annika simțea că se enervează:

— La ora șase? Dar am treabă! Și eu am o întâlnire la ora șase. De ce nu m-ai sunat mai devreme?

Thomas avea un ton calm, dar Annika și-a dat seama că și el era nervos.

— În buletinul de știri de la postul național de radio s-a difuzat un mic reportaj despre proiectul de lege al guvernului cu privire la autonomia locală. Asociația Autorităților Locale a fost lovită în plin! În momentul ăsta, politicienii din comitetul consultativ se îndreaptă spre sediul Asociației, iar eu trebuie să fiu acolo. Poți să înțelegi chestia asta, nu?

Annika a închis ochii și a tras aer în piept. La dracu'! Oare de ce trebuia să se ducă acasă chiar atunci?

— Înțelegerea noastră a fost că eu o să muncesc luni și miercuri, iar tu, marți și joi, a spus ea. Eu am respectat planul.

Iar slujba mea este la fel de importantă ca a ta.

Thomas s-a calmat și a apelat la rugăminți:

— Te rog, iubito! Știu că ai dreptate. Dar înțelege: trebuie să mă întorc la serviciu. E o întrunire de urgență, așa că n-o să dureze mult. Deja am pregătit cina. Nu trebuie decât să vii acasă și să mănânci cu copiii, iar eu o să mă întorc imediat ce se termină ședința. N-o să se termine mai târziu de opt, pentru că nu sunt foarte multe de spus. Și poți să te întorci la serviciu când ajung eu acasă.

Annika a oftat și a închis ochii, lipindu-și palma de frunte.

— Bine, vin imediat.

L-a căutat pe Ingvar Johansson ca să-i spună despre fotografiile lui Herman Ösel, dar nu l-a găsit în biroul lui. Pelle, redactorul foto, vorbea la telefon, așa că i-a făcut un semn cu mâna.

— Da, ce vrei? a întrebat-o el pe un ton iritat, sprijinind receptorul pe umăr.

— Or să vină niște fotografii cu Stefan Bjurling și Christina Furhage de la cineva din Vallentuna. Developează, te rog, filmul și scoate toate fotografiile. Acum plec, dar mă întorc pe la opt. Rămâne așa?

Pelle a încuviințat din cap, apoi și-a reluat conversația.

Annika nu s-a sinchisit să cheme un taxi, ci a luat unul din stația aflată în apropierea sediului. Era atât de încordată, încât o durea stomacul. În drum spre casă, enervarea i-a sporit în așa hal, încât, la un moment dat, i-a fost greu să respire. „Asta mai lipsea!”, și-a zis ea.

Când a ajuns, copiii s-au repezit spre ea, sărutând-o și arătându-i ce desene făcuseră. Thomas a sărutat-o în grabă, apoi a plecat: a luat taxiul cu care venise Annika.

— Ei, stați un pic! Lăsați-mă să-mi dau jos paltonul. Potoliți-vă!

Ellen și Kalle s-au potolit, fiind luați prin surprindere de vocea un pic iritată a mamei lor. Annika s-a așezat pe vine și i-a îmbrățișat pe amândoi – poate puțin cam tare – , apoi s-a dus la telefon. L-a sunat pe Ingvar Johansson, dar redactorul de știri nu i-a răspuns: era la sesiunea de la șase. A oftat zgomotos: deci nu putea să le spună colegilor ce făcuseră toată ziua oamenii din departamentul ei. Nicio problemă, avea să stea de vorbă cu Spike mai încolo.

S-a dus în bucătărie și a văzut că Ellen și Kalle mâncaseră deja. S-a așezat pe scaun și a mușcat dintr-un copan de pui, dar n-a putut să înghită, așa că a scuipat dumicatul. A luat câteva guri de orez și a aruncat restul la gunoi. De obicei, nu putea să mănânce când era foarte stresată.

— Trebuie să mănânci, i-a spus Kalle pe un ton plin de reproș.

A dus copiii la televizor, a închis ușa sufrageriei, apoi l-a sunat pe Patrik.

— A sunat Tigrul. Și era furios! a urlat reporterul.

— De ce?

— N-o să-ți vină să crezi: e plecat în luna de miere în Tenerife. Mai exact, în stațiunea Playa de las Americas. A plecat joia trecută și se întoarce acasă mâine. A zis că polițiștii știau foarte bine unde era: au verificat listele de pasageri ale tuturor avioanelor care au decolat de pe Arlanda[27] și au dat peste numele lui. A fost săltat de poliția spaniolă și interogat o după-amiază întreagă. Cică a pierdut un grătar și băuturile gratuite servite la piscină… Nasol, nu?

Annika a zâmbit ușor:

— Scrii ceva despre chestia asta?

— Bineînțeles.

— La radioul național s-a difuzat un scurt reportaj despre analizele preliminare ale explozibililor folosiți la Sätra Hall. L-ai ascultat?

— Da, chiar acuma mă ocup de chestia asta. Sunt cu Ulf Olsson într-un depozit de explozibili și asistăm la tot felul de experimente. Știai că explozibilii seamănă cu niște cârnați?

Dragul de Patrik! Indiferent de împrejurări, era plin de entuziasm. Tot timpul găsea ceva interesant de făcut.

— Ai aflat ceva despre ancheta poliției?

— Nu, nimeni nu scoate o vorbă. Cred că se pregătesc să aresteze pe cineva.

— Ar fi bine dacă am avea o confirmare, a spus Annika. Să văd dacă pot afla ceva în seara asta.

— Amicul nostru specialist în explozibili zice că trebuie să ieșim din depozit. Cică o să ne doară capul de la atâta zgomot. Vorbim mai târziu.

---

[27] Arlanda: aeroport situat la aproximativ patruzeci de kilometri nord de Stockholm.

Probabil că emisiunile pentru copii se terminaseră, pentru că Ellen și Kalle începuseră să se dondănească din pricina unei benzi desenate. Annika s-a dus în sufragerie și a dat pe TV2, ca să urmărească știrile.

— Mami, facem un puzzle?

S-au așezat cu toții pe podea cu un puzzle din douăzeci și cinci de cuburi din lemn; trebuiau să reconstituie un desen cu Alfons și Milla – două personaje dintr-o poveste –, stând în căsuța lor construită într-un copac. Au meșterit la el până la ora șapte și zece, când s-a auzit genericul foarte familiar al buletinului *ABC*[28]. Annika i-a trimis pe copii să se spele pe dinți, iar ea a rămas să urmărească știrile. Reporterii fuseseră la Sätra Hall și intraseră în camera unde se produsese detonația. Imaginile nu erau foarte șocante, pentru că încăperea nu părea să fi fost foarte avariată de explozie. Bineînțeles că orice urmă a bietului Steffe fusese ștearsă cu multă grijă. Nu s-a spus nimic despre vreo arestare iminentă, așa că Annika s-a dus și ea la baie ca să-i ajute pe copii să se spele, în timp ce *ABC* a continuat cu un reportaj despre cumpărăturile de Crăciun.

— Puneți-vă pijamalele și apoi o să vă citesc o poveste. Și nu uitați să vă luați tabletele cu fluor!

I-a lăsat să se ciorovăiască în camera lor, apoi s-a uitat la principalele știri ale buletinului de pe TV1. Când a văzut că încep cu un reportaj despre proiectul de lege cu privire la autonomia regională, și-a dat seama că nu era nimic interesant de văzut, așa că s-a dus în dormitor și le-a citit copiilor o poveste. I-a învelit cu grijă, dar era limpede că nu aveau chef să doarmă.

— Nu uitați că urmează Crăciunul și toți copiii trebuie să fie cuminți, că altfel nu vine Moș Crăciun, a spus ea pe un ton amenințător, regretând că trebuia să recurgă la astfel de stratageme.

Dar amenințarea a dat roade și, în scurtă vreme, Ellen și Kalle au adormit. L-a sunt pe Thomas pe mobil, dar bineînțeles că nu i-a răspuns. A pornit computerul cel vechi din dormitorul lor și a notat din memorie cele mai importante lucruri pe care le aflase de la Helena Starke, apoi a salvat documentul pe o dischetă. Era din ce în ce mai nerăbdătoare. Pe unde naiba

[28] ABC: buletin al Televiziunii Naţionale Suedeze care prezintă numai ştiri din districtele Stockholm şi Uppsala.

umbla Thomas?

În cele din urmă, soțul ei s-a întors acasă la opt și jumătate.

— Mulțumesc, iubito! i-a spus el gâfâind când a intrat în hol.

— I-ai spus taximetristului să aștepte? l-a întrebat ea pe un ton mai răstit decât își propusese.

— Of… Nu, am uitat.

Annika a coborât repede pe scări ca să-l prindă, dar bineînțeles că plecase. S-a dus în piață, dar în stația de taxiuri nu era nicio mașină. A trecut pe lângă farmacie și a pornit spre Kungsholmsgatan, unde era o altă stație. N-a găsit decât un taxi de la o companie obscură. A ajuns înapoi la serviciu abia la ora nouă și cinci. În redacția pustie domnea liniștea: Ingvar Johansson plecase acasă de mult, iar colegii din tura de noapte se duseseră la cantină. A intrat în biroul ei și s-a pus pe dat telefoane.

— Chestia asta începe să devină obositoare, a spus sursa ei din poliție.

— Hai să nu ne facem viața grea unul altuia, i-a răspuns ea pe un ton plictisit. Sunt pe drumuri de paișpe ore și am cam obosit. Știi bine ce fel de om sunt, nu? Așa că hai s-o dăm la pace!

Polițistul de la celălalt capăt al firului a plescăit din limbă de două ori, apoi i-a zis:

— Nu ești singura care muncește de la șapte dimineața.

— I-ați dat de urmă, nu-i așa?

— Ce te face să crezi asta?

— De obicei, poliția nu lucrează peste program, mai ales când se apropie sărbătorile. Tocmai de-aia cred că puneți ceva la cale.

— Tot timpul punem ceva la cale… În plus, e vorba de un caz complicat: bineînțeles că lucrăm până târziu.

— Ei, hai! Ce Dumnezeu! a bombănit Annika.

— Nu putem spune presei că mai avem un pic și-l arestăm pe atentator. Ar putea să-și ia tălpășița! Îți dai seama, nu?

— Dar o să puneți mâna pe el în curând, așa-i?

— N-am zis asta.

— Atunci spune-mi: urmează să-l arestați?

Polițistul n-a spus nimic.

— Pot să scriu ceva despre chestia asta? a întrebat Annika pe un ton precaut.

— Nici măcar un cuvințel! Ar putea să ne dea operațiunea peste cap!

— Și când o să treceți la acțiune?

Polițistul a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Imediat ce aflăm unde e.

— Cum adică?

— A dispărut.

Annikăi i s-a zbârlit părul pe ceafă.

— Deci știți cine e?

— Da, noi așa credem.

— Doamne! a șoptit Annika. Și de câtă vreme știți?

— Aveam o bănuială încă de acum două zile, dar acum suntem suficient de siguri cât să arestăm persoana în cauză ca s-o interogăm.

— Putem să venim și noi?

— Când îl arestăm? Mi se pare imposibil, pentru că habar n-avem unde se află.

— Ați pus mulți polițiști pe urmele sale?

— Nu, persoana pe care o suspectăm încă n-a fost dată în urmărire generală. Mai întâi, vrem să verificăm locurile unde credem că ar putea fi.

— Și când o să declanșați o operațiune de amploare?

— Nu știu.

Annika își frământa creierii: oare cum ar fi trebuit să scrie, astfel încât să nu folosească în mod explicit ceea ce tocmai aflase?

— Știu la ce te gândești, a spus polițistul, dar las-o baltă. Ia-o ca pe un test: ți-am încredințat niște informații și va trebui să te gândești foarte bine înainte să le folosești.

Conversația s-a încheiat, iar Annika a rămas nemișcată, cu pulsul ridicat. Probabil că era singurul reporter care avea aceste informații, dar nu putea să se folosească de ele.

A ieșit din birou ca să se liniștească și să stea de vorbă cu Spike. Primul lucru care i-a căzut sub ochi a fost macheta primei pagini a ediției de a doua zi. Titlul scris cu litere de-o șchioapă suna așa: „CHRISTINA FURHAGE ERA LESBIANĂ. Iubita ei povestește ultimele ore petrecute împreună”.

Annika a simțit că se învârte camera. „Nu se poate! și-a spus ea. Doamne, de unde au aflat chestia asta?” S-a dus glonț la panoul pe care era atârnată macheta, a smuls-o de acolo și a

trântit-o pe birou, în fața lui Spike.

— Ce naiba e asta? l-a întrebat ea.

— Știrea de senzație din ediția de mâine, i-a răspuns redactorul de noapte cu un aer indiferent.

— Nu putem publica așa ceva, a spus Annika, ridicând tonul fără să vrea. N-are absolut nicio relevanță! Christina Furhage n-a vorbit niciodată în public despre orientarea ei sexuală. Nu ne putem permite să ne amestecăm în viața ei privată. Pe vremea când trăia, n-a vrut să discute despre chestia asta, iar acum, după ce-a murit, nu avem niciun drept să scriem despre viața ei sexuală.

Redactorul de noapte s-a îndreptat de spate, și-a dus mâinile la ceafă și s-a rezemat de spetează cu atâta putere, încât mai avea un pic și răsturna scaunul.

— Dar nu-i nimic rușinos în asta. Ce dacă îi plăceau femeile? Și mie îmi plac, a spus el cu zâmbetul pe buze, uitându-se peste umăr către ceilalți redactori, ca și când ar fi așteptat confirmarea lor.

Annika s-a străduit să adopte o atitudine profesionistă:

— Christina era căsătorită și a lăsat în urmă o fiică. Ai mai putea să te uiți în ochii ei sau ai lui Bertil Milander, dacă publici chestia asta în ediția de mâine?

— Furhage era o persoană publică.

— Și unde dracu' e legătura dintre chestia asta și titlul de pe prima pagină? a întrebat Annika, pierzându-și cumpătul. Christina Furhage asta a fost omorâtă! Și cine naiba a scris articolul ăsta?

Redactorul de noapte s-a ridicat încet de pe scaun. Se vedea că Annika îl scosese din sărite.

— Nisse a fost cel care a aflat chestia asta. A obținut confirmarea că Furhage era lesbiană din partea unei surse care a ales să-și dezvăluie identitatea. Cică a avut o relație cu o femeie pe nume Starke…

— Astea-s chestii pe care le-am descoperit eu! a strigat Annika. Am menționat chestia asta în ședința de la prânz. Și cine, mă rog, e sursa lui?

Spike a făcut doi pași spre Annika, apoi și-a apropiat fața la câțiva centimetri de a ei.

— Mă doare fix în cur de sursa lui! i-a spus el printre dinți. Nisse a scris cel mai bun articol din ediția de mâine. Dacă știai

că Furhage e lesbiană, de ce n-ai scris tu despre asta? Și nu crezi c-ar fi timpul să te maturizezi?

Annika a încasat lovitura în plin. Cuvintele lui Spike au izbit-o în plex, sporindu-i furia care îi frământa viscerele. Simțea că are plămânii prea mici și că e gata să se sufoce. S-a străduit din răsputeri să nu ia în seamă atacul la persoană și să se concentreze asupra laturii jurnalistice a disputei. Oare punctul ei de vedere era corect? Nu cumva orientarea sexuală a Christinei Furhage era o știre de senzație pe care ziarul nu trebuia s-o rateze? Dar și-a îndepărtat din minte acest gând.

— N-are absolut nicio importanță cu cine se culca Christina Furhage, a spus ea pe un ton calm. Ceea ce contează e cine a omorât-o. La fel de important este să aflăm ce efecte va avea moartea ei asupra Jocurilor Olimpice, asupra sportului în general și asupra imaginii Suediei în lume. De asemenea, e important să aflăm cine este criminalul și ce motiv a avut. Nu mă interesează cu cine se futea decât dacă are vreo legătură cu moartea ei. Și cred că așa ar trebui să gândești și tu despre chestia asta.

Redactorul de noapte a tras aer pe nas cu atâta de putere, încât Annika a avut impresia că aude vâjâitul unui ventilator.

— Te înșeli amarnic, mare specialistă în investigații ce ești! N-ar fi trebuit să accepți șefia departamentului, pentru că e o pălărie prea mare pentru tine. Nils Langeby are dreptate: e clar că nu faci față. Nu-ți dai seama că ești jalnică?

Annika a simțit cum nodul din stomac îi explodează și cum trupul i se face țăndări. N-a mai auzit nimic și preț de o clipă privirea i s-a încețoșat. Dar după câteva momente a constatat cu surprindere că încă se ținea pe picioare și că încă respira, fiind în stare să vadă ce se întâmpla în jur. I-a întors spatele lui Spike și a pornit spre biroul ei, străduindu-se din răsputeri să străbată redacția fără să se împiedice, simțind în ceafă privirile reporterilor care erau de față. După ce a intrat în birou, a închis ușa și s-a prăbușit pe podea. Tremura din tot trupul. „N-am să mor, n-am să mor, n-am să mor…”, și-a spus ea. „O să treacă, o să treacă, o să treacă…” Simțea că nu are aer și se străduia să respire. Dar parcă aerul nu-i intra în plămâni, așa că a inspirat încă o dată și încă o dată, iar în cele din urmă a simțit că mâinile i se contractă spasmodic. Și-a dat seama că avea prea mult oxigen în sânge, așa că s-a ridicat în picioare și

a mers împleticit până la birou. A scos o pungă de plastic din sertarul de jos, a dus-o la gură și a început să respire. S-a străduit să-și amintească vocea lui Thomas: „Liniștește-te, liniștește-te, totul o să fie bine, scumpa mea… Nu trebuie decât să respiri, n-o să pățești nimic, draga mea Annie… Liniștește-te, liniștește-te…”

Tremurul i s-a domolit, apoi s-a așezat pe scaun. Îi venea să plângă, dar s-a abținut și a format numărul de acasă al lui Anders Schyman. A răspuns soția lui, iar Annika s-a străduit să vorbească normal.

— E la petrecerea de Crăciun dată în cinstea conducerii, i-a spus doamna Schyman.

Așa că Annika a format numărul centralei și a cerut să i se facă legătura cu sala de festivități. Și-a dat seama că nu mai era coerentă și că abia reușea să se facă înțeleasă. Au urmat câteva mormăituri și zgomote înfundate, iar în cele din urmă s-a auzit vocea lui Anders Schyman.

— Îmi cer scuze că te deranjez de la masă, a spus ea pe un ton calm.

— Sunt sigur că ai un motiv serios, i-a răspuns el repede, în fundal, se auzeau râsete și frânturi de discuții.

— Îmi pare rău și pentru că n-am reușit să ajung la ședința de redacție de la șase, dar a apărut o problemă acasă…

Apoi nu s-a mai putut controla și a izbucnit în plâns.

— Ce s-a întâmplat? Au pățit ceva copiii? a întrebat el pe un ton alarmat.

În cele din urmă, Annika și-a revenit:

— Nu, nu-i vorba despre asta. Dar aș vrea să te întreb dacă ați discutat la ședință ce a pus Spike pe prima pagină a ediției de mâine, și anume că Furhage era lesbiană.

Preț de câteva secunde, Annika n-a auzit decât rumoarea și râsetele din fundal.

— Poftim? a întrebat Anders Schyman, în cele din urmă.

Annika și-a pus o palmă pe piept și s-a străduit să respire normal.

— Titlul de pe prima pagină anunță că iubita Christinei face dezvăluiri cu privire la viața lor intimă.

— Dumnezeule! Vin imediat! a spus redactorul-șef, apoi a închis.

Annika a așezat receptorul în furcă, a pus capul pe birou și a

început să plângă. Tremura din tot trupul, iar rimelul i se prelingea peste foile cu însemnări. „Nu mai rezist!, și-a spus ea. Nu mai pot, simt că mor!” Simțea că nu era la înălțimea postului pe care îl ocupa. De data asta, chiar că o dăduse în bară. Se gândea că disperarea ei ar fi putut să răzbată prin ușa biroului și să se răspândească prin redacție. Toată lumea și-ar fi dat seama că nu putea face față și că promovarea ei fusese o greșeală. Că nu era bună de nimic! Toate aceste gânduri nu au ajutat-o deloc. Nu se putea opri din plâns. Stresul și oboseala puseseră stăpânire pe trupul ei. Nu-și putea stăpâni lacrimile și tremurul.

După o vreme, a simțit o mână pe umăr și a auzit o voce blândă undeva deasupra capului.

— Totul e în regulă, Annika. Oricare ar fi problema, o s-o rezolvăm. Mă auzi?

Annika și-a ținut respirația și a ridicat capul. O dureau ochii din pricina luminii, dar, până la urmă, și-a dat seama că era Anders Schyman.

— Îmi pare rău… i-a spus ea, încercând să-și șteargă rimelul de pe obraji. Îmi pare rău…

— Ia batista mea. Așază-te în capul oaselor și suflă-ți nasul, îți aduc un pahar cu apă.

Redactorul-șef a ieșit din birou, iar Annika a făcut în mod mecanic ce-i ceruse. Anders Schyman i-a adus apă rece într-un pahar de plastic.

— Bea o gură și povestește-mi ce s-a întâmplat, i-a spus el după ce a închis ușa.

— Ai vorbit cu Spike despre titlul de pe prima pagină?

— O să mă ocup de chestia asta mai târziu. Nu-i chiar atât de importantă. Acuma îmi fac griji pentru tine. De ce ești atât de necăjită?

Annika a izbucnit iarăși în plâns, dar de data asta hohotele erau mai liniștite. Redactorul-șef aștepta în tăcere.

— În primul rând, pentru că sunt epuizată, a spus ea după ce și-a revenit. Apoi pentru că Spike mi-a zis toate chestiile alea pe care nu le auzi decât în cele mai negre coșmaruri… Că sunt o nepricepută, că nu pot face față sarcinilor pe care le presupune postul meu și alte lucruri de genu’ ăsta…

Annika s-a sprijinit de speteaza scaunului. Gata, spusese ce avea pe suflet. Nu se aștepta, dar mărturisirea aceea o

calmase.

— E limpede că n-are niciun pic de încredere în mine ca șefă a departamentului, a continuat ea. Și probabil că nu-i singurul.

— Se prea poate, a spus Anders Schyman, dar chestia asta n-are nicio relevanță. Ce contează e că eu am încredere în tine și că, din punctul meu de vedere, ești persoana cea mai potrivită pentru postul ăsta.

Annika a tras adânc aer în piept:

— Vreau să renunț.

— Nu poți, i-a spus el.

— Îmi dau demisia.

— Nu ți-o accept.

— Vreau să renunț chiar acum, în noaptea asta.

— Mă tem că nu se poate. Am de gând să te promovez.

Annika s-a uitat țintă la șeful ei.

— Cum adică? a întrebat ea pe un ton foarte surprins.

— Aveam de gând să-ți spun mai încolo, dar, asta e, uneori trebuie să te adaptezi din mers… Am planuri mari pentru tine, Annika. Și vreau să-ți vorbesc despre ele acuma, înainte să hotărăști dacă îți dai demisia sau nu.

Annika se uita la Anders Schyman cu neîncredere.

— Ziarul nostru se află în fața unor mari schimbări, a continuat redactorul-șef. Nu cred că vreunul dintre angajații trustului are vreo idee despre amploarea lor. Va trebui să ne adaptăm la niște piețe cu totul noi, la lumea virtuală și la concurența ziarelor gratuite. Va trebui să ne concentrăm pe jurnalismul propriu-zis. Și să avem redactori care să poată face față acestor provocări. Dar astfel de profesioniști nu apar peste noapte. Avem două posibilități: sau așteptăm ca oamenii ăștia să pice din cer sau avem grijă ca angajații noștri cei mai promițători să se pregătească din vreme pentru provocările viitorului.

Annika asculta cu ochii larg deschiși.

— Am să mai lucrez aici cel mult zece ani, cel mai probabil, cinci. Trebuie să avem niște oameni capabili să-mi preia postul. Nu spun că tu vei fi aceea, dar ești una dintre cele trei persoane pe care le am în vedere. Până atunci, trebuie să mai înveți o grămadă de lucruri, între care și să-ți stăpânești nervii. În clipa de față, cred că ești cea mai bună candidată pentru postul meu. Ești creativă și ai mintea ageră. N-am mai întâlnit

oameni ca tine. Îți asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci și înfrunți conflictele cu aplomb. Ești ordonată, competentă și plină de inițiativă. Îți dai seama că n-am să las un redactor de noapte tâmpit să te alunge de la ziar. N-ai să pleci tu, ci tâmpiții.

Annika – posibilul viitor redactor-șef – era atât de uimită, încât a clipit de câteva ori.

— Așa că aș aprecia dacă ți-ai amâna decizia cu privire la demisie până după Revelion, a continuat Schyman. În redacție, sunt niște oameni care vor să-ți facă rău, iar tu nu prea ai cum să te aperi de ei, așa că lasă-i în seama mea. O să mai stăm de vorbă după ce se mai răcește povestea asta cu atentatele. Aș vrea să te gândești la cursurile care crezi că ți-ar fi de folos. O să facem un plan și o să stabilim în ce alte domenii trebuie să te specializezi, pentru că e important să cunoști foarte bine cât mai multe departamente. Va fi nevoie să te familiarizezi și cu latura tehnico-administrativă a trustului. În plus, va trebui să te faci acceptată și respectată de către toți – e un lucru cât se poate de necesar. Și ai să reușești, dacă o să faci totul cum trebuie.

Annika rămăsese cu gura căscată. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Te-ai gândit la toate, a spus ea cu un aer uluit.

— Să nu-ți închipui că-ți propun postul de redactor-șef. Doar te sfătuiesc să-ți începi pregătirea și să te străduiești să capeți cât mai multă experiență, astfel încât, la momentul potrivit, să fii luată în calcul. Și aș vrea ca tot ce-am discutat să rămână între noi. Desigur, poți să-i spui soțului tău. Ce zici?

Annika a încuviințat din cap.

— Îți mulțumesc, a spus ea.

Anders Schyman i-a zâmbit:

— De ce nu-ți iei tu concediu începând de mâine până după Revelion? Ai făcut ore suplimentare cu duiumul.

— Aveam de gând să lucrez și mâine-dimineață și nu intenționez să-mi schimb programul numai pentru că Spike a fost mârlan. Sper ca până mâine să am o imagine cât mai limpede asupra Christinei Furhage.

— Ai făcut rost de ceva ce-am putea publica?

Annika a dat din cap cu un aer neputincios:

— Încă nu-mi dau seama. Va trebui să stăm de vorbă despre

chestia asta. E o poveste tragică.

— Cu atât mai interesant. Discutăm mai încolo.

Anders Schyman s-a ridicat în picioare și a plecat.

Annika a rămas la birou, stăpânită de un covârșitor sentiment de pace interioară. Ce simplu era să te simți iarăși bine, să scapi de disperarea cea mai neagră. Ce bine era să lămurești lucrurile! Cât despre jignirile din redacție, era ca și când nici nu le-ar fi auzit.

S-a îmbrăcat, a ieșit pe ușa din spate, a luat un taxi din stație și a plecat acasă.

Thomas dormea. Annika s-a dus la baie, și-a șters urmele de rimei, s-a spălat pe dinți, apoi s-a strecurat în pat, lângă soțul ei. Abia acolo, în dormitorul întunecat, cu tavanul plutind undeva deasupra ei, și-a amintit ce-i spusese polițistul în seara aceea: știau cine era atentatorul și se pregăteau să-l aresteze.

RĂUL

Intuiția m-a avertizat cu privire la existența și puterea lui încă din copilărie. Rațiunea, care mă înconjura din toate părțile luând chipul oamenilor mari, încerca să-mi spulbere această certitudine. „E doar o închipuire, spuneau ei. Nu așa stau lucrurile în viața de zi cu zi. Și oricum, până la urmă, binele învinge." Știam că era o minciuna, pentru că ascultasem povestea lui Hansel și Gretel. În lumea lor, răul triumfa peste tot, deși autorul dădea de înțeles că totul făcea parte dintr-un plan mai amplu. Răul îi împinge pe copilași în pădure, răul îl pune pe Hansel la îngrășat și tot el încinge cuptorul, iar Gretel se dovedește a fi personajul cel mai rău, pentru că ea e cea care comite crima.

Poveștile acestea nu m-au speriat niciodată. Nu ți se poate face frică de un lucru pe care îl cunoști foarte bine. Tocmai de aceea aveam un avantaj față de oamenii din jurul meu.

Mai târziu, viața mi-a arătat că nu mă înșelasem. În țara noastră, oamenii au făcut o greșeală fatală: au abolit răul. Acesta pur și simplu nu există. Suedia este un stat aflat sub domnia legii; răul a fost înlocuit de rațiune și logică. În felul acesta, răul s-a mutat în subteran, iar acolo, în întuneric, i-a mers mai bine ca niciodată. S-a hrănit din invidie și furie suprimată, a ajuns să fie invincibil, iar cu timpul a devenit invizibil. Dar eu îl recunosc. Toți cei care i-au cunoscut esența îl adulmecă imediat, oriunde s-ar ascunde.

Cel care a învățat din exemplul lui Gretel știe ce trebuie să facă atunci când se înfruntă cu răul. Cui pe cui se scoate, asta e singura cale. Am recunoscut răul în ochii celor din consiliu, pe chipurile invidioase și în zâmbetele false ale colegilor de serviciu, așa că le-am zâmbit și eu. Balaurul cu șapte capete nu se arăta niciodată: se ascundea în întrunirile sindicale și în spatele unor discuții care ar fi trebuit să fie obiective. Cunoșteam toate aceste șiretlicuri, așa că îmi luam un aer naiv. Dar nu mă puteau păcăli. Am luat o oglindă în mână și am respins forțele cu care încercau să mă doboare.

Însă am văzut că răul izbutea să câștige teren în altă parte. Am băgat de seamă că violența căreia îi cădeau victime unii dintre angajații mei era ignorată de poliție și de procurori. O

femeie din subordinea mea a făcut plângere împotriva soțului ei de vreo douăzeci de ori, iar de fiecare dată poliția susținea că fusese vorba doar despre un „incident domestic”. Serviciile sociale i-au pus la dispoziție un mediator, dar știam foarte bine că totul avea să fie zadarnic. Simțeam duhoarea răului și știam că femeii îi sunase ceasul. Avea să moară, pentru că nimeni nu lua răul în serios. „Nu voia să vă facă rău, ci doar să-și vadă copiii”, a spus o dată mediatorul. Când am auzit cum vorbea, i-am cerut secretarei să închidă ușa, pentru că incapacitatea oamenilor de a acționa mi se pare jignitoare.

În cele din urmă, femeia s-a ales cu gâtul tăiat. Cu un cuțit de bucătărie. Iar colegii ei au fost uimiți și îngroziți. Au căutat o explicație, dar au ignorat-o pe cea mai evidentă.

Răul a scăpat basma curată încă o dată.

Joi, 23 decembrie

Când s-a trezit Annika, apartamentul era gol. Ceasul arăta opt și jumătate, iar dormitorul era scăldat de razele soarelui. S-a dat jos din pat și s-a dus în bucătărie. Pe ușa frigiderului a găsit un bilet prins cu doi magneți în formă de Moș Crăciun:

> *Îți mulțumesc pentru că ai venit acasă când te-am rugat.*
> *Sărutări de la soțul tău.*
> *P.S.: Duc eu copiii la creșă. E rândul tău să-i iei.*

Și-a făcut un sendviș cu brânză și a răsfoit ziarele de dimineață. Toate făceau mare caz pe marginea proiectului de lege cu privire la autonomia locală și deja începuseră să publice materiale tipice de Crăciun: articole care prezentau istoria acestei sărbători și alte chestii asemănătoare. Nimic nou despre atentate. A făcut repede un duș, a încălzit o cană cu apă la cuptorul cu microunde ca să-și facă un nes, apoi s-a dus în dormitor să se îmbrace. A luat autobuzul, iar când a ajuns la sediu, a urcat în redacție pe scara din spate. Nu voia să dea ochii cu nimeni înainte să vadă ce apăruse în ziar despre sexualitatea Christinei Furhage.

Annika a căutat în toată ediția, dar n-a găsit nici măcar un rând obscen despre Christina Furhage sau Helena Starke. Apoi

și-a pornit computerul și a accesat așa-numitul server istoric, unde puteai vedea la ce articole se renunțase în ultimele douăzeci și patru de ore.

Într-adevăr, Nils Langeby scrisese un material intitulat: „Christina Furhage – lesbiană”. Articolul fusese respins noaptea trecută, la ora 22:50. Annika l-a deschis ca să se uite prin el: după ce a citit un pic, a simțit c-o ia cu leșin. Sursa care ar fi confirmat că Furhage era lesbiană lucra la Secretariatul Olimpic și avea un nume despre care Annika nu mai auzise până atunci. „Bineînțeles că am intrat la bănuieli”, declarase ea. „Christina întotdeauna voia să lucreze cu Helena Starke și multora dintre noi li s-a părut ciudat. Toată lumea știa că Helena avea altă orientare… Iar unii colegi credeau că cele două aveau o aventură.” Apoi reporterul cita două surse anonime care susțineau că le văzuseră împreună în oraș.

La sfârșitul articolului, era un citat dintr-o declarație a Helenei Starke: „Ultima oară am văzut-o pe Christina la petrecerea din noaptea zilei de vineri. Am plecat de la restaurant la aceeași oră și fiecare s-a dus la ea acasă”.

Asta era tot. Nu degeaba hotărâse Schyman să nu publice articolul.

Annika a rămas cu ochii în monitor și, dintr-odată, i-a venit în minte o întrebare neplăcută: presupunând că Langeby într-adevăr vorbise cu Helena Starke, de unde dracu’ făcuse rost de numărul ei, din moment ce fosta asistentă a Christinei nu figura în cartea de telefon?

S-a uitat în agenda electronică a redacției și a văzut că făcuse o greșeală: când își notase numărul Helenei Starke, în loc să-l pună în agenda ei personală, l-a pus în cea a redacției. Fără să mai stea pe gânduri, a luat receptorul în mână și a sunat-o pe Helena, dar i-a răspuns robotul companiei telefonice: „Acest număr a fost anulat. Clientul pe care l-ați apelat nu a înregistrat niciun alt număr”. Probabil că deja plecase din țară.

Annika a oftat, apoi a răsfoit ziarul mai cu atenție. Pe prima pagină apăruse un subiect care nu avea nicio legătură cu atentatele: o celebritate povestea despre boala ei incurabilă. Unul dintre redactorii faimoși de la departamentul sportiv al televiziunii naționale suferea de alergie la gluten, altfel zis, era alergic la făină; celebritatea în cauză îi povestise redactorului

cum i se schimbase viața de când i se pusese acest diagnostic în urmă cu un an. Era un material potrivit pentru ziua dinaintea ajunului. Annei Snapphane i-ar fi plăcut la nebunie.

Fotografia de la Herman Ösel în care apăreau Christina Furhage și Stefan Bjurling era de proastă calitate, dar, cu siguranță, urma să aibă un puternic impact asupra cititorilor. Cele două victime stăteau una lângă alta într-o cameră destul de întunecată. Din pricina blițului, ochii Christinei ieșiseră roșii, iar dinții îi străluceau foarte puternic. Stefan Bjurling părea că se strâmbă. Fotografia fusese tipărită pe paginile șase și șapte, iar chiar sub ea se afla materialul despre ancheta poliției pregătit de Patrik. Titlul era cel pe care îl născocise Ingvar Johansson: „Acum sunt amândoi morți”. Articolul lui Patrik despre explozibili se afla pe pagina opt – la următoarea lor întâlnire, iarăși avea să-i spună că făcuse o treabă excelentă.

Annika a răsfoit și tabloidul rival, care alesese să pună pe prima pagină o știre economică: „Plătiți-vă impozitele acum. Economisiți mii de coroane”. La sfârșitul lui decembrie, puteai să pui așa ceva pe prima pagină fără probleme, pentru că, înainte de Anul Nou, întotdeauna apărea o nouă prevedere legală cu privire la impozite. Annika nu s-a sinchisit să citească articolul. Sfaturile de acest gen nu-i priveau pe oamenii ca ea, care nu investeau în fonduri mutuale, nu dețineau case și nici nu aveau mașină de serviciu. Știa că era un material care sporea vânzările, dar informațiile pe care le conținea trebuiau folosite cu precauție.

A scos din geantă discheta pe care își notase ce-i spusese iubita Christinei Furhage despre ultimele ore pe care le petrecuseră împreună și a pus-o în sertarul unde păstra toate materialele importante. Și-a sunat sursa, dar polițistul nu i-a răspuns: trebuia să doarmă și el din când în când. Nu avea astâmpăr, așa că a ieșit din birou ca să vadă ce se mai întâmpla în redacție. A observat că Berit încă nu venise, și-atunci s-a dus la departamentul foto și a cerut să se ocupe cineva de suma datorată lui Herman Ösel. Apoi și-a luat un pahar de cafea și a salutat-o pe Eva-Britt Qvist.

— Auzi, de la ce-a pornit tărăboiul de ieri? a întrebat-o secretara, fără să-și ascundă satisfacția.

— Ce tărăboi? i-a răspuns Annika, prefăcându-se că nu știe.

La ce te referi?

— Păi, la ce s-a întâmplat ieri în redacție între tine și Spike.

— Ah, te referi la porcăria pe care Spike voia s-o pună pe prima pagină? La materialul în care se spunea că Furhage era lesbiană? Habar n-am ce s-a întâmplat, dar cred că Anders Schyman i-a interzis să publice articolul. Ce să zic, Spike e un mare fraier, a spus Annika, apoi s-a dus în biroul ei.

Nu se putuse abține să nu-l atace pe redactorul de noapte.

Și-a băut cafeaua, apoi a trecut în revistă subiectele pentru ediția de a doua zi. Era posibil ca poliția să-l aresteze pe atentator chiar în ziua aceea, dar, cu siguranță nu aveau să pomenească operațiunea prin radio. Deci trebuiau să găsească alte surse, pentru că nu se puteau bizui pe ponturile celor care stăteau cu urechea pe frecvența poliției. Era o problemă pe care trebuia s-o discute cu Berit și Ingvar Johansson. Ea avea să pună cap la cap tot ce aflase despre Christina Furhage și să încerce să dea de Olof.

Și-a închis carnețelul și a intrat pe Internet. Ori de câte ori avea timp, prefera să caute singură în catalogul electronic al companiei telefonice. Îi lua mai mult timp, dar era o procedură mai eficace și mai demnă de încredere – când se uita în cartea de telefon, puteau să-i scape multe lucruri. A introdus numele „Olof Furhage” și a făcut o căutare în lista abonaților din întreaga țară. După câteva clipe, computerul i-a afișat un rezultat limpede ca lumina zilei: în toată Suedia nu exista decât un singur Olof Furhage, care locuia în Tungelsta, la sud de Stockholm.

— Aha! a exclamat Annika.

În urmă cu aproape patruzeci de ani, Christina Furhage își dăduse băiețelul unei familii din Tungelsta, iar un bărbat cu acest nume încă locuia acolo. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine ca mai întâi să-l sune, dar în cele din urmă s-a hotărât să facă o scurtă excursie. Simțea nevoia să plece din redacție pentru o vreme.

Imediat după ce a luat această decizie, a auzit ciocănituri în ușă. Era redactorul-șef. Avea în mână un pahar cu apă și arăta groaznic.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Annika pe un ton îngrijorat.

— Am o migrenă, i-a spus Anders Schyman. E numai vina mea: aseară am băut un pahar de vin roșu la friptura de

căprioară… Dar *tu* cum te simți?

Redactorul-șef a închis ușa.

— Mă simt bine, i-a răspuns ea. Mi-am dat seama de ce ați hotărât să se scoată articolul despre escapadele lesbiene ale Christinei.

— Mă rog, nici nu era greu: materialul nu se baza pe nicio dovadă.

— L-ați întrebat pe Spike ce-a fost în mintea lui când a acceptat articolul?

Redactorul-șef s-a așezat pe biroul Annikăi.

— Nu-l citise, ci doar ascultase rezumatul pe care i-l făcuse Nils Langeby. Dar, după ce și-a aruncat ochii pe articol, problema s-a rezolvat imediat. Nu se baza pe nimic, dar chiar dacă ar fi fost plin de dovezi, tot nu l-am fi putut publica. Altfel ar fi stat lucrurile dacă Furhage însăși ar fi făcut publică aventura ei cu Helena Starke. A scrie despre secretele cele mai intime ale unei persoane care a murit e cel mai urât mod de-a te amesteca în viața ei privată, pentru că nu mai poate să dea nicio replică. I-am explicat asta lui Spike și a înțeles.

Annika a dat ușor din cap, constatând cu plăcere că reacția ei din ziua precedentă fusese corectă, și s-a întrebat în ce o fi constat „explicația” lui Anders Schyman.

— Să știi că era adevărat, a spus ea.

— Ce anume?

— Că cele două aveau o relație. Dar nu știa nimeni. Helena Starke era distrusă… Și se pare că a plecat în Statele Unite.

— Serios? Și ce alte chestii imposibil de publicat ai mai aflat?

— Christina își ura copiii și îi teroriza pe toți cei din jurul ei. Iar Stefan Bjurling era un bețivan care își bătea nevasta.

— La dracu’, asta-i tot? Deci nu putem publica nimic. Asta e. Iar azi ce-ai de gând să faci?

— Mă duc să stau de vorbă cu un tip, apoi o să-mi sun sursa din poliție ca să verific o chestie.

Anders Schyman a ridicat dintr-o sprânceană:

— E vorba de ceva ce-ar putea apărea în ediția de mâine?

— Eu așa sper, a spus ea zâmbind.

— Ce părere are soțul tău despre planurile noastre?

— Încă n-am stat de vorbă cu el.

Redactorul-șef s-a ridicat în picioare și a plecat. Annika și-a luat pixul și carnețelul, iar când s-a uitat la mobil a văzut că

bateria era pe sfârșite, așa că a pus în geantă și o baterie încărcată, ca să nu aibă vreo surpriză.

— O să lipsesc o vreme, i-a spus secretarei, care abia se vedea din spatele teancurilor de corespondență.

A luat de la portar cheia unei mașini fără logoul ziarului și s-a dus în parcare. Era o zi de iarnă superbă. Soarele strălucea cu putere, iar stratul de zăpadă care ajungea aproape până la genunchi se așternuse peste oraș ca în cărțile poștale. Era tare frumos. „Ce bine că e zăpadă de Crăciun, s-a gândit ea. Copiii or să se poată da cu sania în parc.”

A urcat în mașină și a pornit radioul, care era fixat pe un post privat, apoi a luat-o pe centura de vest a orașului, spre pasajul Årsta. Din difuzor se auzea o melodie a formației The Supremes, iar Annika a început să cânte cât putea de tare în timp ce mașina se apropia cu viteză de autostrada Huddinge. A trecut de pasajul Örby, apoi a luat-o pe autostrada Nynäs. Postul de radio a difuzat tot drumul numai melodii ale căror versuri Annika le știa pe de rost. Din când în când, striga și râdea dând capul pe spate. Totul în jur era alb, aerul avea o limpezime de cristal și urma să-și ia concediu o săptămână. Unde mai pui că avea să ajungă redactor-șef! În fine, nu era un lucru sigur, dar urma să se pregătească, iar conducerea avea încredere în ea. De-a lungul timpului, avusese parte și de eșecuri, dar așa pățeau toți cei care voiau mai mult – era o lege a vieții. Când a început o piesă cântată de Simon and Garfunkel, Annika a dat radioul mai încet.

Tungelsta este un oraș ecologic situat la vreo treizeci și cinci de kilometri sud de Stockholm, care ți se părea o adevărată oază după ce traversai deșertul de beton al orășelului Västerhaninge. Orașul fusese întemeiat cu puțin înainte să înceapă Primului Război Mondial. În prezent, nimic nu mai distingea Tungelsta de celelalte localități rezidențiale întemeiate în perioada aceea, cu o singură excepție: în toate curțile vedeai câte o seră. Unele erau foarte îngrijite, însă altele fuseseră lăsate în paragină, transformându-se în jalnice schelete zigzagate.

Annika a ajuns acolo în jurul orei zece, iar câțiva bătrâni care curățau zăpada cu lopata i-au făcut cu mâna când a trecut pe lângă ei. Olof Furhage locuia în cartierul Älvvägen. Annika a oprit la o pizzerie ca să ceară indicații, iar acolo a dat peste un

bătrân care fusese poștaș în Tungelsta și care i-a spus cu lux de amănunte cum să ajungă acolo. Știa exact unde locuia Olle Furhage:

— O casă albastră cu o seră mare.

Annika a traversat calea ferată și a văzut în depărtare casa despre care îi spusese bătrânul. Sera se afla lângă stradă, iar undeva mai sus, aproape de pădure, se vedea o casă veche, văruită în albastru. Annika a parcat pe peluză, oprind radioul în mijlocul unei piese de ABBA, și-a luat geanta și a coborât. Pe drumul până acolo, ținuse mobilul pe scaunul din dreapta, ca să audă dacă o sună cineva, dar când s-a dat jos din mașină, nu s-a sinchisit să-l ia cu ea. Olof Furhage locuia într-o casă de modă veche cu etaj. După fațadă și ferestre, ai fi zis că fusese construită în anii treizeci. Podul mansardat era acoperit cu olane roșii. Era o căsuță confortabilă și bine îngrijită.

Annika a pornit pe aleea care ducea spre ușa de la intrare, dar dintr-odată a auzit o voce în spatele ei:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Era un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu părul șaten și cu ochi de un albastru deschis. Purta un pulover de lână și o pereche de blugi murdari de pământ.

— Da, vă rog. Îl caut pe Olof Furhage, a spus Annika întinzându-i mâna.

Bărbatul a dat mâna cu ea și i-a zâmbit:

— Ați venit unde trebuia. Eu sunt Olof Furhage.

Annika i-a răspuns cu un zâmbet. Întâlnirea cu el putea să fie destul de dificilă.

— Sunt de la *Kvällspressen*, i-a spus ea. Aș putea să vă pun câteva întrebări personale?

Bărbatul a izbucnit în râs:

— Văd că ați trecut direct la subiect! Ce fel de întrebări vreți să-mi puneți, mai exact?

— Îl caut pe acel Olof Furhage care este fiul Christinei Furhage, fosta șefă a COJOS, a spus ea pe un ton calm.

Bărbatul a plecat privirea o clipă, apoi s-a uitat iarăși la Annika, dându-și părul peste cap:

— Da, eu sunt.

Au tăcut amândoi preț de câteva secunde. Lumina puternică a soarelui îi făcea să mijească ochii, iar Annika simțea că o ia cu frig de la picioare – avea încălțări cu talpă subțire.

— N-aș vrea să vi se pară că sunt prea îndrăzneață, a spus ea, dar, în ultimele zile, am vorbit cu mai mulți oameni din preajma Christinei Furhage și este important pentru mine să stau de vorbă și cu dumneavoastră.

— Despre ce ați vorbit cu ei? a întrebat Olof pe un ton amabil, dar destul de precaut.

— Mama dumneavoastră era o persoană foarte cunoscută, iar moartea ei a afectat multă lume. Dar, deși era o femeie celebră, se știu extrem de puține lucruri despre viața ei personală. Tocmai de aceea am hotărât să stăm de vorbă cu cei care i-au fost foarte apropiați.

— De ce? Pur și simplu, nu-și dorea ca viața ei privată să fie cunoscută. De ce nu-i respectați alegerea?

Vasăzică pe Olof Furhage îl ducea capul.

— Aveți dreptate, a spus Annika. Dar încercăm să aflăm cât mai multe despre ea tocmai din respect față de familia ei și din dorința de a-i respecta viața privată, întrucât nu știm mare lucru despre cum era ea de fapt, riscăm să facem erori grave atunci când scriem despre ea, erori care i-ar putea răni familia. Din păcate, acest lucru s-a întâmplat deja. Ieri am publicat un articol în care mama dumneavoastră era prezentată ca o femeie perfectă, ceea ce a necăjit-o foarte tare pe Lena, sora dumneavoastră. Mi-a cerut să ne întâlnim și am stat de vorbă pe îndelete. Vreau doar să mă asigur că nu facem aceeași greșeală și în ceea ce vă privește.

Olof Furhage s-a uitat la ea cu un aer surprins:

— Vorbiți de parcă mi-ați face o favoare.

Annika nu știa ce-ar fi fost mai bine – să zâmbească sau să adopte un aer serios. Olof i-a înțeles dilema și a izbucnit în râs.

— E în regulă, a spus el. O să stau de vorbă cu dumneavoastră. Aveți timp de-o cafea sau vă grăbiți?

— Și una, și alta, i-a răspuns ea, izbucnind în râs.

— N-ați vrea să-mi vedeți sera mai întâi?

— Mi-ar face mare plăcere, a spus Annika, sperând că în seră era mai cald.

Și într-adevăr, era mai cald. Aerul era umed și mirosea a pământ reavăn. Era o seră mare, de modă veche: avea cam zece metri lățime și cincizeci lungime. Pământul era acoperit cu folii mari de plastic de culoare verde, iar de-a lungul pereților de sticlă se întindeau două poteci.

— Cultiv roșii ecologice, i-a explicat Olof Furhage.

— În luna decembrie…, a adăugat Annika.

Olof a izbucnit iarăși în râs – părea un om jovial.

— Ei, acuma nu cultiv nimic. Am scos plantele în octombrie. Pământul trebuie lăsat să se odihnească pe timpul iernii. Dacă te îndeletnicești cu agricultura ecologică, este extrem de important să-ți ferești sera și solul de bacterii și ciuperci. Agricultorii din ziua de azi folosesc deseori azbest sau turbă, dar eu las pământul în pace. Haideți să vă arăt!

A luat-o pe una dintre poteci și s-a oprit la capătul ei. Dincolo de peretele de sticlă se afla un dispozitiv din metal de mari dimensiuni.

— Ăsta e un boiler, a lămurit-o Olof Furhage. Prin conductele astea bag în seră aburi care intră în pământ și-l încălzesc. În plus, aburii omoară toate ciupercile. Am pus boilerul în funcțiune de dimineață și de-aia e așa de cald acuma.

Annika îl asculta cu mult interes: sunt atâtea lucruri pe lumea asta despre care nu știm nimic…

— Și când o să culegeți roșiile? a întrebat ea pe un ton politicos.

— Roșiile nu trebuie grăbite, altminteri devin firave și se pot ofili. Le plantez pe la sfârșitul lui februarie, iar în octombrie se fac de vreo cinci metri jumate.

Annika s-a uitat cu atenție în jur:

— Cum așa? Tavanul e prea jos…

Olof Furhage a izbucnit iarăși în râs:

— Vedeți cablurile alea? Când plantele ajung la înălțimea lor, le răsucești în jurul cablurilor. Cam la jumătate de metru deasupra pământului se află alte cabluri, care au același rol: răsucești plantele în jurul lor, după care vrejurile pornesc iarăși în sus.

— Foarte ingenios, a spus Annika.

— Iar acum, haideți să bem o cafea.

Au ieșit din seră și au pornit spre casă.

— Ați crescut în Tungelsta, nu-i așa? l-a întrebat Annika.

Olof a încuviințat din cap, deschizându-i ușa de la intrare.

— Vă rog să vă descălțați. Da, am crescut pe o stradă din apropiere, mai exact, pe Kvarnvägen. Bună, draga mea, totul e în regulă?

Ultimele sale cuvinte erau adresate cuiva din casă.

— Da, tată, i-a răspuns de la etaj o voce de fată. Dar m-am blocat. Vii să mă ajuți?

— Da, așteaptă un pic. Am un musafir, a spus Olof Furhage, scoțându-și bocancii grei. A avut gripă, i-a explicat el Annikăi. I-am cumpărat un joc pe computer, ca să nu se plictisească. Vă rog, intrați…

În capul scărilor a apărut o fetiță:

— Bună ziua! a spus ea. Pe mine mă cheamă Alice.

Avea nouă sau zece ani.

— Pe mine mă cheamă Annika.

Fetița s-a întors la jocul ei.

— Stă la mine o săptămână din trei, iar Petra, sora ei, s-a mutat aici definitiv. Petra are paisprezece ani, i-a explicat Olof Furhage în timp ce punea apă în cafetieră.

— Sunteți divorțat? a întrebat Annika, luând loc la masa din bucătărie.

— Da, m-am despărțit de soția mea acum doi ani. Vreți zahăr sau lapte?

— Niciuna, nici alta, a spus ea. Mulțumesc.

Olof Furhage a scos două cești, apoi s-a așezat la masă în fața Annikăi. Era o bucătărie foarte primitoare: pardoseală de scânduri, mobilier din lemn, o față de masă în carouri albe și roșii, iar în geam, o stea de la Betleem cu beculețe. Fereastra oferea o perspectivă minunată asupra serei.

— Cât de multe știți? a întrebat-o Olof.

Annika și-a scos din geantă pixul și carnețelul:

— Vă deranjează dacă iau notițe? Știu că sunteți fiul lui Carl Furhage și că mama dumneavoastră v-a lăsat în grija unei familii din Tungelsta când aveați cinci ani. De asemenea, știu și că ați contactat-o pe Christina în urmă cu câțiva ani și că îi era teamă de dumneavoastră.

Olof Furhage a râs din nou, dar era un râs destul de trist.

— Biata Christina…, a spus el. Niciodată n-am reușit să înțeleg de ce s-a speriat atât de rău. I-am scris o scrisoare la scurtă vreme după ce am divorțat, mai ales pentru că eram foarte deprimat. I-am pus întrebările care mă tot frământau și la care nu aveam niciun răspuns. De ce mă părăsise, dacă mă iubise, de ce nu mă vizitase niciodată, de ce nu voia ca Gustav și Elna să mă adopte… Dar nu mi-a răspuns.

— Așa că v-ați dus s-o vedeți?

Olof a oftat:

— Da, am început să merg cu mașina în Tyresö și parcam lângă casa ei în săptămânile când fetele stăteau cu fosta mea soție. Voiam să văd cum arată, unde și cum locuiește… Deja devenise foarte cunoscută. De când cu Jocurile Olimpice, apărea în ziare în fiecare săptămână.

Când cafetiera a început să bolborosească, Olof s-a ridicat de la masă, a adus cana de sticlă și a pus-o pe masă.

— O las să se răcească puțin, a spus el, apoi a scos din frigider o bucată de pandișpan. Într-o seară, a venit acasă singură. Îmi aduc aminte că era primăvară. Se apropia de ușa de la intrare, iar eu am coborât din mașină și m-am apropiat de ea. Când i-am spus cine eram, mai avea un pic și leșina. Se uita la mine ca la un strigoi. Am întrebat-o de ce nu mi-a răspuns la scrisoare, dar n-a zis nimic. Am început să-i pun întrebările din scrisoare, iar ea a pornit spre ușă, fără să-mi răspundă. M-am înfuriat și am strigat la ea: „Ești o nenorocită! Nu poți să-mi acorzi nici măcar un minut din timpul tău?” Sau ceva de genu’ ăsta… Atunci a luat-o la fugă și s-a împiedicat pe scările de la intrare. M-am apropiat de ea, am înhățat-o și i-am zis: „Uită-te la mine!”

Olof a plecat capul, ca și când îl durea să-și aducă aminte de acea întâmplare.

— Și ea n-a spus nimic?

— Ba da. Un singur cuvânt: „Pleacă!” Apoi a intrat în clădire, a încuiat ușa și a sunat la poliție. Ei bine, în seara aia, au venit și m-au săltat chiar de aici, din bucătărie.

A turnat cafeaua în cești, iar într-a lui a pus un cubuleț de zahăr.

— Vă mai întâlniserăți până atunci?

— Niciodată din ziua în care m-a dus la Gustav și Elna. Îmi aduc aminte foarte bine seara în care am ajuns la ei. Am mers cu un taxi, iar mie mi s-a părut o călătorie foarte lungă. Eram fericit. Mama îmi dăduse impresia că era vorba de o excursie plăcută, un fel de aventură.

— Vă plăcea de mama dumneavoastră? l-a întrebat Annika.

— Bineînțeles! O iubeam, era mama mea. Îmi citea povești, mă strângea în brațe, cântam și ziceam rugăciuni împreună. Era zveltă și veselă. Ai fi zis că-i un înger…

Olof a tăcut și a plecat capul.

— Când am ajuns la Gustav și Elna, am luat cina. Țin minte și azi ce-am mâncat: cârnați de porc și piure de napi. Nu mi-a plăcut. Dar mama mi-a spus că trebuie să mănânc tot. Apoi m-a luat în hol și mi-a spus că aveam să rămân cu Gustav și Elna, pentru că ea trebuia să plece. Am început să plâng în hohote – cred că eram nițel cam alintat. Gustav m-a luat în brațe, iar mama și-a strâns lucrurile și a plecat în grabă. Cred că plângea, dar se prea poate ca memoria să mă înșele.

Olof s-a oprit și a luat o gură de cafea.

— M-am zbătut toată noaptea. Plângeam și țipam de câte ori reușeam să-mi adun forțele. Dar zilele treceau și am început să mă obișnuiesc. Elna și Gustav erau amândoi trecuți de cincizeci de ani și nu aveau copii. Îmi făceau toate poftele și au ajuns să mă iubească mai mult decât orice pe lume. Ce mai încolo-încoace, m-au răsfățat. Nu cred c-aș fi putut avea părinți mai buni decât ei. Au murit amândoi…

— Și spuneți că de atunci nu v-ați mai văzut mama?

— De fapt, am mai văzut-o o dată, când aveam treisprezece ani. Gustav și Elna îi scriseseră că voiau să mă adopte, îmi aduc aminte că i-am trimis și eu o scrisoare însoțită de un desen. A venit într-o seară și ne-a cerut s-o lăsăm în pace. Am recunoscut-o imediat, deși n-o mai văzusem de când aveam cinci ani. A zis că nici nu se punea problema adopției și că nu voia să mai primească nici scrisori, nici desene.

Annika a rămas fără replică.

— Vă dați seama că eram distrus. Orice copil s-ar fi simțit la fel. La scurtă vreme după ce ne-a vizitat, s-a căsătorit și poate de-aia era atât de furioasă.

— De ce nu voia ca părinții vitregi să vă adopte?

— Și eu m-am întrebat, a spus Olof, umplând ceștile din nou. Urma să moștenesc foarte mulți bani: Carl Furhage nu avea alți copii în afară de mine, iar după moartea celei de-a treia soții ajunsese foarte bogat – poate că știți asta… Da. Ei bine, atunci știți și că a folosit cea mai mare parte a averii lui ca să instituie o bursă foarte generoasă. Partea de moștenire care mi se cuvenea potrivit legii a rămas în păstrarea mamei. Și mi-a păstrat-o de n-a mai putut: când am ajuns la majorat, abia dacă mai rămăsese ceva din moștenirea mea.

Annikăi nu-i venea să-și creadă urechilor:

— Vorbiți serios?

Olof Furhage a oftat:

— Mă tem că da. Mi-au revenit suficienți bani cât să-mi cumpăr casa asta și o mașină nouă. În fine, mi-au prins bine: eram la facultate și tocmai o cunoscusem pe Karin. Ne-am mutat aici și am început să renovăm. Arăta jalnic atunci când ne-am mutat. După divorț, Karin a fost de acord ca eu să păstrez casa. Am avut parte de un divorț pașnic.

— Dar ar fi trebuit s-o dați în judecată pe mama dumneavoastră! a spus Annika pe un ton plin de indignare.

— Vă spun cât se poate de sincer că nu mi-a păsat, i-a răspuns Olof zâmbind. Nu voiam să am de-a face cu ea. Dar, când am divorțat, buba dureroasă a copilăriei a ieșit la suprafață și s-a spart. Am pus eșecul în căsnicie pe seama mea și a trecutului meu. De-aia am luat legătura cu ea. Dar vă dați seama că nu m-a ajutat cu nimic.

Alice a venit și ea în bucătărie. Era îmbrăcată cu o pijama roz și un halat, iar în brațe avea o păpușă Bărbie. I-a aruncat Annikăi o privire sfioasă, apoi s-a strecurat în poala tatălui.

— Cum te simți? a întrebat-o el, sărutând-o pe cap. Ai tușit mult azi?

Fata a dat din cap, apoi și-a adâncit fața în puloverul împletit al lui Olof.

— Dar deja te simți mai bine, nu-i așa?

Alice a luat o felie de pandișpan și a fugit în sufragerie, iar în câteva clipe Annika și Olof au auzit genericul de la *Pantera Roz.*

— Sper să se facă bine până mâine-seară, a spus Olof, luând o felie de prăjitură. Petra a făcut-o. Gustați, nu-i rea deloc!

Annika a luat o felie: avea gust bun.

— Alice a venit aici vinerea trecută, iar pe seară s-a îmbolnăvit. A făcut febră foarte mare, așa că pe la miezul nopții am sunat doctorul. Și am stat cu ea în brațe până pe la ora trei dimineața, când, în cele din urmă, a venit doctorul. Prin urmare, sâmbătă seara, când a venit poliția, aveam un alibi strașnic.

Annika a încuviințat din cap – într-adevăr un alibi excelent. Au tăcut amândoi preț de câteva clipe, ascultând pățaniile Panterei Roz.

— Ar cam trebui să plec, a spus Annika în cele din urmă. Vă mulțumesc foarte mult că ați stat de vorbă cu mine.

— Pentru puțin, i-a răspuns Olof Furhage zâmbind. Un

cultivator de roșii n-are multe de făcut pe timpul iernii.

— Trăiți din recoltele de roșii?

Olof a izbucnit în râs:

— Aș vrea eu! Tot ce sper e să nu ies în pierdere. E imposibil să obții profit din cultivarea legumelor în sere. Abia o scot la capăt agricultorii care cultivă roșii mai la sud, și nu trebuie uitat că au parte de subvenții, o climă mai caldă și mână de lucru ieftină… Dar eu le cultiv pentru că-mi place. Nu mă costă decât dăruirea și efortul. În plus, vreau să fac ceva pentru mediu.

— Și atunci din ce trăiți?

— Sunt cercetător la Institutul Politehnic Regal. Mă ocup de tehnologiile de reciclare a deșeurilor.

— Adică încercați să obțineți îngrășăminte naturale și chestii de genul ăsta?

Olof a zâmbit:

— Între altele…

— O să ajungeți profesor?

— Probabil că nu. Una dintre cele două catedre a fost ocupată de curând, iar cealaltă e în nord, la Luleå, și n-aș vrea să mă mut – îmi doresc să rămân lângă fiicele mele. Și cine știe, poate că, până la urmă, or să se aranjeze lucrurile între mine și Karin. Acuma Petra e la ea, dar o să petrecem Crăciunul tuspatru. Să vedem…

Annika i-a zâmbit – era un zâmbet care venea din adâncul ființei sale.

•

Anders Schyman stătea la biroul lui cu coatele pe tăblie, sprijinindu-și capul în palme. Durerea era îngrozitoare. Avea astfel de migrene de câteva ori pe an și, de fiecare dată, îl apucau când se relaxa după o perioadă mai tensionată. Iar cu o noapte înainte făcuse greșeala de a bea vin roșu; de cele mai mult ori se abținea, dar la petrecere își spusese că oricum se apropia Crăciunul, așa că băuse. Acum se simțea rău, dar nu numai de la durerea de cap, ci și din pricina a ceea ce urma: Schyman avea să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată și care nu-i plăcea deloc. Stătuse foarte mult la telefon în dimineață aceea, mai întâi cu directorul general, apoi cu avocatul trustului. Aceste conversații îi întețiseră durerea de cap. A scos un oftat, apoi și-a pus mâinile pe hârtiile

împrăștiate pe birou. Avea ochii injectați și părul răvășit. A privit în gol preț de câteva clipe, apoi a luat un pahar cu apă și a înghițit încă un analgezic puternic – cu siguranță, nu avea să mai conducă în ziua aceea.

S-au auzit ciocănituri, apoi a apărut în prag Nils Langeby.

— M-ai chemat? a întrebat el cu un aer nerăbdător.

— Da, intră, i-a spus Anders Schyman, ridicându-se în picioare cu mari eforturi.

A ocolit biroul și i-a făcut semn reporterului să se așeze pe una dintre canapele. Nils Langeby s-a așezat în mijlocul unei canapele, într-o poziție extrem de relaxată. Era destul de surescitat, dar făcea eforturi să nu se vadă. Se uita insistent la măsuța pentru cafea din fața lui, ca și cum ar fi așteptat să fie servit cu o cafea și un pateu. Anders Schyman a luat loc pe un fotoliu aflat chiar în fața reporterului.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, Nils, pentru că am să-ți fac o propunere…

Reporterul s-a îndreptat de spate, iar în ochi i-a apărut o ușoară sclipire. Se gândea că urma să fie promovat, că meritele sale aveau să fie răsplătite într-un fel sau altul. Anders Schyman a înțeles ce era în mintea lui și se simțea extrem de prost.

— Mai exact? a întrebat Nils Langeby când a văzut că șeful său nu mai zice nimic.

— Ce-ai spune dacă, pe viitor, ai lucra pentru ziar în calitate de colaborator?

Gata, reușise să pronunțe acele cuvinte! Părea o întrebare oarecare, pusă pe un ton obișnuit. Redactorul-șef se străduia să pară foarte calm.

Nils Langeby era dezorientat:

— Colaborator? Dar… de ce? Colaborator… cum adică? Lucrez aici cu carte de muncă!

Anders Schyman s-a ridicat de pe fotoliu și s-a dus la birou ca să-și ia paharul cu apă.

— Da, Nils. Știu asta. Lucrezi pentru *Kvällspressen* de câțiva ani buni și mai poți lucra pentru noi zece-doisprezece ani, până ieși la pensie. Îți ofer posibilitatea ca, în ultimii tăi ani de activitate, să fii mai autonom.

Nils Langeby se uita la redactorul-șef cu un aer nedumerit:

— Despre ce tot vorbești?

Avea obrajii lăsați, iar gura lui semăna cu o gaură neagră. Schyman a oftat și s-a așezat din nou în fotoliu, cu paharul în mână.

— Vreau să știu dacă ești interesat de un contract de colaborare cu *Kvällspressen.* Unul foarte avantajos. Te vom ajuta să-ți pui pe picioare propria afacere, apoi o să lucrezi pentru noi mai rar.

Reporterul stătea cu gura deschisă și clipea. Lui Schyman i se părea că are în față un pește lăsat pe uscat.

— Da' ce…? Ce naiba spui?

— Exact ce-ai auzit, i-a răspuns redactorul-șef cu un aer obosit. Îți propun să lucrezi cu noi sub altă formă. Nu te-ai gândit niciodată să mergi mai departe?

Nils Langeby și-a închis gura, trăgându-și picioarele sub canapea. Când și-a dat seama cât de grav era ce auzise, și-a întors privirea către clădirea de birouri de pe cealaltă parte a străzii. A strâns din dinți și a înghițit în sec.

— Te-am putea ajuta să-ți găsești un birou în oraș. Îți plătim cinci zile lucrătoare pe lună, adică 12 500 de coroane, la care or să se adauge veniturile din orele muncite în weekend. O să te ocupi în continuare de domeniile tale: delincvența școlară și…

— E din cauza târfei ăleia, așa-i? a spus Langeby un glas răgușit.

— Poftim…? i-a răspuns Schyman, pierzându-și puțin calmul.

— Curva aia nenorocită! Ea se află în spatele întregii tărășenii, am dreptate?

— Despre ce tot vorbești? a întrebat Schyman, dându-și seama că ridicase tonul.

Reporterul și-a încleștat dinții, respirând zgomotos pe nas.

— Rahat! Târfa aia vrea să fiu dat afară!

— Dar eu n-am spus că vei fi concediat…

— Ei, pe dracu'! a strigat Langeby.

S-a ridicat de pe canapea atât de brusc, încât i s-a bălăngănit burta. Își încleșta și-și descleșta pumnii, iar fața îi era stacojie.

— Te rog să iei loc, i-a spus Schyman pe un ton rece. Nu face situația mai neplăcută decât este.

— Neplăcută? a zbierat Langeby.

Schyman s-a ridicat și el în picioare, apoi a făcut doi pași spre reporter, apropiindu-și fața de a lui.

— Ia loc și lasă-mă să termin ce-am de zis, i-a spus el printre dinți.

Dar Langeby n-a luat loc, ci s-a apropiat de fereastră. Afară era frig, pe cer nu se vedea niciun nor, iar soarele strălucea deasupra Ambasadei Rusiei.

— La cine te referi, Nils? La șefa ta? La Annika Bengtzon?

Langeby a izbucnit într-un hohot de râs scurt și amar:

— Șefa mea… Da, normal că la ea mă refer! Nenorocita aia e cum nu se poate mai incompetentă! Habar n-are pe ce lume trăiește! Nu se pricepe la nimic! Și își face dușmani în toată redacția. Întreab-o pe Eva-Britt Qvist. Țipă la colegi și se ia de ei aiurea. Nimeni nu înțelege cum de-a primit postul ăsta. Nu are niciun pic de autoritate. Și n-are nici experiență de corector.

— Experiență de corector? a întrebat Anders Schyman. Ce legătura are chestia asta cu postul ei?

— Și toți colegii știu despre tipu' ăla care a murit. Nu se vorbește despre asta în redacție, dar nu mai e un secret pentru nimeni.

Redactorul-șef a tras adânc aer în piept, iar nările i s-au umflat ușor.

— Dacă te referi la episodul care s-a petrecut pe vremea când Annika Bengtzon lucra pentru noi în calitate de colaborator, știi foarte bine ce-a hotărât tribunalul, și anume că a fost un accident. Mi se pare josnic să amintești de povestea asta acum, a spus Schyman pe un ton glacial.

Nils Langeby nu i-a răspuns, ci a început să se legene ușor de pe un picior pe altul, încercând să-și stăpânească lacrimile. Schyman a hotărât să înfigă cuțitul în rană și să-l răsucească:

— Mi se pare incredibil că vorbești așa despre șefa ta. Știi bine că de pe urma atacurilor de genul ăsta te poți alege cu un avertisment scris.

Nils Langeby tăcea, legănându-se în continuare lângă fereastră.

— Va trebui să discutăm despre performanțele tale, Nils. Așa-zisul tău articol de aseară era o catastrofă. Chestia asta n-ar fi suficientă pentru un avertisment, dar, în ultima vreme ai dat dovadă de o uimitoare lipsă de discernământ. Sâmbăta trecută ai scris un material potrivit căruia poliția credea că atentatul de la stadion era un act terorist, dar n-ai fost în stare

să-mi spui pe ce surse te bazai.

— Nu-s obligat să-mi divulg sursele, a spus el pe un ton încordat.

— Ba da! Mie trebuie să-mi spui ce surse ai. Eu sunt redactorul-șef al acestui ziar. Și știi bine că, dacă tu te înșeli, toate oalele se sparg în capul meu.

Langeby se legăna în continuare.

— Deocamdată, n-am vorbit cu reprezentantul sindical, i-a spus Schyman. Am vrut să discut cu tine mai întâi. Putem rezolva problema asta cum vrei tu: cu sau fără sindicat, cu sau fără conflicte. Depinde numai de tine.

Reporterul a ridicat din umeri, dar n-a zis nimic.

— Poți să stai în continuare la fereastră sau poți să te așezi pe canapea ca să-ți spun cum putem rezolva problema asta.

Langeby s-a oprit din legănat, a ezitat o clipă, apoi s-a întors cu fața. Schyman și-a dat seama că plânsese. Au luat loc amândoi.

— N-aș vrea să te simți umilit, i-a spus redactorul-șef pe un ton coborât. Îmi doresc să rezolvăm totul cât mai decent posibil.

— Nu mă poți concedia, a scâncit Nils Langeby.

— Ba da, pot. Am ajunge la tribunal și, în cele din urmă ar trebui să-ți dăm ca sumă compensatorie salariul pe trei-patru ani. Ar fi o afacere al naibii de urâtă: s-ar aduce tot felul de acuzații și s-ar arunca cu noroi, ceea ce n-ar fi bine nici pentru tine, nici pentru noi. Probabil că dup-aia n-o să mai poți obține nicio slujbă. Ziarul nostru ar părea aspru și neiertător cu angajații săi, dar chestia asta n-ar conta foarte mult. Ba chiar s-ar putea să priască reputației noastre. Am putea invoca motive serioase pentru concedierea ta. Ai primi chiar azi un avertisment scris care ar putea fi citat la proces. Am susține că ne sabotezi ziarul, că-ți nesocotești șefa directă și că o hărțuiești cu tot felul de invective și expresii obscene. Am aduce dovezi din care să rezulte că ești incompetent și lipsit de discernământ. N-ar trebui decât să menționăm ultimele zile și să-ți numărăm articolele din arhivă. Câte ai scris în ultimii zece ani? Treizeci? Treizeci și cinci? Asta înseamnă 3,5 articole pe an!

— Dar sâmbăta trecută mi-ai spus că, mulți ani de acum încolo, o să scriu articole de prima pagină pentru

Kvällspressen. Era o gogoașă?

Anders Schyman a oftat.

— Nu, nicidecum. Tocmai de-aia îți ofer șansa de a continua să lucrezi pentru ziarul nostru, dar într-o formă diferită: o să te ajutăm să-ți faci o firmă și să-ți găsești un birou, iar apoi o să cumpărăm de la tine cinci zile lucrătoare pe lună. Un reporter independent câștigă două mii cinci sute de coroane pe zi; în plus, i se plătesc niște zile de concediu și contribuțiile la fondul de pensii. Ceea ce înseamnă că, în următorii cinci ani, o să primești de la noi jumătate din salariul pe care îl ai acum. Unde mai pui că, în timpul ăsta, poți să lucrezi cât vrei pentru oricine altcineva.

Langeby s-a șters la nas cu dosul palmei și a plecat capul. După câteva clipe, a spus:

— Și dacă îmi găsesc altă slujbă?

— Atunci o să-ți plătim o indemnizație de desfacere a contractului de muncă: 169 500 de coroane pe an timp de trei ani sau 508 500 de coroane deodată.

— Ai zis cinci ani! i-a răspuns Langeby, ieșindu-și din fire.

— Da, dar numai dacă vei continua să scrii pentru noi. Contractul de colaborare pe care ți-l oferim nu e o indemnizație de concediere… Vrem să lucrezi pentru noi și pe mai departe, dar în altă formă.

Langeby a plecat iarăși capul. Schyman a așteptat o vreme, apoi a trecut la pasul următor: încercarea de a atenua umilința redactorului.

— Nils, îmi dau seama că nu mai ești mulțumit în redacția asta. Nu te-ai adaptat la noua structură organizațională. Îmi pare rău că ești necăjit. Ți-am propus un mod forte avantajos de a-ți construi o carieră de reporter independent. Nu-ți place să lucrezi pentru Annika Bengtzon și-mi pare rău că nu te înțelegi cu ea. Dar Annika o să rămână în redacție: am planuri mari pentru ea. Nu am aceeași părere ca tine în ceea ce-o privește. Uneori, își pierde cumpătul, dar, în timp, va învăța să se stăpânească, în ultima vreme, a fost foarte stresată, mai ales din cauza ta, Nils. Aș vrea să vă păstrez pe amândoi și cred că un astfel de contract e cea mai bună soluție pentru toată lumea…

— 508 000 de coroane înseamnă doar salariul pe doi ani, a spus Nils Langeby.

— Da, suma asta înseamnă două salarii anuale întregi și trei salarii anuale, dacă lucrezi cu jumătate de normă. O să obții banii ăștia fără nicio problemă. Nu trebuie să știe nimeni de indemnizația asta. O să spui că ai hotărât să te lansezi în cariera de reporter independent. Ne pare rău că pierdem un coleg atât de experimentat, dar o să ne bucurăm dacă o să-ți continui colaborarea cu ziarul nostru…

Nils Langeby a ridicat privirea și s-a uitat la redactorul-șef cu un aer scârbit:

— Du-te dracului! Ești un șarpe nenorocit! Un intrigant!…

Fără să mai spună nimic, s-a ridicat în picioare și a ieșit din birou, trântind ușa cu putere. Anders Schyman i-a auzit pașii pierzându-se printre cei ai colegilor săi de redacție.

Redactorul-șef s-a dus la birou și a băut încă un pahar cu apă. Mulțumită ultimei pastile, durerea de cap i se mai domolise, dar tâmplele încă îi zvâcneau cu putere ca o inimă zbuciumată. A scos un oftat prelung. Totul mergea mai ușor decât se aștepta. Oare câștigase deja bătălia? Un lucru era sigur: Nils Langeby trebuia să plece. Urma să fie azvârlit din redacție și nu avea să mai fie lăsat acolo niciodată. Din păcate, nu voia să plece de bunăvoie: era posibil să le tot dea târcoale și să otrăvească atmosfera din redacție timp de doisprezece ani.

Schyman a luat loc pe scaun și s-a uitat spre curtea Ambasadei Rusiei: câțiva copii încercau să se dea cu sania pe coasta noroioasă din fața clădirii.

În dimineața aceea, directorul executiv îi dăduse voie să facă niște manevre bugetare, astfel încât să-i poată închide gura lui Nils Langeby cu până la patru salarii anuale – ar fi fost mai ieftin decât să-l plătească încă doisprezece ani. Dacă Langeby ar fi avut un minimum de inteligență – dar era clar că nu-l avea –, ar fi acceptat oferta. Dacă nu, trebuia să apeleze la măsuri mai complicate. De exemplu, redactorul ar fi putut fi transferat la departamentul de corectură. Bineînțeles că, în acest caz, ar fi urmat să se implice și sindicatul, ceea ce ar fi declanșat un mare scandal. Dar sindicatul n-ar fi avut cum să împiedice această mutare, pentru că n-ar fi putut arăta că ziarul a comis vreo eroare de procedură. Orice redactor trebuie să aibă și pregătire de corector, deci transferul lui Langeby n-ar fi reprezentat o problemă.

Oricum, sindicatul nu prea avea de ce să facă tărăboi. Anders Schyman doar îi făcuse reporterului o propunere. În lumea presei, angajaților li se ofereau destul de des astfel de indemnizații, chiar dacă la *Kvällspressen* nu era o procedură frecventă. Tot ce putea face sindicatul era să-i acorde asistență lui Langeby și să-l sprijine pe durata negocierilor, astfel încât să obțină o înțelegere cât mai avantajoasă.

Și dacă scandalul ar fi luat proporții, unul dintre avocații companiei, un expert în dreptul muncii, avea să pregătească un dosar impecabil pentru instanță. Apoi avocatul sindicatului avea să preia cazul lui Langeby și să apară la proces, dar ziarul nu putea să piardă. Scopul lui Schyman era să scape de reporter și avea să facă tot posibilul ca să reușească.

Redactorul-șef a mai luat o gură de apă, apoi a pus mâna pe telefon, a sunat-o pe Eva-Britt Qvist și i-a cerut să vină în biroul lui. Cu o seară înainte, îl săpunise zdravăn pe Spike, așa că redactorul de noapte nu avea să mai facă probleme. În fond, putea să scape de toți trei dintr-o lovitură.

•

Leif, unul dintre vânzătorii de ponturi, a sunat la ora 11:47, adică la doar trei minute după producerea evenimentului. A răspuns Berit.

— Centrul de sortare a corespondenței al poștei din Stockholm a fost aruncat în aer. Explozia a făcut cel puțin patru victime, a spus Leif, apoi a închis.

Înainte ca Berit să proceseze informația pe care tocmai o primise, Leif deja formase numărul următorului ziar: trebuia să fie primul, altminteri nu primea niciun ban.

Berit n-a pus receptorul jos, ci a așteptat să revină tonul, apoi a sunat la dispeceratul poliției.

— A avut loc cumva o explozie la centrul de sortare a corespondenței? a întrebat ea repede.

— Deocamdată, nu avem nicio informație despre ce s-a întâmplat, i-a răspuns vocea tensionată a unui polițist.

— Dar a avut loc o explozie sau nu? a insistat reportera.

— Se pare că da.

După ce a închis, Berit a aruncat la coș restul de sendviș pe care îl ținea în mână.

Știrea exploziei a fost difuzată mai întâi de Radio Stockholm, în buletinul de știri de la ora douăsprezece.

•

Annika a plecat din Tungelsta cu un ciudat sentiment de duioșie. Părea că, la urma urmei, sufletul uman avea o remarcabilă putere de a se vindeca. Le-a făcut cu mâna lui Olof Furhage și fiicei lui, apoi a cotit pe Älvvägen, îndreptându-se către Allévägen. Mergea cu viteză mică prin cartierul liniștit și, în timp ce se apropia de strada principală, i-a trecut prin minte că i-ar fi plăcut să trăiască acolo. A trecut pe lângă orășelele Krigslida, Glasberga și Norrskogen, apoi a ajuns la pasajul Västerhaninge și a intrat pe autostrada care ducea la Stockholm. S-a încadrat pe banda corespunzătoare și a luat în mână telefonul mobil, pe care îl lăsase pe scaunul din stânga. Pe ecran apărea mesajul: „apel ratat”; a apăsat pe butonul corespunzător funcției „arată numărul” și a văzut că fusese sunată de la centrala telefonică a ziarului. A oftat ușor și a pus telefonul la loc.

Era foarte bucuroasă că se apropia Crăciunul. A pornit radioul și a fredonat melodia „Forever Young” a formației Alphaville. Imediat după ce a trecut de strada care ducea spre Dalarö, i-a sunat mobilul. A înjurat, a oprit radioul, și-a pus dispozitivul hands-free în ureche, apoi a răspuns.

— Annika Bengtzon? Bună ziua, sunt Beata Ekesjö. Ne-am întâlnit marțea trecută la Sätra Hall, apoi v-am sunat pe seară…

Annika a înjurat în gând – era țicnita care coordona lucrările de renovare de la Sätra Hall.

— Bună ziua, i-a răspuns ea, depășind un camion rusesc.

— Aș vrea să știu dacă aveți timp să discutăm un pic.

— Nu prea, a spus Annika, revenind pe banda dreaptă.

— E ceva foarte important, a insistat Beata Ekesjö.

Annika a oftat:

— Despre ce-i vorba?

— Cred că știu cine a omorât-o pe Christina Furhage.

Annika mai avea un pic și intra în șanțul de pe marginea șoselei.

— Da? Și cum ați aflat?

— Am găsit ceva.

Creierul Annikăi se pusese în funcțiune.

— Ce?

— Nu vă pot spune.

— Ați sunat la poliție?

— Nu, vreau ca mai întâi să vă arăt dumneavoastră.

— Mie? De ce?

— Pentru că ați tot scris pe tema asta.

Annika a încetinit, ca să se poată concentra asupra a ceea ce-i spunea Beata Ekesjö, iar camionul rusesc a depășit-o imediat. Fulgii se învârtejeau de o parte și de alta a mașinii.

— Nu eu investighez moartea Christinei Furhage, ci Krim, i-a răspuns Annika.

— Nu vreți să scrieți despre mine?

Era limpede că femeia voia să apară în ziar cu orice preț.

Annika a trecut repede în revistă argumentele pro și contra. Pe de-o parte, Beata Ekesjö era o femeie foarte ciudată, iar Annika voia să ajungă acasă cât mai repede. Dar pe de altă parte, n-ai cum să închizi telefonul în nas cuiva care te sună să-ți spună că a aflat cine a comis o crimă.

— Spuneți-mi ce-ați descoperit, iar eu am să vă spun dacă o să scriu despre dumneavoastră sau nu.

Annikăi îi era greu să conducă în vârtejul de zăpadă iscat de camionul rusesc, așa că l-a depășit încă o dată.

— Vă arăt când ne vedem.

Annika a înjurat iarăși în gând, apoi s-a uitat la ceas: unu fără un sfert.

— Bine, unde ați descoperit lucrul pe care vreți să mi-l arătați?

— Aici, la arena olimpică.

Chiar în acel moment trecea pe lângă Trångsund, iar Annika și-a dat seama dintr-odată că, în drum spre redacție, avea să treacă pe lângă stadionul Victoria.

— Vin acolo, a spus ea. Ajung în cincisprezece minute.

— Ce bine! i-a răspuns Beata. Ne întâlnim în parcul din fața intrării principale…

Telefonul a scos trei bipuri, iar conversația s-a întrerupt: Annikăi îi murise bateria. A scotocit în geantă după cealaltă baterie, dar a renunțat în scurtă vreme, pentru că, din neatenție, virase pe banda de urgență. Urma s-o caute după ce avea să ajungă la stadion. Apoi a dat drumul la radio și, spre încântarea ei, tocmai începuse piesa „I Will Survive” a Gloriei Gaynor.

•

Când Berit și Johan Henriksson au ajuns la centrul de sortare a corespondenței, deja se strânseseră acolo câțiva reporteri și fotografi. Berit a aruncat o privire clădirii cu aspect futurist: razele soarelui se reflectau în sticla și oțelul cromat al fațadei.

— Se pare că atentatorul nostru s-a reinventat, a spus ea. Până acum n-a mai trimis bombe prin poștă.

În timp ce urcau treptele de la intrare, Henriksson a pus role de film în aparatele pe care le luase cu el. Ceilalți reporteri așteptau în holul luminos al clădirii. Berit s-a uitat în jur. Era o clădire optzecistă tipică: marmură, scări rulante și un luminator enorm.

— E cineva de la *Kvällspressen* aici? a întrebat un bărbat de lângă scările lifturi.

Berit și Henriksson s-au uitat unul la altul cu un aer surprins.

— Da, aici! a strigat Berit.

— Ați putea veni cu mine, vă rog? a întrebat bărbatul.

•

Cordoanele poliției fuseseră îndepărtate, iar drumul până la stadion fusese curățat de zăpadă, așa că Annika a putut ajunge până la scările care duceau la intrarea principală. Lumina era atât de puternică, încât trebuia să mijească ochii. S-a uitat de jur împrejur, dar n-a văzut pe nimeni. A rămas în mașină, cu motorul pornit, în timp ce la radio se difuza melodia „I Only Wanna Be With You” a lui Dusty Springfield. Dintr-odată, Annika a auzit un ciocănit în geamul din stânga și a tresărit.

— Bună ziua! a spus ea când a deschis portiera. M-ați speriat!

Beata Ekesjö i-a răspuns cu un zâmbet:

— N-aveți de ce să vă faceți griji.

Annika a oprit motorul, și-a pus mobilul în geantă și a dat să coboare.

— Nu puteți parca aici, i-a spus Beata. O să primiți amendă.

— Nu stau mult, i-a răspuns Annika.

— Da, însă va trebui să mergem un pic. Iar amenda e șapte sute de coroane.

— Atunci unde să parchez?

Beata i-a făcut un semn cu mâna.

— Uitați, la celălalt capăt al pasarelei. Vă aștept aici. Annika a pornit iarăși motorul. „Oare de ce las oamenii să mă plimbe de colo-colo?”, s-a gândit ea în timp ce se întorcea pe drumul

pe care venise. A parcat lângă celelalte mașini aflate în apropierea unui nou complex rezidențial. La urma urmei, nu era o problemă că trebuia să meargă câteva minute prin soare – nu avea parte de așa ceva zi de zi. Dar lucrul cel mai important era să ajungă la creșă la timp, pentru că era rândul ei să-i ia pe Ellen și Kalle. Annika a scos telefonul și i-a schimbat bateria. Când l-a pornit, s-a auzit un bip, iar pe ecran a apărut: „Un mesaj recepționat”. A apăsat tasta „c” ca să dispară acest text, apoi a sunat la creșă și a aflat că se închidea la cinci după-amiază, cu o oră mai devreme decât de obicei. Annika a răsuflat ușurată: sigur avea să ajungă acolo înainte de încheierea programului.

Beata încă zâmbea, iar aburii respirației îi învăluiau capul.

— Ce voiați să-mi arătați? a întrebat-o Annika, dându-și seama că avea un ton cam aspru.

— Am găsit ceva foarte ciudat, i-a răspuns ea cu zâmbetul pe buze. Haideți să vă arăt, n-o să dureze mult.

Annika a oftat ușor și a pornit în direcția indicată de Beata, care venea în urma sa.

•

Chiar în clipa când Berit și Henriksson au pășit într-unul dintre lifturile centrului de sortare din cartierul Klara, îndreptându-se către ieșirea din clădire, procurorul-șef Kjell Lindström a sunat la sediul tabloidului *Kvällspressen.* A cerut să stea de vorbă cu redactorul-șef și i s-a făcut legătura cu secretara acestuia.

— Îmi pare rău, dar a plecat la masă, a spus secretara, văzând gestul de refuz al lui Schyman. Aveți vreun mesaj pentru dumnealui? Ah, înțeleg… Un moment, vă rog, să văd dacă reușesc să-l găsesc…

Migrena nu-i dădea pace lui Schyman. Tot ce-și dorea era să se întindă într-o cameră cu draperiile trase și să doarmă. În ciuda durerilor de cap, dimineața aceea se dovedise a fi destul de constructivă. Discuția cu Eva-Britt Qvist decursese surprinzător de bine. Secretara de la Investigații îi spusese că Annika Bengtzon era o șefă foarte promițătoare, căreia avea să-i acorde tot sprijinul său și că voia să colaboreze cu toți colegii pentru ca departamentul să funcționeze cât mai bine.

— E un procuror. Și e foarte insistent, i-a spus secretara lui Schyman, accentuând cuvântul „foarte”.

Redactorul-șef a oftat și a ridicat receptorul.

— Vasăzică forțele legii încă lucrează, deși mai e un pic și vine Crăciunul, a spus el. Dar lucrurile ar trebui să stea invers: noi ar trebui să vă asaltăm cu întrebări…

— Vă sun în legătură cu bomba care a explodat în centrul de sortare din cartierul Klara, l-a întrerupt Kjell Lindström.

— Da, am trimis o echipă…

— Știu, am luat deja legătura cu ei. Bomba o viza pe una dintre angajatele dumneavoastră: o reporteră pe nume Annika Bengtzon. Trebuie să i se acorde protecție imediat.

Cuvintele procurorului-șef au pătruns în mintea lui Schyman prin pâcla analgezicului.

— Annika Bengtzon? a întrebat el.

— Scrisoarea a fost expediată pe numele ei, dar bomba a fost detonată din greșeală în cadrul centrului de sortare. Credem că este vorba de aceeași persoană care se află în spatele exploziilor de la stadionul olimpic și Sätra Hall.

Anders Schyman a simțit că i se moaie picioarele și s-a așezat pe biroul secretarei:

— Dumnezeule!…

— Unde se află Annika Bengtzon acum? a întrebat procurorul-șef. E în redacție?

— Nu, nu cred. A plecat de dimineață ca să ia un interviu cuiva și de atunci n-am mai văzut-o.

— Femeie sau bărbat?

— Poftim? Ah, pe cine voia să intervieveze? Cred că era un bărbat. De ce?

— Este extrem de important ca Annika Bengtzon să fie găsită și să i se ofere protecție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. N-ar trebui să meargă acasă și nici să se întoarcă la serviciu decât după ce atentatorul a fost arestat.

— Dar de unde știți că bomba era pentru Annika?

— Pentru că se afla într-o scrisoare recomandată trimisă pe numele ei. Investigațiile sunt în plină desfășurare, dar lucrul cel mai important este ca Annika să fie plasată sub protecția poliției cât mai repede cu putință. Am trimis un echipaj spre sediul ziarului. O să ajungă imediat. Polițiștii o vor duce într-o casă conspirativă. Are familie?

Anders Schyman a închis ochii, apoi și-a trecut palma peste față. „Nu pot să cred!”, și-a spus el, simțind că tot sângele i se

scurge din creier.

— Da, e căsătorită și are doi copii mici.

— Merg la creșă? La care? Cine ar putea ști? Unde lucrează soțul ei? Puteți să luați legătura cu el?

Anders Schyman i-a promis procurorului că va avea grijă de familia Annikăi, apoi i-a dat numărul ei de mobil și l-a rugat să se grăbească.

•

S-au îndepărtat de canalul Sickla și au ocolit pâlcul de copaci de lângă stadion. Cei câțiva pini fuseseră sfâșiați de explozie: unul dintre ei fusese smuls din rădăcini, iar crengile celorlalți erau răsucite în toate direcțiile.

Zăpada avea cam treizeci de centimetri, iar Annika simțea că-i intrase în ghete.

— Mai e mult? a întrebat ea.

— Nu.

Înaintau cu greu prin zăpadă și Annika simțea că-și pierde răbdarea. În față se vedea complexul pentru antrenamente, iar dincolo de el, etajele superioare ale clădirii rezervate presei.

— Și cum o să intrăm în stadion, dacă nu-s trepte? a întrebat Annika, uitându-se la zidul de beton înalt de trei metri, care susținea aleea de deasupra lor.

Beata a ajuns-o din urmă:

— N-o să urcăm acolo. Nu trebuie decât să mergeți pe lângă perete.

Apoi i-a indicat direcția cu mâna, iar Annika și-a continuat înaintarea căznită. Era din ce în ce mai tensionată: trebuia să pregătească un material în care să arate că polițiștii se pregăteau să-l aresteze pe atentator și, în plus, nu împachetase cadourile pentru Ellen și Kalle. Nicio problemă, avea să le împacheteze la noapte, după ce ducea copiii la culcare. Descoperirea făcută de Beata ar fi putut fi exact lucrul cu ajutorul căruia să-i forțeze pe polițiști să vorbească.

— Uitați! i-a spus Beata din spate. Vedeți că în locul ăla peretele e întrerupt? Pe acolo se poate ajunge sub stadion. Ei bine, într-acolo mergem.

Annika tremura – era frig, pentru că peretele bloca lumina soarelui. Își auzea respirația, iar din spate venea zgomotul traficului de pe centura de sud a orașului. În rest, nu se mai auzea nimic. Măcar aflase unde trebuiau să ajungă.

•

Echipajul era alcătuit din doi polițiști în uniformă și doi detectivi în civil. Anders Schyman i-a primit în biroul său.

— Or să vină și două echipaje de pirotehniști cu câini, a spus unul dintre detectivi. E posibil să fi fost amplasate și alte bombe, poate chiar aici în redacție. Sediul trebuie evacuat imediat, pentru ca echipajele să inspecteze clădirea.

— Chiar credeți că este necesar? a întrebat Anders Schyman. Până acum, n-am primit nicio amenințare.

Detectivul i-a aruncat o privire foarte serioasă:

— Bineînțeles. Atentatoarea n-a trimis amenințări nici în celelalte cazuri.

— Atentatoarea? a repetat Schyman.

Celălalt detectiv a făcut un pas către el:

— Da, avem motive să credem că atentatorul este o femeie.

Anders Schyman își plimba privirea de la unul la altul:

— Ce vă face să credeți asta?

— Deocamdată, nu vă putem spune.

— Annika Bengtzon a dispărut, a spus primul detectiv, schimbând subiectul. Și n-am reușit să dăm de ea. Știți cumva unde ar putea fi?

Anders Schyman a clătinat din cap, simțind că i se uscase gura:

— Nu. Mi-a spus doar că vrea să ia cuiva un interviu.

— Cui?

— Nu mi-a spus. Era vorba de un bărbat.

— E cu mașina personală?

— Nu cred.

Cei doi detectivi s-au uitat unul la altul – bărbatul din fața lor nu știa mare lucru.

— Va trebui să aflăm în ce mașină se află și să obținem o descriere a ei, ca s-o putem transmite tuturor echipajelor noastre, a continuat unul dintre ei. Haideți să începem evacuarea clădirii.

•

— Acolo se vor încălzi concurenții înainte de începerea probelor, a spus Beata, când au ajuns sub stadion.

Plafonul de beton crea o atmosferă sumbră. Nu se vedea aproape nimic. Annika a privit prin tunelul îngust și lung, iar de cealaltă parte a lui a văzut satul olimpic, alcătuit dintr-o

puzderie de case albe. Ferestrele scânteiau în lumina soarelui, întrucât toate erau nou-nouțe; schimbarea lor fusese considerată o prioritate, pentru că țevile din clădirile nelocuite ar fi putut plesni din pricina înghețului.

— Tunelul va fi deschis publicului, astfel încât lumea să nu se înghesuie la intrarea principală, i-a explicat Beata, în plus, concurenții trebuie să poate ajunge pe stadion în foarte scurt timp. Așa că am construit și un pasaj subteran care duce din tunel direct în stadion.

Annika s-a străduit să vadă prin semiîntunericul care domnea în tunel:

— Unde anume? a întrebat ea cu un aer nedumerit.

— N-am pus niciun indicator, i-a răspuns Beata zâmbind, altminteri toată lumea ar fi putut găsi acest pasaj. Haideți, vă arăt eu.

Au înaintat pe sub plafonul de beton, iar Annika a clipit de câteva ori, ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul.

— Aici! a spus Beata.

Annika a văzut o ușă de metal vopsită în gri, care cu greu se putea distinge în semiobscuritatea care domnea în tunel. De-a curmezișul ei era fixată o bară de fier. Semăna cu ușa unei debarale, iar lângă ea se afla o cutiuță. Beata a deschis-o, apoi a scos din buzunarul paltonului un card pe care l-a trecut printr-un cititor magnetic.

— Aveți card de acces pe stadion? a întrebat Annika pe un ton surprins.

— Toată lumea are câte unul, i-a spus Beata, dând la o parte bara de fier.

— Ce faceți?

— Deschid ușa, a răspuns Beata.

Balamalele n-au scos niciun zgomot. Înăuntru domnea întunericul.

— Dar cum e posibil? Alarmele nu-s activate? a întrebat Annika, simțind că o cuprinde o ușoară neliniște.

— Nu, în timpul zilei sunt dezactivate. Deasupra se lucrează din greu la refacerea stadionului. Haideți înăuntru și o să vă arăt ceva ciudat. Aprind lumina imediat.

Beata a apăsat pe un întrerupător mare amplasat chiar lângă ușă, aprinzând un șir de neoane. Pereții pasajului erau din beton, tavanul avea o înălțime de mai bine de doi metri, iar

podeaua fusese acoperită cu linoleum galben. Era un tunel care mergea în linie dreaptă vreo douăzeci de metri, apoi cotea la stânga și pornea în sus, spre stadionul olimpic. Annika a tras aer în piept cu putere și a pornit prin pasaj. A aruncat o privire în spate și a văzut că Beata închisese ușa.

— Regulamentul nu ne dă voie s-o lăsăm deschisă, i-a explicat Beata, zâmbindu-i încă o dată.

Annika i-a răspuns tot cu un zâmbet, apoi s-a întors cu spatele la ea, continuându-și drumul. Oare era bine ce făcea?

— Mai e mult? a întrebat ea.

— Nu, e chiar după colț.

Annika simțea că inima îi bate mai tare. Deși nu se simțea tocmai în largul ei, i-a trecut prin minte că totul era captivant. Mergea repede, ascultând ecoul pașilor în tunel. Mai încolo, după cotitură, a zărit ceva ce părea să fie un morman de vechituri.

— Se vede ceva acolo! a spus ea, întorcându-se către Beata.

— Exact asta voiam să vă arăt. E foarte ciudat.

Annika și-a potrivit geanta pe umăr și a grăbit pasul într-acolo. Când a ajuns, a văzut că era vorba despre o saltea, două scaune, o masă pliantă și un mic frigider.

— Aici a dormit cineva, a spus ea.

Abia apoi a văzut cutia cu dinamită. Era o cutie mică și albă, pe care scria „Minex”. A scos un suspin și imediat după aceea a simțit ceva în jurul gâtului. A ridicat mâinile, dar nu a reușit să ajungă la funie. A încercat să țipe, dar ștreangul era deja prea strâns. A început să se zbată și a dat s-o ia la fugă. A căzut pe podea, încercând cu disperare să iasă din ștreang, ceea ce n-a făcut decât să-l strângă și mai tare.

Înainte să leșine, Annika a văzut ca prin ceață chipul Beatei, funia care îi atârna în mână și tavanul de beton.

•

Redacția a fost evacuată fără probleme și într-un timp destul de scurt. A fost pornită alarma de incendiu, iar în nouă minute clădirea s-a golit. Ultimul care a plecat a fost Ingvar Johansson, redactorul de știri; zicea că are treburi mai importante decât să participe la simulările de incendiu. A plecat abia după ce l-a sunat redactorul-șef și a țipat la el, dar chiar și așa a protestat vehement.

Angajații erau destul de calmi. Nu știau că bomba de la

centrul de sortare a corespondenței o viza pe Annika. Au mers în cantina uneia dintre clădirile de birouri din apropiere și au fost serviți cu cafea și sendvișuri. Între timp, echipajul de pirotehniști inspecta toate spațiile deținute de *Kvällspressen.* Anders Schyman și-a dat seama dintr-odată că migrena îi trecuse ca prin farmec; vasele de sânge se contractaseră, iar durerea dispăruse. Stătea într-un birou de lângă bucătărie împreună cu secretara lui și centralista. Până la urmă, se dovedise că nu era floare la ureche să dea de soțul Annikăi. Centrala de la Asociația Autorităților Locale se închisese la ora unu și nimeni din redacție nu știa numărul de serviciu al lui Thomas. Nici pe cel de mobil. Niciuna dintre firmele de telefonie fixă nu-l avea ca abonat pe acel Thomas Samuelsson pe care îl căutau. Iar Anders Schyman habar n-avea la ce creșă mergeau copiii Annikăi. Secretara lui suna la toate creșele din cartierul Kungsholmen, întrebând de copiii familiei Bengtzon, dar nu avea de unde să știe că angajații creșei nu dădeau nimănui informații despre Ellen și Kalle. Annika nici măcar nu figura pe lista cu numerele de telefon pe care creșa o punea la dispoziția părinților. După articolele în legătură cu fundația Paradis, Annika primise amenințări cu moartea, iar de atunci, atât ea, cât și Thomas erau foarte precauți când li se cerea adresa. Creșa acceptase să nu dea informații despre Ellen și Kalle, așa că, atunci când a sunat secretara lui Schyman, i s-a spus că Annika Bengtzon nu-și înscrisese copiii acolo. Imediat după aceea, directorul creșei a sunat-o pe Annika pe mobil, dar n-a primit niciun răspuns.

Anders Schyman simțea în gură gustul metalic al fricii. I-a cerut centralistei să sune la toate numerele Asociației Autorităților Locale: mai întâi să formeze numărul centralei, apoi să adauge 01, 02 și așa mai departe până când avea să dea de Thomas. Poliția deja trimisese un echipaj acasă la Annika. Schyman nu știa ce altceva să mai facă, așa că s-a dus la polițiști, ca să afle cum mergeau lucrurile.

— Deocamdată, nu s-a găsit nimic în clădire, i-a spus unul dintre ei. Operațiunea de căutare se va încheia în jumătate de oră.

Schyman s-a întors în birou ca să-și ajute secretara să sune la creșele din cartierul Kungsholmen.

•

În cele din urmă, Annika și-a revenit. A auzit pe cineva gemând, iar în câteva clipe și-a dat seama că era ea însăși. Când a deschis ochii, a cuprins-o panica. Orbise. Țipa ca o nebună, stând cu ochii larg deschiși în întuneric. Spaima i s-a accentuat când a auzit un fel de clinchet. Apoi și-a dat seama că acel zgomot intermitent și strident avea ecou, îndepărtându-se și întorcându-se la ea ca un stol de păsări speriate care se izbesc de un geam. În cele din urmă, și-a adus aminte de pasajul de sub stadionul olimpic. Probabil că se afla în tunel. S-a concentrat asupra propriului trup, ca să se asigure că era întreg și că funcționa cum trebuie. Și-a ridicat ușor capul. O durea, dar nu avea leziuni. A simțit că stătea întinsă pe ceva destul de moale, poate salteaua pe care o văzuse mai înainte…

— Beata…, a șoptit ea.

Annika a rămas nemișcată, respirând în întuneric. Beata o adusese în pasaj, apoi îi făcuse ceva – asta se întâmplase, îi pusese un ștreang în jurul gâtului, iar acum o lăsase singură acolo. Oare Beata credea că murise?

Annika a simțit dureri într-unul dintre brațe, în cel care era prins sub trunchi. A încercat să-l ridice, dar n-a reușit. Avea mâinile legate. Era întinsă pe-o parte, cu mâinile legate la spate. Apoi a încercat să ridice picioarele. A înțeles imediat că și picioarele îi fuseseră legate, dar nu numai unul de altul, ci și de peretele lângă care stătea întinsă. Tot încercând să se miște, și-a dat seama că, în timpul cât fusese inconștientă, vezica și intestinul gros i se goliseră. Urina era rece, iar excrementele, lipicioase. A izbucnit în plâns. Oare unde greșise? De ce i se întâmplau ei toate astea? Plângea în hohote și tremura din tot corpul. Lacrimile îi șiroiau pe obraji în bezna răcoroasă a tunelului. Annika a început să se legene ușor pe saltea: înainte și înapoi, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

„Nu vreau…”, își spunea ea. „Nu vreau, nu vreau, nu vreau să…”

•

Anders Schyman se întorsese în biroul lui și privea fațada întunecată a ambasadei de peste drum. Pirotehniștii nu găsiseră nicio bombă în sediul ziarului. Soarele apusese în spatele steagului Rusiei, iar preț de câteva minute, cerul s-a colorat într-un roșu-aprins. Angajații își reluaseră lucrul, dar, în afară de el, secretara lui și centralista ziarului, nimeni nu știa

că bomba de la centrul de sortare o viza pe Annika.

Lui Schyman i se prezentase situația pe scurt: tot ce știa poliția până în acel moment era că atentatorul lucrase de mântuială. Scrisoarea care conținea încărcătura explozivă ajunsese la centrul de sortare a corespondenței din cartierul Klara la ora 18:50, în seara zilei de miercuri. Era o scrisoare recomandată care fusese trimisă de la oficiul poștal 17, aflat în Insula de Sud, pe Rosenlundsgatan, la ora 16:53. Întrucât era recomandată, scrisoarea nu plecase cu mașina care ducea corespondența obișnuită, ci mai târziu, cu un transport special.

Plicul maro, cu căptușeală interioară din bule de plastic, nu atrăsese atenția nimănui. Centrul de sortare din cartierul Klara este cel mai mare din întreaga Suedie: prin el trec zilnic aproximativ cinci sute de mii de scrisori și colete. Se află chiar în centrul Stockholmului, pe Klarabergsviadukten, având-și sediul într-o clădire de opt etaje amplasată între autogară, primărie și gară.

După ce a ajuns la unul dintre cele patru terminale ale centrului, plicul a fost trimis la serviciul de expediere rapidă aflat la etajul al patrulea al clădirii. Angajații care aveau de-a face cu corespondența importantă primeau o pregătire specială în domeniul securității. Întrucât *Kvällspressen* avea propriul său cod poștal, plicul a fost trimis la căsuța poștală a tabloidului. Această cutie poștală era golită de mai multe ori pe zi, iar corespondența era trimisă la sediul redacției din cartierul Marieberg. Ziarul își împuternicise portarii să meargă la centrul de sortare și să ridice scrisorile recomandate și coletele în numele celor care lucrau în redacție. Toate aceste scrisori și colete erau ridicate o dată pe zi, de obicei în jurul prânzului.

Joi dimineață, sosiseră pe adresa redacției mai multe scrisori recomandate, dat fiind că se apropia Crăciunul, iar oamenii își trimiteau tot felul de cadouri. Adeverința de primire a scrisorii pentru Annika Bengtzon deja fusese trimisă portarului de la sediul tabloidului.

Explozia se produsese în timp ce Tore Brand stătea în biroul de primire al centrului, așteptând să preia scrisorile și coletele. Unul dintre angajații de la serviciul de expediere rapidă scăpase plicul în coșul unde stătuse toată noaptea. Distanța de la care căzuse nu era mai mare de jumătate de metru, dar

fusese suficientă ca să detoneze încărcătura explozivă. Fuseseră răniți patru oameni, dintre care trei destul de grav. Angajatul care scăpase plicul se afla internat în stare gravă.

Anders Schyman își mușca vârful unui deget. Dintr-odată, a auzit ciocănituri în ușă, iar unul dintre detectivi a intrat în birou fără să mai aștepte un răspuns din partea lui.

— Nici noi n-am reușit să dăm de Thomas Samuelsson, a spus detectivul. L-am căutat la serviciu, dar nu era acolo. Din câte ne-au spus colegii lui, e posibil să se fi dus la o întâlnire cu un politician local. L-am sunat pe mobil, dar nu răspunde.

— Ați găsit-o pe Annika? Sau măcar mașina ei? a întrebat Schyman.

Detectivul a dat din cap în semn că nu.

Redactorul-șef s-a întors cu spatele la el și s-a uitat pe geam, țintuind cu privirea acoperișul ambasadei. „Dă, Doamne, să nu fi murit!”

•

Dintr-odată, neoanele s-au aprins, pâlpâind și pocnind ușor, iar întunericul s-a împrăștiat. Lumina puternică a orbit-o pe Annika, iar preț de câteva clipe n-a văzut nimic în jur. A auzit zgomot de tocuri în tunel și s-a făcut covrig, închizând ochii. Pașii s-au apropiat, iar în cele din urmă s-au oprit lângă ea.

— Ești trează? a întrebat-o vocea cuiva care stătea în picioare.

Annika a deschis ochii și a clipit de câteva ori. A văzut podeaua și vârful unor cizme de piele.

— Foarte bine. Avem treabă.

Annika a simțit că Beata trage de ea, ridicând-o în capul oaselor; a sprijinit-o cu spatele de zidul de beton, în așa fel încât stătea cu genunchii ridicați și depărtați unul de celălalt – era o poziție foarte incomodă.

Beata Ekesjö s-a aplecat deasupra ei și a tras aer în piept.

— Te-ai căcat pe tine? Ce scârbos!

Annika n-a spus nimic. Privea țintă în peretele din față și scâncea.

— Iar acuma, hai să te aranjăm nițel, a spus Beata. Apoi a apucat-o de subsuori și a aplecat-o în față, apropiindu-i capul de genunchi.

— Data trecută a ieșit foarte bine, a continuat Beata. E bine când te obișnuiești cu ceva, nu crezi?

Dar Annika nu auzea nimic. Era paralizată de frică, iar mintea pur și simplu i se blocase. Nici măcar nu simțea mirosul de rahat. Plângea liniștit în timp ce Beata își făcea de lucru lângă ea, fredonând o melodie tradițională. Annika a vrut să spună ceva, dar n-a reușit.

— Nu încerca să vorbești, mai așteaptă un pic, i-a spus Beata. Funia ți-a cam zdrobit coardele vocale. Gata, am terminat!

Apoi Beata s-a ridicat în picioare. Într-o mână ținea o rolă de bandă adezivă, iar în cealaltă, ceva care semăna cu un mănunchi de lumânările roșii.

— Chestia asta se numește Minex. Douăzeci de bare de explozibil. Fiecare dintre ele cântărește o sută de grame și are 22x200 de milimetri. Deci, în total, două kilograme. E o cantitate suficientă – am observat asta în cazul lui Stefan. S-a rupt în două.

Annika a înțeles ce spunea femeia. Și-a dat seama ce urma să se întâmple, așa că s-a aplecat și mai mult în față ca să vomite. A vărsat atât de mult, încât a început să tremure. A vomitat chiar și fiere.

— Ia uite ce-ai făcut pe jos! a spus Beata pe un ton plin de reproș. Ar trebui să te pun să faci curat!

Annika gâfâia, iar din gură i se prelingea salivă amestecată cu fiere. „O să mor…”, și-a spus ea. „Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă.” De ce venise cu Beata până acolo? În filme nu se întâmplă niciodată așa.

— Ce dracu’ vrei? a întrebat Annika, străduindu-se să articuleze cuvintele.

— Vezi, îți revine glasul, a spus Beata pe un ton voios. Foarte bine, pentru că vreau să-ți pun câteva întrebări.

— Du-te dracului! Ești o țicnită! Nu stau de vorbă cu tine.

Beata n-a spus nimic, ci s-a aplecat și i-a pus Annikăi ceva pe spate, chiar sub coaste. Annika a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi a tras aer în piept cu putere, simțind umezeala tunelului și mirosul de explozibil.

— Dinamită? a întrebat ea.

— Mda. Ți-o leg de spate cu bandă adezivă.

Beata i-a înfășurat de câteva ori abdomenul cu bandă, iar Annika se gândea că era momentul cel mai nimerit ca să încerce să scape, însă nu știa ce-ar fi putut face. Avea mâinile

legate, iar lanțul care îi imobiliza picioarele era prins de o bară de metal care ieșea din zid.

— Gata, am terminat, a spus Beata, ridicându-se în picioare. E un explozibil foarte ușor de manevrat, dar detonatorul e mai sensibil, așa că va trebui să umblăm cu grijă. Vezi firul ăsta? Cu ajutorul lui o să detonez încărcătura, îl întind ușor până aici… Și ia spune-mi, ce crezi că-i asta? Ei bine, e o baterie de lanternă. Nu e nevoie de mai mult ca să acționez detonatorul. Uimitor, nu?

Annika s-a uitat la cablul subțire, colorat în galben și verde, care se întindea până la masa pliantă. Și-a dat seama că nu știa absolut nimic despre explozibili, așa că habar n-avea dacă Beata încerca s-o tragă în piept sau spunea adevărul. Când o omorâse pe Christina, folosise o baterie de mașină. De ce, din moment ce o baterie de lanternă ar fi fost suficientă?

— Îmi pare rău că s-a ajuns până aici, a spus Beata. Dacă ieri după-amiază ai fi fost la birou, am fi putut evita toate astea. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea. Chestiile de genul ăsta trebuie puse la cale în locul cel mai potrivit; în cazul tău, locul cel mai potrivit ar fi fost redacția ziarului *Kvällspressen.* Însă bomba pe care ți-am trimis-o a explodat în centrul de sortare a corespondenței, iar chestia asta nu mi-a plăcut deloc.

Annika se holba la Beata – era nebună de legată.

— Cum adică? A mai avut loc o explozie?

Beata a oftat:

— În fine, nu te-am adus aici numai ca să mă aflu în treabă. Asta e, va trebui s-o facem aici. Acuma o să te las singură o vreme. În locul tău, aș încerca să mă odihnesc. Dar ai grijă să nu te întinzi pe spate și nu încerca să tragi de lanțul prins în perete. Mișcările bruște pot declanșa bomba.

— Dar de ce? a întrebat Annika.

Preț de câteva secunde, Beata s-a uitat la ea cu un aer indiferent.

— Mă întorc peste câteva ore, i-a spus ea.

Apoi a luat-o din loc, însoțită de zgomotul ritmat al tocurilor. După ce a dat colțul, Annika nu i-a mai auzit pașii, apoi tunelul s-a cufundat iarăși în beznă.

Annika s-a îndepărtat ușor de balta de vomă și, cu o grijă infinită, s-a întins pe partea stângă. Stătea cu spatele spre zid, învăluită în întuneric și abia îndrăznea să respire, încă o

explozie – oare murise cineva? Bomba o viza pe ea? Oare cum naiba avea să scape cu viață din povestea asta?

Beata îi spusese că pe stadion lucrau mulți oameni – probabil că unii dintre ei se aflau la celălalt capăt al tunelului în care fusese sechestrată. Dacă striga suficient de tare, poate o auzea cineva.

— Ajutor! a strigat Annika din rărunchi.

Dar coardele vocale încă nu-și reveniseră complet, așa că a mai așteptat un pic, apoi a strigat încă o dată. Și-a dat seama că nu avea s-o audă nimeni.

A pus capul pe saltea și a simțit că o cuprinde spaima. La un moment dat, a auzit un zăngănit ciudat, dar și-a dat seama imediat că era zgomotul lanțului cu care îi fuseseră legate picioarele; dacă Beata ar fi lăsat lumina aprinsă, ar fi putut încerca să și-l scoată.

— Ajutor! a strigat ea, dar tot fără niciun rezultat.

„Nu intra în panică! Nu intra în panică!”, își repeta ea.

— Ajutor!!!

Respirația i se accelerase. „Nu respira prea repede, ca să nu începi să tremuri. Ușor, calmează-te. Ține-ți respirația. Unu, doi, trei, respiră! Ține-ți respirația. Unu, doi, trei, respiră! Unu, doi, trei, patru, gata! Te simți mai bine. Ia-o ușor. Totul o să fie bine. Poți să găsești o soluție…”

Dintr-odată, primele note din versiunea digitalizată a Simfoniei nr. 40 de Mozart au răsunat în beznă. Annika a fost atât de surprinsă, încât respirația i s-a liniștit imediat. Telefonul mobil! Avea semnal! Binecuvântat fie mobilul! S-a ridicat ușor pe vine. Sunetul se auzea înfundat și venea din dreapta ei. Nu mai știa pe nimeni care să aibă o asemenea sonerie: pasajul din simfonia lui Mozart continua nestingherit pe telefonul Nokia 3110. Cu mișcări foarte lente, s-a apropiat de locul de unde venea muzica, în timp ce pasajul cu pricina se repeta. Știa că nu avea mult timp la dispoziție, pentru că, în scurtă vreme, avea să răspundă căsuța vocală. Apoi și-a dat seama că nu putea ajunge la geantă, pentru că lanțul era prea scurt.

În cele din urmă, telefonul s-a oprit. Annika gâfâia în beznă. A rămas în genunchi, gândindu-se preț de câteva clipe la ce-ar fi putut face. Apoi s-a întors încet pe saltea – era mai cald și mai moale acolo.

„Totul o să fie bine, și-a spus ea. Câtă vreme Beata e plecată,

nu-i nicio problemă. Nu-i tocmai confortabil, dar, dacă umblu cu grijă, n-o să pățesc nimic. O să fie bine.”

S-a întins pe saltea și a început să cânte, ca pe o incantație, hitul de demult al Gloriei Gaynor: *First I was afraid, I was petrified…*[29]

Apoi a izbucnit într-un plâns liniștit.

•

Când i-a sunat mobilul, Thomas se îndepărta de gară cu pași mari. A băgat mâna în buzunar și a reușit să răspundă înainte ca apelul să fie preluat de căsuța vocală.

— V-am anunțat că azi închidem la ora cinci, i-a spus unul dintre angajații creșei. Cam în cât timp ajungeți?

Traficul de pe Vasagatan era atât de intens, încât Thomas abia reușea să se concentreze asupra a ceea ce i se spunea. S-a oprit în ușa unui magazin și i-a cerut angajatului să-i spună ce se întâmplase.

— Veniți să vă luați copiii sau nu?

Furia l-a izbit pe Thomas în plex. Annika, fir-ar să fie! De dimineață o lăsase să doarmă până mai târziu, îi dusese pe Ellen și Kalle la creșă, și acum se întorcea acasă la timp – în ciuda problemelor apărute din pricina tapajului făcut de presă pe marginea proiectului de lege –, iar ea nu era în stare să-i ia de la creșă și să-i ducă acasă.

— Îmi pare foarte rău. Ajung acolo cam în cinci minute, a spus Thomas, apoi a închis.

Era foarte furios. A pornit spre Kungsbron[30], iar când a ajuns lângă Burger King, a cotit brusc, fiind la un pas să răstoarne un cărucior plin cu cadouri de Crăciun. A trecut în grabă pe lângă teatrul Oscar și când a ajuns în dreptul clubului de jazz Fashing, a trebuit s-o ia pe carosabil, ca să ocolească un grup de oameni strânși pe trotuar.

Iată cum era răsplătit pentru că fusese înțelegător cu ea și încercase să împartă pe din două treburile casnice. Ellen și Kalle rămăseseră uitați într-o creșă chiar cu o zi înainte de ajunul Crăciunului pentru că soția lui, care ar fi trebuit să-i ducă acasă, punea serviciul mai presus de familie.

Discutaseră chestia asta de nenumărate ori. Deși zgomotul

[29] În engleză, în original: „La început mi-a fost frică, am rămas împietrită…”

[30] Kungsbron: pod din centrul Stockholmului.

orașului era infernal, Thomas își amintea limpede vocea Annikăi în timp ce-i oferea tot felul de explicații.

— Pentru mine, serviciul e foarte important, îi spunea ea de obicei.

— Mai important decât copiii? urlase el odată.

Annika se făcuse palidă:

— Bineînțeles că nu!

Dar lui Thomas îi venea greu s-o creadă. Se certaseră rău pe tema asta de câteva ori, mai ales atunci când părinții lui îi invitaseră să petreacă noaptea de Sânziene la casa lor de la țară. Cu puțin timp înainte de plecare, avusese loc o crimă undeva în provincie și bineînțeles că Annika renunțase la planurile pe care și le făcuseră și se dusese acolo.

— Nu fac chestia asta numai pentru că-mi place, îi explicase ea. Într-adevăr, îmi place să merg acolo, dar în plus, o să primesc o săptămână de concediu dacă mă ocup de cazul ăsta.

— Nu te gândești niciodată la copii! a izbucnit el.

Annika a adoptat un ton glacial:

— Ești foarte nedrept. Dacă muncesc zilele astea, o să fac rost de o săptămână de concediu, ceea ce înseamnă c-o să am mai mult timp să stau cu ei. Copiii n-or să-mi simtă lipsa pe insulă: o să fie o mulțime de lume acolo. O să fii tu cu ei. Și bunicii, și toți verișorii…

— Ești al naibii de egoistă! i-a spus el.

Annika i-a răspuns pe un ton foarte calm:

— Nu, tu ești egoist. Vrei să vin cu tine ca să le dovedești părinților tăi că ai o familie extraordinară și că soția ta nu-și petrece tot timpul la serviciu. Știu că așa gândește mama ta. Și crede că Ellen și Kalle stau prea mult la creșă. Nu mă contrazice. Am auzit-o cu urechile mele.

— Pentru tine, serviciul e întotdeauna mai important decât familia, i-a spus el, vrând s-o rănească.

Annika l-a privit cu un aer scârbit, apoi i-a zis:

— Cine a stat acasă cu ei timp de doi ani? Cine stă cu ei când se îmbolnăvesc? Cine îi duce la creșă zi de zi și cine îi aduce acasă aproape de fiecare dată?

Apoi a făcut un pas către el:

— Da, Thomas, ai perfectă dreptate! De data asta, o să pun serviciul mai presus de familie, iar tu o să trebuiască să-mi accepți decizia.

Apoi i-a întors spatele și a plecat din casă fără să-și ia măcar o periuță de dinți.

Bineînțeles că weekendul de Sânziene fusese cât se poate de anost. Dar numai pentru el, nu și pentru copii. Annika nu se înșelase: Ellen și Kalle nu îi simțiseră lipsa nici măcar o clipă. Și fuseseră foarte bucuroși când se întorseseră acasă și o găsiseră pe mămica așteptându-i cu cozonăcei proaspeți și cadouri. Privind în urmă, Thomas își dădea seama că Annika avusese dreptate. Nu-și punea serviciul mai presus de familie decât uneori, la fel cum făcea și el, de altfel. Dar asta nu-l ajuta să fie mai puțin furios. Iar în ultimele două luni, ziarul devenise extrem de important. Pentru Annika nu era bine să fie șefă: colegii o hărțuiau întruna, iar ea încă nu era pregătită să le țină piept.

Observase încă un lucru îngrijorător: Annika nu mânca suficient. Odată, când se ocupase de un caz de crimă, fusese plecată opt zile, iar când se întorsese, avea cu patru kilograme mai puțin. Reușise să le pună la loc abia după cinci luni. Doctorul o avertizase că, dacă rămâne subponderală, se expune la anumite riscuri. Dar Annika reținuse doar că era slabă, așa că își sunase toate prietenele să le spună că avea o siluetă de invidiat. Cu toate astea, Annika ținea regim din când în când.

Thomas a cotit pe Fleminggatan, apoi a coborât treptele de lângă restaurantul Klara Sjö, continuându-și drumul de-a lungul canalului. A ieșit în spatele creșei, iar când a urcat a găsit copiii în hol: erau îmbrăcați și abia așteptau să plece. Amândoi aveau ochii duși în fundul capului, iar Ellen își ținea în brațe ursulețul albastru.

— Azi trebuia să ne ia mami, a spus Kalle pe un ton nemulțumit. Unde e mami?

Angajatul care rămăsese cu Ellen și Kalle era foarte nervos:

— Nu există nicio compensație pentru sfertul ăsta de oră.

— Îmi pare foarte rău, a spus Thomas, dându-și seama că gâfâia. Nu știu unde a dispărut Annika.

A luat copiii și a plecat repede, iar când au ajuns în stradă, au alergat puțin ca să prindă autobuzul 40 de lângă restaurantul Pousette å Vis.

— N-ar trebui să alergați după autobuz, i-a spus șoferul pe un ton iritat. Cum o să-i convingem pe copii să nu mai facă asta, din moment ce părinții lor nu respectă regula?

Thomas mai avea un pic și îi dădea un pumn în gură. I-a arătat abonamentul, apoi i-a împins ușor pe copii spre partea din spate a autobuzului. Ellen a căzut și a început să plângă. Thomas simțea că-și pierde mințile. N-au găsit locuri, așa că au fost nevoiți să stea în picioare, înghesuindu-se alături de lumea ieșită la cumpărături, cărucioare și câini. Iar când au ajuns în stația unde trebuiau să coboare, abia au reușit să iasă din autobuz. Oftând din rărunchi, Thomas a deschis ușa de la intrarea în bloc, iar în timp ce-și scutura zăpada de pe ghete, a auzit că-l strigă cineva. A ridicat capul cu un aer surprins și a văzut doi polițiști în uniformă apropiindu-se de el.

— Domnul Thomas Samuelsson? Ne pare rău, dar va trebui ca atât dumneavoastră, cât și copiii să veniți cu noi.

Thomas a făcut ochii mari.

— Am încercat să dăm de dumneavoastră toată după-amiaza. N-ați primit niciun mesaj din partea noastră? Sau din partea ziarului?

— Unde mergem, tati? a întrebat Kalle, luându-l de mână.

Dintr-odată, Thomas și-a dat seama că se întâmplase ceva grav. Annika! Dumnezeule mare!

— Annika… A pățit ceva?

— Nu știm unde se află soția dumneavoastră. A dispărut azi-dimineață. Polițiștii care se ocupă de acest caz or să vă dea mai multe detalii. Am vrea să veniți cu noi…

— Dar de ce?

— Pentru că e posibil ca în apartamentul dumneavoastră să fi fost amplasată o bombă.

Thomas și-a luat imediat copiii în brațe, ținându-l pe fiecare cu câte o mână:

— Haideți să plecăm de aici, le-a spus el în șoaptă.

•

Ședința de la șase din ziua aceea a fost cea mai tensionată din ultimii ani. Anders Schyman simțea că panica plutea în aer. Instinctul îi spunea că n-ar fi trebuit să se ocupe de ediția de a doua zi, ci s-o caute pe Annika, să-i sprijine familia, să dea o mână de ajutor la prinderea făptașului.

— Mâine o să vindem o căruță de exemplare! a spus Ingvar Johansson când a intrat în birou.

Nu o spusese pe un ton încântat sau triumfător. Era mai degrabă o constatare. Dar Anders Schyman s-a înfuriat:

— Cum îți permiți! a țipat redactorul-șef, înhățându-l pe Ingvar Johansson atât de strașnic, încât redactorul de știri a scăpat paharul de cafea, pătându-și pantalonii.

Johansson era atât de șocat, încât nici măcar n-a simțit că s-a ars. Era prima oară când îl vedea pe Anders Schyman atât de furios. Redactorul-șef i-a răsuflat în față de câteva ori lui Johansson, dar, în cele din urmă, și-a revenit.

— Îmi pare rău, a spus el, dându-i drumul, apoi s-a întors cu spatele. Nu-s deloc în apele mele. Îmi pare foarte rău.

Ca de obicei, Jansson a venit în birou ultimul, dar fără să facă obișnuitele sale observații amuzante. Redactorul de noapte era palid și abătut. Știa foarte bine că avea să fie cea mai dificilă ediție din cariera sa.

— Gata, putem începe, a spus Schyman, uitându-se la cei din jurul mesei: Pele, Jansson și Ingvar Johansson.

Angajații de la departamentul sportiv și de la cel de știri mondene plecaseră acasă.

— Cum tratăm cazul ăsta? a întrebat el.

A urmat o tăcere încordată. Toți aveau capul plecat. Scaunul pe care de obicei stătea Annika părea să devină din ce în ce mai mare, umplând întreg biroul. Anders Schyman a întors capul spre fereastră: deja se întunecase.

Cel care a rupt tăcerea a fost Ingvar Johansson.

— Deocamdată, avem extrem de puține informații, a spus el calm, cu un aer preocupat. Va trebui să luăm mai multe decizii editoriale…

Nesigur pe sine, s-a apucat să-și răsfoiască hârtiile. Părea o situație absurdă și, în același timp, ireală. Rareori se întâmpla ca oamenii din biroul acela să fie afectați personal de problemele de care se ocupau. Ei bine, acum trebuiau să discute despre unul dintre ei. Iar Ingvar Johansson tocmai fusese înhățat de guler de către Schyman. Pe măsură ce redactorul de știri trecea în revistă subiectele pentru a doua zi, precizând ce anume aflase despre fiecare în parte, toți cei din birou au simțit că acea procedură de rutină le dădea putere. Trebuiau să meargă înainte și cel mai bun lucru pe care îl puteau face era să-și continue munca așa cum puteau.

„Deci așa te simți când ești colegul unei victime, s-a gândit Anders Schyman, privind pe geam. Ar trebui să-mi întipăresc bine în minte sentimentul ăsta.”

— Mai întâi, avem explozia de la centrul de sortare, a spus Ingvar Johansson. Trebuie să pregătim un material despre victime. Angajatul care a fost rănit cel mai grav a murit în urmă cu o oră. Ceilalți se află în afara oricărui pericol. Autoritățile vor da publicității numele lor în seara asta și sper să putem face rost de fotografiile lor. Apoi trebuie să ne ocupăm de pagubele produse de explozie…

— Să lăsați în pace familiile victimelor, l-a întrerupt Schyman.

— Poftim? a spus Ingvar Johansson.

— Să lăsați în pace familiile celor răniți.

— Dar nici n-am aflat cum îi cheamă, a spus redactorul de știri.

Schyman s-a întors cu fața spre el, apoi și-a trecut mâna prin păr, lăsându-l zbârlit.

— Bine, a spus el cu glas scăzut. Scuze! Continuă.

Johansson a tras adânc aer în piept, și-a strâns toate forțele și a continuat:

— Am reușit să ajungem în biroul unde a avut loc explozia. Nu știu cum a reușit, dar Henriksson a ajuns acolo și a făcut mai multe poze. În mod normal, n-au acces acolo nici ceilalți angajați ai centrului de sortare: biroul ăla e plin cu scrisori și colete recomandate. În fine, ideea e că avem fotografii de la locul exploziei.

— Am putea scrie și despre responsabilitatea poștei în astfel de cazuri, a intervenit Schyman, plimbându-se încet prin cameră. Cât de amănunțit trebuie să fie cercetate scrisorile și coletele? E vorba despre compromisul între secretul corespondenței și siguranța angajaților. Va trebui să discutăm cu directorul poștei, cu sindicatul și cu cei de la ministerul de resort.

Redactorul-șef s-a oprit și s-a apropiat de fereastră. Afară era beznă. S-a străduit să ignore vâjâitul sistemului de ventilație, ca să recunoască zgomotul traficului, dar n-a reușit. Ingvar Johansson și Jansson își luau notițe. După câteva clipe, Schyman și-a reluat plimbarea prin birou.

— Trebuie să scriem și despre efectul acestei explozii asupra ziarului nostru, a continuat el, pentru că bomba o viza pe șefa de la Investigații. O să pregătim un material care să prezinte întreg cursul evenimentelor, începând de la prânz, când Tore

Brand a plecat la centru ca să ridice corespondența, până la încercările poliției de a afla cine a trimis scrisoarea în care se afla bomba.

— Annika a dispărut, a spus Ingvar Johansson cu glas scăzut. E un fapt pe care nu-l putem ignora. Va trebui să scriem despre asta, nu?

Anders Schyman s-a întors cu fața spre el. Ingvar Johansson părea să ezite.

— Mă întreb dacă e bine să scriem că plicul în cauză viza pe cineva din redacția noastră, a spus redactorul de știri. Nu cumva să ne trezim și cu alte bombe trimise prin poștă. În plus, unora le-ar putea veni ideea să ne răpească reporterii sau să ne trimită amenințări cu bombă…

— Nu cred că așa trebuie pusă problema, i-a răspuns Schyman. Dacă gândim în felul ăsta, atunci n-o să mai publicăm nimic despre nimeni. Trebuie să scriem despre tot ce s-a întâmplat, inclusiv despre faptul că bomba de la centrul de sortare o viza pe șefa de la Investigații. Dar trebuie să stau de vorbă cu Thomas, soțul Annikăi, ca să aflu ce putem scrie despre viața ei personală.

— A fost înștiințat? a întrebat Jansson.

Anders Schyman a încuviințat din cap:

— Poliția a reușit să dea de el pe la cinci și jumătate. A fost plecat la Falun[31] toată ziua și a avut mobilul închis. Nu știe ce planuri avea Annika pe ziua de azi.

— Deci o să scriem un articol despre dispariția Annikăi, a spus Jansson.

Redactorul-șef a încuviințat din cap și s-a întors iarăși spre fereastră.

— O să scriem despre activitatea ei, dar trebuie să avem grijă să nu dăm detalii despre viața ei personală, a spus Johansson. Apoi o să pregătim un material în care să prezentăm ipoteza poliției cu privire la motivele pentru care Annika era… vizată.

— Așadar, până în momentul ăsta, nu se știe nimic? a întrebat Pelle.

Johansson a dat din cap în semn că nu:

— Nu există nicio legătură între ea și victimele primelor două atentate. Nu s-au întâlnit niciodată. Ipoteza poliției e că, în urma investigațiilor ei, Annika a descoperit ceva foarte

[31] Falun: localitate aflată la nord de Stockholm.

important. S-a ocupat de povestea asta cu bombele încă de la început. Cam aici trebuie căutat motivul… Pur și simplu știa prea multe.

A urmat o tăcere în care nu se auzeau decât respirațiile celor patru bărbați din birou.

— Nu neapărat, a spus Schyman în cele din urmă. Avem de-a face cu o țicnită, o persoană irațională. Poate că a trimis bomba din motive pe care numai ea le poate înțelege.

Cei trei redactori de la masă au ridicat capul deodată, iar Schyman a oftat.

— Da, a continuat el, poliția crede că e vorba de o femeie. După părerea mea, ar trebui să scriem despre chestia asta. Azi-dimineață, Annika mi-a spus că poliția a identificat-o deja, dar că n-a reușit să afle de la sursa ei cine e persoana în cauză. Eu zic să scriem că poliția a stabilit un suspect – o femeie –, dar că, deocamdată, nu a reușit să dea de ea.

Anders Schyman s-a așezat la masă, sprijinindu-și fața în palme.

— Ce naiba facem dacă țicnită asta a pus mâna pe Annika? Dacă o omoară?

Nimeni n-a scos o vorbă. De undeva, din redacție, s-a auzit genericul unui buletin de știri. Vocea crainicului ajungea până în biroul lui Schyman prin pereții de rigips.

— Ar fi bine să pregătim un material despre atentatele de până acum, a intervenit Jansson. Trebuie să stăm de vorbă cu poliția ca să aflăm cum au ajuns la concluzia că în spatele atentatelor se află o femeie. Sigur au aflat detalii pe care ar trebui să…

Dar s-a oprit. Dintr-odată, nu mai era deloc limpede ce anume avea relevanță și ce nu. Imaginea de ansamblu se modificase, reperele de până atunci păreau a nu mai fi valabile. Sistemul de referință după care își ghidaseră investigațiile până atunci nu mai era valabil, iar perspectiva trebuia schimbată.

— Pe cât ne stă în putință, va trebui să tratăm subiectul ăsta ca pe toate celelalte, a spus Anders Schyman. Procedați ca de obicei. O să rămân aici în noaptea asta. De ce fotografii dispunem?

— Nu avem multe cu Annika, a răspuns Pelle. Dar avem una de vara trecută, când am făcut fotografii pentru albumul

angajaților. Cred că e destul de bună.

— Nu avem niciuna cu ea pe teren?

Jansson a pocnit din degete:

— Avem una cu ea în Panmunjom, în zona demilitarizată dintre Coreea de Nord și Coreea de Sud; apare alături de președintele Statelor Unite. S-a dus acolo cu o bursă și a reușit să obțină un loc în delegația de presă. Era înainte de începerea negocierilor cvadripartite care au avut loc la Washington toamna trecută. La un moment dat, s-a întâmplat să fie lângă limuzina președintelui chiar când acesta a coborât, iar un reporter de la Associated Press le-a făcut o fotografie: stau în picioare unul lângă altul…

— O folosim pe asta, a spus Schyman.

— Deja am strâns laolaltă câteva fotografii cu stadionul olimpic, Sätra Hall, Christina Furhage și Stefan Bjurling, a adăugat Pelle.

— Foarte bine, a spus redactorul-șef. Ce punem pe prima pagină?

Toată lumea aștepta în tăcere, lăsându-l pe Schyman să facă propunerea.

— O să punem o fotografie cu Annika, a spus el. De preferință, una în care e veselă. Ea e știrea zilei. Bomba o viza pe ea, iar acum a dispărut – deocamdată, e tot ce știm. Cred că ar trebui să tratăm subiectele în mod logic și cronologic: pe paginile șase și șapte, explozia de la centrul de sortare din cartierul Klara, pe paginile opt și nouă, cele patru victime, pe zece și unșpe, dispariția reporterei noastre, pe doișpe și treișpe, atentatorul e o femeie, iar poliția încearcă s-o găsească, pe paișpe și cinșpe, o recapitulare a atentatelor și un material despre secretul corespondenței versus integritatea angajaților de la poștă, iar pe paginile de mijloc, articolul despre activitatea Annikăi și poza cu ea din zona demilitarizată…

Apoi a tăcut și s-a ridicat iarăși în picioare, dezgustat de vorbele prin care își exprimase deciziile editoriale. S-a apropiat de fereastră și s-a uitat la clădirea întunecată a ambasadei. Cel mai bine ar fi fost să nu turuie despre toate astea, să nu tipărească ediția pentru a doua zi și să nu mai publice nimic despre atentate. Se simțea ca un monstru.

Ceilalți trei redactori au întocmit repede sumarul celorlalte

pagini, apoi au ieșit din birou fără să scoată o vorbă.

•

Annika tremura. Era frig. Din câte își putea da seama, în tunel nu erau mai mult de patru-cinci grade. Din fericire, în dimineața aceea își luase o pereche de colanți groși, pentru că avea de gând să meargă acasă pe jos. Măcar nu avea să moară de frig. Dar i se udaseră șosetele de la atât mers prin zăpadă și avea picioarele foarte reci. A început să-și miște degetele de la picioare ca să și le încălzească un pic. Avea mare grijă să nu-și miște picioarele prea brusc, de teamă ca nu cumva să detoneze bomba prinsă de spate. La intervale regulate, își schimba poziția, ca să nu înțepenească: dacă stătea pe-o parte, își prindea unul dintre brațe sub trunchi, dacă se întindea pe burtă, o durea gâtul, iar dacă se ghemuia sau se așeza în genunchi, îi amorțeau picioarele. Striga după ajutor din când în când, iar, pe măsură ce trecea timpul, mintea îi devenea din ce în ce mai limpede.

Încă era în viață. Spaima i s-a domolit, iar rațiunea a preluat controlul. Se gândea la un mijloc de a scăpa. Nu era realist să creadă că ar fi putut să-și desfacă legăturile și să fugă de acolo. De asemenea, îi era limpede că nu putea atrage atenția muncitorilor de pe stadion; probabil că Beata o minți când îi spusese că deja începuseră lucrările de reparații. Ce rost ar fi avut să se apuce de lucru cu o zi înainte de ajunul Crăciunului? În plus, Annika nu văzuse în preajma stadionului nicio mașină și niciun muncitor. Dacă lucrările chiar ar fi fost demarate, ar fi trebuit să vadă tot felul de utilaje. Și, oricum, toată lumea ar fi plecat acasă de mult: probabil că era seară. Sau poate se înnoptase de-a binelea. Ceea ce însemna că deja începuseră s-o caute. Când și-a dat seama că Ellen și Kalle probabil încă erau la creșă, a izbucnit iarăși în plâns. Știa foarte bine cât de tare se enervau angajații în astfel de cazuri; Thomas o pățise cu un an în urmă. Iar acum, copiii stăteau acolo, așteptând să meargă acasă și să împodobească bradul, iar ea nu mai venea. Poate că nu avea să-i mai vadă niciodată. Poate că aveau să crească fără ea. Ellen nici nu și-ar mai fi amintit de ea, iar Kalle și-ar fi amintit-o vag pe mama lui, mai ales dacă s-ar fi uitat pe pozele făcute la cabană cu o vară înainte. A început să plângă cu sughițuri. Era atât de nedrept!

După o vreme, lacrimile s-au oprit; nu mai avea energie ca să

plângă. Trebuia să nu se gândească la moarte, altminteri viața ei s-ar fi putut sfârși în tunelul acela – ar fi fost ca și cum și-ar fi invocat propria moarte. Avea să scape! A doua zi, la ora trei după-amiază, avea să fie acasă, uitându-se la televizor la programul de Crăciun pregătit de studiourile Disney. Încă nu ajunsese la capătul zilelor sale. Beata sigur avea de gând să facă ceva cu ea, altminteri ar fi omorât-o deja, nu încăpea niciun dubiu, în plus, colegii și Thomas sigur anunțaseră că dispăruse, iar poliția începuse să-i caute mașina. Dar și-a adus aminte că o parcase regulamentar alături de multe altele, la aproape un kilometru de stadion, așa că nu era ușor de găsit. Și cine s-ar fi gândit să vină în pasajul de sub stadion? Probabil că nu trecuse nimeni pe acolo mai înainte, altminteri ar fi găsit și tunelul în care se afla acum. Cum de nu-l descoperise poliția? Poate că ușa care dădea spre stadion era bine ascunsă.

Mobilul Annikăi suna la intervale regulate. Căutase un băț sau ceva asemănător ca să poată trage geanta mai aproape, dar nu găsise nimic. Nu se putea mișca decât pe o rază de vreo trei metri și, judecând după sunet, telefonul se afla la cel puțin zece metri de ea. Oricum, apelurile repetate îi dădeau de înțeles că încercau s-o găsească.

Nu-și putea da seama cât era ceasul și de câtă vreme stătea în tunel. Când intrase în el, era unu și jumătate, dar habar n-avea cât timp fusese inconștientă. Nu putea aprecia nici cât timp fusese cuprinsă de panică, dar trecuseră cel puțin cinci ore de când își recăpătase stăpânirea de sine, ceea ce însemna că trebuia să fie cel puțin șase și jumătate, dar putea fi și mult mai târziu: opt și jumătate sau chiar nouă. Îi era și foame, și sete. Unde mai pui că iarăși făcuse pe ea – în fine, nu era o mare problemă. Dar excrementele deveneau din ce în ce mai tari și îi provocau mâncărimi. Probabil că așa se simțeau și bebelușii în scutece. Atâta doar că părinții aveau tot timpul grijă să-i schimbe…

Dintr-odată, i-a trecut prin minte un alt gând: dacă Beata nu se mai întorcea? Nimănui nu avea să-i dea prin cap să coboare sub stadion de Crăciun. Un om putea supraviețui fără apă doar vreo două zile, așa că, a doua zi de Crăciun, pe 26 decembrie, totul avea să se sfârșească pentru ea. Annika a izbucnit iarăși în plâns. Era plânsul liniștit al unui om epuizat. Beata sigur avea să se întoarcă: nu degeaba o ținea legată în tunel.

Și-a schimbat iarăși poziția. Făcea eforturi ca să gândească limpede. O întâlnise pe Beata Ekesjö cu două zile în urmă. Trebuia să înceapă cu ce știa despre femeia aceea. În timpul conversației pe care o avusese cu ea la Sätra Hall, Beata păruse foarte afectată. Era profund îndurerată – chiar dacă Annika nu știa de ce anume – și voia să stea de vorbă despre suferința ei. Annika s-ar fi putut folosi de asta. Dar problema era: cum anume? Habar n-avea cum trebuia să te comporți atunci când erai sechestrat de un țicnit. Auzise odată că existau cursuri care te învățau cum să procedezi în asemenea situații. Nu cumva citise un astfel de curs? Sau auzise despre el la televizor? Da, la televizor!

Într-un episod din serialul *Cagney și Lacey*[32], una dintre polițiste era răpită de un nebun. Cagney – sau poate Lacey – luase parte la un curs unde aflase cum trebuia să se comporte cu un răpitor, așa că îi povestise țicnitului totul despre soțul și copiii săi, despre ea și visele ei – altfel spus, a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l înduioșeze pe răpitor. Așadar, dacă stăteai de vorbă cu răpitorul și erai prietenos cu el, îi venea mai greu să te omoare.

Annika și-a schimbat iarăși poziția: s-a așezat în genunchi.

Acest mod de a proceda ar fi putut da rezultate cu un om normal, dar Beata era nebună. Deja aruncase în aer câțiva oameni. Povestea cu soțul și copiii o putea lăsa rece pe Beata, pentru că, până atunci, nu dăduse dovadă de multă compasiune față de copiii și familiile victimelor sale. Trebuia să apeleze la alt mijloc, folosindu-se totodată de lecția învățată de la Cagney: să stabilești o formă de comunicare cu răpitorul tău.

Ce spusese Beata? Că Annika îi interpretase greșit starea de spirit? Oare de-aia o răpise? Deci, trebuia să fie mai atentă la stările răpitoarei. Avea să asculte cu atenție ce-i spunea Beata și să fie cât mai înțelegătoare cu putință.

Asta trebuia să facă. Avea să stea de vorbă cu Beata, prefăcându-se că o înțelege și că e de acord cu ea. Nu trebuia s-o contrazică deloc, ci doar să-i cânte în strună. Cel puțin avea un plan.

S-a întins pe partea dreaptă, cu fața la peretele de beton. Voia să se odihnească puțin. Nu-i era teamă de întuneric. Bezna

[32] *Cagney şi Lacey:* serial american în care personajele principale sunt două poliţiste.

în care era cufundată nu i se părea deloc amenințătoare. În scurtă vreme, a simțit în tot trupul binecunoscuta moleșeală dinaintea somnului, apoi a adormit.

MOARTEA

Școala în care am învățat era o clădire de lemn cu două etaje. Pe măsură ce creșteau, elevii erau mutați în clase aflate mai sus. În primăvara fiecărui an, toată școala participa la o simulare de incendiu. Pe atunci, școlile vechi erau uscate ca iasca și se puteau transforma în cenușă în doar câteva minute, așa că nu era tolerată nicio neglijență și toată lumea trebuia să ia parte la simulare.

Aveam în clasă un băiat care suferea de epilepsie. Nu mai țin minte cum îl chema. Din nu se știe ce motiv, nu putea să-și ridice mâinile deasupra capului. Cu toate astea, a luat parte la simularea care a avut loc în anul de după terminarea războiului. Îmi amintesc foarte bine ziua aceea. Cerul era limpede, lumina soarelui, palidă și rece, iar vântul bătea în rafale. Întotdeauna am urât înălțimile, iar când am ieșit pe scara de incendiu, am simțit că picioarele îmi paralizează de frică. M-am uitat înspre râu și am avut impresia că lumea o să se întoarcă cu susul în jos, așa că m-am agățat cu putere de balustradă. Cu mișcări extrem de lente, am reușit să mă întorc cu fața la peretele din lemn roșiatic al școlii. Mă agățăm cu disperare de fiecare bară a scării. Când, în cele din urmă, am ajuns jos, îmi tremurau picioarele și am simțit că nu mai aveam niciun pic de vlagă. Am rămas pe loc preț de câteva clipe, încercând să-mi revin, în timp ce colegii mei deja porniseră spre clasă. Când am ridicat privirea din pământ, am văzut că băiatul epileptic era pe scară și cobora încetișor. Când a ajuns la ultimul palier, a spus: „Nu mai pot să cobor!" S-a întins pe platformă, s-a întors cu fața la perete și a murit chiar sub ochii noștri.

Apoi a venit salvarea și l-a luat. Era prima oară când vedeam o salvare. Când au urcat targa în mașină, eram chiar lângă ușile din spate. Băiatul arăta ca de obicei, atâta doar că era un pic mai palid, avea buzele vinete și ochii închiși. Când au pus targa la locul ei în mașina aceea care mie mi se părea enormă, brațele i s-au legănat ușor, iar o adiere i-a ciufulit buclele blonde înainte ca ușile să se închidă.

Îmi aduc foarte bine aminte că, spre surprinderea mea, nu mi s-a făcut frică. Văzusem murind un băiat de-o seamă cu mine,

dar moartea lui nu mă afectase. Trupul lui nu era nici respingător, nici tragic, ci, pur și simplu, nemișcat.

După aceea, m-am întrebat deseori ce anume face ca un om să fie viu. Mintea noastră nu este alcătuită decât din neurotransmițători și impulsuri electrice. Faptul că încă mă gândesc la acel băiat face ca el să continue să existe. Este prezent în această dimensiune pe care o numim „realitate" nu mulțumită neurotransmițătorilor lui, ci alor mei.

Întrebarea e dacă există mijloace prin care poți face unui om un rău mai mare decât să-l omori. Uneori, mă gândesc că și eu am distrus anumiți oameni, la fel cum a făcut învățătorul care l-a forțat pe băiatul epileptic să coboare pe scară.

Iar în acest caz, întrebarea cea mai importantă e dacă am sau nu nevoie de izbăvire, și dacă da, din partea cui?

Vineri, 24 decembrie

Thomas stătea la fereastră și privea dincolo de canal. Era o seară rece și limpede. Apa înghețase și semăna cu o oglindă neagră. Fațada cafenie a Palatului Regal era puternic luminată și, pe fundalul cerului de iarnă, părea un decor de teatru. Taxiurile traversau podul, îndreptându-se către restaurantul din apropiere și barul Gamla Stans Bryggeri. Se putea vedea chiar și Café Opera.

Thomas se afla în Grand Hotel, la etajul cinci, în sufrageria unui apartament aflat pe colț. Era un apartament cu hol, sufragerie, dormitor și o baie uriașă. Fusese adus acolo de poliție, care considera că hotelul acela era numai bun pentru a adăposti persoanele supuse amenințărilor. La Grand Hotel trăgeau deseori membrii familiilor regale și șefii de stat veniți în vizită. Personalul hotelului era obișnuit să facă față situațiilor dificile. Bineînțeles că Thomas nu fusese trecut în registrul de la recepție cu numele său adevărat. În apartamentul alăturat, se aflau doi bodyguarzi.

În urmă cu o oră, poliția îl informase că nu fusese găsită nicio bombă în apartamentul de pe Hantverkargatan, dar cel mai bine era să nu se întoarcă acasă înainte ca atentatorul să fie arestat. Anders Schyman hotărâse ca, dacă era nevoie, Thomas și cei doi copii să petreacă zilele de Crăciun la hotel pe cheltuiala ziarului. Thomas s-a întors cu spatele la fereastră,

plimbându-și privirea prin camera cufundată în semiîntuneric. Și-ar fi dorit ca Annika să fi fost alături de el, ca să se poată bucura împreună de acel apartament luxos. Mobilele lucioase păreau să fie extrem de scumpe, iar covorul verde era gros cât o saltea. S-a ridicat în picioare și s-a dus în dormitor, unde copiii dormeau adânc, respirând ușor, obosiți de peripețiile acelei minivacanțe. După ce se bălăciseră în baia minunată a hotelului, umplând podeaua de apă, Thomas nici măcar nu se sinchisise să dea cu mopul. Apoi comandase la recepție chiftele cu piure, iar lui Kalle i se păruse că piureul era scârbos, pentru că era obișnuit cu piureul din fulgi pe care îl făcea Annika. Lui Thomas nu-i plăcea când Annika făcea cârnați cu piure – odată îi spusese că era mâncare pentru porci. Gândindu-se la cearta prostească de atunci, a început să plângă, ceea ce i se întâmpla rareori.

Poliția încă nu reușise să dea de urma Annikăi. Parcă ar fi dispărut de pe fața pământului. Dispăruse și mașina cu care plecase de la redacție. Suspecta nu mai dăduse pe acasă de când intrase în vizorul poliției, adică de marți seara. Femeia era dată în urmărire generală, dar numele ei încă nu apăruse în presă; se știa doar că fusese șefă de proiect la stadionul olimpic din docul Hammarby.

Thomas se plimba cu un aer pierdut pe covorul gros. Cu mari eforturi, s-a așezat și a aprins televizorul. După cum era de așteptat, avea o mulțime de opțiuni: vreo șaptezeci de posturi digitale și o mulțime de posturi de filme, dar Thomas nu putea urmări nimic. Așa că s-a dus în baie, a întins prosoapele pe jos, apoi și-a dat pe față cu apă rece ca gheața și s-a spălat pe dinți cu una dintre periuțele de dinți puse la dispoziție de hotel. Prosoapele groase au absorbit toată apa de pe jos. Thomas a ieșit din baie, s-a dezbrăcat în hol, și-a pus hainele morman pe un scaun, după care s-a dus în dormitor. Câteva clipe, a rămas în picioare, uitându-se la copii. Ca de obicei, Kalle își desfăcuse mâinile și picioarele, așa că ocupa mare parte din patul dublu, iar Ellen se făcuse covrig între perne. Unul dintre bodyguarzi se dusese la un magazin și cumpărase două pijamale și două console Game Boy. Thomas l-a învelit bine, apoi s-a dus pe partea cealaltă a patului și s-a ghemuit lângă Ellen. Și-a strecurat încetișor brațul sub capul fetiței și a tras-o lângă el. Fetița s-a răsucit în somn, vârându-și degetul mare în gură.

Thomas a lăsat-o așa, apoi a inspirat mirosul plăcut al lui Ellen și a izbucnit în plâns.

•

În redacție, toată lumea era extrem de concentrată și lucra în liniște. Gălăgia se redusese simțitor în urmă cu câțiva ani, când ziarul adoptase computerele, dar niciodată nu fusese atât de liniște. Toată lumea stătea în jurul biroului unde era pusă la punct ediția de a doua zi. Ca de obicei, Jansson vorbea întruna la telefon, dar avea glasul mai scăzut ca niciodată. Anders Schyman se așezase pe scaunul pe care, în timpul zilei, stătea responsabilul cu întocmirea primei pagini. Nu făcea mare lucru: ba se uita în gol, ba vorbea la telefon în șoaptă. De obicei, Berit și Janet Ullberg lucrau la birourile lor, într-un colț al redacției, dar acum scriau la biroul redactorilor de noapte, ca să se țină la curent cu noutățile. Venise și Patrik Nilsson; îl chemase Ingvar Johansson după-amiază.

Reporterul se afla în avion, în drum spre Jönköping, dar bineînțeles că a răspuns la telefon.

— Nu e voie să ții mobilul pornit în timpul zborului, i-a spus Ingvar Johansson.

— Știu! a răcnit reporterul încântat. Dar vreau să văd dacă e adevărat că se prăbușește avionul când ții mobilul pornit.

— Și s-a prăbușit? l-a întrebat Ingvar Johansson pe un ton sarcastic.

— Încă nu, dar, dacă se prăbușește, o să ai o știre de prima pagină pentru mâine: „Un reporter de la *Kvällspressen* a murit într-o catastrofă aviatică. Citiți ultimele sale cuvinte”.

Patrik a izbucnit într-un râs strident, iar Ingvar Johansson a dat ochii peste cap.

— N-am scrie nimic despre chestia asta, pentru că deja avem o reporteră amenințată cu bombă. Când poți să te întorci? l-a întrebat el pe un ton expeditiv.

Patrik nici măcar nu s-a dat jos din avion, ci s-a întors cu el la Stockholm. Ajunsese în redacție la ora cinci seara, iar acum scria un articol despre ultimele investigații ale poliției. Anders Schyman se uita la el cu coada ochiului. Era uimit de viteza și dăruirea tânărului – nu credea că existau astfel de oameni. Singurul lui defect era încântarea fățișă de care dădea dovadă ori de câte ori venea vorba de accidente, crime și alte tragedii. Dar acest apetit avea să i se domolească în timp, iar Patrik

urma să devină un foarte bun jurnalist de tabloid.

Schyman s-a ridicat de la birou ca să ia încă un pahar de cafea. I se făcuse un pic greață de la atâta cafea, dar nu putea renunța la ea, pentru că voia să rămână treaz. S-a întors cu spatele la colegii din redacție și s-a apropiat cu pași mici de ferestrele aflate lângă biroul redactorilor de la suplimentul de duminică. S-a uitat la blocul aflat în apropiere. Deși trecuse de miezul nopții, câteva ferestre încă erau luminate. Unii dintre locatari beau vin fiert și se uitau la filmul polițist de pe TV3, iar alții împachetau cadourile de Crăciun. Câțiva își puseseră bradul pe balcon, iar beculețele instalațiilor se reflectau în geam.

În cursul serii, Schyman discutase de mai multe ori cu polițiștii. Devenise omul de legătură între Krim și redacție. Când au văzut că Annika n-a ajuns la creșă la ora cinci seara și după ce au discutat cu Thomas, polițiștii au declarat-o dispărută. Au exclus posibilitatea ca ea să fi dispărut de bunăvoie, iar odată cu lăsarea nopții, au ajuns la concluzia că fusese răpită.

Cu ceva timp înainte, poliția le interzisese s-o sune pe Annika pe mobil. Schyman întrebase de ce, dar nu primise niciun răspuns. Le transmisese colegilor această dispoziție și, din câte știa, nimeni nu mai încercase s-o sune.

Toată lumea era uluită și mâhnită, iar Berit și Janet Ullberg plânseseră. „Ce ciudat”, se gândea Anders Schyman. „Scriem zilnic despre astfel de cazuri și ne folosim de suferința oamenilor ca să ne facem articolele mai atrăgătoare. Cu toate astea, suntem complet nepregătiți atunci când lucrurile de genul ăsta ni se întâmplă nouă.” Apoi s-a dus să-și ia încă un pahar de cafea.

•

Annika a fost trezită de un curent de aer rece care a străbătut tunelul. Și-a dat seama imediat ce semnificație avea. Ușa de fier care dădea în pasaj fusese deschisă. Se întorcea Beata. Frica a făcut-o să se ghemuiască pe saltea. A rămas nemișcată, simțind că-i crește pulsul. După ce-au pâlpâit câteva clipe, neoanele s-au aprins din nou.

Instinctele îi șopteau: „Fii calmă! Ascult-o pe femeia asta și află ce vrea. Fă ce-ți cere, încearcă să-i câștigi încrederea”.

Zgomotul tocurilor se apropia, iar Annika s-a ridicat în capul

oaselor.

— Ei, ce bine că ești trează! a spus Beata, oprindu-se lângă masa pliantă.

Apoi a scos niște cumpărături dintr-o pungă pe care se vedea logoul supermarketului 7-Eleven. Le-a pus lângă bateria de lanternă și temporizatorul de pe masă. Annika a văzut că adusese cutii de cola, bidoane de apă Evian, sendvișuri și o ciocolată.

— Îți place ciocolata Fazer Blue? a întrebat-o Beata. E preferata mea.

— Și a mea, a spus Annika, străduindu-se să nu-i tremure glasul.

Dar Annikăi nu-i plăcea ciocolata și nu mâncase niciodată Fazer Blue.

Beata a împăturit punga de plastic și a băgat-o într-un buzunar al paltonului.

— Avem niște treabă de făcut, a spus ea, luând loc pe un scaun.

Annika a încercat să zâmbească:

— Da? Ce-o să facem?

Beata s-a uitat la ea câteva secunde:

— O să scoatem adevărul la iveală.

Annika a încercat să-și dea seama la ce se gândea Beata, dar n-a reușit. Frica îi uscase gura.

— Care adevăr? a întrebat ea.

Beata s-a ridicat, a ocolit masa, s-a aplecat și a luat ceva în mână. Când s-a ridicat, Annika a văzut că ținea în mână un șireang, cel pe care i-l pusese în jurul gâtului mai înainte. Inima a început să-i bată încă și mai tare, dar s-a străduit s-o privească pe Beata cu un aer calm.

— Nu-ți face griji! i-a spus femeia zâmbind.

S-a apropiat de saltea ținând în mână funia. Annika simțea că i se accelerează respirația – nu-și putea controla panica.

— Relaxează-te! Nu vreau decât să-ți pun șireangul în jurul gâtului, i-a zis Beata, râzând ușor. Te sperii din orice!

Annika s-a străduit să zâmbească. Funia îi atârna de gât ca o cravată, iar Beata o ținea de celălalt capăt.

— Gata! a spus ea. Iar acuma am să mă plimb în jurul tău… Ți-am zis să te relaxezi!

Annika a urmărit-o cu coada ochiului și a văzut-o dispărând

în spatele ei, ținând în mână capătul funiei.

— O să-ți dezleg mâinile, dar nu care cumva să încerci vreo șmecherie. Dacă nu stai liniștită, strâng lațul o dată pentru totdeauna!

Annika a tras aer în piept, frământându-și mintea. Și-a dat seama că nu putea face nimic. Picioarele îi erau legate de perete, avea ștreangul la gât, iar de spatele ei era prinsă o bombă. Beata a avut nevoie de aproape cinci minute ca să desfacă funia cu care îi legase mâinile.

— Pfui, ce strâns te-am legat! a răsuflat ea ușurată după ce-a terminat.

Annika a simțit furnicături în degete când sângele a început să curgă în voie. Și-a mișcat ușor mâinile și au trecut-o fiorii când a văzut cum arătau. Pielea de la încheieturi era foarte iritată – de la funie, de la zid sau de la podea – iar două dintre degetele de la mâna stângă sângerau.

— Ridică-te! i-a poruncit Beata.

Annika s-a supus, sprijinindu-se de zid.

— Împinge salteaua într-o parte, a continuat Beata, iar Annika s-a conformat.

Voma uscată a dispărut sub salteaua de burete. În timp ce o împingea cu piciorul, Annika și-a văzut geanta. Se afla la vreo șase metri de ea, înspre capătul tunelului care dădea spre stadion.

Ținând funia în mână, Beata s-a apropiat de masă. A pus bateria și temporizatorul pe podea, fără să-și ia ochii de la Annika. Apoi a apucat masa și a tras-o mai aproape. Scârțâitul picioarelor pe podea s-a împrăștiat în întreg tunelul. După ce-a adus-o în fața Annikăi, Beata a făcut un pas înapoi și a tras un scaun.

— Ia loc.

Annika a apropiat scaunul și s-a așezat cu multă grijă. Când a văzut mâncarea, i s-a făcut un pic greață.

— Mănâncă ceva, i-a spus Beata.

Annika a desfăcut capacul unui bidon cu apă și a întrebat-o pe Beata:

— Vrei și tu?

— Nu, bea tu. Eu o să beau o cola mai încolo.

Annika a înghițit câteva guri de apă, apoi a luat un sendviș mic cu șuncă și brânză, străduindu-se să mestece firesc. După

ce-a mâncat jumătate din el, n-a mai putut lua înghiți nicio îmbucătură.

— Ai terminat? a întrebat-o Beata, iar Annika i-a răspuns cu un zâmbet.

— Da, mulțumesc. Frumos din partea ta.

— Mă bucur că ți-a plăcut, a spus Beata cu un aer satisfăcut, apoi s-a așezat și ea pe celălalt scaun.

Într-o parte avea cutia albă cu Minex, iar în stânga, o altă cutie – una maro, cu capacul deschis.

— Să începem, a spus ea zâmbind.

Annika i-a răspuns cu un zâmbet:

— Pot să te întreb ceva?

— Da, sigur, i-a răspuns Beata.

— De ce mă aflu aici?

Zâmbetul femeii a dispărut imediat:

— Chiar nu-ți dai seama?

Annika a tras adânc aer în piept:

— Nu. Ce înțeleg e că te-am înfuriat foarte tare. Dar zău că n-am vrut. Și îmi pare rău.

Beata și-a mușcat buza de sus:

— Nu numai că ai mințit, dar ai și scris în ziar că am fost extrem de afectată de moartea nenorocitului de Stefan, în plus, m-ai umilit în fața întregii țări, răstălmăcindu-mi cuvintele în așa fel, încât să-ți iasă un articol de efect. N-ai vrut să crezi ce ți-am spus eu, ci ai plecat urechea la ce ți-au îndrugat muncitorii.

— Îmi pare rău că ți-am interpretat greșit starea de spirit, a spus Annika pe cel mai calm ton de care era în stare. N-am vrut să public ce-ai spus, pentru că mă gândeam c-ai putea să regreți mai încolo. Erai foarte tulburată și plângeai în hohote.

— Da, eram disperată din pricina oamenilor răi! Disperată că li se permite să trăiască unor nenorociți ca Stefan Bjurling. De ce se folosește destinul de mine ca să scape de ei? De ce trebuie să depindă totul de mine?

Annika a hotărât să tacă și să asculte mai departe. Beata și-a mușcat iarăși buza.

— Ai mințit și ai răspândit o imagine falsă a scârbei de Stefan, a continuat ea după câteva clipe. Ai scris că era amabil și vesel. Și că era iubit de colegi. I-ai crezut pe muncitori, nu pe mine. De ce n-ai scris ce ți-am spus?

Annika era din ce în ce mai dezorientată, dar s-a străduit să vorbească pe un ton calm și prietenos:

— Dar ce mi-ai spus și crezi c-ar fi trebuit să public?

— Adevărul! Că e mare păcat că Stefan și Christina au trebuit să moară! Că a fost vina lor și că mi-a fost foarte greu să mă ocup de treaba asta. Să nu-ți închipui că mi-a făcut plăcere!

Annika s-a străduit să-i arate că înțelege:

— Nu, nu-mi închipuiam asta. Știu că uneori ești obligat să duci la bun sfârșit lucruri pe care nu vrei să le faci.

— Ce vrei să spui?

— Și eu a trebuit să scap de cineva odată, așa că știu sentimentul, i-a răspuns ea, ridicând privirea. Dar nu suntem aici ca să vorbim despre mine, ci despre tine și adevărul tău.

Beata s-a uitat la ea câteva clipe, apoi a continuat:

— Poate că te întrebi de ce mai ești încă în viață… Pentru că vreau să-mi scrii povestea. Vreau să fie publicată în *Kvällspressen* și să primească la fel de multe pagini ca moartea Christinei Furhage.

Annika a încuviințat din cap și a zâmbit mecanic.

— Să-ți arăt ce-am adus, a spus Beata.

Apoi a scos ceva din cutia maro de lângă ea. Era un laptop.

— Laptopul Christinei! a șoptit Annika.

— Da, era foarte încântată de chestia asta. Are bateria încărcată.

Beata s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de Annika, ținând laptopul în mâna dreaptă. Părea destul de greu, iar mâna Beatei tremura ușor.

— Haide, aprinde-l!

Annika a luat laptopul. Era un Macintosh destul de simplu. Avea baterie reîncărcabilă, cititor de dischete și mufă pentru mouse. L-a desfăcut și a apăsat pe butonul de pornire. Laptopul a scos un bâzâit și a început să încarce sistemul de operare și celelalte programe. Nu erau instalate decât foarte puține; unul dintre ele era Microsoft Word. În cele din urmă, a apărut și imaginea de fundal: un apus de soare care colora cerul în albastru, roz și stacojiu. Pe desktop se aflau trei iconuri: unul pentru hard disk, unul pentru Word și unul pentru dosarul denumit „Eu”. Annika a dat dublu clic pe iconul pentru Word și versiunea 6.0 a editorului de texte s-a deschis.

— Sunt gata, a spus Annika.

O dureau degetele din cauza frigului, așa că a încercat să și le dezmorțească, strângându-le ușor sub masă.

— Vreau să iasă cât mai bine cu putință, a spus Beata.

— Da, bineînțeles, i-a răspuns Annika, gata să înceapă.

— Vreau să scrii totul cu cuvintele mele, ca să fie povestea mea.

— Sigur.

— Dar aș vrea s-o retușezi în așa fel încât să fie limpede, frumos scrisă și ușor de citit.

Annika s-a uitat la ea:

— Beata, ai încredere în mine. Fac asta zi de zi. Îi dăm drumul?

Femeia s-a îndreptat de spate și a început:

Răul e peste tot. Devorează oamenii pe dinăuntru. Apostolii săi pe acest pământ își croiesc drum până în inima omenirii și, împietrind-o, vor s-o ducă la pieire. Bătălia lasă în urmă ruine însângerate, pentru că soarta se opune. De partea adevărului luptă un cavaler, o făptură din carne și oase…

— Scuză-mă că te întrerup, a spus Annika, toate astea-s cam încâlcite… Cititorul n-o să poată urmări povestea.

Beata s-a uitat la ea cu un aer surprins:

— De ce?

Annika știa că trebuia să-și aleagă cuvintele cu multă grijă:

— Cei mai mulți oameni nu s-au gândit niciodată la lucrurile astea și nu au discernământul tău, așa că n-or să înțeleagă ce spui și întreaga poveste o să fie inutilă. Iar ideea e ca lumea să se apropie cât mai mult de adevăr, nu-i așa?

— Da, ai dreptate, a spus Beata.

Venise rândul ei să fie nedumerită.

— Poate că ar fi mai bine să așteptăm puțin înainte să introducem în poveste răul și soarta. Mai bine o luăm cronologic. Iar, după aceea, cititorului o să-i fie mai ușor să primească adevărul. Ce zici?

Beata a încuviințat din cap cu un aer entuziast.

— Mă gândesc că poate ar fi bine să-ți pun câteva întrebări, iar tu să răspunzi la care vrei.

— Bine.

— Îmi poți povesti câte ceva despre copilăria ta?

— De ce?

— Ca să-și poată imagina cititorii cum erai atunci și să poată să se identifice cu tine.

— Înțeleg. Și ce să-ți spun?

— Ce vrei tu. Unde ai copilărit, cu ce se ocupau părinții tăi, dacă ai avut frați, animale de companie sau jucării preferate, cum te descurcai la școală, chestii de genu' ăsta…

Beata s-a uitat la ea o vreme, iar, după privirea sa, Annika și-a dat seama că era dusă pe gânduri. În cele din urmă, Beata a început să vorbească, iar Annika a alcătuit din cuvintele ei un text cât mai lizibil.

Am crescut în Djursholm. Părinții mei erau medici. De fapt, sunt medici: *amândoi lucrează în continuare și locuiesc în aceeași casă cu porți de fier în care am crescut. Am crescut alături de un frate mai mare și o soră mai mică. Am avut o copilărie destul de fericită. Mama lucra cu jumătate de normă ca specialistă în psihiatrie pediatrică, iar tata avea un cabinet privat. Am fost crescuți de bone – părinții mei angajau chiar și bărbați pe post de îngrijitori. Asta se întâmpla în anii șaptezeci. Mama și tata susțineau egalitatea între sexe și erau deschiși față de noile idei.*

M-au interesat casele de când eram mică. Aveam în grădină o casă de jucărie, iar sora mea și prietenele ei obișnuiau să mă închidă în ea. Rămâneam acolo ore în șir, până se însera, și stăteam de vorbă cu căsuța mea. Bonele știau că mă închideau acolo, așa că în cele din urmă veneau și mă scoteau. Uneori, o certau pe sora mea, dar mie nu-mi păsa.

Beata a tăcut, iar Annika s-a oprit din scris, apoi și-a suflat în mâini – era foarte frig.

— Ai putea să-mi povestești cum erai în adolescență? a întrebat-o ea. Și ce s-a întâmplat cu fratele și sora ta?

Beata a continuat:

Fratele meu s-a făcut doctor, la fel ca părinții noștri, iar sora mea, fizioterapeută. S-a căsătorit cu Nasse, un

prieten al ei din copilărie, și nu e nevoită să muncească. Locuiesc împreună cu copiii lor într-o casă din Täby.

Eu am stricat tradiția familiei, pentru că am hotărât să urmez arhitectura. Părinții erau sceptici. Se gândeau că m-aș fi descurcat mai bine ca educatoare sau specialistă în integrarea socială a persoanelor cu dizabilități. Dar n-au încercat să mă împiedice – la urma urmei, sunt oameni destupați la minte. Am intrat la Institutul Politehnic Regal și am terminat facultatea printre primii.

De ce am ales să mă ocup de case? Pentru că-mi plac foarte mult clădirile: îți vorbesc atât de direct și atât de sincer. Îmi place să călătoresc, dar numai ca să stau de vorbă cu casele construite de curând – îmi plac formele, ferestrele, culorile și strălucirea lor. Unele curți mă excită sexual. Simt fiori pe șira spinării când sunt în tren și trec prin suburbiile unui oraș, când văd frânghii cu rufe suspendate deasupra căii ferate și balcoane ușor aplecate... Când mă plimb, nu mă uit niciodată în față, ci mereu în sus. M-am izbit prin tot orașul de semne de circulație și cabine telefonice, pentru că mă uitam cu atenție la fațadele caselor. Pur și simplu, îmi plac clădirile. Și am hotărât să lucrez în domeniul care mă pasiona.

Timp de câțiva ani, am învățat cum să desenez clădiri, dar, după absolvire, mi-am dat seama că alesesem greșit. Casele de pe hârtie nu-ți vorbesc – desenul unei case nu e decât un fel de model al clădirii adevărate. Așa că, după ce-am muncit ca arhitectă doar jumătate de an, m-am dus iarăși la Institutul Politehnic și m-am înscris la Facultatea de Construcții, pe care am terminat-o în câțiva ani. După ce mi-am luat diploma, am aflat că municipalitatea făcea angajări pentru lucrările de construcție a stadionului olimpic din docul Hammarby. Am reușit să obțin o slujbă și așa am ajuns s-o cunosc pe Christina Furhage.

Beata a făcut iarăși o pauză. Annika a așteptat o vreme, dar văzând că nu-și reia povestirea, a întrebat-o:

— Vrei să-ți citesc ce-am scris?

Beata a dat din cap în semn că nu:

— Sunt sigură că scrii cum trebuie. O să citesc mai târziu, după ce-o să termini.

Apoi a tras aer pe nas și a continuat:

Bineînțeles că știam cine era. O văzusem în ziare de nenumărate ori, încă de pe vremea când fusese lansata campania prin care se promova organizarea Olimpiadei la Stockholm. Campania a fost un succes, iar ea a fost numită șefă a întregului proiect.

Unde locuiam pe vremea aceea? Ah, unde locuiesc și acum: într-o căsuță adorabilă de pe Insula de Sud, lângă Skinnarviksparken. Undeva pe lângă Yttersta Tvärgränd?[33] *Casa e încadrată în patrimoniul național, așa că a trebuit s-o renovez cu multă grijă. Pentru mine e foarte importantă – e casa în care locuiesc și respir. Eu și casa mea stăm de vorbă zi de zi, ne împărtășim una alteia experiența și înțelepciunea. Oare mai e nevoie să spun că, dintre noi două, eu sunt învățăcelul? Ea stă pe acea colină de la sfârșitul secolului al optsprezecelea, așa că, de obicei, în timpul conversațiilor noastre, eu sunt cea care ascultă și învață. Odată, Christina Furhage mi-a făcut o vizită acasă, ceea ce a fost foarte bine: casa mea a cunoscut-o un pic și m-a ajutat să iau acea decizie dificilă.*

Beata a tăcut din nou.

— Povestește-mi despre serviciul tău.

— Are vreo importanță? a întrebat Beata pe un ton surprins.

„Nu, n-are nicio importanță, dar în felul ăsta mai câștig niște timp”, și-a spus Annika.

— Da, bineînțeles. Mulți oameni vor vrea să știe cum era serviciul tău, ce aveai în minte când lucrai și alte chestii de genu’ ăsta…

Beata s-a îndreptat de spate și a spus:

— Ah, înțeleg.

„Rahat egoist ce ești!”, a spus Annika în gând, reușind să

[33] Yttersta Tvärgränd: stradă din cartierul Södermalm.

zâmbească.

Nu știu cât de familiarizată ești cu domeniul construcțiilor. Știi cum se dă în antrepriză o lucrare? De fapt, nu prea contează, întrucât construirea stadionului Victoria a fost un proiect atât de neobișnuit, încât, în cazul său, nu s-a aplicat niciuna dintre regulile obișnuite.

Stockholmul a fost ales să găzduiască Jocurile Olimpice și, după cum știi, Christina Furhage a fost numită șefă a întregului proiect. A trebuit să lupte din greu pentru acel post.

Christina era cu adevărat extraordinară. Îi trata de sus pe toți grangurii implicați în organizarea Olimpiadei. Nouă, femeilor, ne plăcea că aveam o asemenea șefă. Nu m-am întâlnit cu ea foarte des, dar, întrucât avea grijă de fiecare detaliu al proiectului, aveam de-a face cu ea din când în când.

O admiram foarte mult. Când venea ea în inspecție, toată lumea se străduia să facă treabă cât mai bine cu putință – avea efectul ăsta asupra oamenilor. Era familiarizată cu toate aspectele importante ale organizării Olimpiadei și ale construirii arenei olimpice.

În fine, eu lucram pentru Arena Bygg AB. Întrucât aveam atât pregătire de arhitect, cât și de inginer în construcții, mi-au fost încredințate imediat mai multe sarcini administrative importante. Am luat parte la negocieri, am făcut schițe și calcule, am vizitat firmele de construcții care urmau să ia parte la proiect și am întocmit contractele – pe scurt, eram un fel de factotum și aveam o poziție destul de importantă în firmă.

Lucrările la stadionul Victoria trebuiau să înceapă cu cinci ani înainte de Olimpiadă. Christina însăși a fost cea care mi-a încredințat postul de șefă a întregului proiect. Îmi aduc foarte bine aminte ziua în care m-a întrebat dacă eram interesată de slujba asta. M-a chemat în biroul ei – o cameră somptuoasă cu vedere spre canalul Stockholm, chiar lângă Rosenbad – și mi-a

cerut să-i spun cu ce mă ocupasem până atunci și dacă eram mulțumită de ce făceam. Consideram că nu mă descurcasem foarte bine, așa că m-am cam bâlbâit – țin minte că aveam palmele jilave. Stătea în spatele biroului ei lucios și avea un aer foarte impozant: înaltă, zveltă, severă și frumoasă. M-a întrebat dacă voiam să coordonez construcția stadionului olimpic din docul Hammarby. Când i-am auzit propunerea, am simțit că mi se învârte capul. Am vrut să strig: „Da, bineînțeles!”, în schimb, am încuviințat din cap și i-am spus că, pentru mine, ar fi o provocare, o sarcină captivantă pe care mă simțeam pregătită s-o iau pe umerii mei. Christina a adăugat repede că deasupra mea aveau să fie alți câțiva directori, iar deasupra tuturor, ea. Dar avea nevoie de cineva care să stea pe șantier și să se ocupe de lucrări: să se asigure că termenele erau respectate, că bugetele nu erau depășite și că materialele de construcții aveau să ajungă în locul stabilit, la momentul stabilit. Bineînțeles că urma să coordonez mai mulți șefi de echipă, fiecare cu sarcini precise în diferitele secțiuni ale șantierului. Aceștia aveau să-mi prezinte în mod regulat evoluția lucrărilor, iar eu, la rândul meu, aveam să prezint rapoarte Christinei și consiliului director.

— Am nevoie de oameni loiali, mi-a spus ea, aplecându-se către mine. Vreau să ai convingerea fermă că ceea ce fac eu e bine. Asta e una dintre condițiile esențiale pe care trebuie să le îndeplinească viitorul șef de proiect. Pot să am încredere în tine?

Îmi aduc aminte cât de radioasă era în acel moment; m-a tras și pe mine în lumina ei, umplându-mă de putere și optimism. Aș fi vrut să urlu: „DA!”, însă m-am mulțumit să încuviințez din cap. După acea întâlnire, m-a inclus în cercul ei. Devenisem o prințesă. Fusesem aleasă.

Beata a izbucnit în plâns. A plecat capul și a început să tremure din tot trupul. Dăduse drumul funiei, iar acum ținea strâns bateria și fitilul. „Sper să nu-i cadă vreo lacrimă pe

baterie”, se gândea Annika. „Poate face vreun scurtcircuit și se declanșează bomba.”

— Îmi pare rău, a spus Beata, ștergându-și nasul cu mâneca paltonului. Îmi e greu să povestesc toate astea.

Annika n-a spus nimic.

Slujba implica mari responsabilități, dar nu era dificilă. Mai întâi, trebuia să curăț perimetrul, să coordonez exploziile și excavările, după care urma să ne pregătim pentru turnarea fundației. Apoi, aveau să intervină constructorii și dulgherii. Totul trebuia să fie gata în patru ani. Stadionul urma să fie dat în folosință cu un an înainte de începerea Olimpiadei, astfel încât să-i poată fi testată funcționalitatea cu ajutorul altor competiții.

La început, totul a mers bine. Muncitorii au venit cu utilajele și au făcut o treabă excelentă. Stăteam într-una dintre barăcile de pe malul canalului. Poate că le-ai văzut când ai trecut pe aici. Nu?

În fine, m-am achitat cum trebuie de sarcinile mele. Stăteam de vorbă cu șefii de echipă care lucrau la fundație și, chiar dacă nu erau foarte comunicativi, cel puțin mă ascultau cu atenție când le dădeam instrucțiuni.

O dată pe lună, mergeam în biroul Christinei și îi prezentam situația lucrărilor. Mă primea cu multă căldură și mă urmărea cu interes. După fiecare întâlnire, rămâneam cu impresia că știa dinainte ce urma să-i spun și că nu voia decât să verifice dacă îi eram loială. Întotdeauna plecam din biroul ei cu un fel de tensiune în stomac și cu un sentiment ciudat de euforie. Încă mă aflam în cercul ei și dețineam puterea, dar trebuia să lupt în continuare pentru a o păstra.

Îmi plăcea foarte mult munca mea. În unele seri, rămâneam pe șantier după ce plecau toți muncitorii. Umblam singură printre rămășițele fostei piste de schi din apropierea docului, imaginându-mi cum avea să fie stadionul: *tribunele enorme, cele șaptezeci și cinci de mii de scaune verzi, curbura acoperișului de oțel. Mângâiam deseori schițele arenei, ba chiar mi-am pus*

pe unul dintre pereții biroului o poză de mari dimensiuni a machetei. Am stat de vorbă cu stadionul încă de la început. Nu-mi putea răspunde, pentru că era ca un nou-născut, dar sunt sigură că mă asculta. Am urmărit fiecare detaliu al dezvoltării lui, la fel ca o mamă care își alăptează fiul și se minunează când vede cum crește.

Problemele au apărut când au venit dulgherii și am început să turnam fundația. În această etapă a construcției, aveau să fie implicați câteva sute de muncitori. Urmau să fie coordonați de treizeci și cinci de șefi de echipă – cu toții erau bărbați cu vârste între patruzeci și cincizeci și cinci de ani. Începând din acel moment, volumul meu de muncă a crescut de vreo patru ori. La cererea mea, au fost angajați trei supraveghetori care să-mi preia o parte din responsabilități – toți trei erau bărbați.

Nu-mi dau seama ce n-a mers bine. Munceam la fel ca la început, încercând să fiu foarte directă și să dau indicații cât mai limpede posibil. Respectam termenele, nu depășisem bugetul, iar materialele de construcție ajungeau în locul stabilit, la momentul stabilit. Lucrările mergeau înainte, iar standardele de calitate erau respectate. Încercam să fiu veselă și prietenoasă, străduindu-mă din răsputeri să mă port respectuos cu toți bărbații din subordinea mea. N-aș putea spune cu exactitate când au apărut primele semne că ceva nu era în regulă, dar cert e că situația s-a deteriorat destul de repede. Am observat că muncitorii își întrerupeau conversațiile când mă apropiam, că făceau anumite gesturi într-ascuns, zâmbeau disprețuitor și mă priveau cu răceală. Am organizat ședințe de informare, pe care eu le consideram utile, dar simțeam că nu eram ascultată. În cele din urmă, șefii de echipă n-au mai venit la ședințe, iar când mă duceam pe șantier să-i chem, se uitau lung la mine și îmi spuneau că au treabă. Bineînțeles că m-am simțit prost. Cei câțiva care veneau puneau la îndoială tot ce spuneam. Într-o zi, mi-au spus că trimisesem materialele la locul nepotrivit și într-o ordine greșită, drept care

comandaseră alte încărcături. Bineînțeles că m-am înfuriat și i-am întrebat cu ce drept îmi ignoraseră directivele și luaseră decizii de capul lor, iar ei mi-au spus pe un ton condescendent că stadionul avea să fie gata la timp doar dacă lucrările erau coordonate de oameni competenți. Îmi aduc foarte bine aminte ce-am simțit când am auzit acele cuvinte: parcă s-a rupt ceva în mine. Șefii de echipă s-au ridicat și au plecat, aruncându-mi priviri pline de dispreț. După ce-au ieșit, cei trei supraveghetori aflați în subordinea mea s-au oprit lângă baracă și au stat de vorbă cu șefii de echipă. I-am auzit dându-le indicațiile mele și informațiile de pe foaia pe care o țineam în mână – ei bine, pe ei îi ascultau. Șefii de echipă îmi acceptau dispozițiile, dar numai dacă le erau transmise de altcineva. Deci, nu-mi puneau la îndoială munca, discernământul sau cunoștințele, ci, pur și simplu, aveau ceva cu mine ca om.

După acea ședință, i-am chemat pe cei trei supraveghetori și le-am spus că trebuia să ne gândim cum anume aveam să procedăm mai departe. Voiam ca noi patru să vedem ce era de făcut pentru a îmbunătăți organizarea și pentru a dobândi autoritate asupra muncitorilor, astfel încât lucrările să continue așa cum ne doream. Supraveghetorii stăteau la masa mea după cum urmează: unul în stânga, celălalt în dreapta, iar al treilea în fața mea.

— Nu ești în stare să coordonezi lucrările, a spus unul dintre ei.

— Nu-ți dai seama că te faci de râs pe tot șantierul? m-a întrebat al doilea.

— Îți spun cinstit că ești o caraghioasă, a adăugat cel de-al treilea. Ești incompetentă, n-ai niciun pic de autoritate și nu știi să dai dispoziții.

Mă uitam la ei cu gura căscată. Nu puteam crede ce-mi spuneau: știam foarte bine că nu aveau dreptate. Dar odată porniți, nimic nu-i mai putea opri.

— Nu faci decât să umbli aiurea de colo-colo, a continuat primul supraveghetor.

— Și ceri prea mult de la muncitori, a adăugat al

doilea. Ar trebui să-ți dai seama.

— În cele din urmă, n-o să te mai asculte nimeni, a spus al treilea. N-ai nici pregătirea, nici experiența necesare pentru postul ăsta.

Îmi aduc aminte că m-am uitat la ei și am văzut cum li se schimbă expresiile: chipurile lor și-au pierdut trăsăturile, devenind șterse și albicioase. Simțeam că nu mai pot respira și am crezut că o să mă sufoc. M-am ridicat în picioare și am ieșit din baracă. Mă tem că n-a fost tocmai demn din partea mea.

Beata a izbucnit în plâns și a plecat capul, iar Annika se uita la ea cu scârbă. „Și ce dacă?”, ar fi vrut ea să spună. „Tuturor ni se întâmplă lucruri dintr-astea.” Dar s-a abținut, iar Beata și-a continuat povestea:

În noaptea aceea, în timp ce stăteam în pat, casa mi-a vorbit; mi-a șoptit vorbe de mângâiere prin tapetul imprimat cu trandafiri. A doua zi, n-am putut să mă duc la serviciu. Frica mă paralizase – era ca și cum m-ar fi țintuit de pat. Cea care m-a salvat a fost Christina. M-a sunat acasă și mi-a cerut să vin la serviciu a doua zi dimineață. Avea informații foarte importante pentru toți cei care lucram pe șantier.

A doua zi, m-am dus la baraca mea stăpânită de un sentiment de liniște profundă. Ni se ceruse ca, la ora unsprezece, să ne strângem cu toții la tribuna de nord. Cei trei supraveghetori nu m-au luat în seamă, dar eu le-am zâmbit, ca să înțeleagă cum stăteau lucrurile – în curând, Christina avea să vină pe șantier.

Am așteptat să se strângă toată lumea și abia apoi am ieșit din baracă. Am avut grijă să-mi fac apariția odată cu șefa Comitetului. Cu vocea ei calmă și limpede, ne-a spus că venise să anunțe o schimbare la nivelul administrării proiectului. Prezența ei caldă m-a făcut să zâmbesc.

— Beata Ekesjö va părăsi postul de șef de proiect, iar sarcinile ei vor fi preluate de cei trei supraveghetori, a spus Christina. Am toată încrederea în ei și sper ca lucrările să avanseze în același ritm ca și până acum.

Am avut impresia că tot cerul s-a colorat dintr-odată într-un alb strălucitor; toate lucrurile din jur și-au schimbat culoarea, iar oamenii au înghețat.

În ziua aceea, mi-am dat seama în adâncul meu ce anume trebuia să fac, deși încă nu-mi formulasem precis scopul. Am plecat de la tribuna de nord în timp ce oamenii încă ascultau vocea catifelată a Christinei. M-am întors în baracă, unde îmi lăsasem geanta cu echipamentul de sport – aveam de gând să merg la sală după program. Am scos echipamentul și l-am pus într-un dulap, apoi am luat geanta și m-am dus la depozitul de explozibili din spatele barăcilor. Se afla cam la o sută de metri de barăci, așa cum prevede regulamentul, pentru a reduce riscurile în cazul detonării accidentale. O cutie cu bare de explozibil încăpea perfect în geanta mea de sport; era ca și cum ar fi fost făcute una pentru alta. Cutia avea cam douăzeci și cinci de kilograme, deci nu cântărea mai mult decât o valiză plină, așa că nu mi-a fost greu s-o car, mai ales că mergeam la sală de trei ori pe săptămână...

— Stai un pic, a intervenit Annika. Dar explozibilii nu sunt păziți? Cum ai putut să te duci și să iei o cutie de explozibili fără să-ți spună nimeni nimic?

Beata s-a uitat la ea cu un aer compătimitor:

— Annika, eram șefa șantierului. Aveam chei pentru toate încuietorile. Și am făcut o modificare în acte, astfel încât nimeni să nu bage de seamă. Și nu mă mai întrerupe.

În cutie se aflau cincisprezece bare de explozibil înfășurate în plastic roz. Am pus cutia în portbagaj și am plecat spre casă. Când am ajuns, mi-am cărat cu grijă comoara înăuntru. În noaptea aceea, am tot mângâiat explozibilul. Barele aveau la capete dopuri de metal, iar plasticul era rece; *armele mele arătau ca niște cârnați proaspăt scoși din frigider. Barele erau destul de moi – le puteam îndoi cu mare ușurință. Da, erau exact ca niște cârnați, atâta doar că mai grele.*

Beata a izbucnit în râs. Annikăi i se făcuse greață, atât de la oboseală, cât și din pricina nebuniei de care dădea dovadă femeia din fața ei.

— Putem să luăm o pauză? a întrebat Annika. Aș vrea să beau o cola.

Beata s-a uitat la ea și a spus:

— Da, dar să fie scurtă. Trebuie să terminăm în noaptea asta.

Pe Annika au trecut-o fiori de gheață.

Nu știau ce să facă cu mine. În contractul meu scria că fusesem angajată pentru construirea stadionului și a satului olimpic. Ca să scape de mine, trebuiau să-mi dea mulți bani, ceea ce nu le convenea. În plus, îmi făceam foarte bine meseria, așa că ar fi fost o prostie să dea bani ca să scape de un om priceput de care oricum aveau nevoie. Până la urmă, mi-au încredințat postul de inginer-șef în cadrul șantierului de lângă stadion. Acolo, se construia un bloc banal de zece etaje care urma să adăpostească pupitrele de control și multă aparatură; tot acolo, aveau să fie amenajate mai multe birouri. Nu mai e nevoie să spun că, prin comparație cu stadionul, era o clădire mută și moartă. O carapace de beton informă și inexpresivă, care nu a putut învăța să vorbească.

Șeful proiectului se numea Kurt și cam trăgea la măsea. M-a urât de când m-a văzut, susținând că fusesem trimisă ca să-l spionez. În prima mea zi de lucru acolo, a dispărut și n-am reușit să dau de el nicicum.

Șantierul era vraiște. Toate lucrările stagnau, iar bugetul fusese depășit cu mult. Am început să pun lucrurile în ordine, fără ca șeful proiectului să-și dea seama. Ori de câte ori luam o decizie, mi se opunea, dar adevărul e că, după ce am început să lucrez acolo, Kurt n-a mai mișcat un deget. De multe ori, nici nu venea la serviciu. Prima oară când a chiulit, am făcut un raport către superiorii mei, ceea ce l-a înfuriat atât de tare, încât m-am lăsat păgubașă.

Unde mai pui că trebuia să fiu și șefă de echipă, ceea ce nu mai făcusem niciodată. Era foarte greu. Uneori,

betonul își schimba culoarea, iar eu trebuia să merg în inspecție, călcând pe scânduri așezate deasupra unei plăci proaspăt turnate. În plus, trebuia să mă obișnuiesc cu alți muncitori, a căror vorbire codificată de multe ori nu reușeam s-o înțeleg. Îmi dădeam seama că mă luau peste picior, dar nu aveam cum să mă apăr. Mă străduiam să fiu flexibilă și, în același timp, puternică. Tot încercam să stau de vorbă cu clădirea, dar nu voia să-mi răspundă. Trebuia să mă ocup de calendarul lucrărilor și să fac tot felul de estimări, umblând de colo-colo pe șantier, dar simțeam întruna că sunt închisă într-o cușcă de sticlă. Până la urmă, clădirea a fost gata la timp, iar cheltuielile n-au depășit decât foarte puțin bugetul prevăzut.

Clădirea avea să fie inaugurată de Christina. Îmi aduc aminte că, în ziua aceea, eram bucuroasă și mândră. Reușisem să duc lucrările la bun sfârșit, nu mă dădusem bătută. Făcusem tot posibilul ca să termin la timp clădirea care avea să adăpostească aparatura necesară stadionului, astfel încât funcționalitatea lui să poată fi testată cu ajutorul altor competiții. Nu-mi plăcea deloc acea clădire, dar îmi făcusem datoria. Christina știa cine coordonase lucrările și urma să vadă rezultatul, așa că avea să-și dea seama că meritam să mi se dea iarăși un post important. Avea să mă vadă așa cum eram și să mă așeze acolo unde îmi era locul, adică alături de ea. Urma să redevin prințesa ei devotată.

În ziua aceea, m-am îmbrăcat îngrijit: o bluză, pantaloni bine călcați și mocasini. De data asta, am ajuns printre primii pe șantier, pentru că voiam să prind un loc lângă intrare. N-o mai văzusem pe Christina de multă vreme; o zărisem o singură dată, când venise în inspecție la stadion. Din câte auzisem, lucrările nu se desfășurau așa cum fusese prevăzut și nu era sigur că aveau să fie terminate la timp.

În cele din urmă, Christina a venit: parcă era mai radioasă și avea trăsături mai plăcute decât înainte. A spus lucruri frumoase despre Jocurile Olimpice și despre minunatul nostru sat olimpic, lăudându-i pe

muncitori și pe cei care avuseseră grijă ca lucrările să se desfășoare conform planului. Apoi l-a chemat în față pe șeful de proiect, omul care avusese grijă ca blocul cu zece etaje să fie gata la timp, apreciind totodată calitatea execuției. Adică l-a chemat pe Kurt, dând tonul aplauzelor. Cu zâmbetul pe buze, Kurt s-a apropiat de Christina și a dat mâna cu ea. Stăteau unul lângă altul și râdeau. Dar eu nu mai auzeam nimic… Nenorociții! *Nenorociții*!

În noaptea aceea, m-am dus la depozitul de explozibili și am luat încă o cutie cu dinamită și câteva detonatoare electrice. Cutia asta era plină cu bare mici, de o sută de grame fiecare; *barele erau înfășurate în hârtie cu dungi roz și roșii, care îmi aminteau de bomboanele pe care le mâncam în copilărie. Erau vreo două sute cincizeci în total și, chiar dacă am folosit destul de multe până acum, tot mi-au mai rămas… Bomba pe care ți-am lipit-o de spate e făcută tot din bare dintr-astea.*

Beata a tăcut o vreme, iar Annika a profitat de clipele de răgaz, odihnindu-și capul în mâini. În liniștea din tunel, nu se auzea decât bâzâitul neoanelor. „Nu mai sună nimeni, s-a gândit Annika. Oare au încetat căutările?”

Beata și-a reluat povestea, iar Annika s-a îndreptat de spate.

În ultimul an, am fost în concediu medical destul de mult timp. Oficial, acum fac parte din grupul de șefi de lucrări care inspectează diferitele baze de antrenament și se ocupă de ultimele finisaje. În ultimele două luni, am lucrat la Sätra Hall. Îți dai seama cât de mult m-au umilit: *la început, eram șefă de proiect pe cel mai mare dintre toate șantierele, iar acum mă ocup de lucrări mărunte la cea mai veche dintre bazele de antrenament. Merg de pe un șantier pe altul, așa că nu mai am suficient timp ca să stabilesc o legătură cu clădirile și să comunic cu ele. Construcțiile astea mă batjocoresc, la fel ca muncitorii. Iar Stefan Bjurling mă chinuia cel mai tare. Lucra ca șef de echipă pentru firma care executa lucrările de la Sätra Hall. Ori de*

câte ori încercam să stau de vorbă cu el, afișa un zâmbet batjocoritor. Nu mă asculta niciodată. Îmi zicea „drăguță” și nu lua în seamă nimic din ce-i spuneam. Nu se referea la mine decât atunci când muncitorii îl întrebau unde să pună rumegușul și celelalte resturi. „Duceți-le drăguței noastră”, le spunea el. Își bătea joc de mine, iar sala aceea frumoasă s-a aliat cu el. Zeflemeaua lor era insuportabilă.

Beata s-a oprit și a tăcut mult timp. Annika nu mai avea astâmpăr. O dureau mușchii din pricina oboselii și, în plus, o lovise durerea de cap. Își simțea mâinile foarte grele, de parcă ar fi fost de plumb – era acea paralizie care o cuprindea pe la ora trei și jumătate când lucra în tura de noapte.

S-a gândit la Ellen și Kalle. Unde se aflau acum? Le era dor de ea? „Oare Thomas o să găsească darurile de Crăciun?”, s-a întrebat ea. „N-am apucat să-i spun că le-am ascuns în șifonierul mare.”

S-a uitat la Beata: stătea cu fruntea sprijinită în palme. Annika a întors capul cu multă grijă și a aruncat o privire spre geanta cu care venise. Dacă ar fi pus mâna pe mobil, ar fi putut suna pe cineva ca să spună unde se afla! Deși erau într-un tunel, telefonul avea semnal. Ar fi fost eliberată într-un sfert de oră. Ușor de zis, greu de făcut! Nu avea nicio șansă câtă vreme era legată, iar Beata stătea lângă ea. Dacă Beata i-ar fi adus geanta și ar fi stat cu degetele în urechi câtă vreme ea ar fi dat un telefon…

Annika a oftat ușor. Dintr-odată, și-a amintit de un articol pe care îl scrisese cu doi ani în urmă. Era o zi frumoasă de sfârșit de iarnă, iar oamenii se plimbau pe gheața din jurul Stockholmului…

— Ce faci, visezi? a întrebat-o Beata.

Annika a tresărit și a zâmbit:

— Ah, nu. Abia aștept să aud restul poveștii.

În urmă cu două săptămâni, Christina a organizat o petrecere la Blå Hallen, sala de recepție a primăriei. Era ultima mare petrecere înainte de Olimpiadă și fusese invitată toată lumea. Abia așteptam seara aceea. Primăria este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Urc deseori în turn, pentru că îmi place să simt cum dansează sub mâinile mele pereții de piatră și să pipăi rosturile dintre cărămizi. Când ajung pe platforma superioară, rămân acolo o vreme ca să mă odihnesc. Turnul și cu mine ne bucurăm de priveliște și de rafalele de vânt. Este o experiență erotică nemaipomenită.

Am ajuns în sala de recepție mult prea devreme și mi-am dat seama că mă îmbrăcasem prea elegant. Dar nu era nicio problemă. Primăria îmi este prietenă, așa că aveam cu cine să stau de vorbă. La petrecere urma să ia parte și Christina și speram ca atmosfera împăciuitoare care domnea în sală să risipească toate neînțelegerile. M-am plimbat printre invitați, am băut un pahar de vin și am schimbat câteva vorbe cu primăria.

Când murmurul din sală s-a întețit, mi-am dat seama că sosise Christina. A fost primită ca un cap încoronat – și chiar era o regină. M-am urcat pe un scaun, ca s-o pot vedea mai bine. E greu de explicat, dar Christina părea că e învăluită în lumină: avea un fel de aură care te făcea să crezi că se află mereu în lumina reflectoarelor. Era o atmosferă fantastică. De fapt, ea era fantastică! Toată lumea o saluta, iar ea dădea din cap și zâmbea. Avea câteva vorbe pentru fiecare. Dădea mâna cu toți cei care o întâmpinau, la fel ca un președinte american aflat în campanie electorală. Eu eram în celălalt capăt al sălii, dar, încetul cu încetul, Christina își croia drum într-acolo. M-am dat jos de pe scaun și, întrucât sunt atât de scundă, n-am mai putut s-o văd. Dar, dintr-odată, a apărut în fața mea – era frumoasa și radioasă. Am simțit că mi se așterne pe față un zâmbet imens și cred că aveam lacrimi în ochi.

— Bine ai venit, Christina! am spus eu, întinzând mâna. Mă bucur foarte mult să te văd.

— Mulțumesc, mi-a răspuns ea. Ne știm de undeva?

Se uita în ochii mei și zâmbea. Dar era un zâmbet schimonosit, iar dintr-odată fața i s-a descompus: i-au dispărut dinții, i-au apărut viermi în gură, iar orbitele i s-au golit. Zâmbea în continuare, împrăștiind în jur

moarte și o duhoare insuportabilă. Mi s-a făcut scârbă și m-am dat un pas înapoi. Nu m-a recunoscut. Nu știa cine sunt. Nu și-a dat seama că eram prințesa ei. A deschis gura, iar vocea ei aspră părea că vine din adâncul unei prăpăstii; vorbea greoi, ca și când cineva ar fi dat drumul la o casetă, dar pe viteză mică.

— Mergem mai departe? a întrebat cu vocea ei hârâită, în timp ce viermii îi colcăiau în gură.

Atunci mi-am dat seama că trebuia s-o omor. Mă înțelegi, nu? Sunt sigură că mă înțelegi. Nu i se mai putea permite să trăiască. Era un monstru, un înger căzut care își păstrase aureola. Răul o devorase, o distrusese atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Casa mea avea dreptate: era răul întruchipat. Dar nu-mi dădusem seama de asta, la fel cum nu-și dăduseră seama nici ceilalți oameni din prejma ei. Toată lumea vedea la ea exact ceea ce văzusem și eu: aerul de învingătoare, aureola și părul încărunțit. Dar mi s-a ridicat vălul de pe ochi, Annika! I-am descoperit adevărata fire. Mi s-a arătat așa cum era: un monstru care împrăștia în jur otravă și sânge împuțit…

Annika simțea că i se întețește greața. Aproape că nu mai putea suporta. Beata a deschis cu grijă o cutie de cola și a luat câteva înghițituri mici.

— Ar trebui să beau numai cola dietetică, pentru că are mai puține calorii, dar nu-mi place deloc ce gust are. Tu ce părere ai?

— Ai absolută dreptate, a spus Annika, înghițind în sec.

Beata i-a zâmbit ușor, apoi a continuat.

Decizia pe care am luat-o m-a ajutat să fac față acelei seri, deoarece coșmarul încă nu se terminase. Știi pe cine și-a ales drept prinț, lângă cine s-a așezat la masă? Bineînțeles că știi, doar ai publicat o fotografie cu ei doi. Dintr-odată, mintea mi s-a limpezit. Mi-am dat seama la ce aveau să-mi fie de folos comorile reci pe care le păstram acasă. Totul a devenit cât se poate de clar. Cutia cea mare era pentru Christina, iar cea mică, pentru cei care îi călcau pe

urme.

Planul meu era cât se poate de simplu: trebuia s-o urmăresc pe Christina. Uneori, aveam impresia că-și dă seama că mă aflu în preajma ei. Înainte să urce în mașina ei luxoasă, se uita de jur-împrejur cu un aer neliniștit. Avea mereu laptopul în mână și mă tot întrebam ce scria în el; voiam să știu dacă făcea însemnări despre mine sau despre Helena Starke. Știam că mergea deseori la ea acasă. Așteptam afară și vedeam că pleca de acolo dimineața. Mi-am dat seama că aveau o relație și știam că, dacă s-ar fi aflat, Christina ar fi fost distrusă. Deci, totul avea să fie cât se poate de simplu – cel puțin teoretic. Dar unele idei sunt foarte greu de pus în practică, nu crezi?

În fine, vinerea trecută, când le-am văzut pe Christina și Helena plecând împreună de la petrecerea de Crăciun a Secretariatului, am înțeles că sosise momentul să-mi pun planul în aplicare. M-am dus acasă și am luat comoara cea mare. Era destul de grea. Am pus-o pe scaunul din dreapta, în fața căruia se afla o baterie de mașină cumpărată de la o benzinărie din Västberga. Temporizatorul l-am luat din IKEA – e un fel de cronometru cu alarmă pe care lumea îl montează la casele de vacanță, ca să-i păcălească pe hoți.

Am oprit în parcarea unde ți-ai lăsat și tu mașina când ai venit. Geanta era destul de grea, dar sunt mai puternică decât par. Eram puțin agitată. Nu știam cât timp am la dispoziție și trebuia să pun totul la punct înainte să plece de la Helena. Din fericire, am terminat foarte repede. Am ocolit stadionul cu geanta în mână, iar când am ajuns la intrarea din spate, am dezactivat alarmele și am deschis ușile. Era cât pe-aci să dau de bucluc, pentru că m-a văzut un bărbat care se îndrepta spre localul ăla îngrozitor din apropiere. Dacă aș fi rămas șefa proiectului, n-aș fi permis să se deschidă un astfel de local chiar lângă stadion.

Arena strălucea în lumina Lunii – era o priveliște nemaipomenită. Am pus cutia în tribuna de nord. Literele albe străluceau în întuneric: „Minex. 50x550, 24 kg, 15 buc. – 1 600 g". Am pus rola de bandă

adezivă lângă cutie. Avea să fie foarte simplu să amorsez explozibilul. Nu trebuia decât să înfig detonatorul într-unul dintre carnații roz și să întind firul spre intrare. La celălalt capăt al firului am montat bateria și temporizatorul – știam foarte bine cum trebuia să procedez, pentru că făcusem câteva încercări mai înainte. Unde anume? Într-o carieră de piatră de lângă comuna Lohärad. Autobuzul trece pe acolo doar de două ori pe zi, dar nu era nicio problemă, pentru că, în felul ăsta, aveam mult timp la dispoziție. Detonam doar câte o bară de o sută de grame odată, așa că mi-au rămas destule.

După ce am pus totul la punct, m-am dus să descui ușile de la intrarea principală, dar am ieșit din stadion prin tunelul ăsta. Ușa tunelului se află la subsol, mult sub intrarea principală. Se poate ajunge acolo și cu liftul, dar eu am coborât pe scări. Apoi am plecat pe jos spre Ringvägen; îmi era teamă să nu ajung prea târziu. Dar, până la urmă, am ajuns prea devreme. A trebuit să aștept mult timp în ușa unui bloc de pe cealaltă parte a străzii. Când a ieșit în stradă, am sunat-o pe mobil. Poliția nu avea cum să afle cine a sunat-o, pentru că foloseam o cartelă telefonică preplătită. Și n-ar fi avut cum să descopere nici că eu am fost cea care te-a sunat ieri, când erai în mașina – mai aveam minute pe cartelă…

Mi-a fost ușor s-o conving pe Christina să vină la stadion. I-am spus că știu totul despre ea și Helena, că am fotografii cu ele și că, dacă nu vine să stea de vorbă cu mine, o să-i dau negativele lui Hans Bjällra, șeful consiliului director. Bjällra o ura pe Christina – tot Secretariatul știa asta –, așa că avea să profite de orice ocazie ca s-o umilească. În cele din urmă, Christina a hotărât să vină, dar probabil că a fost o decizie pe care a luat-o cu inima îndoită. A venit pe jos din Insula de Sud, traversând podul pietonal. Era atât de frig, încât scotea aburi din gură. I-a luat ceva timp să ajungă și, la un moment dat, am crezut că nu mai vine.

O așteptam în spatele ușilor de la intrarea principală, ascunsă în întunericul din spatele statuilor.

Simțeam că-mi clocotește sângele. Stadionul meu era în culmea bucuriei și avea să mă susțină. Voiam să fac totul așa cum trebuie. Christina avea să moară în același loc în care mă umilise. Avea să fie făcută bucăți în tribuna de nord a stadionului Victoria, pentru că tot acolo fusesem și eu făcută bucăți. După ce avea să intre pe stadion, aveam s-o lovesc în cap cu un ciocan, unealta emblematică a constructorilor. Aveam s-o târăsc în tribună și să amorsez dinamita, iar după aceea, cu șerpii mei roz încolăciți în jurul ei, urma să-i spun de ce se afla acolo. Voiam să-i spun că văzusem monstrul din ea. Superioritatea mea avea să strălucească precum o stea pe cerul nopții. Christina avea să-mi ceară iertare, iar explozia urma să pună capăt relației noastre.

Beata a făcut o pauză ca să ia o gură de cola. Annika simțea că mai avea puțin și leșina.

— Din păcate, lucrurile nu s-au desfășurat conform planului, a spus Beata pe un ton liniștit. Dar adevărul trebuie spus până la capăt. Nu încerc să par o eroină. Știu că unii oameni vor spune că am procedat greșit. Tocmai de aceea e important ca, în povestea asta, să nu se strecoare nicio minciună. Trebuie să scrii totul așa cum s-a întâmplat, fără să înfrumusețezi nimic.

Annika a încuviințat din cap în mod sincer.

Totul a mers anapoda. Prima lovitură de ciocan n-a doborât-o, ci a înfuriat-o. A început să urle ca din gură de șarpe. Mi-a spus că sunt o țicnită incompetentă și mi-a cerut s-o las în pace. Așa că am continuat s-o izbesc cu ciocanul. Am lovit-o și peste gură, iar câțiva dintre dinții din față i-au sărit cât colo. Ea țipa întruna, iar eu nu conteneam cu loviturile: *ciocanul părea că dansează pe fața ei. Atunci am aflat cât de mult sânge curge dacă izbești pe cineva peste ochi. În cele din urmă, s-a prăbușit – n-aș putea spune că era o priveliște plăcută. Țipa în continuare și, ca să fiu sigură că nu avea să se ridice, i-am zdrobit rotulele. Îți dai seama că nu mi-a plăcut deloc*: *era o treabă dificilă și a trebuit să fac mari eforturi. Dar nu contenea cu*

țipetele, așa că i-am dat și o lovitură în gât. Când am dat s-o târăsc spre tribună, m-a zgâriat pe mâini. A trebuit să-i zdrobesc degetele și coatele. Abia apoi am început lungul drum către tribună, până în locul unde stătuse în ziua când mă umilise. Era foarte grea și țipa întruna. M-au trecut toate apele, iar când am ajuns lângă comoara mea, îmi tremurau mâinile. Am așezat-o între două rânduri de scaune și am început să-i leg dinamita de trup cu bandă adezivă.

Dar Christina nu înțelegea că sosise momentul să renunțe, că rolul ei era să fie spectatoare. Se zvârcolea ca un vierme, așa că a reușit să ajungă la șirul de trepte dintre rânduri. S-a rostogolit spre pistă, țipând în continuare, iar eu simțeam că pierd controlul asupra situației – era îngrozitor. Am coborât după ea și am lovit-o de câteva ori în spate. Nu știu dacă i-am rupt coloana, dar, până la urmă, a rămas nemișcată, așa că am putut să-i leg de trup carnații roz. În total, erau cincisprezece. Nu mai era timp pentru iertare și meditație. Am înfipt detonatorul într-un cârnat și m-am dus în locul unde lăsasem bateria. Temporizatorul era setat la cinci minute, dar, până la urmă, m-am răzgândit: l-am setat la trei minute. Christina încă scâncea, dar nu erau scâncetele unui om, ci ale unui monstru. Am rămas lângă intrare, ascultându-i cântecul de moarte. Când mai erau doar treizeci de secunde, a reușit să smulgă de pe ea două bare de explozibil, deși avea mâinile zdrobite. Asta arată cât de puternică era, nu crezi? Din păcate, n-am putut sta până la capăt. Am ratat ultimele secunde, pentru că trebuia să mă adăpostesc în tunel. Când m-a lovit unda de șoc, mă aflam la jumătatea scărilor care duceau la subsol. Am fost foarte surprinsă. Cred că am subestimat puterea explozibilului. Pagubele erau uriașe. Întreaga tribună de nord era distrusă. Îți dai seama că nu asta voiam. Nu voiam să avariez arena olimpică. Stadionul nu avea nici-o vină pentru ceea ce pătimisem…

Annikăi i-au dat lacrimile. Nu scrisese niciodată ceva atât de

înfiorător. Mai avea puțin și leșina. Stătea pe scaun de câteva ore. Simțea greutatea explozibilului lipit de spate, iar picioarele o dureau atât de tare, încât îi venea să urle. Era atât de obosită, încât nu-și dorea decât să se întindă, chiar dacă ar fi strivit barele de dinamită și ar fi murit.

— De ce plângi? a întrebat-o Beata pe un ton bănuitor.

Annika a tras aer în piept și a spus:

— Pentru că ți-a fost atât de greu să-ți duci planul la bun sfârșit. De ce nu te-a lăsat să faci totul cum trebuie?

Beata a încuviințat din cap, ștergându-și o lacrimă:

— Da, știu… Viața nu e niciodată dreaptă.

Cu Stefan a fost mai ușor. Aproape totul s-a desfășurat conform planului. I-am cerut să termine vestiarul arbitrilor înainte de Crăciun. Alegerea locului a fost simplă: acolo l-am întâlnit prima oară pe Stefan și tot acolo mi-a zis că muncitorii de la Sätra Hall aveau să mă trateze cu multă răceală. Știam că avea să facă totul singur. Lui Stefan îi plăcea să meargă la hipodrom, așa că făcea tot posibilul ca să obțină zile libere. De multe ori, avea grijă să rămână singur pe șantier, apoi își trecea în condică ore de lucru fictive. Probabil că făcea așa de ani de zile, dar nimeni nu-l verifica, din moment ce era șef de echipă. Dar, atunci când voia, lucra foarte repede, chiar dacă uneori făcea treabă de mântuială.

Lunea trecută, am ajuns la serviciu la ora obișnuită. Toată lumea vorbea despre moartea Christinei Furhage, dar nimeni nu m-a luat în seamă. E drept că nici nu mă așteptam să mi se spună ceva.

Am rămas în biroul meu până pe seară, iar când s-a făcut liniște, am dat o tură prin complex și am văzut că Ștefan Bjurling lucra în vestiar. M-am dus la dulapul meu și mi-am scos geanta de sport. În ea se aflau comorile mele: barele de explozibil învelite în hârtie, firele colorate în galben și verde, banda adezivă și un temporizator. Hotărâsem să nu mai folosesc ciocanul, pentru că iarăși ar fi ieșit urât. În schimb, făcusem rost de niște funie – genul de funie din care se fac leagăne pentru copii. Lațul pe care îl ai la gât e făcut din

același ghem. În timp ce Stefan dădea o gaură într-un perete, m-am apropiat de el, i-am aruncat șireangul în jurul gâtului și am tras. Tare. De data asta, eram mai hotărâtă. Nu aveam de gând să tolerez țipete și zvârcoliri. Stefan a scăpat bormașina din mână și a căzut pe spate. Mă așteptam să se prăbușească, prin urmare m-am folosit de căzătura lui ca să strâng șireangul și mai tare. Și-a pierdut cunoștința, așa că a trebuit să fac mari eforturi ca să-l așez pe un scaun. L-am legat de mâini și de picioare, apoi l-am pregătit de înmormântare: bare de explozibil cu dungi roz și roșii, un detonator, un temporizator și o baterie de lanternă. I-am legat bomba de spate și am așteptat cu răbdare să-și recapete cunoștința.

N-a spus nimic, dar am văzut că pleoapele i se zbăteau ușor. I-am explicat ce urma să se întâmple și de ce. Împărăția răului pe acest pământ avea să se sfârșească. Urma să moară, pentru că era un monstru. I-am explicat că aveau să-i urmeze și alții – îmi rămăseseră multe bare în cutie. Apoi am setat temporizatorul la cinci minute și am plecat. În drum spre biroul meu, am avut grijă să las toate ușile descuiate, astfel încât să se creadă că făptașul nu avusese nicio problemă să intre în complex. Când am sunat la poliție, m-am prefăcut că eram foarte șocată. Am mințit: le-a spus că altcineva făcuse ceea ce, de fapt, era opera mea. M-au dus la Spitalul de Sud, la secția de urgențe. Mi-au spus că, a doua zi, voiau să le răspund la câteva întrebări. Am hotărât ca, pentru o vreme, să continui să mint. Atunci nu puteam spune adevărul, însă acum a sosit momentul.

Doctorii m-au examinat, iar eu i-am asigurat că mă simțeam bine, după care am plecat acasă, trecând pe lângă Yttersta Tvärgränd. Mi-am dat seama că sosise timpul să-mi părăsesc casa. În noaptea aceea, am dormit în ea pentru ultima oară. A fost o despărțire scurtă și liniștită. Știam deja că nu aveam să mă mai întorc acolo. Peregrinările mele urmau să se încheie în altă parte.

Marți dimineață, m-am dus la birou să-mi iau

lucrurile. Când am intrat în Sätra Hall, clădirea m-a întâmpinat cu mustrări – era o atitudine nedreaptă din partea ei. M-a cuprins o tristețe profundă și m-am închis într-o cameră în care clădirea să nu mă poată vedea. Dar degeaba, pentru că apoi ai apărut tu.

Annika simțea că nu mai poate continua. Și-a pus mâinile în poală și a plecat capul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Beata.

— Sunt foarte obosită, i-a spus Annika. Pot să mă ridic și să-mi mișc puțin picioarele? Simt că mi-au amorțit.

Beata s-a uitat la ea o clipă, apoi i-a spus:

— Bine, dar să nu încerci să faci vreo șmecherie. Annika s-a ridicat în picioare cu grijă și a trebuit să se sprijine de perete ca să nu cadă. S-a întins, apoi și-a îndoit genunchii atât cât îi permitea lanțul. S-a uitat pe furiș la picioare și a văzut că Beata folosise două lăcățele ca să prindă lanțul. Dacă ar fi reușit să pună mâna pe chei, poate că ar fi scăpat. Dar părea să nu aibă nicio șansă. Nici măcar nu știa unde erau cheile.

— Să nu-ți închipui că poți scăpa, i-a spus Beata.

Annika a ridicat privirea, prefăcându-se surprinsă.

— Bineînțeles că nu, a spus ea. Încă n-am terminat treaba.

A îndepărtat puțin scaunul de masă, ca să aibă mai mult loc pentru picioare.

— Nu mai avem mult, i-a spus Beata, privind-o cu atenție.

Annika și-a dat seama că femeia era un pic dezorientată.

— Vrei să citești ce-am scris? a întrebat-o Annika, întorcând computerul spre ea.

Beata n-a spus nimic.

— Ar fi bine dacă ai citi ce-a ieșit, ca să-ți dai seama dacă am redat totul corect, i-a explicat Annika. Și aș vrea să-mi spui cum ți se pare tonul pe care l-am folosit: nu am scris exact cum mi-ai povestit, ci am încercat să înfrumusețez un pic textul.

Beata i-a aruncat o privire, apoi s-a apropiat de masă și a tras-o spre ea.

— Pot să mă odihnesc un pic? a întrebat-o Annika, iar Beata a încuviințat din cap.

Annika s-a întins pe saltea, întorcându-se cu spatele la Beata. Trebuia să hotărască ce avea de făcut mai departe.

Cu doi ani înainte, un bărbat de șaizeci de ani dispăruse pe

gheața din arhipelagul Stockholmului. Era o zi târzie de iarnă, însorită și călduroasă. Bărbatul ieșise la plimbare și se rătăcise. Timp de trei zile, paza de coastă și poliția l-au căutat fără încetare, iar Annika s-a aflat în elicopterul care în cele din urmă l-a salvat.

Dintr-odată, și-a dat seama ce avea de făcut.

•

Thomas s-a dat jos din pat. Nu mai putea să doarmă. S-a dus până la baie, apoi a mers în sufragerie, s-a apropiat de fereastră și a aruncat o privire spre Palatul Regal. Traficul se potolise. Fațadele puternic luminate ale clădirilor somptuoase din apropriere, stâlpii de iluminat, apa închisă la culoare alcătuiau o priveliște minunată. Și totuși, nu mai suporta să stea în hotel. Avea impresia că își pierduse soția chiar în camera aceea. Acolo își dăduse seama că era posibil ca Annika să fi dispărut pentru totdeauna.

Și-a frecat ochii uscați și înroșiți, apoi a scos un oftat prelung. Se hotărâse. După ce se trezeau copiii, aveau să plece de la hotel și să se ducă în Vaxholm, la părinții lui. Avea să petreacă zilele de Crăciun împreună cu ei. Trebuia să vadă cum ar fi fost viața fără Annika. Trebuia să fie pregătit, altminteri ar fi fost distrus. A încercat să-și imagineze cum ar fi reacționat dacă i s-ar fi spus că Annika murise, dar n-a reușit. În urma ei, n-ar fi rămas decât o imensă gaură neagră. Dar ar fi trebuit să meargă înainte, atât pentru copii, cât și pentru Annika. Ar fi pus fotografii cu mami peste tot. Ar fi vorbit deseori despre ea și i-ar fi sărbătorit ziua de naștere…

S-a întors cu spatele la fereastră și a izbucnit în plâns.

— De ce ești trist, tati?

Kalle apăruse în ușa dormitorului. Thomas s-a liniștit și i-a răspuns:

— Sunt trist pentru că mami nu e cu noi. Mi-e dor de ea, asta-i tot.

— Și oamenii mari se întristează, a spus Kalle.

Thomas s-a apropiat de el și l-a luat în brațe.

— Așa-i. Iar când dăm de greu, izbucnim în plâns. Dar cred c-ar fi bine să mai dormi puțin. Știi ce-i azi?

— Azi e Ajunul Crăciunul! a strigat băiatul.

— Sst! Ai s-o trezești pe Ellen. Da, e Ajunul Crăciunului, iar în noaptea asta vine Moșul, așa că bine ar fi să mai dormi puțin,

ca să fii odihnit.

— Mai întâi, trebuie să mă duc la toaletă, a spus Kalle, smulgându-se din brațele lui Thomas.

După ce s-a întors de la baie, Kalle a întrebat:

— Dar mami de ce nu e cu noi?

— O să vină mai încolo, i-a răspuns Thomas fără să ezite.

— Azi o să fie programul de Crăciun de la Disney, iar mami abia așteaptă să-l vadă. Crezi c-o să se întoarcă la timp?

— Sunt sigur! i-a spus Thomas, apoi l-a sărutat pe frunte. Iar acuma, hai în pat!

După ce l-a băgat pe Kalle sub pătura pufoasă, ochii i-au căzut pe ceasul cu radio de pe noptieră. Cifrele roșii de pe ecranul digital luminau colțul pernei. Era ora 5:09.

•

— A ieșit bine, a spus Beata cu un aer mulțumit. Exact așa cum mi-am dorit.

Annika moțăia, dar s-a ridicat imediat în capul oaselor când a auzit-o.

— Mă bucur. Mi-am dat toată silința.

— Da, se vede. De-asta îmi plac profesioniștii, a spus Beata zâmbind.

Annika i-a răspuns tot cu un zâmbet. Apoi au rămas uitându-se una la alta până când Annika a hotărât că sosise momentul să-și pună planul în aplicare.

— Știi ce-i azi? a întrebat ea, zâmbind în continuare.

— Bineînțeles, azi e Ajunul Crăciunului, i-a răspuns Beata, râzând. Normal că știu!

— Perioada de dinaintea Crăciunului întotdeauna trece foarte repede. De fiecare dată, mi-e greu să cumpăr toate cadourile la timp. Dar să știi că am un cadou pentru tine, Beata.

Femeia a căpătat un aer bănuitor.

— N-ai fi avut de ce să-mi aduci un cadou. Doar nu mă cunoști.

Zâmbetul Annikăi era atât de larg, încât începuseră s-o doară fălcile.

— Așa-i. Îl cumpărasem pentru o prietenă care îl merită din plin. Dar cred că tu îl meriți și mai mult.

Beata era în continuare suspicioasă:

— De ce mi-ai face un cadou? Doar eu sunt cea care a pus la cale exploziile.

— Nu e pentru femeia care a pus la cale exploziile, i-a spus Annika pe un ton calm. E pentru Beata, femeia care a traversat o perioadă foarte grea. Cred că, după ce ai pătimit atâta, ai nevoie de un cadou frumos.

Annika și-a dat seama că vorbele ei dădeau peste cap calculele Beatei. Femeia își plimba privirea de colo-colo, răsucind între degete cablul colorat în galben și verde.

— Când l-ai cumpărat? a întrebat ea pe un ton șovăielnic.

— Ieri. E foarte drăguț.

— Și unde e?

— În geanta mea. E la fund de tot, sub pachetul de tampoane absorbante.

Când a auzit de tampoane, Beata s-a crispat. Bănuiala Annikăi se adeverise: Beata era scârbită de procesele biologice feminine. Vasăzică, stratagema dădea rezultate.

— E un pachețel foarte frumos, i-a spus Annika. Dacă îmi aduci geanta, am să ți-l dau.

Dar Annika și-a dat seama imediat că Beata n-a mușcat momeala.

— Să nu care cumva să încerci vreo șmecherie, a spus ea pe un ton amenințător, ridicându-se în picioare.

Annika a oftat:

— Nu eu sunt cea care umblă cu dinamită la ea… În geantă am un carnețel, câteva pixuri, un pachet de tampoane și un cadou pentru tine. Asta-i tot. N-ai decât să verifici!

Annika și-a ținut respirația – își asuma un mare risc. Beata a ezitat o clipă.

— Nu vreau să-ți cotrobăi prin geantă, a spus ea.

Annika a tras aer în piept cu putere:

— Ce păcat! Cadoul de la mine ți-ar fi stat foarte bine.

Ultimele cuvinte ale Annikăi au convins-o. Beata a pus jos bateria și cablul, apoi a luat în mână capătul funiei.

— Dacă încerci ceva, trag!

Annika a ridicat ușor mâinile și a zâmbit, iar Beata a mers cu spatele până în locul unde se afla geanta. Zăcea acolo de vreo șaisprezece ore. A înhățat cele două bretele cu o mână, ținând în cealaltă capătul funiei, apoi s-a apropiat încet de Annika.

— O să fiu cu ochii pe tine, i-a spus Beata, punându-i geanta în poală.

Annika era atât de agitată, încât își simțea bătăile inimii în

tâmple. Tremura din tot trupul. Era singura ei șansă. A ridicat capul și a zâmbit, sperând să nu se vadă că-i crescuse pulsul. Apoi a plecat privirea, uitându-se la picioarele Beatei, care ținea într-o mână cele două bretele. A băgat încet mâna în geantă și a dat imediat de pachețelul în care se afla broșa cu granate pentru Anne Snapphane, iar după aceea a început să pipăie prin geantă.

— Ce faci? a întrebat Beata, trăgând de geantă.

— Îmi pare rău, a spus Annika, auzindu-și cu greu vocea din pricina bătăilor puternice ale inimii. Nu-l găsesc. Dă-mi voie să mai caut o dată.

Beata a ezitat câteva secunde. Creierul Annikăi nu mai funcționa cum trebuie. Dar și-a dat seama că n-ar fi fost bine să insiste, altminteri Beata ar fi intrat la bănuieli. Trebuia să mizeze pe curiozitatea ei.

— N-aș vrea să-ți spun ce e, ca să nu-ți stric surpriza, a spus Annika. Dar cred c-o să-ți placă.

Beata i-a întins iarăși geanta, iar Annika a tras aer în piept cu putere. A băgat mâna în geantă cu un gest ferm, a dat de pachețel și a simțit că lângă el se afla telefonul. „Doamne, ce bine ar fi dacă aș avea hands-free-ul conectat!”, și-a spus ea. Buza de sus îi era acoperită cu broboane de transpirație. Ce bine că mobilul era întors cu fața în jos, altminteri Beata ar fi putut vedea lumina verzuie a ecranului. Avea de gând să facă un lucru pe care îl făcuse în mod mecanic de sute de ori. A pipăit tastatura telefonului, a găsit butonul mare și oval, apoi l-a apăsat ușor. Și-a mutat degetul doi centimetri mai jos, înspre dreapta, a apăsat pe tasta „1”, iar după aceea a apăsat încă o dată pe butonul oval.

— Gata, l-am găsit! a spus Annika, apucând pachețelul.

Când l-a scos din geantă, îi tremura mâna, dar Beata n-a observat. Se uita țintă la hârtia aurie a pachețelului și la panglica albastră care strălucea în lumina aspră a neoanelor. Nu s-a auzit niciun zgomot din geantă, ceea ce însemna că dispozitivul hands-free era conectat. Beata s-a dat în spate și a pus geanta lângă cutia cu dinamită. Annika avea nevoie disperată de aer, așa că respira cu lăcomie, încercând din răsputeri să nu facă zgomot. „Meniu, 1, Meniu” – aceasta era combinația de taste pe care o formase. Adică: „Agendă, Redacție, Apelează”.

— Pot să-l deschid? a întrebat Beata cu un aer nerăbdător.

Annika nu era în stare să scoată niciun cuvânt, așa că a încuviințat din cap.

•

Jansson trimisese la tipografie ultima pagină. Întotdeauna era obosit când ieșea din tura de noapte, dar atunci se simțea pur și simplu extenuat. De obicei, își lua micul dejun la bufet – un sendviș cu brânză și o cană de cafea –, dar, în dimineața aceea, nu avea niciun chef să mănânce. Așa că s-a ridicat în picioare, iar când a dat să-și pună haina pe el, a auzit telefonul. A oftat din rărunchi și i-a trecut prin cap nici să nu se uite pe display ca să vadă cine era. „Mai bine mă uit, și-a spus el. Poate mă sună de la tipografie.” Uneori, fișierele în care se specificau culorile nu se transmiteau cum trebuie, iar informațiile despre concentrația galbenului, de exemplu, nu ajungeau la tipografie. S-a apropiat de telefon și a recunoscut numărul. I s-a zbârlit tot părul.

— E Annika! a strigat el. Annika mă sună pe fix!

Anders Schyman, Patrik, Berit și Janet Ullberg, care se strânseseră la biroul redactorului foto, s-au întors cu toții spre el.

— Annika mă sună de pe mobil! a repetat el, holbându-se la telefon.

— Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu! i-a strigat Schyman, apropiindu-se cu pași mari de el.

Jansson a tras aer în piept cu putere și a ridicat receptorul:

— Annika! Annika, tu ești?

Dar nu se auzeau decât un pârâit și niște murmure.

— Alo! Annika!

Ceilalți veniseră lângă biroul lui Jansson și stăteau în jurul lui.

— Alo? Alo! Ești acolo?

— Dă-mi receptorul, i-a spus Schyman.

Jansson i l-a dat, iar redactorul-șef a pus receptorul la o ureche, iar pe cealaltă și-a astupat-o cu un deget. Auzea un bâzâit și niște fâsâituri, dar și un zgomot care urca și cobora – ar fi putut fi niște voci.

— Cred că e în viață, a șoptit el, dându-i receptorul lui Jansson. Nu închide!

Apoi s-a dus în biroul lui și a sunat la poliție.

•

— E foarte frumoasă! E minunată!

Beata era copleșită. Annika a simțit că-și recapătă forțele.

— E foarte veche, a spus ea. E făcută din argint aurit, iar granatele sunt autentice. E o bijuterie pe care mi-ar plăcea și mie s-o port – astea sunt cele mai frumoase cadouri, nu crezi?

Beata n-a spus nimic, așa că Annika a continuat:

— Mi-au plăcut bijuteriile dintotdeauna. Când eram mică, am făcut economii câțiva ani ca să-mi iau o inimioară din aur alb cu câteva diamante. O văzusem în broșura de promovare a bijutierului din oraș; o primisem în cutia poștală înainte de Crăciun. Când, în cele din urmă, am reușit să strâng banii de care aveam nevoie, deja nu mi-o mai doream, așa că mi-am cumpărat o pereche de schiuri…

— Îți mulțumesc foarte mult, a spus Beata în șoaptă.

— Cu plăcere, i-a răspuns Annika. Bunica avea o broșă asemănătoare și poate de aceea am ales-o pe asta.

Beata și-a desfăcut nasturii de sus ai paltonului, apoi și-a prins broșa de pulover.

•

— S-ar putea să fie indiciul salvator, i-a spus lui Schyman polițistul de la celălalt capăt al firului. Acum puteți pune receptorul în furcă. Apelul a fost interceptat. O să trebuiască să luăm legătura cu compania de telefonie mobilă Comviq.

— Dar ce-o să faceți, mai exact? a întrebat Schyman.

— O să mergem la sediul central al companiei, care se află în Kista. Poate or să reușească să localizeze apelul.

— Pot să vin cu dumneavoastră? a întrebat Schyman.

Polițistul a ezitat o clipă:

— Da, de ce nu?

Schyman a ieșit repede din birou.

— Poliția încearcă să localizeze apelul, așa că poți să închizi, a strigat el, îmbrăcându-și paltonul.

— Crezi că e vreo problemă dacă nu închidem? a întrebat Berit, care stătea cu receptorul la ureche.

— Nu știu. Dacă e nevoie să-l închideți, vă sun. Să nu plece nimeni. Am nevoie să rămâneți cu toții aici.

A luat-o spre scări și a observat că era atât de obosit, încât îi tremurau picioarele. Nu era o idee bună să conducă, așa că a dat fuga la stația de taxiuri.

Încă nu se crăpase de ziuă, iar drumul spre Kista era pustiu, așa că au mers cu viteză mare. Au întâlnit doar câteva mașini, iar taximetristul i-a salutat cu mâna stângă pe colegii care veneau din sens opus. Au oprit pe Borgarfjordsgatan, iar în timp ce Schyman plătea cu cardul pentru taxiuri, o mașină a oprit chiar în spatele lor. Din ea a coborât un bărbat care s-a apropiat de redactorul-șef. I-a spus că e polițist și l-a întrebat dacă el e Anders Schyman.

— Cu puțin noroc, poate reușim să localizăm apelul, a adăugat el.

Polițistul părea extenuat: era palid și avea riduri la colțurile gurii. Schyman bănuia cine era, așa că l-a întrebat:

— O cunoașteți pe Annika?

Polițistul a tras aer în piept și i-a aruncat o privire piezișă lui Schyman:

— Într-un sens…

Câteva clipe după aceea, a apărut un paznic somnoros care i-a lăsat să intre în clădirea unde se afla sediul central al companiei Comviq – din aceeași clădire emitea și postul Tele2. I-a condus de-a lungul câtorva coridoare, iar în cele din urmă au ajuns într-o cameră plină cu ecrane enorme. Anders Schyman a fluierat ușor.

— Parcă am fi într-un film de spionaj american, nu-i așa? a spus un bărbat, apropiindu-se de ei.

Redactorul-șef a dat mâna cu el, încuviințând din cap:

— Sau în camera de comandă a unei centrale nucleare.

— Eu mă ocup de supravegherea sistemelor. Bine ați venit! Haideți cu mine, le-a spus el, făcând semn cu mâna spre centrul camerei.

Anders Schyman și polițistul l-au urmat pe tehnician. Camera era plină de computere, iar câteva proiectoare transformau pereții în ecrane gigantice.

— Din camera asta controlăm întreaga rețea de telefonie mobilă, le-a explicat tehnicianul. În tura de noapte, lucrăm eu și încă un coleg. Localizarea pe care mi-ați solicitat-o e foarte simplu de realizat. A trebuit doar să scriu o comandă la terminalul meu și căutarea a început.

Tehnicianul le-a arătat terminalul, iar Anders Schyman se uita fără să priceapă nimic.

— O să dureze cam cincisprezece minute; căutăm prin toate

apelurile efectuate începând de la ora cinci. Au trecut deja zece minute. Haideți să vedem dacă a apărut ceva…

S-a întors către un computer și a apăsat pe câteva taste.

— Nu, deocamdată nimic.

— Cincisprezece minute? Atât de mult? a întrebat Anders Schyman, simțind dintr-odată cât de uscată îi era gura.

Tehnicianul i-a aruncat o privire fermă și i-a spus:

— Cincisprezece minute nu-i mult deloc. E dimineața zilei de Crăciun și rețeaua nu e foarte încărcată. Tocmai de aceea cred că o să dureze… atât de puțin.

În timp ce-i dădea aceste lămuriri, pe ecranul computerului a apărut un șir de date. Tehnicianul le-a întors spatele lui Schyman și polițistului, apoi s-a așezat pe scaun. După ce a tastat vreo două minute, a scos un oftat:

— Nu-l pot localiza. Sunteți sigur că apelul a venit de la telefonul ei mobil?

Schyman a simțit că-i crește pulsul. Deci nu-i puteau da de urmă? Era din ce în ce mai dezorientat. Oare oamenii de lângă el știau ce se întâmplase? Știau cât de important era să localizeze acel apel?

— Redactorul nostru de noapte îi știe numărul pe de rost. Când am plecat din redacție, colegii mei încă ascultau bâzâitul care se auzea în receptor, a spus el, umezindu-și buzele cu limba.

— Păi, acuma înțeleg de ce n-am găsit nimic, a spus tehnicianul.

Apoi a scris o altă comandă, iar șirul de date de pe ecran a dispărut.

— Tot ce putem face acum e să așteptăm, a spus el, întorcându-se cu fața către Schyman și polițist.

— Cum adică? a întrebat Schyman, dându-și seama că avea vocea unui om agitat.

— Dacă apelul nu s-a încheiat, încă n-am primit nicio informație despre el. Datele sunt păstrate în telefonul mobil timp de treizeci de minute, l-a lămurit el, ridicându-se de pe scaun. După o jumătate de oră, telefonul creează un fișier pe care îl trimite aici. Din acest fișier, aflăm cine a inițiat apelul și cine a fost destinatarul, de lângă ce antenă s-a efectuat apelul și din ce direcție.

Anders Schyman se uita la ecranele pâlpâitoare și era din ce

în ce mai derutat. Creierul îi era epuizat și avea impresia că se afla în mijlocul unui coșmar.

— Vă rog să-mi explicați mai în detaliu, i-a cerut polițistul.

— Ne-ați spus că apelul de la Annika Bengtzon a ajuns în redacția ziarului *Kvällspressen* la ora șase și câteva minute, așa-i? Dacă telefonul nu a fost închis, informațiile de la telefonul ei mobil vor ajunge aici la câteva minute după ora șase și jumătate, adică în curând.

— Dar nu înțeleg, a spus Schyman. Cum vă ajută aceste date să aflați unde e?

— Să vă explic, a spus tehnicianul pe un ton amabil. Telefoanele mobile funcționează ca niște stații de emisie-recepție. Semnalul este transmis cu ajutorul antenelor răspândite prin toată țara. Dispozitivele de recepție ale acestor antene sunt orientate în direcții diferite. Toate telefoanele mobile aflate în stare de funcționare trimit un semnal către cea mai apropiată antenă o dată la fiecare patru ore. Prima localizare a mobilului folosit de Annika Bengtzon a fost efectuată aseară.

— Cum așa? a întrebat Schyman pe un ton surprins. Puteți să localizați pe oricine ori de câte ori aveți chef?

— Bineînțeles că nu, i-a răspuns tehnicianul pe un ton calm. Orice localizare trebuie să fie autorizată de către un judecător.

S-a apropiat de un alt ecran și a tastat ceva, apoi s-a dus lângă o imprimantă și a așteptat să iasă foaia.

— În fine, ultimul apel de pe telefonul Annikăi – în afară de cel de acum – a fost efectuat ieri după-amiază, la ora 13:09, a continuat el, examinând foaia scoasă la imprimantă. Annika a sunat la o creșă din cartierul Kungsholmen aflată pe Scheelegatan, la numărul 38 B.

Apoi a pus foaia în poală și s-a uitat la cei doi:

— Semnalul a fost preluat de o antenă din suburbia Nacka.

— Apelul a fost confirmat de directorul creșei, a intervenit polițistul în civil. Annika nu avea o voce ciudată și nici nu părea tensionată. S-a bucurat când a aflat că programul se termina la cinci după-amiază. Asta înseamnă că la ora unu încă nu fusese răpită și se afla undeva la est de Danvikstull.

Tehnicianul s-a uitat iarăși pe foaie:

— Următorul semnal primit de la telefonul ei a fost recepționat la 17:09. După cum v-am spus, un telefon pornit

trimite un semnal către rețea o dată la fiecare patru ore.

Schyman era atât de obosit, încât abia mai putea asculta explicațiile tehnicianului. S-a trântit pe un scaun rotativ și a început să-și maseze tâmplele.

— Fiecare telefon mobil este prevăzut cu un ceas intern care începe numărătoarea inversă ori de câte ori este pornit, a continuat tehnicianul. După patru ore, numărătoarea se oprește, iar telefonul transmite un semnal care ne permite să aflăm unde se află. Întrucât mobilul Annikăi ne-a trimis semnale și în această noapte, înseamnă că a fost pornit tot timpul. Datele pe care le-am primit ne arată că Annika a rămas în același loc pe tot parcursul nopții.

Schyman a simțit că i se încordează toți mușchii:

— Deci, știți unde se află? a întrebat el pe un ton încordat.

— Știm că telefonul ei se află undeva în apropiere de centrul Stockholmului, i-a spus tehnicianul. Putem stabili doar zona în care se află, iar din această zonă fac parte cartierele centrale și suburbiile din jur.

— Așadar, se află undeva în apropiere?

— Da. Pe timpul nopții, telefonul ei n-a ieșit din această zonă.

— Și-atunci, de-aia ne-ați spus să n-o sunăm?

— Da, a intervenit polițistul. Dar și din alte motive. Dacă alături de ea se află cineva și îi aude telefonul, ar putea să-l oprească, așa că n-am mai putea afla dacă a fost mutată sau nu.

— Presupunând că Annika se află în apropierea telefonului…, a adăugat Schyman.

— N-a trecut un sfert de oră? a întrebat polițistul.

— Încă nu, a spus tehnicianul.

Cei doi s-au întors spre monitor, așteptând rezultatele. Schyman avea nevoie la toaletă, așa că a plecat din sală. În timp ce-și golea vezica, a observat că-i tremurau picioarele.

S-a întors după câteva minute, dar nu se întâmplase nimic în absența lui.

— Nacka… Ce naiba făcea acolo? s-a întrebat Schyman cu un aer absent.

— Gata! a spus tehnicianul. Apelul a fost inițiat de Annika Bengtzon, iar destinatarul a fost centrala ziarului *Kvällspressen.*

— Vă puteți da seama unde se află? a întrebat polițistul pe un ton încordat.

— Da, am un cod. O clipă…

Tehnicianul a tastat ceva, iar Schyman a simțit că i se face frig.

— 527 D, a spus în cele din urmă tehnicianul pe un ton șovăitor.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat polițistul.

— De obicei, antenele noastre n-au mai mult de trei dispozitive de recepție: A, B și C. Antena asta are mai multe, ceea ce e foarte neobișnuit. Dispozitivele D sunt cele speciale.

— Și unde se află? a întrebat polițistul.

— O clipă, a spus tehnicianul, apoi s-a ridicat repede în picioare și s-a apropiat de alt terminal.

— Ce faceți? l-a întrebat Schyman.

— Avem mai mult de o mie de antene în toată Suedia. Nu le pot ține minte pe toate, s-a scuzat el. Gata, am găsit-o: e antena 527 din docul Hammarby.

Anders Schyman avea impresia că i se învârte capul și simțea fiori reci pe ceafă. „Doamne, e în satul olimpic!”

Tehnicianul s-a uitat încă o dată pe ecran:

— Dispozitivul D se află în tunelul care trece pe sub stadionul Victoria și duce la zona de antrenament A.

Fața polițistului s-a făcut și mai palidă:

— Ce tunel?

Tehnicianul s-a uitat la ei cu un aer foarte serios:

— Mă tem că nu știu. Nu vă pot spune decât că undeva, sub stadion, se află un tunel.

— Sunteți sigur?

— Apelul a fost transmis cu ajutorul unui dispozitiv montat în tunel. De obicei, un astfel de dispozitiv acoperă o zonă foarte largă, dar semnalul ajunge greu în tuneluri, așa că trebuie să montăm câte unul în fiecare dintre ele. A trebuit să punem un dispozitiv de genul ăsta în Tunelul de Sud, de exemplu.

— Deci, Annika se află într-un tunel de lângă satul olimpic? a întrebat polițistul.

— Telefonul ei sigur e acolo, i-a răspuns tehnicianul. Vă garantez!

Polițistul a porni imediat spre ușă.

— Vă mulțumesc! i-a spus Anders Schyman tehnicianului, strângându-i mâna dreaptă cu ambele mâini.

Apoi a plecat repede după polițist.

•

Annika ațipise, dar, la un moment dat, a simțit că Beata meșterea ceva în spatele ei.

— Ce faci? a întrebat-o Annika.

— Poți să dormi în continuare. Mă uitam să văd dacă încărcătura e bine fixată. Se apropie momentul…

Annika se simțea de parcă ar fi aruncat cineva peste ea o găleată cu apă rece. I s-a pus un nod în stomac. A încercat să spună ceva, dar n-a reușit. Tremura din tot trupul.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o Beata. Să nu-mi spui c-o să faci ca și Christina. Doar știi că nu-mi place când lucrurile se complică…

Annika respira repede, cu gura întredeschisă. „Calmează-te, vorbește cu ea! Haide, vorbește cu ea! Trebuie să obții cât mai mult timp.”

— Mă întrebam… Voiam să știu… Ce-o să faci cu textul pe care l-am scris? a reușit Annika să spună în cele din urmă.

— O să fie publicat în *Kvällspressen.* O să i se dedice un spațiu foarte mare. La fel de mare ca și celui pentru Christina Furhage, a spus Beata pe un ton satisfăcut. E un text bine scris.

Annika și-a strâns forțele și i-a spus:

— Nu cred c-o să fie posibil.

Beata s-a oprit din trebăluit:

— De ce?

— Cum or să primească textul? Că doar n-ai modem aici.

— O să trimit laptopul la redacție.

— Redactorul-șef n-o să știe că l-am scris eu. Numele meu nu apare nicăieri. E un text scris la persoana întâi și pare o lungă scrisoare către redacția ziarului.

— Sigur or să-l publice, a spus Beata.

— De ce? Redactorul-șef nu știe cine ești. S-ar putea să nu înțeleagă cât de important este ca textul ăsta să fie publicat. Și cine o să-i explice din moment ce eu… n-o să mai fiu?

Beata s-a îndepărtat de ea și a luat loc pe scaun. Căzuse pe gânduri.

— Ai dreptate, a spus ea în cele din urmă. O să scrii o introducere în care să le spui de ce trebuie să-l publice.

Annika s-a gândit că poate avea să mai câștige niște timp. Oare procedase bine când hotărâse să fie docilă? Nu cumva își înrăutățise situația? Dar a îndepărtat repede acest gând. Ce

altceva ar fi putut face? Christina se luptase cu ea și sfârșise cu fața zdrobită. Dacă tot avea să moară, era mai bine să-și petreacă ultimele ore scriind decât îndurând cine știe ce torturi.

În cele din urmă, Annika s-a ridicat. Avea dureri în tot corpul. Nu se ținea bine pe picioare și îi era greu să aprecieze distanțele.

— Bine, a spus ea. Dă-mi laptopul și hai să terminăm.

Beata a împins masa către Annika.

— Spune că e scris de tine și că trebuie să-l publice în întregime.

Annika a scris ce i-a cerut Beata. Știa că trebuia să mai câștige timp. Dacă șiretlicul cu telefonul funcționase, atunci polițiștii ar fi trebuit să fie undeva prin apropiere. Nu știa cât de precis putea telefonul ei să indice locul în care se afla, dar bătrânul rătăcit pe gheață în urmă cu doi ani fusese localizat fără probleme. Bărbatul deja își pierduse orice speranță, iar familia se pregătea de înmormântare. Dar, dintr-odată, și-a sunat fiul pe telefonul mobil. Bătrânul era epuizat și dezorientat. Habar n-avea unde se afla și nu a putut furniza niciun reper. A spus doar că totul e alb în jurul lui, ceea ce nu era un indiciu prea lămuritor în Suedia pe timp de iarnă.

Cu toate astea, bărbatul a fost găsit după o oră. Unul dintre tehnicienii aflați în camera de control a companiei de telefonie mobilă a reușit să stabilească zona cu raza de șase sute de metri din care fusese efectuat apelul. În cele din urmă, poliția l-a găsit exact în acea zonă – tehnicianul l-a localizat cu ajutorul semnalului trimis de telefonul mobil.

— Dar cum ai reușit să intri în stadion? a întrebat Annika.

— A fost o nimica toată, a spus Beata pe un ton superior. Am atât un card de acces, cât și codurile sistemelor de alarmă.

— Cum așa? Doar n-ai mai lucrat pe stadion de doi ani!

Beata s-a ridicat în picioare.

— Ți-am explicat deja, a răspuns ea pe un ton iritat. Eram angajata municipalității și aveam acces în toate complexurile olimpice. Aveam acces la biroul central, unde erau păstrate toate codurile și cardurile de acces. Bineînțeles că trebuia să semnăm pentru ele și să le înapoiem după ce le foloseam, dar tot am reușit să subtilizez câteva. Voiam să pot vizita clădirile care îmi vorbeau frumos. Întotdeauna m-am înțeles bine cu

stadionul olimpic, așa că am păstrat cardul de acces.

— Și codurile?

Beata a oftat.

— Mă pricep la computere. Codurile sunt schimbate în fiecare lună, iar aceste modificări sunt înregistrate într-un dosar electronic special la care nu ai acces decât cu o parolă. Dar parola rămâne tot timpul neschimbată…, i-a explicat Beata, zâmbind cu jumătate de gură.

Annika și-a reluat scrisul. Trebuia să se gândească și la alte întrebări pe care să i le pună Beatei.

— Ce scrii?

Annika a ridicat privirea.

— Explic de ce e important ca poveștii tale să i se dea aceeași importanță ca morții Christinei, a spus ea pe un ton binevoitor.

— Minți! a strigat Beata.

Annika a tresărit și a întrebat-o:

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi pot dedica la fel de multe pagini ca ei…, a spus Beata, înfuriindu-se dintr-odată. Tu ai fost cea care ai scris prima despre așa-zisele atentate. Acuma știi că nu era vorba de atentate, nu? Dintre toți ziariștii, tu mi-ai făcut cel mai mult rău! Publicai tot felul de porcării pe prima pagină! Te urăsc!

Ochii Beatei scăpărau de furie, iar Annika și-a dat seama că nu avea ce să-i răspundă.

— Ai dat peste mine în camera aia din Sätra Hall și ai văzut că eram foarte mâhnită, a continuat Beata, apropiindu-se încet de Annika. Ai văzut că sufeream, dar nu m-ai ajutat. Ai plecat urechea la ce ți-au zis muncitorii, dar nu și la ce aveam eu de zis. Nimeni nu mă aude când strig după ajutor! Nimeni în afară de clădirile mele. Dar acum s-a terminat! O să vă vin de hac la toți!

Beata a dat să apuce capătul funiei, dar Annika a strigat:

— Nu!

Țipătul ei a făcut-o pe Beata să se oprească o clipă. Apoi a apucat funia și a tras de ea cu putere, dar Annika era pregătită: își vârâse mâinile între șireang și gât. Beata a tras încă o dată de funie, iar Annika a căzut de pe scaun, însă a reușit să se răsucească în așa fel încât să cadă pe o parte, iar nu pe bomba lipită de spate.

— Ai să mori chiar acuma, nenorocito! a țipat Beata.

Chiar în clipa aceea, Annika a observat că tunelul nu mai avea același ecou. Apoi a simțit un curent de aer rece pe podea.

— Ajutor! a strigat ea cât de tare putea.

— Nu mai țipa! a răcnit Beata, trăgând încă o dată de funie.

Apoi a târât-o un pic pe podea, zdrelindu-i fața de ciment.

— Sunt aici, după colț! a strigat Annika.

Probabil că Beata i-a zărit exact în clipa aceea. A lăsat funia din mână și a început să caute ceva cu privirea. Annika știa ce căuta. Ca și când totul s-ar fi desfășurat cu încetinitorul, Annika a văzut-o pe Beata aplecându-se după baterie și detonator. Împușcătura s-a auzit o fracțiune de secundă mai târziu. Glonțul a făcut o gaură în peretele din spatele Annikăi, obligând-o să facă un pas înainte. A urmat o nouă împușcătură, iar Annika s-a întors instinctiv cu spatele la perete, ferindu-se de glonț.

— Nu! a țipat ea. Nu trageți, pentru numele lui Dumnezeu! O să detonați bomba!

Ecoul celei de-a doua împușcături s-a risipit, iar Annika era învăluită în fum și praf. Beata stătea nemișcată la câțiva metri de ea. În tunel domnea o liniște absolută, iar în urechile Annikăi persista un țiuit foarte ascuțit din pricina împușcăturilor. Dintr-odată, a simțit cum cineva se apropie de ea. S-a uitat la polițistul în civil aplecat deasupra ei. Era foarte palid și avea un pistol în mână.

— Tu erai? a spus ea pe un ton foarte surprins.

Bărbatul s-a uitat la ea cu un aer îngrijorat, slăbindu-i lațul.

— Da, eu… Cum te simți? Ai pățit ceva?

Era sursa ei din poliție. Annika a zâmbit ușor, iar bărbatul i-a scos lațul. Spre surprinderea ei, Annika a izbucnit în lacrimi.

Polițistul a pus mâna pe stația de emisie-recepție și le-a comunicat celor de la secție numărul său de identificare.

— Avem nevoie de două ambulanțe, a spus el uitându-se de jur împrejur.

— N-am pățit nimic, a șoptit Annika.

— Grăbiți-vă! O persoană a fost împușcată, a mai spus el prin stație.

— Am o bombă lipită de spate.

Polițistul și-a luat stația de la ureche.

— Ce-ai zis?

— Am o încărcătură explozibilă lipită de spate. Uită-te!

S-a întors cu spatele, iar polițistul a văzut barele de dinamită prinse cu bandă adezivă.

— Doamne! Să nu te miști!

— Nu-ți face griji, a spus ea, ștergându-și obrajii cu dosul palmei. Am stat cu ea pe spate toată noaptea și nu s-a întâmplat nimic…

— Evacuați tunelul! a strigat el spre ușa pe unde intrase. Spuneți-le celor din ambulanțe să aștepte afară. Am dat peste o bombă!

Polițistul s-a aplecat și mai mult deasupra ei, iar Annika a închis ochii. Și-a dat seama că se aflau și alți oameni în preajmă – a auzit voci și zgomot de pași.

— Stai liniștită, Annika. Totul o să se termine cu bine.

Beata, care zăcea mai încolo, a scos un geamăt prelung.

— Ai grijă să nu pună mâna pe detonator, a spus Annika în șoaptă.

Polițistul s-a ridicat în picioare și a urmărit cu privirea cablul colorat în galben și verde. Apoi s-a îndepărtat puțin de Annika și l-a luat în mână.

— Gata! a spus el. Ia să vedem despre ce-i vorba.

— E Minex, l-a lămurit Annika. Sunt niște bare mici, învelite în hârtie.

— Așa-i. Ce altceva mai știi?

— Are cam două kilograme și cred că detonatorul e destul de sensibil…

— La dracu'! Nu prea mă pricep la chestii dintr-astea, a spus el.

Annika a auzit în depărtare sirenele ambulanțelor.

— Vin încoace?

— Sigur că da… Ce bine că ești în viață!

— N-a fost deloc ușor…, a spus Annika.

— Acuma stai nemișcată…

Polițistul s-a uitat cu atenție la bombă preț de câteva secunde. Apoi a pus mâna pe detonator și l-a smuls. Nu s-a întâmplat nimic.

— Slavă Domnului! a șoptit el. S-a rezolvat foarte simplu…

— Cum adică?

— Era o încărcătură obișnuită – genul de dispozitiv care se folosește în construcții. Nu era o bombă-capcană… Ca s-o

dezactivezi, trebuia doar să scoți capătul detonatorului din bara de explozibil în care era înfipt.

— Glumești, a spus Annika pe un ton neîncrezător. Aș fi putut să scot detonatorul cât timp Beata a fost plecată?

— Da…

— Atunci de ce naiba am stat aici toată noaptea? a spus ea, furioasă pe ea însăși.

— Annika, nu uita că aveai un șireang la gât. Ai fi putut muri sufocată… Și ia zi, ai avut cumva mâinile libere? Din câte văd, ai încheieturile vinete… Unde mai pui că ar fi fost suficient ca Beata să atingă detonatorul de baterie și totul s-ar fi sfârșit, atât pentru tine, cât și pentru ea.

— Dar avea și un temporizator…

— Nu te mișca! Stai să-ți dezlipesc dinamita de pe spate. Dar cu ce naiba a prins-o?

— Cu bandă adezivă…

— Aha! Și nu e niciun cablu sub bandă? Bine, am să scot dinamita… Gata, am terminat.

Annika s-a simțit ușurată. S-a sprijinit cu spatele de perete, apoi și-a smuls banda adezivă de pe abdomen.

— Oricum, n-ai fi putut ajunge foarte departe…, i-a spus polițistul, făcând un semn cu mâna spre lanțurile de la picioare. Știi cumva unde sunt cheile lacătelor?

Annika a dat din cap în semn că nu:

— Cred că sunt la ea.

Polițistul a pus mâna pe stație și le-a spus celor care așteptau afară că puteau să intre în tunel. Bomba fusese dezactivată.

— Mai e niște dinamită în cutia aia, a spus Annika, făcând un semn cu mâna.

— Bine, o s-o luăm de acolo.

Polițistul a luat barele de dinamită care fuseseră lipite de spatele Annikăi, le-a pus în cutie, apoi s-a apropiat de Beata. Femeia stătea nemișcată; era întinsă pe burtă, iar sângele îi șiroia din rana de la umăr. Polițistul i-a luat pulsul și i-a ridicat pleoapele.

— Crezi c-o să supraviețuiască? a întrebat Annika.

— Cui îi pasă?

— Mie, a răspuns ea.

Apoi au apărut doi asistenți de pe salvare, iar polițistul i-a ajutat s-o pună pe Beata pe targă. La sugestia lui, au căutat-o

prin buzunare și au găsit cheile lacătelor.

— Le deschid eu, a spus Annika, iar polițistul i-a dat cheile.

Asistenții i-au luat pulsul Beatei, în timp ce Annika își desfăcea lacătele de la picioare. S-a ridicat cu greu și s-a uitat la cei doi asistenți care o scoteau pe Beata din tunel. A văzut că femeia a întredeschis pleoapele și i-a aruncat o privire. Părea că vrea să-i spună ceva, dar n-a reușit să articuleze niciun cuvânt.

Annika a urmărit targa cu privirea până când a dispărut după colț. În tunel se aflau câțiva polițiști și civili. Se auzeau mai multe voci. Annika și-a astupat urechile – mai avea puțin și leșina.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o polițistul.

Annika a oftat, simțind că era gata să izbucnească în lacrimi. N-a spus decât atât:

— Vreau să merg acasă.

— Mai întâi, va trebui să mergi la spital pentru un control, i-a răspuns polițistul.

— Nu, a spus Annika pe un ton hotărât, gândindu-se că avea pantalonii murdari. Mai întâi, vreau sa merg acasă. Unde-i Thomas? Și copiii? Sunt acasă?

— Să-ți dau o mână de ajutor. Toți sunt teferi. Am avut grijă de ei.

Polițistul a luat-o de mână și a condus-o spre ieșirea din tunel. Annika și-a dat seama că-i lipsea ceva.

— Stai un pic, a spus ea, oprindu-se. Vreau să-mi iau geanta. Și laptopul.

Sursa ei i-a spus ceva unui polițist în uniformă, iar acesta i-a adus geanta.

— E laptopul tău? a întrebat-o sursa ei.

Annika a ezitat o clipă.

— Trebuie să răspund acum la întrebarea asta?

— Nu… Mai întâi, trebuie să te ducem acasă.

Se apropiau de ieșire, iar Annika a zărit în întuneric o mulțime de oameni. S-a dat înapoi în mod instinctiv.

— Nu-s decât polițiști și personal medical, i-a spus sursa ei. În momentul când a ieșit din pasaj, a fost izbită de un bliț. A scos un strigăt și, preț de o secundă, n-a mai văzut nimic în jur. După ce și-a revenit, a văzut fotograful. S-a năpustit asupra lui și l-a lovit cu mâna dreaptă.

— Nenorocitule! a strigat ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Annika, ce faci? a scâncit fotograful.

Era Henriksson.

•

Le-a cerut polițiștilor să oprească la un magazin ca să-și cumpere un șampon emolient, iar când a ajuns acasă, a urcat pe scări până la etajul doi, a descuiat ușa și a intrat în hol. Părea că trecuseră câțiva ani de când nu mai fusese acolo. Și-a scos toate hainele și le-a aruncat pe podea. A luat un prosop din baie, apoi și-a șters pântecele și fundul. A intrat în cabina de duș și a rămas acolo multă vreme. Știa că Thomas era la Grand Hotel. Urma să vină acasă imediat după ce aveau să se trezească copiii.

S-a îmbrăcat cu haine curate, iar pe cele murdare – inclusiv ghetele – le-a pus într-un sac negru de plastic. Apoi a luat sacul și l-a dus la gunoi.

Mai avea de făcut un singur lucru înainte să se întindă în pat. A pornit laptopul Christinei; bateria era aproape consumată. A salvat pe o dischetă textul pe care îl scrisese în noaptea aceea. A ezitat câteva clipe, dar apoi a deschis dosarul denumit „Eu”. A găsit șapte documente – șapte capitole intitulate: Viața, Iubirea, Umanitatea, Fericirea, Minciuna, Răul și Moartea.

Annika l-a deschis pe primul și a început să-l citească.

Vorbise cu cei care se aflaseră în preajma Christinei Furhage: cu familia ei, cu iubita și colegii ei, cu mulți dintre cei care o cunoscuseră. Toți o ajutaseră să-și facă o imagine asupra fostei șefe a Comitetului Olimpic.

În sfârșit, venise și rândul Christinei să vorbească despre ea însăși.

EPILOG

La sfârșitul lunii iunie, la șase luni după ultima explozie, Beata Ekesjö a fost condamnată de Tribunalul din Stockholm pentru săvârșirea a trei crime, trei tentative de omor, incendiere, punerea în pericol a vieții mai multor persoane, răpire, furt calificat și conducere fără permis. Pe toată durata procesului, n-a scos niciun cuvânt.

Beata Ekesjö a beneficiat de prevederile legislației cu privire la persoanele cu tulburări mintale și a fost condamnată la detenție pe termen nelimitat. Avocații nu au făcut apel, așa că sentința a intrat în vigoare la trei săptămâni după pronunțare.

Nu multă lume a observat, dar, de-a lungul celor cinci săptămâni de proces, acuzata a purtat aceeași bijuterie: o broșa veche și ieftină din argint suflat cu aur.

•

Textul care descria cum anume ajunsese Beata Ekesjö, ingineră în construcții, o criminală în serie, nu a mai fost publicat.

NOTA AUTOAREI

Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare între personajele din roman și persoane reale este pur întâmplătoare.

Ziarul *Kvällspressen* nu există. Se aseamănă cu câteva publicații reale, dar este în întregime produsul imaginației autoarei.

Dar locurile pe unde umblă personajele au fost descrise așa cum sunt în realitate sau cum erau proiectate să fie. Acest lucru este valabil și pentru stadionul Victoria și satul olimpic.